

MARINA FISHER NE SAKLIYOR?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-5

CARA
HUNTER

OLIMPOS

**Çekici bir öğrenci, yaşını başını almış bir profesör.
Hikâye tanıdık mı geldi? Bir daha düşünün.**

Oxford Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenci, üniversitenin gözde hocalarından birini cinsel saldırıyla suçladığında, Dedektif Adam Fawley ve ekibi bunun gibi olayları daha önce de gördüklerini düşünmüştü.

Oysa bu kez her şey farklıydı.

Çünkü bu defa saldırgan bir erkek değil; bölümün parlayan yıldızı olan bir kadındı.

Mağdursa bir seksen beş boylarında, iri yapılı bir rugby oyuncusu.

Fawley ve ekibi gerçeği ortaya çıkarmak için zamana karşı yarışırken gölgelerin ardından onları izleyen biri vardı.

Ve o biri, Fawley'yi sonsuza dek devre dışı bırakacak bir plan yapmış, en uygun zamanda düğmeye basmak için hazır bekliyordu. Adam Fawley'nin kurtuluşu bu kez gerçekten mucizelere bağlıydı.

"Ters köşelerle dolu, fazlasıyla güncel, olağanüstü."

—Nicci French

"Suç kitapları arasında yeni favorim."

—Louise Candlish

"Fawley kitapları son dönemde yazılan en şahane polisiyeler."

—Araminta Hall

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

MARINA FISHER NE SAKLIYOR?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-5

Düzenleme

Ny.özlem

CARA
HUNTER

Marina Fisher Ne Saklıyor?

Cara Hunter

Orijinal Adı: The Whole Truth

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2021, Shinleopard Ltd

Originally published in the English language under the title:

DI Adam Fawley #5: The Whole Truth by Cara Hunter (Work 5)

Çeviren: Doğukan Bal

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Elif Nihan Akbaş

Düzeltili: Ruhiye Erulaş

Son Okuma: Marya Akbaş

Sayfa Tasarımı: Merve Güven

1. Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5919-90-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

MARINA FISHER NE SAKLIYOR?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-5

CARA
HUNTER

Çeviren: Doğukan Bal

Çok özel bir hanımefendi olan Judith'e...

ÖNCEKİ FAWLEY DOSYALARI

Bu kitap Fawley serisinin beşinci kitabı, dolayısıyla seriye yeni başlıyorsanız hiçbir şeyi kaçırmamak için ekibin önemli üyelerini hızlıca bir özetleyelim. Tabii ki seriye ismini veren adamlarla başlıyoruz.

İsim:	Dedektif Amir Adam Fawley
Yaş	46
Medeni Hâli:	44 yaşındaki Alex'le evli. Alex, Oxford'da çalışan bir avukat.
Çocuk:	Fawley çiftinin on yaşındaki oğlu Jake, iki yıl önce kendi canına kıydı. Çift mahvoldu ve bir daha çocuk yapamayacaklarını düşündü. Ama Alex tekrar hâmile kaldı...
Kişilik:	İç gözlem yapan, dikkatli ve zeki biri. Dışarıdan dayanıklı görünse de içten pek öyle değil. Alex'in ondan daha fazla kazanmasını ya da topuklu giyince ondan uzun olmasını umursamıyor. Etraflıca düşünme konusunda becerikli, ofis siyaseti konusunda beceriksiz. Merhametli ve adil biri ama negatif yanları da yok değil: Zaman zaman sabırsız olabiliyor ve çabuk öfkeleniyor. Kuzey Londra'da kasvetli bir kasabada büyüdü. Ayrıca evlatlık ama bunu kazara keşfetti; ailesi bu konuda hâlâ tek kelime etmiş değil. Televizyondaki polisiye dizileri izlemiyor (gün boyunca yeterince polisiye vaka görüyor); Oasis, Bach ve Roxy dinliyor (Alex ona bir keresinde Bryan Ferry'ye benzediğini söyledi ve o da "Keşke," diye cevap verdi); evcil hayvanı olsa kedisi olsun isterdi (ama hiç kedisi olmadı); en sevdiği şarap Merlot ve en çok İspanyol mutfağını seviyor (gerçi çok fazla pizza yiyor); en sevdiği renk mavi. Ne büyük sürpriz ama!

İsim:	Dedektif Çavuş Chris Gislingham (Kısa süre önce Dedektif Komiserlikten terfi etti.)
Yaş	42
Medeni Hâli:	Janet'la evli.
Çocuk:	Billy, 2 yaşına basmak üzere.
Kişilik:	Hep "dayanıklı" ve "sağlam" olarak tasvir ediliyordu ve bunun tek nedeni göbeğinin büyümeye başlaması değildi. Her soruşturma masasının bir Gislingham'a ihtiyacı vardı ve insan boğulduğunda, ipin diğer ucunda Gislingham gibi birini isterdi

İsim:	Dedektif Komiser Gareth Quinn (Bir şüpheliyle ilişki kurduğu için kısa süre önce Dedektif Çavuşluktan alındı)
Yaş	36
Medeni Hâli:	Hayatta evlenmez.
Kişilik:	Kendini beğenmiş, hırslı, yakışıklı. Fawley onu "jilet takım ve kör bıçak" olarak tanımlıyor. <i>"Quinn, Dedektif Çavuşluk görevini suya koşan bir köpek gibi paldır küldür almıştı; sıfır tereddüt, azami pislik."</i>

İsim:	Dedektif Komiser Verity Everett
Yaş	33
Medeni Hâli:	Bekâr ama kedisi var (Hector)
Kişilik:	Kişisel anlamda rahat, profesyonel anlamda acımasız. Becerilerine gerektiği kadar güven duymuyor (Fawley bunun fazlasıyla farkında). <i>"Bayan Marple'in otuz beş yaşındaki hâline benziyor olabilirdi ama tıpkı onun kadar acımasızdı. Gislingham'ın deyişiyle, Ev önceki hayatında kesinlikle av köpeğiydi."</i>

İsim:	Dedektif Komiser Erica Somer
Yaş	29
Medeni Hâli:	Bekâr. Ama yakın zamanda Hampshire Karakolu'ndan Dedektif Amir Giles Saumarez'le görüşmeye başladı.
Kişilik:	İngiliz dili ve edebiyatı mezunu, polis olmadan önce öğretmenlik yaptı (İlk kitapta henüz memurdu). Soyadı, "Morse" isminin anagramı; Oxford'un en iyi dedektifine saygılar! <i>"Üniformayla çekici oluyor diye erkeklerin onu hafife aldığını görüyorum, o da bunun farkına varıp kendi lehine kullanıyor."</i>

İsim:	Dedektif Komiser Andrew Baxter
Yaş	38
Medeni Hâli:	Evli ama çocuğu yok.
Kişilik:	Vurdumduymaz ama güvenilir. Bilgisayar konusunda becerikli olduğu için genelde o tür işler üstüne kalıyor. <i>"Üstüne biraz dar gelen bir takım elbise giymiş iri bir adamdı. Gömleğinin düğmeleri zorlanıyor gibiydi. Kelleşmeye başlamıştı, nefes nefeseydi. Yüksek kolesterole giden yolun yarısındaydı. Kırk yaşında görünüyordu ama muhtemelen en az beş yaş daha gençti."</i>

İsim:	Dedektif Komiser Anthony Asante
Yaş	32
Medeni Hâli:	Bekâr
Kişilik:	Mezun olduktan sonra hızla polis olmuş bir genç. Kısa süre önce Met'ten tayin olarak ekibe yeni katıldı. Ailesi çok zengin, babası eskiden Gana'da diplomatlık yapmış. Fawley onu, "Çalışkan, zeki ve teknik açıdan olağanüstü. İstenileni yapıyor ve gerektiğinde inisiyatif alıyor. Yine de tam oturtamadığım bir şey var. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem ters köşe oluyorum," şeklinde tanımlıyor.

Ekibin diğer üyeleri olay yeri inceleme ekibindeki **Alan Challow**, **Nina Mukerjee**, **Clive Conway**, patolog **Colin Boddie** ve profil uzmanı **Bryan Gow**'dan oluşuyor.

GİRİŞ

Yani ne yapacağını biliyor musun?

Evet hallediyorum

Bunu yapmak istediğinden emin misin?

Daha iyi bir fikrin var mı?

Sorayım dedim. İşler ters giderse...

Gitmez. Söylediklerimi yaparsan tabii

Tamam, tamam anladım

Mecbur kalmasam istemezdim

F gibi insanlar canım ne isterse yaparım diye düşünüyor. Diğer insanlar umurlarında bile değil

Buna bir dur demenin vakti geldi

Sen de öyle düşünüyordun hani?

Evet ama bu onları kendi silahıyla vurmaktan öte

Tekrar olmasını engellemenin tek yolu bu

Anlıyorsun değil mi?

Daha önce de söyledim.
Bu intikam değil

Adalet

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
13.15

“Bira isteyen var mı? Baba, sen ister misin? Arabada sürmeyeceksin, o yüzden bahanen yok.”

Stephen Sheldon, elinde şişeyle arkasında duran kızına bakıp gülümsedi. “İyi tamam. Dinozor olmanın tek iyi yanı var, o da devletin içki kurallarını umursamamak,” dedi.

Karısı ona sert ama sevecen bir bakış attı; ikisi de Stephen’ın sağlığına dikkat etmesi gerektiğini biliyordu ama bugün doğum günüydü, bu yüzden istisna yapabiliirdi.

Nell Heneghan eğilip bardağını doldurdu. “Yetmiş yaş artık yaşlı sayılmıyor, baba. Devir değişti.”

“Onu eklemlerime anlat,” dedi Stephen kısa bir kahkaha atarak. Nell ise masanın etrafında dolaşıp insanların içkilerini tazeledi.

Masanın altından Alex’in eline uzandım, elbisesinin ince kumaşının nemli kalçasına yapıştığını hissettim. Bu sıcakta otuz beş haftalık hamile olmak nasıl bir şey, ancak Tanrı bilirdi. Üst dudağında ter damlaları, kaşlarının arasında diğer insanların muhtemelen göremediği bir somurtma çizgisi vardı. Haklıydım, bu ona fazla gelmişti. Gitmek zorunda değiliz demiştim, kimse ondan gelmesini beklemiyordu, özellikle de bu havada. Nell onun yerine geçmeyi bile teklif etmişti ama Alex ısrar etmişti. Sıranın bize geldiğini söylemiş, kardeşinden iki sene üst üste bunu üstlenmesini istemenin haksızlık olduğundan dem vurmuştu. Ama asıl neden bu değildi. Alex bunun farkındaydı, ben de öyle. Hamileliği ilerledikçe dünyası küçülüyordu; artık evden çıkmaz olmuştu, Abingdon’a gitmek için on dokuz kilometre yolculuk yapmasıysa mümkün değildi. Nell’e bebek hakkında endişeli olduğu için böyle davrandığını söylemiştim, o da başıyla onaylayıp hamileyken tam da bu dönemlerde benzer hisler içinde

olduğunu, Alex'in endişeli olmasının normal olduğunu söylemişti. Haklıydı da. En azından durum bununla kalsa haklı olacaktı.

Nell'in çocukları bahçede köpekleriyle futbol oynuyor, sırayla şut çekiyorlardı. Biri on bir, diğeri dokuz yaşındaydı. Jake yaşasa on iki yaşında olacaktı. Çocukluktan çıkmış ama henüz başka bir şeye dönüşmemiş bir döneminde. Alex hamile kalmadan önce bazen Jake'in kuzenleriyle nasıl geçineceğine dair hayaller kuruyordum. Jake'in spora ilgisi yoktu ama burada olsa yine de dışarı çıkar mıydı? Bir yanım nezaketen, annesini memnun etmek için ya da köpekleri sevdiği için çıkacağını umuyordu ama diğeri bir yanım on iki yaşındaki tüm çocuklar gibi somurtkan ve yalnız olmasını istiyordu. Artık var olmayan bir çocuğu mekleştirmenin ne kadar kolay olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Audrey Sheldon bakışlarımı yakaladı ve göz göze geldik; onun bakışları nazikti, benimkilerse hafif mahcup. Jake'i kaybettiğimizde neler yaşadığımızı kimse Alex'in ebeveynleri kadar anlayamazdı. Ne var ki, Audrey'nin sempatisi de limonlu keki-ne benziyordu; güzeldi ama bir yerden sonra bayıyordu. Ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladım. Nell'in kocası Gerry bana yardım etmek için gönülsüz bir girişimde bulundu ama omzuna iyi niyetle vurup onu sertçe yerine oturttum.

"Sen servisi yaptın. Şimdi sıra bende."

Önündeki tatlı tabağını alırken Alex'in bana minnetle gülümsediğini gördüm. Babası on dakikadır ona yiyip güçlenmesi için nazik ısrarlarda bulunuyordu. Ebeveynliğin bazı yanları asla değişmiyordu. Benim annem de aynısını yapıyordu. Yirmi yıla ben de aynısını yapacaktım. Tabii Tanrı izin verirse.

Mutfağa girdiğimde Nell'in bulaşık makinesini doldurduğunu gördüm. Tamamen yanlış doldurmasına rağmen karışmamak için kendime engel oldum çünkü kızacağını biliyordum. Alex, bulaşık makinesinin mangal gibi olduğunu söylüyordu, erkekler karışmadan edemiyordu. Nell beni görünce gülümsedi. Onu

seviyordum, hep sevmiştim. Tıpkı kız kardeşi gibi zeki ve en az onun kadar açık sözlüydü. Gerry'yle iyi bir hayat sürüyorlardı. Evleri vardı (müstakil), kayağa gidiyorlardı (Val d'Isère'de), köpekleri vardı (Cockerpoo cinsi olduğunu iddia ediyorlardı ama patilerinin boyuna bakılırsa en az dörtte bir kutup ayısı olmalıydı). İstatistik uzmanı olarak çalışıyordu (Gerry, köpek değil) ve dürüst olmak gerekirse Dino (köpekleri) çok daha ilginçti ama bu fikrimi başkasıyla paylaşmamıştım.

Nell bana bakıyordu ve bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Konuşmak istiyordu. Nell her zaman doğrudan konuya girerdi. Tıpkı kardeşi gibi.

“Onun için endişeleniyorum, Adam. İyi görünmüyor.”

Derin bir nefes aldım. “Anlıyorum, bu lanet sıcak da iyi geliyor diyemem ama düzenli olarak kontrole gidiyor. Aynı durumda olan kadınlardan çok daha sık gidiyor.”

Ama onun durumundaki kadınların çoğu yüksek tansiyondan hastanelik olup yatak istirahati almak zorunda kalmıyordu.

Nell tezgâha dayanıp bir bez aldı ve ellerini sildi. “Ağzına bir lokma bile koymadı,” dedi.

“Elimden geleni yapıyorum, gerçekten...”

“Üstelik tamamen bitkin görünüyor.”

Bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Çünkü bu durum neyse, sorumlusu ben olmalıydım, değil mi? Bahçede Ben gol attı ve tişörtünü kafasına çekip koşmaya başladı. Nell bir anlığına onlara baktı, sonra tekrar bana döndü.

Bir kez daha açıklamayı denedim. “Çok iyi uyuyamıyor, son üç ay nasıldır sen de biliyorsun. Bir türlü rahat edemiyor,” dedim.

Ama Nell hâlâ somurtuyordu. Nicky bağırarak golün sayılmadığını söylemeye başladı; Gerry kalkıp pencereye gitti ve tüm ebeveynlerin kullanmamaya yemin ettiği yukarıdan bakan ses tonuyla çocuklara uslu olmalarını söyledi. Çocuk sahibi olmanın değişmeyen yanlarından biri de buydu sanırım.

“Bak,” dedim, “bir yandan işime de yetişmeye çalıştığım için zorlanıyorum ama evde ona olabildiğince yardımcı olmaya çalışıyorum. Ayrıca haftada bir temizlikçi geliyor.”

Nell çocuklarını izliyordu. “Biraz önce konuştuk,” dedi etrafa bakmadan, “senin misafir odasına geçtiğini söyledi.”

Başım la onayladım. “Uykusundan uyandırmayayım diye. O aptal spor salonuna gitmek zorunda kaldığım için, haftanın dört günü saçma sapan saatlerde kalkıyorum.”

Bana döndü. “Hâlâ zorlanıyor musun?” diye sordu.

Bunu sorarken ki bakışları soğuktu ama hafif bir nezaket de karışmıştı: Nell de eskiden sigara içiyordu. Nikotin bırakma stratejilerini biliyordu.

Buruk bir gülümseme belirdi yüzümde. “Hem de nasıl. Ama beceriyorum,” dedim.

Beni süzdü. “Biraz da sıkılaşmışsın. Yakışmış,” dedi.

Güldüm. “Saat başı bir paket Polo bitirdiğimi düşünürsek mucize,” dedim.

Bir duraksama oldu ve sonunda gülümsedi. Ama hüzünlü bir gülümsemeydi. “Ona iyi bak, tamam mı, Adam? Çok stresli, bu bebek onun için çok değerli. Eğer bir şey olursa... Durdu, dudağını ısıırıp gözlerini kaçırdı.

“Nell, Alex’e bir şey olmasına asla izin vermem. Ne şimdi ne de gelecekte. Bunun farkındasın, değil mi?”

Kafasını kaldırıp bana baktı, ardından başını onaylar gibi salladı. Bekledim. Ne söylemek istediğini biliyordum, neden bu kadar zorlandığının da farkındaydım.

“Gazetede gördüm,” dedi bir süre sonra. “Çıkmış, öyle mi? Gavin Parrie.”

“Evet, çıktı,” diyerek onu bana bakmaya zorladım. “Ama şartlı tahliyede, ağır koşullar var. Gidebileceği yerler, görüşebileceği insanlar sınırlı.”

Dudakları titredi. “O bilekliklerden takacak değil mi? Nerede olduğu yedi yirmi dört takip edilecek?”

Kafamı iki yana salladım. “Çoğu takip cihazı o kadar gelişmiş değil. En azından şimdilik. Bilekliği suçlunun adresine ayarlıyorlar. Belli bir alanın dışına çıkarsa takip servisi alarm gönderiyor,” dedim.

“Gerry’nin dediği doğru değil mi? Buraya yaklaşmayı aklından bile geçirse o kadar hızlı hapse atılır ki asfalt soğumadan hücrede olur, değil mi?”

Derin bir nefes aldım. “Doğru.”

“O zaman neden bu kadar büyük bir risk alıyor?” diye sordu. Onu doğrulamamı, korkularını küçümsememi istiyordu. “Aptal değil, kaybedecek çok şeyi var.”

“Evet.”

İç geçirdi. “Özür dilerim. Herhâlde aşırı tepki verdiğimi düşünüyorsun. Ama mahkemedeki tehditleri aklımdan çıkmıyor...”

Benden istediği adam olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezdi. Yine de denedim. “Öfkesini boşaltıyordu o kadar, Nell. Çok sık oluyor. Ayrıca aşırı tepki verdiğini düşünmüyorum. Suçlular salındığında aileler hep endişelenir. Diğer mağdurlar da aynı duyguları yaşıyor,” dedim.

“Ama neyse ki Alex’in yanında sen varsın,” dedi titrek bir gülümsemeyle. “Kendine özel tanık koruma memuru.”

Kendime bu cümleye cevap verecek kadar güvenmiyordum ama neyse ki cevap vermeme de gerek kalmadı. Hafifçe koluma dokunduktan sonra tabaklara uzandı. “İçeri gitsek iyi olacak. Yoksa ne işler karıştırdığımızı merak edecekler.”

Yemek odasına döndüğüm sırada Nell gerçeği bilse ne derdi diye düşündüm.

Gavin Parrie aptal değildi, o konuda haklıydı. Kaybedecek çok şeyi olduğu da doğrudu. Ama haklı bir nedeni vardı. Belki de bu riske değebilecek bir neden.

İntikam.

Çünkü o gün mahkemede sadece öfkesini boşaltmıyordu.

Suçluydu. Bunu Gavin de biliyordu, ben de biliyordum. Ama ikimizin de bildiği bir şey daha vardı.

Gavin Parrie bir yalan yüzünden hüküm giymişti.

* * *

Daily Mail

21 Aralık 1999

“YOL KENARI TECAVÜZCÜSÜ” MÜEBBET ALDI

Hâkim, Gavin Parrie'nin “şeytani, pişmanlık yoksunu ve sapkın” olduğunu söyledi

Yazar John Smithson

“Yol Kenarı Tecavüzcüsü” olarak adlandırılan zanlı, Old Bailey’de gerçekleştirilen ve dokuz hafta süren mahkemenin sonunda dün müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Hâkim Peter Healey, Gavin Parrie’nin “Şeytani, pişmanlık yoksunu ve sapkın” olduğunu söyledi ve en az 15 yıl hapis cezasına çarptırılmasını önerdi. Ceza açıklandıktan sonra mahkeme salonunda bir kargaşa yaşandı, Parrie’nin ailesi hem hâkime hem de jüri üyelerine hakaretler yağdırdı.

Parrie, Oxford bölgesinde Ocak-Aralık 1998 arasında gerçekleşen ve yedi kadının mağdur olduğu tecavüz ve tecavüz girişimlerine dair suçlamaları hiçbir zaman kabul etmedi. Dava, Parrie’nin depolama ünitesinde bulunan adli tıp kanıtlarına dayanıyordu. Bu kanıtlar Parrie’yi mağdurlardan birine bağlamaktaydı fakat Parrie itiraz etmiş, bu kanıtın Thames Valley polisi tarafından yerleştirildiğini söylemişti. Parrie mahkeme salonundan çıkarılırken tutuklanmasında kilit rol oynayan polis memuruna ölüm tehditleri yağdırmış, “İntikamını alacağını” ve ailesinin “ömrü boyunca bir gözü açık uyuyacağını” söylemişti. Bahsi geçen polis memuru, Dedektif Çavuş Adam Fawley, davadaki başarısı nedeniyle Başkomiser tarafından ödüllendirildi.

Thames Valley karakolu Baş Amiri Michael Oswald, mahkeme sonrası açıklama yaparak doğru kişinin yakalandığından emin

olduklarını, tüm ülkenin dikkatini çeken bu soruşturmada başka bir zanlının bulunmadığını söyledi. Açıklamasını şöyle tamamladı: “Ekibimin çıkardığı işle gurur duyuyorum. Bu kan donduran suçların sorumlusunu yakalayıp adaletin yerini bulmasını sağlamak için kanlarının son damlasına kadar çalıştılar ve bu nedenle tehdit edilmeleri ya da korkutulmaları kesinlikle kabul edilebilir değil. Polis memurları halkı korumak için hayatlarını sürekli tehlikeye atıyor, bu nedenle memurlarımızın ve ailelerinin güvenliğini sağlamak için gerekli tüm önlemleri alacağımızdan emin olabilirsiniz.”

Yaşadıklarından sonra intihar eden kurbanın –Jennifer Goddard– annesi, mahkemeden sonra muhabirlere açıklama yaparak hiçbir şeyin kızını geri getirmeyeceğini fakat artık kızının huzur içinde yatabileceğini umduğunu söyledi; “Hayatını mahveden adam sonunda hak ettiğini bulacak ve yaptıklarının bedelini ödeyecek,” dedi.

* * *

Çavuş Paul Woods, öğleden sonrasını St. Aldate’s Polis Merkezi’nin resepsiyonunda geçiriyordu ve hiç mutlu değildi. Bugünlerde akılalmaz bir yükselişle nezarethane sorumlusu olmuştu ama halkla iletişim memuru izindeydi, yerine bakan sivil memur da gıda zehirlenmesi geçiriyordu ve Woods kısa çöpü çekmişti. Tepesinin taşı atmak üzereydi. Öncelikle hava çok sıcaktı. BBC Oxford bugün sıcaklığın 30 dereceye çıkabileceğini söylemişti. *30 derece*. Bu kadarı da insanlık suçuydu artık. Sokak kapısını açmıştı ama içeri dumandan başka bir şey girmiyordu. Bir de insanlar tabii. Yarıyı güneşten kaçacak yer arıyordu, şurası kesin ki broşür standı hiç bu kadar ilgi görmemişti. Normalde haftalarca yenilenmesi gerekmezdi ama bir anda *Evinizi Hırsızlara Karşı Korumak* ve *İnternette Alışveriş Yaparken Dikkat Edilmesi Gerekenler* broşürleri bitmişti. Broşür standının etrafında duran bir grup vardı, çoğunluğunu Çinlilerin oluşturduğu bu grubun turist olduğu kabak gibi ortadaydı.

Woods kafasını kaldırıp saate baktı. Molasına yirmi dakika vardı. Turistler kendi aralarında heyecanla konuşmaya başlamıştı.

Bir tanesi Woods'u işaret ediyordu; konuşmak için cesaret topluyor gibi bir hâli vardı. Woods sırtını dikleştirdi; bir seksen yedi boyundaydı ve ağırlığı yüz kilogramdı; kelimenin her anlamıyla ürkütücüydü. Kadını korkutmak istiyor denemezdi, kasvetli deneyimlerinden biliyordu ki kadının sorabileceği soruların çoğu haritalar tarafından cevaplanabilirdi. Yıllar boyunca yaptığı gayriresmî turist rehberliği ona bir ömür yeterdi.

Anlaşılan şansı yaver gitmişti. Çinli kadın yaklaştığı sırada telefon çaldı. Santraldeki kadın arıyordu, o da sivildi, Marjorie bir şey. Herhâlde o da kısa çöp çekmişti.

"Çavuş Woods, ileteceğim aramayla ilgilenebilir misiniz? Soruşturma masasını denedim ama kimse açmadı. Edith Launceleve'den arıyorlar."

Woods kalemini aldı, bir anlığına ismi yazamadığı için kızdı. Üniversiteye kimsenin adını yazamadığı bir kadının adını vermek hangi zekâ küpünün fikriydi?

"Tamam," dedi bıkkınlıkla. "Bağla."

Başkomiser arıyormuş gibi elini ciddiyetle kaldırarak Çinli turisti durdurdu.

"Çavuş Woods'la mı görüşüyorum? Ben Jancis Appleby, Edith Launceleve Üniversitesi'nden arıyorum."

İnsanı oturduğu yerde dikleştiren türden bir sest.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Appleby?"

"Profesör Hilary Reynolds hatta."

Woods gibi önemsiz biri bile bu ismi bilmeliymiş gibi konuşuyordu. Aslında Woods sahiden de biliyordu ama nerede duyduğunu çıkaramamıştı.

"Rektör," dedi kadın sert bir şekilde. "Unuttuysanız hatırlatayım dedim. Lütfen hatta kalın."

Woods bu kez cidden şaşırılmıştı. Üniversitenin *rektörü* mü arıyordu? Rektörün aramasını gerektirecek kadar önemli ne olabilirdi ki? Hem hafta sonu ofiste ne arıyordu?

Hat tekrar canlandı.

“Çavuş Woods?”

Karşıdaki ses beklediği gibi bir kadına ait değildi, Hilary isminin erkeklere de verildiğini hatırladığı sırada ilk birkaç kelimeyi kaçırdı.

“Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?”

“Dedim ki, korkarım üniversitedeki öğrencilerden biriyle ilgili bir olayı bildirmek için aradım.”

Woods’un gözleri kısıldı, “olay” kelimesi çok sıradan olanlarından ölümcül sonuçlar doğuranlarına dek birçok günahı anlatmak için kullanılabilirdi.

“Ne tür bir olaydan bahsediyoruz, efendim?”

Kültürlü, iyi eğitilmiş ama hafif sinirli bir şekilde iç geçirdi. “Ciddi bir olay, Çavuş. Maalesef şu an başka bir şey söyleyemem. Beni Dedektif Amir Fawley’ye bağlayabilir misiniz?”

* * *

Boars Hill de sıcaktı ama buradaki hava biraz daha çekilebilir türdendi. Rakımın yüksek olmasının kesinlikle etkisi vardı ama on metrelik yüzme havuzu ve içki dolu havuz barı da çok iyi geliyordu. Bu da yükseklikle alakalıydı ama bu farklı türden bir yükseklikti. Adrese bakılırsa evin ne tür bir yer olacağını tahmin etmek için cezai soruşturma masasında çalışmaya gerek yoktu. Yine de Gareth Quinn, bu görüşme için yeni yıkattığı Audi A4 model arabasının önünde açılan dövme demir kapıların ardındakileri görünce etkilendi. Yarım hektarlık bir bahçe (ki burası da görüşme için temizlenmişti ama Gareth bunu bilmiyordu), çiçek bahçesi ve portakal ağaçları, emlakçıların muhtemelen “işlevsel yapılar” olarak adlandırdığı bağımsız kulübeler, neo-Paladyen mimarisiyle yapılmış oymalı ev ve önünde uzanan “Malum Manzara”. İnşaat makineleri nahoş bir görüntü oluşturuyordu ama bunu bir kenara bırakırsak, kuleler öğleden sonra güneşinin ışıltılı sıcaklığı altında, tıpkı bir zamanlar Matthew Arnold’ın onları gördüğü gibi, tembelce uzanıyordu.

Quinn, Maisie'le tanıştığında ailesinin ne kadar zengin olduğunu bilmiyordu. İlk bakışta atkuyruklu, Fransız manikürlü kızlardan biri gibi görünmüştü; nazikçe gülen, sesli harfleri vurgulayan türden. Quinn bu tür kızlara avokado diyordu: Olgun, toplanmaya hazır ve deneyimsiz. Gerçi bu kız pek deneyimsiz değildi çünkü ilk buluşmadan yatmayı kabul etmişti ve Quinn, buluşmanın gerçekleşmesi için neredeyse rekor kıırarak on gün uğraştıktan sonra onun kendi türündeki kızlardan farklı olduğunu fark etmişti. Quinn'i güldürüyor ve anlattıklarını dinliyordu ama öyle kolay lokma da değildi. Quinn kendini düşüncelerinin nedenini anlatmak zorunda kalırken buluyordu ve bu nedenlerin bazıları onu bile şaşırtmıştı. Ayrıca ondan hem yataktayken hem de değilken gerçekten hoşlandığını fark etmişti, ki bu da oldukça eşsiz bir şeydi. Bu yüzden, sevgilisinin ailesiyle tanışma fikri neredeyse nefessiz kalmasına neden olsa da gelmekle kalmamış, Maisie'le kalkacaklarını söyledikleri vakit geçmesine rağmen hâlâ kalkmamıştı. Biftek iyi pişmişti, şarap kaliteliydi, Ted ve Irene Ingram çiftinin de dışarıdan göründükleri gibi olmadığı ortadaydı. Evet, çok paraları vardı ama bunu göstermekten çekinmiyorlardı, zaten bu, Quinn için hiç problem değildi. İki adam da İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden çıkışı tuzakı hakkında konuşmamak için yarım saat debelendi, sonra Ingram onun hangi tarafta olduğunu ağzından kaçırdı ve bastırılmış yoldaşların rahatlığıyla kaynaştılar. AB'den çıkmayı savunmak ağza alınacak bir şey değildi, en azından Oxford'da durum böyleydi.

Yani Quinn çok iyi vakit geçiriyordu. Telefonu çalmaya başladığında aklının bir köşesinde Maisie'nin tek çocuk olduğunu, kızın annesiyle babasının kayınvalidesiyle kayınpederi olması kaçınılmazsa bu ikisinin fena bir seçenek olmadığını fısıldayan bir şeytan oluşmuştu bile. Masada 1996 yılına ait Sauternes şarabı vardı, yanında Havana puroları duruyordu ve Quinn araba anahtarlarını Maisie'ye vermişti. Maisie'nin yüzündeki ifadeden bunun da eşsiz

bir şey olduğu anlaşılıyordu. Maisie, telefonun çaldığını duyunca Quinn'e baktı; işten gelen aramalar için kullandığı zil sesiydi.

Quinn telefona uzanırken masadakilere baktı, huzursuzlukla gülümsedi. "Çok özür dilerim, önemli bir şey olmasa aramazlar," dedi.

Ingram elini sallayarak özre gerek olmadığını işaret etti. "Tabii ki. Maisie böyle bir şey olabileceğini söylemişti. Anlıyorum. Önemli bir iş yapıyorsun."

Irene Ingram görgülü bir tavırla sandalyesini itti ve Maisie ayağa kalktı. Tabakları toplamaya başladılar, Quinn ise bahçeye doğru yürüdü. Belki telefonu daha iyi çeksin diye gidiyordu ama belki de Maisie'nin babası rütbesini duysun istemiyordu.

Birkaç metre daha ilerledikten sonra telefonu açtı.

"Dedektif Komiser Quinn."

"Ben Woods." Quinn hattın diğer ucundaki uğultuyu duyabiliyordu, Woods resepsiyonda olmalıydı. Quinn'in hafta sonunu mahvettiği için üstünkörü bir özür diledi ama ses tonundan kendisi hafta sonu tatili yapamadığı için ekibin de tatili hak etmediğini düşündüğü belliydi.

"Edith Launceleve rektörü arayıp Fawley'yle görüşmek istedi."

Quinn somurttu. "Vekil amiri arasaydın ya?"

"Denedim. Açmadı. Kusura bakma."

"Tamam, o zaman..."

Woods sözünü kesti. "Gislingham'ı arardım, sonuçta dedektif çavuş ama çarşambaya kadar izinli..."

Quinn iğnelemeyi duymazdan geldi. Rütbesinin düşürülmesiyle ilgili alttan alta laf sokulmasına alışmıştı. Tayin isteyebilirdi ama istememeye karar verdiğinde gözlerini nelere yummak zorunda kalacağını biliyordu. Tabii ki cesur memurlardan bazıları bu deyimini kullanmaktan büyük zevk alıyordu. Ama bütün suç ondaydı. Beyni yerine cinsel organını dinleyip bir şüpheliyle ilişki yaşamıştı. Kovulmadığı için şanslıydı. Ama hepsine gününü

gösterecek, rütbesini geri alacaktı. Sadece zaman meselesiydi. Hatta kim bilir, bu arama aradığı fırsat olabilirdi. Gis izin deyken başarısını göstermek için aradığı fırsatı bulmuş olabilirdi.

“Önemli değil,” dedi kibirli bir sesle. “Sorun nedir? Ne olmuş?”

Woods anlatmayı bitirdikten sonra fırsatın yirmi dört karat olmadığını anladı ama Ted Ingram’ın bunu bilmesine gerek yoktu. Onun gözünde bu, süper önemli bir cinayet vakasıydı ve büyük yerlere gelecek, başarılı bir memura ihtiyaçları vardı. *Tam da Ingram’ın damat olarak görmek isteyeceği türden bir memur*, diye fısıldadı aklındaki şeytan. Quinn omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve çimenlerin üstünden havuza doğru yürüdü.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
14.35

Beklediğim en son şey Quinn’in beni aramasıydı. Sevgilisinin ailesiyle tanışmaya gidecekti, bu konuda ne kadar rahat olduğunu herkesin gözüne soktuğu için aslında hiç de öyle olmadığını düşünmüştüm ama Quinn böyle biriydi. Gis izin deyken onun adına vekillik yapıyordu ama elimizde hafta sonu aramasını gerektirecek kadar büyük bir dava yoktu. Quinn’in tekrar tek tabanca takılmaktan büyük zevk alacağını düşünmüştüm, gerçi resmen “vekil” olmadığını, gayriresmî olarak Gis’in “yerine baktığını” açıkça belirtmiştim.

Aradığında hepimiz yemek odasındaydık. Öğleden sonranın havasız saatlerine giriyorduk ama Alex’in babası hâlâ neşeliydi, yıllardır olduğu gibi çenebazdı. Stephen’ı öteden beri severdim. Kayınvalide ve kayınpeder olayının tuhaflığı buydu: İnsanın öz anne babasıyla aynı yaşta oluyorlardı ve bazen neredeyse öz anne babanız kadar uzun süredir tanıyordunuz onları; ama benim gibi şanslı olanlar, onlara destek olan ama onların sinirini bozmayan ebeveynler kazanmış oluyordu. Gerçi bunun nedeni tehlikeli sınırlarımın nerede olduğunu bilmemeleri olabilirdi.

Telefonum çalınca Alex bana endişeli bir bakış attı ama bir şey demedi. Tek elini göbeğine sarmış, diğer eliyle önündeki peçeteyle oynuyordu. Yorulmaya başlamıştı. İnsanları evden göndermeye başlamam lazımdı.

Verandaya çıkıp telefonu açtım.

“Quinn? Ne oldu?”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, patron. Ev’le Edith Launceleve’de buluşacağım. Öğrencilerden biriyle ilgili bir olay yaşanmış.”

Somurttum. Quinn’in hiçbir şeyi batırmamak için aşırı dikkatli davrandığının farkındaydım ama bunun için beni aramasına gerek var mıydı? Ama sonra çoğu öğrencinin yaz tatili için eve döndüğünü hatırladım. Bu, kusup bağırان tipik öğrenci taşkınlıklarından olamazdı.

“Durum nedir?”

“Henüz emin değilim.”

“O zaman niye...”

“Rektör özellikle seni istemiş. İsmi Hilary Reynolds. Tanıdık geldi mi?”

Aklımın uzak bir köşesinde bir ışık yandı. Birkaç yıl önce gittiğim bir konferansta mı duymuştum?

“İsmi Google’da aradım,” dedi Quinn. “Ünlü bir insan hakları avukatı galiba.”

Haklıydım, o konferanstı.

“Müebbet tarifeleri sorumlusu olarak parlamento danışma kuruluna alınmış. Bob O’Dwyer’in da olduğu kurul hani.”

İhtiyacımız olan da buydu: Robert O’Dwyer İl Emniyet Müdürü idi. Yalnız bir kovboy gibi olaya dalmak yerine kontrol ettiği için Quinn’e hakkını vermek gerekiyordu.

“Tamam, önce eşimin ailesini eve bırakmam lazım ama bir saate kadar gelmiş olurum.”

* * *

Edith Launceleve Üniversitesi –öğrencilerin deyimiyle EL– Banbury ve Woodstock caddelerinin etrafında uzanan beş buçuk

hektarlık alana yayılmıştı. Normal coğrafya kurallarına göre kasabadan pek uzak değildi ama Oxford Üniversitesi'nin kıpır kıpır küçük evreniyle kıyaslandığında Moğolistan kadar uzaktı. Otuz yıldan uzun süredir karma okul olarak görev yapıyordu ama aslında Kraliçe Victoria döneminde yaşamış, hayır cevabını asla kabul etmeyen bir dokumacı tarafından genç kadınların eğitimi için kurulmuştu. İsmi yakındaki Godstow rahibe manastırının on ikinci yüzyıldan kalma koruyucu rahibesinden almıştı; anlatılanlara göre o da en az okulun kurucusu kadar enerjik ve kararlıydı. EL, yüz yıldan uzun süredir devam ettirdiği eğitim hayatı boyunca etkileyici bir mezun listesi elde etmişti ve bunların içinde kurucusunun kararlılığını taşıyan –ya da taşımak zorunda kalan– kadın nesilleri de vardı. Quinn'in haberi yoktu ama Dedektif Komiser Asante'nin annesi de onlardan biriydi. Kendisi şu anda FTSE-100 şirketlerinden birinin başındaydı ama aynısını yapan kadınların sayısı bir elin parmakları kadardı. Kurucusu, EL'in kasabadan ve sunduğu dikkat dağıtıcı unsurlardan son derece uzak olmasını büyük bir avantaj olarak görmüştü ama günümüzde dezavantaj olduğuna şüphe yoktu. Üniversite, tanıtım günü düzenlediğinde insan çekmek için kaldırımlara tebeşirle çizim yapmak zorunda kalıyordu. Diğer bir taraftan, ilgi çekici bir yanı da vardı: Neredeyse her zaman park yeri bulunuyordu. Maisie, binanın hemen önünde bir boşluk bulup motoru durdurdu. Quinn bir süre öylece oturup kapılara baktı.

“Burghley Abbey'deyken benim yaşımdaki kızlardan biri buraya gelmişti,” dedi Maisie.

Quinn ona döndü. “Öyle mi?”

Maisie başıyla onayladı. “İyiymiş ama Oxford'la alakası yokmuş. Gerçi artık erkek de alıyorlar ama hâlâ yatılı kız okulu gibi olduğunu söyledi.”

Quinn tekrar ileri dönüp baktı. Giriş kapısının önünde durmuş, sohbet eden bir grup genç vardı. Elllerinde dosyalar ve her öğrencinin taşıdığı su şişelerinden vardı ama boyunlarında kimlik

kartları asılıydı; üniversitenin kendi öğrencisi olmadıkları, yaz okuluna geldikleri belliydi. Yine de mutlu görünüyorlardı. Gülümsüyorlar, geleceğe güvenle bakıyorlardı. Her ırktan ve cinsiyetten dengeli bir öğrenci dağılımı vardı. Üniversitenin tanıtım broşürleri için kapak resmi gibiydi.

“İş arkadaşın gelene kadar bekleyeyim mi?” diye sordu Maisie.

Quinn yine ona döndü. “Yok, gerek yok. Ev’in buraya gelmesi on dakika sürer. Hatta daha gelmemiş olmasına şaşırdım.” Kapıyı açtı. “Evde görüşürüz. İşim uzun sürerse arayıp haber veririm.”

“Tamam, görüşürüz.”

Maisie motoru çalıştırıp uzaklaştı, virajı dönerken tekerlekler gıcırdadı. Quinn, tekerleklerine çok değer verdiği hâlde gülümsedi. Bu kız çok cesurdu, neredeyse onun kadar hızlı sürüyordu.

Maisie’nin çıktığı park yerine Everett’in Mini marka arabasının girdiğini görünce yolun karşısına geçti. Summertown’daki evinden yürüyerek geleceğini düşünmüştü ama belki de evden gelmiyordu. Quinn, Everett’i mesai dışında pek görmüyordu, bu yüzden gündelik kıyafetler içinde görünce şaşırdı. Her ne yapıyorsa belli ki etek giymesi gerekmişti.

“Çok zarif,” dedi Everett ona doğru gelirken kafasıyla kumaş pantolonunu ve pembe gömleğini işaret ederek. “Umarım etkilmişlerdir.”

Quinn gücenebilirdi ama gülümsemeye karar verdi. “Harikaydı,” dedi. “Bana bayıldılar.”

Everett, omzundaki çantayı düzeltti. “Ee, ne olmuş?”

“Bir çeşit *olay* yaşanmış. Ama 999’u aramamışlar, o yüzden ölü yok diye tahmin ediyorum. Woods, Rektör’ün aradığını söyledi. Bir şey anlatmamış, Fawley’yle konuşmak istediğini söyleyip durmuş.”

“O zaman ciddi bir şey.”

Quinn başıyla onayladı. "Patron yolda. Şu anda sen ne biliyorsan ben de o kadar biliyorum."

Ev'in aklından bir şeyler geçiyordu ama şimdilik kendine saklamaya karar verdi.

Quinn ana binaya girdiği sırada Ev dışarıda bekledi; Ev'in elinden tutmasına gerek yoktu, özellikle de kendini gayrıresmi dedektif çavuş olarak görüyorsa. Kapının önündeki grup dağıldı, bahçe boştu. Kaldırım taşları arasında sim ve konfeti parçaları vardı, finallerin son kalıntıları. Ev, ince terliklerinin altındaki kaldırımın sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Tamam," dedi Quinn tekrar yanına gelerek. "Reynolds'ın ofisi ilk kattaymış. Koridorun sonundan sağa dönüp merdivenden çıkınca. Profesörün asistanı bizi orada karşılayacakmış."

* * *

İçerisi şaşırtıcı derecede serindi ama parke zemin ve yankılanan ayak sesleri Ev'e nedense dezenfektan ve hokey sopalarını düşündürmüştü. Üst kat çok daha süslüydü, asistan etrafta geziniyordu, kızgın görünüyordu. Katetmeleri gereken mesafenin tam tamına kaç saniye sürdüğünü biliyormuş ve geldikleri süreyi hiç beğenmemiş gibi bir hâli vardı.

"Profesör Reynolds telefonla görüşüyor. Lütfen oturun, uzun sürmez."

Asistan masasına döndü ama ziyaretçi sandalyelerinin cezalandırılmayı bekleyen öğrencilere ayrılmış sandalye görüntüsü pek daverkâr değildi. Quinn yerinde duramıyor gibiydi. Beş dakika boyunca öğretim görevlilerinin fotoğraflarını inceledi, sonunda asistanın interkomu öttü ve kadın ayağa kalktı.

"Böyle buyurun."

Ofisin sırf boyutu bile etkileyiciydi. Ahşap kaplama, bahçeye bakan pencereler ve üniversitenin eski rektörlerini gösteren fotoğraflar vardı. Şu anda elini uzatmış onlara doğru yürüyen kişi hariç, hepsi kadındı.

“Hilary Reynolds. Siz de Dedektif Çavuş Quinn olmalısınız.”

Ev, Quinn’in ağzını açtığını gördü ama Reynolds sözüne devam etti.

“Dedektif Komiser Everett? Lütfen oturun.”

“Evet,” dedi Quinn kısa bir süre sonra. “Bizi görmek istemişsiniz.”

Reynolds somurttu. “Dedektif Amir Fawley gelene kadar beklesek daha iyi değil mi?”

Quinn yerinde kıpırdadı. “Onsuz başlayabileceğimizi söyledi. Yolların durumu malum, hafta sonu trafiği, turistler...”

Reynolds arkasına yaslandı ve parmak uçlarını birleştirdi. “Bu durum *son derece* hassas.”

Quinn başıyla onayladı. “Anlıyoruz, efendim ama konuyu bilmeden bir şey...”

Ev, önce Quinn’e, sonra Reynolds’a baktı. “Yardıma olur mu bilmiyorum ama cinsel suçlar eğitimimiz var.”

Reynolds dönüp ona baktı. Hiçbir şey söylemedi ama Ev, adamın yüzündeki ifadeden tam on ikiden vurduğunu anlamıştı.

Rektör boğazını temizledi. “Evet, Dedektif Komiser Everett, iyi tahmin ettiniz. O türden bir olay,” dedi.

Everett not defterini çıkardı; Quinn yetişkin numarası yapıyor olabilirdi ama birinin gerçek işleri yapması gerekiyordu.

“Biraz detay alabilir miyim? Tıbbi yardıma ihtiyacı olan biri yok diye tahmin ediyorum?”

Reynolds kafasını hızlı, kesin bir hareketle iki yana salladı. “Hayır, öyle bir durum yok.”

Quinn biraz öne eğildi, kontrolü tekrar eline alması gerektiğini düşündüğü açıktı. “Üniversite rektörü olarak size resmî bir şikâyetle bulunuldu mu?”

Reynolds kafasını evet anlamında salladı. “Üniversite protokollerinin gerektirdiği işlemlere başlanacak ama ben yetkililere hemen haber verilmesi gerektiğini düşündüm,” dedi.

Everett not alırken adamın sözlerini Eşitlik ve Çeşitlilik el kitabının son baskısından kopyalayıp yapıştırdığını düşündü. Kıçını iyi kolladığı kesindi.

“Anladım,” dedi Quinn. “Bize bu *olayı* anladığınız şekliyle anlatabilir misiniz? St. Aldate’s’teki meslektaşına öğrencilerinizden birinin olaya dâhil olduğunu söylemişsiniz?”

Reynolds, masasındaki bir şeyle oynamaya başladı. “Yüksek lisans öğrencilerimizden biri. En iyi öğrencilerimizden. Michaelmas döneminin¹ başında Cardifften buraya transfer oldu.” Ev’e bakıp aldığı notlara doğru parmağını salladı. “Diğer bir deyişle ekim ayında.”

Vay be, sağ ol, diye düşündü Ev. Onun gibi bir eziğin bunu bilmesi mümkün değildi çünkü.

“Peki diğer şahıs?” diye sordu Ev sakin bir sesle.

Reynolds’ın yüzü düştü. “Korkarım ki diğer şahıs öğretim görevlilerinden biri.”

Pek şaşırtıcı değildi, özellikle de Ev için. Bunun tek nedeni de cinsel suçlar eğitimi almış olması değildi.

“Tamam,” dedi Quinn, rektör lafı biraz daha dolandırırrsa sinirlenmeye başlayacaktı. “Bahsi geçen kişilerle doğrudan konuşabilir miyiz?”

* * *

“Bir kadeh şarap daha ister misin?”

Erica Somer kafasını kaldırdı, güneşe karşı elini gözlerine siper etti. Giles Saumarez’in evinin terasında oturuyordu. Üç balıkçı kulübesi birleştirilerek uzun, alçak, kireç kaplı bir ev yaratılmıştı, zemin cilalı taştandı ve pencerelerden Southampton Nehri görünüyordu. İçerisi serin ve havadardı ama dışarıda güneş ışığı insanı kör ediyordu. En azından biraz esinti başlamıştı; nehir ağzında, rafineriye mal taşıyan yük gemilerinin arasında demir atmış dört ya da beş küçük yat duruyordu. Somer daha önce hiç denize açılmamıştı, hiç de öyle bir hevesi olmamıştı ama aniden canı denizde,

¹ Britanya’daki üniversitelerde akademik yılın ekimde başlayıp Noel’de biten dönemi. –c.n.

tek başına olmak istedi. Düşünecek, hesap verecek kimse olmayacak, yalnızca akıntının ve parlak mavi gökyüzünün insafına kalacaktı. Anlık bir içgüdüydü ve hemen arkasından bir pişmanlık geldi. Buraya geldiği için minnettar olmalıydı, Giles bu olağanüstü evi tutmak, bu hafta sonunu ayarlamak için çok uğraşmıştı ama çoğu erkek gibi beş dakikada bir ne kadar uğraştığını söyleyerek bunu mahvetmiyordu. Somer'ın sevdiğini bildiği şaraptan almıştı, yatak odasını çiçeklerle süslemişti, duştaki havluları değiştirmişti. Çok güzel bir gündü ve çok güzel bir öğlen yemeği yemişlerdi. Gerçekten. Şahane bir beyaz peynir, biberiye ve tuz serpilmiş altın renkli İtalyan pidesi, olgun incirler, İtalyan jambonu, koyu turuncu ayva reçeli; masa #yemek pornosu hashtag'i için yalvarıyordu.

Somer başını iki yana salladı: Giles'ın yarım saat kadar önce doldurduğu kadeh hâlâ ağzına kadar dolu sayılırdı.

Giles güneş gözlüğünü düzelterip gözlerinin içine baktı. "Her şey yolunda mı?"

Somer hemen başıyla onayladı, kadehe uzanarak iyi olduğunu kanıtlamaya çabaladı.

"Evet, biraz tuhaf hissettim o kadar."

Giles onun yanına oturdu.

"Canın istemiyorsa bu akşam dışarı çıkmak zorunda değiliz. Geçen geldiğimizde şey demiştin ya o yüzden..."

"Hayır," dedi Somer, sözünü keserek. "Çıkmak istiyorum. Lütfen telaşlanmayı bırak."

Somer başını çevirdi, suya, martılara, geçen teknelere baktı. Adamın gözlerindeki acıyı ve şaşkınlığı görmemek için her şeye bakmaya razıydı.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
15.17

Hilary Reynolds, mesleğimde karşılaştığım ilk rektör değildi. Rektörler, dekanlar, hapishane müdürleri... Ünvanları değişse de hepsinde aynı otoriter tavır görülürdü; lüks yemeklere katılmayı

alışkanlık edinmekten, bütün bir organizasyon şemasının onlara hizmet etmesinden ve her istediklerini elde etmekten gelen süslü bir özgüvenleri oluyordu. Reynolds da farklı değildi, en azından ilk bakışta. Odada ne kadar büyük bir gerginlik olduğunu anlamam birkaç saniye sürmüştü. Bunu kimin yarattığını da.

Odanın diğer ucunda durmuş, pencere kenarındaki koltuğa yaslanmıştı. Yirmi iki yirmi üç yaşında olmalıydı; cildi soluktu, kumral saçlarının uçları açılıp sarıya dönüyordu. Bir kolunda koyu bir dövme vardı, sivri ve şeytani bir şey; Venedik maskelerine benziyordu. Benden uzun ve iriydi de. Sporcu fiziği vardı; tahmin etmem istense ragbi derdim.

"Dedektif Fawley," dedi Reynolds hafifçe öksürerek. "Bize katılabilmenize çok sevindim. Bu Caleb Morgan, matematik bölümünden. Geniş çaplı makine öğrenimi için sıkıştırılmış lineer cebir üzerine  alışıyor."

Hem burnu büyük hem de  nemsiz; Reynolds'a hakkını vermem gerekiyordu, gereksiz bilgi vermek konusunda kimse eline su d kemezdi.

Quinn sinirimin bozulduğunu sezmiş olacak ki hızla araya girdi. "Cinsel saldırı suçlaması olmuş, patron," dedi.

Ona baktım. Ne yapmaya çalışıyordu? Polis eğitiminin ilk kuralıydı bu: Tüm bilgilerin şüphelinin yanına girmeden önce toplanması gerekiyordu. Tüm bilgilerin.

Quinn'i köşeye çektim. "Burada ne arıyor?" diye sordum sessizce. "Sence önce *kurbanla* konuşman gerekmez miydi?"

Yüzü kızardı. " yle yaptım," dedi. "Kurban o."

Dönüp Morgan'a baktım. Soluk mavi gözleri yüzüme odaklanmıştı, yüzümün kızardığını hissettim. Dikkatli bakınca boyundaki kırmızı izi gördüm. Ama tüm eğitimime, günümüzde kafamıza kazınan her şeye ters olmasına rağmen karşımdaki adamın bir seksen boyunda olduğunu, Amerikan futbolcusu gibi fiziğiyle kendini savunabilmiş olması gerektiğini düşünmeden edemedim.

“Evet,” dedi Reynolds önce Quinn’e sonra da bana bakarak, “durumu açıkladığımıza göre Profesör Fisher’la konuşmak istersiniz sanırım?”

Ev hızla bana döndü. “Profesör Fisher, Bay Morgan’ın üstü...

Reynolds sözünü kesti. “Tabii ki üniversite içinde soruşturma yapmamanızı tercih ederim, ne de olsa olay burada yaşanmadı. Profesör Fisher’ın evi St. Luke Sokağı’ndaki Monmouth Evi,” dedi sandalyesine oturarak. “Günlerden pazar olduğunu düşünürsek hanımefendi muhtemelen evinde olacaktır.”

Hanımefendi mi?

Morgan’a saldıran kişi *kadın* mıydı?

* * *

Alex Fawley, Risinghurst’te kardeşine veda ediyordu. Köpeği ve çocukları arabaya sokmak neredeyse yarım saat sürmüştü ve içlerinde arabaya en kolay binen köpek olmuştu. Gerry şoför koltuğuna geçmişti, çocuklardan biri üçüncü kez tualete gitmek istemeden önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Nell kollarını kardeşine dolayıp ona sımsıkı sarıldı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa söylersin değil mi?”

“İyiyim, gerçekten. Adam her şeyi hallediyor.”

Nell geri çekildi. “Tatil gününde alelacele işe gitmediği günlerde demek istiyorsun herhâlde,” dedi.

“Onun suçu değil. İşinin doğası bu.”

Nell somurttu. “Biliyorum. Onu neredeyse senin kadar uzun süredir tanıyorum.”

Sokakta aniden bir patırtı oldu, birkaç kaykaycı yokuştan ve hız rampasından yararlanarak havada numaralar yapmaya çalışıyordu ama Nell kardeşinin irkildiğini, sonra da bunu gizlemeye çalıştığını fark etti.

“Birkaç çocuk takılıyor işte, paranoyaklık ediyorsun. O adamı, Parrie’yi yanına yaklaştırmazlar. Bunun farkındasın, değil mi?”

Alex kendini gülümsemeye zorladı. “Gerginim, o kadar. Bu aralar biraz tuhafım.”

Arabanın kapısı açıldı ve Gerry kafasını uzattı. “Geliyor musun?” diye sordu.

Nell, kardeşinin kolunu hafifçe sıktı. “Söylediklerimi unutma, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa –*ne olursa olsun*– bir alo demen yeter.”

Alex başıyla onayladı ve Nell arabaya bindi ama araba gittikten sonra bile Alex kollarını gövdesine sarıp öylece durmaya devam etti. Kaykaycılar hâlâ yukarı aşağı gidip geliyor, yokuştan inerken dönüp numaralar yapıyorlardı ama Alex onlara bakmıyordu. Onların içinden, arka taraflarına, birkaç blok ötede park eden beyaz kamyonete bakıyordu. Şoför koltuğunda bir adam vardı, şapkasını gözlerine kadar indirmişti.

İnsanlar ona durmadan, *Gavin Parrie çok uzakta, yakından izlenecek, elektronik sınırlama altında olacak*, deseler de önemi yoktu. Alex hâlâ her köşede, her kamyonette, her gölgeli, yarısı belirsiz suratta onu görüyordu.

Çünkü Gavin biliyordu. Ve bir gün, belki bugün değil, bu hafta, bu ay ya da bu yıl değil, ama bir gün onu bulacak ve yaptıklarının bedelini ödetecekti.

30 derece olan havaya rağmen aniden titremeye başladı, sıcak cildi buz gibi terlerle kaplandı.

* * *

PODCAST'LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

Yanlışları Düzeltmek,
Sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?
5 Temmuz 2018

Sezon 3 Bölüm 1: Giriş

/ 25:20

Yanlışları Düzeltmek: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 1. Gavin Parrie, hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcast'te, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuz edici sorulara cevap anyor. Soruşturma yanlış mı yürütüldü? Kurbanlardan biri polisle iş birliği yaparak sahte kanıt mı sundu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[IVY PARRIE]

“Merhaba, Gav, ben annen. Mahkeme hakkındaki mesajını aldığımı söylemek için aradım. Hepimiz senin için uğraşıyoruz canım, Jocelyn ve ekibi senin için çok çabalıyor. Haftaya görüşürüz.”

[KAPANAN TELEFON SESİ]

[JOCELYN]

Adım Jocelyn Naismith ve bu ses kaydında bahsi geçen kişi benim. Duyduğunuz ses Bayan Ivy Parrie'ye ait. Ivy 76 yaşında, Coventry'de yaşıyor ve oğluna bıraktığı sesli mesajı dinlediniz. Onu doğrudan arayamadı çünkü oğlu hapisteydi. Wandsworth Hapishanesi'ne gönderilmişti. Hiçbir zaman kabul etmediği suçlardan dolayı müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı.

Bu ses kaydı Nisan 2018'de, Gavin Parrie şartlı tahliye kurulunun karşısına çıkmadan kısa bir süre önce kaydedildi. Ekibimin azimli çalışmaları ve Gavin'in avukatının desteği sayesinde adalet için verdiğimiz uzun savaşı kazandık ve Gavin, bu mayıs ayında özgürlüğüne kavuştu.

Bu podcast serisi Gavin'in hikâyesini anlatıyor. Nasıl hüküm giydiğinden başlayarak Tüm Gerçek ekibinin soruşturma hakkında keşfettiklerine, gerçek suçlunun neden hâlâ aramızda olduğunu düşündüğümüze kadar her şeye değineceğiz.

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları Düzeltmek Sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? adlı bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm Bir: Giriş

[JENERİK ŞARKISI – “I SHALL BE RELEASED” ADLI
ŞARKININ AARON NEVILLE YORUMU]

*Bu yalnız kalabalığın içinde
Suçsuz olduğuna yemin eden bir adam duruyor yanımda
Her gün dinliyorum bağırmasını avaz avaz
Bağınıyor suçlandım diye
Görüyorum, ışığım parlıyor
Batıdan doğup doğuya geçiyor
Çok az kaldı, çok az kaldı
Serbest kalacağım*

[JOCELYN]

Bob Dylan bu şarkıyı 1968 yılında, Gavin Parrie'nin doğduğu yıl yazdı. Gavin, üç Parrie kardeşin ortancasıydı; büyük kardeşi Neil ile küçük kardeşi Robert (ailesi ona Bobby diyor) arasında. Annesi yakınlardaki bir süpermarkette stok elemanı olarak yarı zamanlı çalışıyordu, babası Vernon ise Oxford'un dışında, Cowley Caddesi'nde o zamanlar British Leyland adıyla bilinen otomobil fabrikasında işçi olarak çalışıyordu. Cowley Caddesi'ndeki küçük, teraslı bir evde yaşıyorlardı ve üç Parrie kardeş de o zamanlar ismi Temple Green Secondary Modern olan ilkokula gidiyordu.

Ken Waring, Temple Green'de birinci sınıftayken Gavin'in öğretmenliğini yapmıştı.

[KEN WARING]

"Biraz fırlamaydı, bunu inkâr edemem. Hep kavga ederdi. Ama hiçbir zaman kötü bir çocuk olduğunu düşünmemiştim. Okumayı öğrenmekte zorluk çekiyordu ama şimdi geriye dönüp baktığında disleksi hastası olabileceğinden şüpheliyim. Ama tabii o zamanlar bu tür şeyler için test yoktu, fazladan ilgi de gösterilmiyordu. Onun gibi çocuklar yaramaz olarak yaftalanıyordu çünkü diğerlerine yetişmekte sorun yaşıyorlardı. Ama el işleri konusunda çok becerikliydi, onu hatırlıyorum, ahşap ve metal işleme derslerinden hep iyi not alırdı. Babasının izinden gidip otomobil endüstrisine girer diye düşünüyordum. Okuldaki çoğu kişi öyle düşünüyordu."

[JOCELYN]

1984 yılında aile Manchester'a taşındı. Vernon Parrie, otomobil fabrikasındaki teknolojik gelişmeler yüzünden işini kaybetmişti ama kuzeydeki bir kamyon fabrikasında iş bulmayı başarmıştı. Bu durum, biraz önce duyduğumuz gibi okulda sıkıntılar yaşayan Gavin için kötü bir zamana denk gelmişti. Yeni bir okula alışmayı başaramadı ve o yılın yaz aylarında okulu bırakarak diploma almaktan vazgeçti.

Sonraki iki yıl boyunca bir işten çıkıp diğerine girdi; ofis temizliği, teslimatçılık gibi işlerden sonra o sırada sıvacı çırağı olan kardeşi Bobby'nin yanında çalıştı. Bunu unutmayın, sonradan önem kazanacak.

Gavin, eşi olacak kadınla bu sıralarda tanıştı. Sandra Powell 16 yaşındaydı ve ailesinin fotoğraf albümündeki fotoğraflara göre tipik, eğlenmeyi seven bir 80'ler genciydi. Kabarık vatkaları, kocaman bir gülümsemesi ve kabarık saçları vardı. Çok kabarık saçları vardı.

[SANDRA]

"Biliyorum, biliyorum ama o zamanlar herkesin saçı öyleydi. Annem mutfakta saçımı yapardı."

[SAYFA ÇEVİRME SESİ]

"Bu fotoğraflara en son ne zaman baktım hatırlamıyorum bile. Üstümdekilere bak! Şu tozluklara bak! Bu nasıl moda olabilir?"

[JOCELYN]

Sandra'yı dinlediniz. Sesinden anlayabileceğiniz gibi neşeli, şımarık gencin bir parçasını hâlâ içinde taşıyor ama o zamandan beri yaşadıkları onu çok yormuş. Şu anda İskoçya'da yaşıyor ve evlenmeden önceki soyadını kullanıyor (sonraki bölümlerde nedenini öğreneceğiz) ama her şeye rağmen Gavin'le bağlantısını koparmadı ve onun masumiyetine inanıyor. Konuyu karıştırmayalım. 1986'ya dönüyoruz.

[SANDRA]

[SAYFA ÇEVİRME SESİ]

"Bunu çok seviyorum! Çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra Gav'le Blackpool'a gitmiştik."

[JOCELYN]

Tatlı bir fotoğraf, tek nedeni de ikisinin de elinde pamuk şeker olması değil. Gavin utangaç bir edayla gülümsüyor ve aslan yelesi saç modeliyle David Cassidy'ye benzemiş. Sandra kameraya poz veriyor ve Gavin'den iki yaş küçük olmasına rağmen ayakları daha yere basan tarafmış gibi duruyor, daha olgun görünüyor. Sandra'ya göre bu tanım, ilişkilerinin ilk zamanları için iyi bir özet.

[SANDRA]

"Gav'in Manchester'a alışması uzun sürdü. Tüm arkadaşları Cowley'de kalmıştı ve bence bu yüzden biraz üzgündü. Babasıyla da çok iyi anlaşmıyordu, bence yalnızlık çekiyordu. İlk ciddi sevgilisi bendim, ondan eminim. O zamanlar pek özgüvenli değildi, bana çıkma teklif etmesi o kadar uzun sürdü ki beni beğenmediğini düşünmeye başlamıştım."

[JOCELYN]

Ama ilişkileri başladıktan sonra her şey çok hızlı ilerledi. Sandra üç ay içinde hamile kaldı ve o yılın sonunda kızları Dawn doğdu.

[DAWN MACLEAN]

"Babama ait ilk anım ne mi? Herhâlde altı yaşımıdayken bana bisiklete binmeyi öğretmesi."

[JOCELYN]

Bu konuşan Dawn. Şu anda güzellik uzmanı olarak çalışıyor, evli ve Stirling'te iki çocuğuyla birlikte yaşıyor.

[DAWN]

"Bisikleti doğum günü hediyesi olarak almıştım ve tüm gün şakır şakır yağmur yağdığını hatırlıyorum. Manchester'ın havasını biliyorsunuz. Ama babam yağmurun altında saatlerce bir o tarafa bir bu tarafa gitmemi izledi. Her zaman sabırlıydı diyemeyeceğim ama. Evrak işleri ve form doldurmaktan nefret ettiğini hatırlıyorum; sosyal güvenlik, belediye ya da okul işlerimizi hep annem yapardı. Herhâlde babam o tür insanlara güvenmiyordu. Otorite sahibi insanlara. Hepsinin kötülüğümüzü istediğini söylüyordu ki haksız da diyemeyiz, değil mi?"

[JOCELYN]

Sonraki on yılda Sandra ve Gavin'in iki çocukları daha oldu. Sandra kuaför olarak çalışıyordu ama Gavin hâlâ para karşılığı ağır işler yapıyordu, yani para konusunda sıkıntı yaşıyorlardı ve sağlık sigortası olmadan geçinmeleri zordu. Bir süre sonra bu sıkıntı kendini belli etmeye başladı.

[DAWN]

"11 yaşına geldiğimde babamın zor durumda olduğunun farkındaydım. O sırada böyle demezdim ama mutlu olmadığını görüyordum diyelim. Hep sinirliydi ve galiba içiyordu, bu yüzden daha da sinirleniyordu. Bir de üzgündü tabii. Bir gün onu yatak odasında ağlarken gördüğümü hatırlıyorum. İlk defa ağlayan bir erkek görüyordum ve çok korkmuştum. Zaten her şey o günden sonra tepetaklak oldu."

[JOCELYN]

Yıl 1997'ydi. 2 Mayıs günü Manchester'daki Lockhart Caddesi'nden geçen 16 yaşında bir kız saldırıya uğradı. Çalışarın içine çekildi ve oracıkta, yolun kenarında tecavüze uğradı.

Üç gece sonra Sandra'nın telefonu çaldı.

Gavin arıyordu. Manchester Polis Merkezi'ndeydi ve tutuklanmıştı.

Tecavüzden.

[THE CLASH'IN "I FOUGHT THE LAW"
ŞARKISININ ÜSTÜNE]

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast'lerini Spotify'da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

[MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR]

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
15.49

"Bizimle gelerseniz kamera kayıtlı bir ifadenizi alacağız, sonra da durum mahkemeye giderse gerekli olabilecek örnekler toplayacağız."

Konuşmayı Ev yapıyordu ve çok iyi kotardığına şüphe yoktu. Belki de özel eğitim aldığı içindi ama bu davadaki akılalmaz durum, benim aksime onu şaşırtmamış gibiydi. Quinn bile kabullenmiş görünüyordu, gerçi bunun nedeni düşünecek daha çok zamanı olması olabilirdi. Bu sırada Ev sakince Ön Soruşturma Raporu için gerekli detayları alıyordu, Morgan'a Cinsel Suçlar Başvuru Merkezi'nde neler olacağını anlatıyor, nasıl yardım isteyebileceğini ve ne tür yardımlar alabileceğini iletliyordu. Sonunda isterse aracı olarak erkek bir polis memuru atanabileceğini söyledi ama Morgan'ın Ev'le devam etmeyi seçmesine şaşırmadım.

Son yarım saat boyunca pek konuşmadım, Reynolds'a hiçbir şey söylemedim ve bu şekilde devam etmeyi umuyordum ama kalktığımız sırada Reynolds kendine has biçimiyle boğazını temizledi.

"Biraz baş başa konuşabilir miyiz, Dedektif?"

Ev bana soru sorar gibi baktı ama başımı sallayarak onay verdim. "Siz gidin. Ben sonra arayıp bilgi veririm," dedim.

Reynolds masasında bir düğmeye basmış olacak ki kapısı açıldı ve asistanı belirdi, elinde bir tepsi çay vardı. Ya da kadın interkomdan tüm konuşmamızı dinlemişti. Gerçi öyle olsa şaşırmazdım.

Quinn çaya imrenerek baktı –şimdiye kadar su bile teklif etmemişlerdi– ama bu ikramın ona olmadığı açıktı. Üstünde üniversite arması olan gümüş bir çaydanlık, sütlük, şekerlik ve maşa, limon dilimleriyle dolu bir tabak. Sadece iki fincan.

Kapı arkalarından kapanınca Reynolds bana döndü.

“Sizinle konuşmak istememin bir nedeni var, Dedektif. Caleb Morgan; bu durum ilk bakışta görüldüğünden daha karmaşık.”

Daha mı karışık? *Kadın* bir profesör *erkek* bir öğrenciye saldırmakla suçlanıyordu. Cinsiyet politikası, üniversite politikası. Hayatımda bundan daha belirsiz bir mayın tarlası görmemiştim. Başka ne olabilirdi ki?

Reynolds tekrar öksürdü. “Caleb babasının soyadını kullanıyor ama annesi Petra Newson. İsmi duduğunuzu tahmin ediyorum?”

Tabii ki adını duymuştum. Son derece agresif bir milletvekiliydi, yapacağı değişikliklerin listesi benim hizmet kaydımdan uzundu. Reynolds, Bob O’Dwyer’ı henüz aramamışsa bile Petra lanet Newson çoktan aramış olmalıydı.

Sesimi sakın tuttum. “Herhâlde Bayan Newson’ın olanlardan haberi vardır.”

Reynolds başını yavaşça sallayarak onayladı. “Caleb onu aradı sanıyorum, evet. Bu hafta sonu ABD’de olacak ama yarın seçim bölgesine dönecek.”

Yani şansımız yaver giderse yirmi dört saatimiz vardı. Bugün dururken gelecek için endişelenmeye gerek yoktu, değil mi?

Derin bir nefes aldım. “Bana Profesör Fisher’dan bahsedin,” dedim.

Reynolds konunun değişme hızını ani bulduysa da belli etmedi. Eğilip çayla uğraşmaya başladı.

“Marina, yapay zekâ konusunda ülkenin önde gelen otoritelerindendir. Tabii ki benim alanım değil,” dedi akademisyenlerin alçakgönüllü olduğunu sandığı ama aslında olmayan o bakışla.

“Ama konuyla alakalı kişiler çalışmalarının devrim niteliğinde olduğunu söylüyor. Bu alanın günümüzde medyanın ilgisini çektiğini söylememe gerek yok.”

Söylemesine gerek yoktu ama yine de söylemişti. Birkaç hafta önce Radio 4’ün makine öğrenimi hakkında bir program yaptığını hatırlıyordum ama yemek yaparken arka planda dinlediğim için çok dikkat etmemiştim. Düşününce hatırladım: Galiba Marina Fisher sunuculuk yapıyordu. BBC kadınların da sesini duyurmasını mı istiyormuş neymiş.

“Aramızda kalsın,” dedi Reynolds limon dilimlerini uzatarak, “bu yıl Kraliyet Enstitüsü Noel konuşmasını onun yapmasını istediler.”

Her şeye rağmen –kadının suçlandığı şeye rağmen– sesindeki kendini beğenmişliği saklayamıyordu. Bu da bana söz konusu kadının üniversite için ne kadar değerli olduğunu anlatmaya yetmişti. EL, Balliol ya da Merton gibi üniversitelerle baş edemezdi; eski kız okullarının hiçbirisi edemiyordu. Prestijleri, forsları yoktu. Ama YZ kadar çekici bir konuda dünyanın en iyi uzmanlarından birini kadrosunda bulundurmak büyük bir darbeydi. Ama zafer ne kadar büyük olursa tuzak olasılığı da o kadar güçlü oluyordu: bu hikâyenin “medyanın ilgisini” ne kadar çekeceğini anlatmama gerek yoktu.

Tabii sızdırılırsa.

“Dün gece bir hayır yemeği düzenlendi,” dedi Reynolds. “Üniversitenin en önemli Çinli bağışçıları için. Marina açılış konuşmasını yaptı. Fakültesi disiplinler arası metodojilerde kullanılmak üzere devrim niteliğinde bir yapay zekâ araştırması yapıyor.”

Sponsorluk teklif ediyor gibi konuşmaya başlamıştı, kendi de bunu fark etmiş olacak ki çok hafif kızardı ve yine öksürdü. Öksürüğü şimdiden sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Bunlar *son derece* gizli bilgiler, söylememe gerek yok. Anlaşmalar çok hassas bir aşamada.”

“Orada mıydınız?”

Reynolds hızla güldü. “Hayır, dedektif, değildim. Ama Marina’nın herkesi büyülediğini duydum. Rektör yardımcısı ondan iyi bir açılış yapmasını bekliyordu, o da bekleneni fazlasıyla yerine getirdi. Bu konunun ne denli önemli olduğunu söylemeye gerek yok sanırım.”

Biraz daha konuşursa şema çizmek isteyecekti. Ama mesajı almıştım. Hem de apaçık. Üniversite ve eğitim görevlileri bu kadının mahvolmasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Çünkü mahvolursa hepsini yanında götürecekti.

“Bay Morgan, olayın dün gece Profesör Fisher’in evinde yaşandığını söyledi.”

Reynolds tek kaşını kaldırdı. “Evet, bunu iddia ediyor.”

“İddia ediyor,” derkenki imasını kaçırmadım ve Reynolds’ın gözlemci objektiflik maskesi kırılıyor mu diye merak ettim.

“Morgan orada ne yapıyormuş?”

Reynolds somurttu, ben de avantajımı kullandım.

“Profesör Fisher’in üniversite yemeğinde olduğunu söylediniz. Eve geç dönmüş olmalı. Tekrar soruyorum, Morgan o saatte profesörün evinde ne yapıyordu?”

Reynolds’ın somurtuşu daha da belirginleşti. “Korkarım ki bilmiyorum. Memurlarınız Bay Morgan’la konuşsa daha iyi olur. Neden oraya gitmiş olabileceği hakkında bir fikrim yok.”

“Profesör Fisher öğrencilerini evine davet eder mi?”

“Sanmıyorum, hatta bu üniversite politikamıza aykırı. Profesör Fisher’in bundan haberi olduğuna eminim. Arada sırada sosyal toplantılar için istisna yaptığımız oluyor, örneğin Noel’de içki içmek için. Ama öğretim görevlilerinin evlerinde bire bir görüşme yapması ya da özel ders vermesi kesinlikle yasak. Bu çekişme dolu dönemlerde onları korumak için böyle bir karar aldık.”

Huzursuz görünüyordu. Morgan’ın hikâyesinin ne kadar rahatsız edici olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

“Profesör Fisher’in evinde yaşayan başka biri var mı? Ailesi?”

Olduğu yerde kıpırdayarak deriyi gıcırdattı.

“Mahremiyet konusuna dikkat etmem gerekiyor, Dedektif. Verilerin korunması gibi. Sizin konumunuzdaki biri de bunun farkındadır. Ama Marina’nın oğluyla birlikte yaşadığı gizli bir bilgi değil.”

“Kaç yaşında?”

“Sanırım sekiz. Belki dokuz olmuştur.”

Arkama yaslandım, duraksamanın uzamasına izin verdim.

“Dedektif Komiser Quinn’e verdiğiniz adres şehrin en gözde semtlerinden.”

Bu laf hafif kalıyordu. George dönemini yansıtan şehir evleri. Altın kaplama taşlar, sürme pencereler, dövme demir balkonlar; Pevsner² bile oradan etkilenmişti. Günümüzde çoğu bina ofis ya da daire olmuştu ama adresine bakılırsa Marina Fisher’in evi üç katlıydı. Büyük bir gayrimenkuldü.

Reynolds çay koymak için uzandı; anlaşılan zaman kazanmak istiyordu.

“Marina’nın eski eşi finans uzmanıydı,” dedi sonunda fincanını kaldırarak. “Boşanmalarının ardından Boston’a döndü. Bildiğim kadarıyla Marina, evi boşanma davası sonunda aldı,” diyerek saatine baktı. “İzninizle, eşime bir saat önce evde olacağımı söylemiştim.”

Saklamaya çalıştığı bir şey vardı ve bunun Veri Koruma Kanunu zimbirtisiyle alakası olmadığı belliydi. Ama ona ayak uyduracaktım. Şimdilik.

Kapı açıldı ve bekçi köpeği asistan bir kez daha belirdi; beni güvenle dışarı çıkarmak için bekliyordu.

“Bana haber verirsiniz herhâlde, değil mi Dedektif?” dedi Reynolds ayağa kalktığı sırada. “Zaten yeterince zor bir konu, habersiz kalmak istemem.”

“Elimden geleni yaparım, beyefendi. Ama size pek bilgi ve-

2 Alman-İngiliz kökenli bir sanat tarihçisi. -ç.n.

remeyeceğimin farkındasınızdır diye düşünüyorum,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Veri koruması falan işte. Sizin konumunuzdaki biri bunun farkındadır.”

* * *

Thames Valley Polis Merkezi

ÖN SORUŞTURMA RAPORU

Tecavüz ve Cinsel Suçlar

DURUMU BİLDİREN KİŞİNİN KONUMU VE KİMLİĞİ	Profesör Hilary Reynolds, Rektör, Edith Launcelele Üniversitesi, Oxford OX2
OLAYIN GERÇEKLEŞTİĞİ (MÜMKÜNSE) KESİN YER VE ZAMAN	Monmouth Evi, St. Luke Sokağı, Oxford OX1 06/07/2018 23.30
DURUMU BİLDİREN KİŞİ KURBAN MI, ÜÇÜNCÜ ŞAHIS MI, TANIK MI? BİLDİRİMİ YAPAN KİŞİNİN ÜNVANI	Üçüncü şahıs (Üniversitenin rektörü, olaydan ilk haberi olan kişi)
OLAYIN TANIMI	CİNSEL SALDIRI Zanlı, kurbanda karşı cinsel girişimlerde bulunmuş, kurban girişimleri reddetmiş. Zanlı ısrar etmiş ve ufak bir fiziksel çatışma yaşanmış, kurbanda ufak darp izleri oluşmuş, kalça bölgesine cinsel amaçla dokunulmuş. Zanlının aldığı yaralar henüz bilinmiyor. Bu kavgadan sonra kurban olay mahallini terk edecek kadar kendindeymiş.
KURBANIN KİMLİĞİ ve ADRESİ (BİLİNİYORSA)	Caleb Owen Morgan, Doğum Tarihi 09/11/1995 Adres: Öğrenci yurdu, Oda 34, Edith Launcelele Üniversitesi, OX2
ZANLININ KİMLİĞİ ve ADRESİ (BİLİNİYORSA)	Marina Imogen Fisher, Doğum Tarihi 17/01/1976 Adres: Monmouth Evi, St. Luke Sokağı, Oxford OX1
YARALARIN DETAYLARI VE TIBBİ DESTEK GEREKİP GEREKMEDİĞİ	Gerekmiyor Yüzeysel tırmıklar

ZANLININ GÖRSEL TASVIRI	Kadın, 42 yaşında, 152 cm boyunda, yaklaşık 68 kilo.
(KURBAN ZANLIYI TANIYORSA) GEÇMİŞTE ŞİDDET YA DA CİNSEL SUÇ YAŞANMIŞ MI?	Hayır
KANITLARI KORUMAK İÇİN ATILAN ADIMLAR	Kurbana yıkanmaması ve üstünü değiştirmemesi söylendi. Olay mahalli zanlının evi olduğundan tutuklama sonrası kapatılacak. Zanlı şu anda gözaltında değil.
DİKKATE ALINMASI GEREKEN BAŞKA HUSUSLAR MEVCUT MU? ÖRNEĞİN FİZİKSEL YA DA DİLLE ALAKALI BİR ENGEL VAR MI YA DA TERCÜMAN GEREKİYOR MU?	Hayır
KURBANIN YA DA OLAYI BİLDİREN KİŞİNİN DAVRANIŞLARI VE RUH HÂLİ	Kurban sakindi, cümle ve iletişim kurabilme becerisinde sorun yoktu, alkol ya da uyuşturucu etkisi altında görünmüyordu.
OLAY MAHALLİNDE OLUNMADIĞINDA İLETİŞİM ARACISI	Yok
OLAYI BİLDİREN ANONİM KALMAK İSTİYORSA BUNUN NEDENİ	Yok

**İLGİLENEN
MEMURLAR**

DA A. Fawley
DK G. Quinn
DK V. Everett

**TARİH VE
SAAT**

07/07/2018
15.45

* * *

Morgan'ı polis arabasına bindirip Cinsel Suçlar Başvuru Merkezi'ne göndermek söylene yaratmaktan başka bir işe yaramayacaktı, bu yüzden Ev onu St. Aldate's Polis Merkezi'ne götürdü ve soruşturma masasına ait arabalardan birini aldı. Araba Corsa'ydı ve klima son nefesini veriyordu, bu yüzden küçük alan daha da boğucu geliyordu. Morgan'ın iri cüssesi Ev'i rahatsız ediyordu; arka koltukta oturuyordu ama o kadar yakındı ki nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Ev, yıllarca edindiği deneyimler sonucunda –arka koltuktaki insan konuşmak istese bile– bu tür durumlarda olabildiğince az konuşmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti. Ama Morgan konuşmaya hiç tenezzül etmiyordu. Pencereden bakıyor, turistleri, aileleri ve dondurma arabalarını izliyordu; sessizdi, gözleri hiçbir şeyi görmüyordu, düşüncelere dalmıştı. Tamamen mahvolmuş görünüyordu.

* * *

16.15 Cumartesi

Yine oldu. Biraz önce. Dışarıdaydı. Üst kattaydım ve pencereden baktığımda orada olduğunu gördüm, yolun sonunda bekliyordu. Yüzünü göremeyeceğim kadar uzaktaydı. Bunu hep bilerek yapıyor. Direksiyonun başında öylece oturuyordu. Bunu kimse yapmaz, en azından normal biri yapmaz yani. Hemen alt kata indim ama kapıya çıktığımda gitmişti.

Kendime bunu hayal ettiğimi söyledim. Paranoyaklık ettiğimi, aşırı tepki gösterdiğimi söyledim. Son derece mantıklı bir açıklaması olduğunu düşündüm; muhtemelen telefonunu kontrol eden ya da haritaya bakan masum bir adamdı. Ama ne gördüğümü biliyorum.

Tanrım, ben bile delirmeye başladığımı düşünüyorum. Aklımı tamamen kaçırmamanın tek yolu düşüncelerimi yazmak. Herhangi biriyle konuşmak bir yana, A'yla bile konuşamıyorum. İnsanlar bana anlayış gösterecek ve yaşadıklarımın sonradan doğal bir tepki olduğunu söyleyecek ama gözlerindeki bakışı göreceğim. Bir sonraki karşılaşmamızda da o bakış yine gözlerinde olacak.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
16.35

St. Luke Sokağı'na giderken Tony Asante'yi aradım ve on dakikalık yolum olmasına rağmen benden önce gelmeyi başardı. Yeni evi buraya sekiz yüz metre mesafedeydi; ekipteki kimse bu bölgede yaşayacak kadar zengin değildi ama insanın annesi *Forbes* dergisinin kapağına çıkacak bir işte çalışınca burada yaşayabiliyordu.

Park ettiğimde Asante yolun karşısındaydı, duvara yaslanmış, telefonunu kurcalıyordu. Evin doğrudan göremediği bir yer seçmişti, gerçi sokağı izleyen biri ona pek dikkat etmezdi. Beyaz tişörtü ve Ray-Ban gözlükleriyle herhangi biri olabilirdi; turist, yüksek lisans öğrencisi, CIA.

Ama görüldüğünün aksine telefonuna kendini kaptırmamıştı; ben kapıyı açmadan arabanın yanına gelmişti.

"Tünaydın, efendim."

Gelmeden önce üstünü mü değiştirmişti acaba? Hava o kadar sıcaktı ki her hareketimde terliyordum ama Asante duştan yeni çıkmış gibiydi. Tişörtünün üstünde hâlâ kat izleri vardı.

Arkasındaki evi işaret etti. "Geldiğimden beri kimsenin girdiğini ya da çıktığını görmedim ama pencereler açık, herhâlde içeride birileri var."

"Her şeyi öğrendin mi?"

"DK Everett bana raporu e-postayla gönderdi. Gerçi detay bakımından eksikti."

"Quinn'le birlikte Morgan'ı CSBM'ye götürüyorlar, sonrasında olanları öğreniriz."

Kafasını salladı. "Evet, başlayalım mı?"

Zili çalıp bekledik, sonra tekrar çaldık ve kapı sonunda küçük bir çocuk tarafından açıldı. Marina Fisher'ın oğlu olduğu belliydi. Sekiz ya da dokuz yaşındaysa yaşma göre ufaktı. Kırmızı

şortunun üstünde Winnie-the-Pooh tişörtü vardı, bana kalırsa açık sarı saçlarının kesilme zamanı gelmişti. Kafasını kaldırıp bize baktı.

“Kimsiniz?”

Arkasındaki koridorda bir kadın olduğunu fark ettim. Zayıf ve güzelce bir kadındı ama çekingen görünüyordu, bu eve ait değilmiş gibi bir hâli vardı. Sonra hafifçe hareket etti ve bir elinde toz bezi olduğunu gördüm.

Çocuğa gülümseyip kimlik kartımı gösterdim. “Biz polisiz. Annenle konuşmak istiyorduk,” dedim.

Küçük çocukların hep yaptığı gibi kafasını fazla hızla iki yana salladı.

“Evde değil.”

“Peki. Nereye gittiğini biliyor musun?”

Çocuk, kadına döndü ve kadın telefonuna bir şeyler yazıp ekranı bana çevirdi. Google Translate sayfasıydı. Anlaşılan “üniversite” kelimesinin Portekizcesi *faculdade* oluyordu.

En güzel “bu yalnızca rutin bir işlem” gülümsememi takındım. “O zaman eve gelmesi çok uzun sürmez herhâlde. İçeri girip bekleyebilir miyiz? Sorun olur mu?”

Kadın tereddüt etti, sonra başını onaylar gibi salladı ve peşlerinden birinci kata çıktık. Koridor siyah beyaz fotoğraflarla kaplıydı. 10 Downing Sokağı belgeseli gibiydi, aklıma merdiven boyunca asılı duran başbakan fotoğrafları geldi. Ama bu fotoğrafların hepsi aynı kişiye aitti. Marina Fisher kendini beğenmekle kalmıyor, resmen kendine reklam kampanyası düzenliyordu. Doktora cübbesi içinde iki fotoğrafı vardı (Bir tanesinin fahri doktorluk olduğunu tahmin ediyordum ama sonuçta ben ne anlardım ki!), birinde *Newsnight* panelindeydi, birinde TED Konuşması yapıyor gibi duruyordu; bir diğerindeyse Rektör Yardımcısı ve Theresa May’le sahnede idi. Her fotoğrafla birlikte iş daha da ciddi bir boyut kazanıyordu. Üstelik mesele sadece koridorla da sınırla kalmıyordu.

Oturma odası evin tüm derinliğini içine alıyordu. Ön sürme camların etrafındaki tül perdeler yükselen sıcaklıkta hafifçe savruluyordu. Taş zemin, toprak rengi kadife koltuklar ve duvardaki yarı soyut koi balığı resmi; anlık maviler, turuncular ve girdaba dönen sarılar. Su dalgalanıyor gibiydi sanki. Arka taraftaki pencereler küçük ama çok bakımlı bir bahçeye bakıyordu, pişmiş çömlekten saksıların içinde çiçek açan çalılar vardı; hepsi çok zevkli düzenlenmişti. Çocuğun oyun odası başka bir yerde olmalıydı çünkü görünürde tek bir oyuncak ya da dağınıklık yoktu. Ev sükûnet, endam ve düzenin portresi gibiydi. Ve para diye çığlık atıyordu. Çok *hem de çok* para.

Asante ise hâlâ resme bakıyordu.

"Alan Hydes," dedi imzayı göstererek. "Onu tanıyorum. Yani, tam olarak *tanıyorum* denemez; ailemin evinde resimlerinden biri var. Mallorca'da tanışmışlar, aynı köyde bir evi varmış."

Aniden fazla konuşmuş gibi utanarak yüzünü çevirdi. Belki de ikinci evleri olduğunu ima eden bir cümle kurduğu için utanıyordu. Pencerenin önündeki masaya gidip dergileri karıştırmaya başladı. Onlar benim de ilgimi çekmişti. Böyle bir ortamda *Homes & Gardens* ya da *House Beautiful* gibi dergiler görmeyi beklerdim ama tüm dergilerin kapağı koyu maviydi; *Yapay Zekâ Araştırma Jurnalı* ve *Doğal Dil İşleyicileri İçin Bilişsel Transfer Öğrenimi* gibi zorlu başlıkları vardı.

"Büyüleyici bir alan, öyle değil mi?" dedi Asante dergilerden birini kurcalayarak. "Belli ki IBM 2023 yılına kadar tamamen işleyen bir insan beyni üretebileceğini düşünüyor."

Ona baktım. "İnan bana, makinelerin asla yapamayacağı şeyler var."

Kafasını kaldırdı. "Öyle diyorsunuz ama bu teknoloji çok hızlı ilerliyor. Görünen o ki ofis işlerinin yüzde sekseni otomatize edilebilirmiş. *Yüzde seksen*. 7/24 çalışabilen, para istemeyen, asla hata yapmayan, İK'ya şikâyetlerde bulunmayan bir çalışan ordusu. Bir de konuşma algılama, görsel algı, karar verme ve planlama mekanizması eklenirse...

Tek kaşımı kaldırdım. “Evet, tabii,” dedim.

Başıyla onayladı. “Hayır, gerçekten. Kulağa bilim kurgu gibi geldiğinin farkındayım ama şu anda geliştirdikleri makinelerin *öğrenme* becerisi var; bir şeyi ne kadar çok tekrararlarsa o kadar iyi yapmaya başlıyorlar. Makinelerin orijinal tasarımlarını kendi kendilerine geliştirdiği noktaya yaklaşıyoruz. Üstelik bunlar üretim gibi bariz alanlarla da sınırlı değil; yapay zekâ, ilaç firmalarının yeni ilaç geliştirme yöntemlerinde çığır açacak. Tabii finans, sağlık, eğitim alanları da var.”

Aniden bana çaktırmadan *Aptallar için Yapay Zekâ* dersi vermeye çalıştığını fark ettim. Minnet mi duyuyordum yoksa sinirim mi bozulmuştu karar veremedim.

“Ama polislik yapamazlar,” dedim kısmen mırıldanarak. “Robotların cinayet davalarını araştırabileceğini yakın zamanda göremeyiz.”

“Ah,” dedi bana doğru hızlı bir adım atarak, “yanılıyorsunuz...”

Ona bir bakış atmamla afalladı. “Özür dilerim, efendim. Öyle demek istemedim, yani çok ilginç bir makale okumuştum da...”

Ama cümlesinin sonunu asla öğrenemeyecektim. Alt katta biri eve giriyordu.

* * *

Cinsel Suçlar Başvuru Merkezi, şehrin biraz dışında kalan sessiz bir sokaktaydı. Binanın adresini bilmeyen birinin oranın ne olduğunu tahmin etmesi mümkün değildi. Kendini afişe etmiyordu, yalnızca klasik bir otoparkı ve ağaç logolu sıradan bir tabelası vardı. Kolaylıkla muayenehane, gençlik merkezi ya da ilkokul zannedilebilirdi. Aynısı içerisi için de geçerliydi: Koltuklarla dolu bir bekleme odası, kahve makinesi ve çocuklar için oyun alanı vardı. Arkasındaysa iki tarafında kapalı kapıların dizili olduğu bir koridor uzanıyordu. Gerçek iş orada yapılıyordu.

Ev önceden aradığı için pratisyen hemşire karşılama masasında onları bekliyordu ama onun dışında hiç kimse yoktu. Ev,

hemşireyi eğitim kursundan tanıyordu ama selamlaşma faslını abartmamaya özen gösterdiler. Konu onlar değildi.

“Bay Morgan?” dedi hemşire elini uzatarak. “Adım Eileen Channon. Sizin için de uygunsa adli muayenenizi ben yapacağım. İsterseniz erkek bir hemşire ayarlayabilirim ama hafta sonu olduğu için biraz beklemeniz gerekebilir. Seçim tamamen size kalmış.”

Morgan kafasını hızla iki yana salladı. “Beklemek istemiyorum.”

“Tamam, Bağımsız Cinsel Suçlar Danışmanıyla konuşmak ister misiniz?”

Bir hayır daha.

“Peki. Zor bir durum olduğunun farkındayım. Fikrinizi değiştirirseniz DK Everett’a haber verin.”

Channon profesyonel bir tavırla gülümsedi; insani bir temas kurmak için yeterliydi ama keyif alacak bir şey olduğunu ima etmiyordu.

“İmzalamanız gereken birkaç form var,” dedi ona bir notluk uzatarak. “Korkarım başka yolu yok. Tıbbi geçmişiniz hakkında temel birkaç soru var, bir de muayene için onay formu. Birkaç dakika içinde geleceğim, acele etmeyin.”

Morgan bekleme odasının en uç köşesine gidip oturdu. Yanındaki masada bir kutu mendil ve cinsel hastalıklar, danışma servisleri gibi konular hakkında broşürler vardı. Ev arkasını dönüp Quinn’in kolunu tuttu ve onu kahve makinesine doğru sürükledi.

“Bakıp durma,” diye tısladı. “Durumu daha da zorlaştırıyorsun.”

Quinn kızardı. “Pardon. Daha önce hiç yapmamıştım da.”

“Morgan da yapmadı,” diye cevapladı Ev kısık bir sesle. “O dayanabiliyorsa sen de dayanabilirsin.”

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
16.56

Oğlu onu karşılamak için aşağı inmiş olmalıydı çünkü merdivenden çıkan Marina Fisher'ın sesini duyabiliyorduk. Kusursuz bir kalburüstü anne sesiydi: Hafif uçuk, akli kısmen başka yerde. Kararlı, havalı bir sesi vardı. Umursamaz.

“Sana resmimi göstermek istiyorum, anne.”

“Eminim çok güzel olmuştur, canım. Sen çok zeki bir çocuksun.”

Ayak sesleri yaklaştı, ahşap basamaklarda sivri topukların yankısı duyuldu.

“Ama *şimdi* göstermek istiyorum!” Çocuğun sesi kısmen kızgın kısmen de yalvarır gibiydi. “Önemli!”

“Tatlım, annenin yapması gereken işler var. Tobin –kes şunu– sana daha önce de söyledim, canımı yakacaksın.”

Çocuğun ayağını yere vuruşu üst kattan duyuluyordu. “Bana ne! *Benimle* konuşmanı istiyorum! Onlarla konuşma!”

Bir duraksama oldu. “Kiminle, canım? Ne diyorsun?”

Köşeyi dönüp oturma odasına girdi ve yüz ifadesi değişti.

“Siz de kimsiniz?”

* * *

“Giysilerinizi buraya bırakabilirsiniz, DK Everett ihtiyacımız olanları toplayacak. Kapının arkasında bir önlük var, muayene bittikten sonra giymeniz için tişört ve eşofman altı bıraktım.”

Ev burada XXL giysilere ne sıklıkla ihtiyaç duyulduğunu merak ediyordu ama Quinn'in aksine bunu asla yüksek sesle dile getirmezdi.

Morgan'ın kafası eğikti, odaya girdiklerinden beri bu durumdaydı. Göz temasından kaçınarak kendini bunların gerçek olmadığına ikna edebilirmiş gibi davranıyordu.

“Her şeyi mi çıkaracağım?” dedi ve yanaklarında bir kızarıklık belirdi. “İç çamaşırımı da mı?”

“Korkarım evet,” dedi Channon kısaca. “Emin olmak için soruyorum, DK Everett’in muayene sırasında odada kalması sizin için uygun mu?”

“Evet, neyse ne. Hemen bitsin istiyorum.”

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
16.58

Bu büyük odada bile dikkat çekiyordu. Uzun değildi ama endamlı olduğu tartışmasızdı ve özgüvenle hareket ediyordu. Bu, mini etekli yaz elbisesini taşıyacak özgüvenin de ötesindeydi; hasır fötr şapka takıp diz boyu gladyatör sandal giyebilecek kadar özgüvenliydi. Gerçi Alex burada olsa bunlara bakıp gözlerini devirirdi. Karşımızdaki görüntü merdiven boyunca asılı fotoğraflardaki profesyonel görüntüsüyle büyük bir tezat oluşturuyordu ama Fisher’in kişisel tarzının halkın önüne çıktığı zamanki kadar boğucu olmadığı belliydi. Uzun, sarı topuzunda kestane rengi gölgeler vardı ve sıcaklığa rağmen makyajı kusursuzdu. O kadar kusursuzdu ki oturduğum yerden yirmi beş yaşında görünüyordu.

Sesinde sert bir tını vardı ama bunu anlayabiliyordum. Sekiz yaşındaki oğlu ve dilimizi konuşmayan temizlikçisinin yanında iki yabancı –iki yabancı erkek– duruyordu. Üstelik üniformamız da yoktu.

Kalkıp ona doğru yürüdüm ve kimlik kartımı gösterdim. “Dedektif Amir Adam Fawley. Bu da Dedektif Komiser Asante.”

Elini indirip oğlunun kafasına dokundu; içgüdüsel olarak onu koruyordu. Çocuk, annesinin arkasına saklanmış, başparmağını ağzına sokmuştu, diğer eliyle annesinin bacağına sarılıyordu.

“Biz konuşurken gördüğümüz diğer hanımefendi çocukla ilgilenebilir mi? Öylesi daha iyi olur.”

Fisher bir saniye bana baktıktan sonra başıyla onayladı.

Çocuğa doğru eğildi. “Tobin, Beatriz’i bulup ondan bir bardak süt ister misin?”

“Süt istemiyorum. Fanta istiyorum.”

“Tamam. Ama sadece bu seferlik.”

Doğrulup çocuğu nazıkçe merdivenlere doğru götürdü. “Aferin sana. Birazdan geleceğim.”

Çocuğun ayak sesleri merdivenlerde kaybolana kadar bekledik, sonra bana döndü. “Evet, şimdi burada ne aradığınızı açıklar mısınız?”

“Birkaç sorumuz olacak. Dün geceyle ilgili.”

Yüzü ifadesiz, kafa karışıklığı doluydu; koyu kırmızı dudaklarında hâlâ gülümsemesinin izleri vardı. Bir hata varmış gibi davranıyordu. Yayla muzlu ve Hint hurmal kokteyl içerken arkadaşlarına anlatacakmış gibi bir hâli vardı. “Kulağa kötü bir gençlik filmi gibi geliyor.”

Ama gülmedik.

* * *

“Giysilerinizi değiştirmedığınız gibi olaydan beri duş da almadınız, değil mi?”

Sormasına gerek yoktu. Odada boğucu bir hava vardı ve tek nedeni sıcaklık değildi.

Morgan kafasını iki yana salladı. “Alacaktım ama Freya –sevgilim– almamam gerektiğini söyledi.”

Ev’in kulakları dikleşti: İlk defa olayı Reynolds dışında biriyle konuştuğunu söylüyordu. Bu tür davalarda her türlü konuşma önemli olabilirdi.

Channon başını sallıyordu. “Sevgiliniz haklı. Ama işimiz bittikten sonra yan kabinde duş alabilirsiniz, hem kendinizi daha rahat hissedersiniz. Sonra bir fincan çay içersiniz, DK Everett da sizinle sohbet eder. İfade demenin daha süslü bir yolu o kadar.”

“Acelelerimiz yok,” dedi Ev hızla. “Ne zaman hazır olursan.”

Odaya tekrar sessizlik çöktü, Channon sakince işini yaptı, Morgan’ın vücudundan pamukla kanıt toplarken sessizce ne

yaptığını açıkladı. Yüz, boyun, eller, göğüs, kasık. Bedenindeki eski yaralardan temas içeren bir spor yaptığı belliydi, Channon bunları da dikkatlice not etti ama onun aradığı yaralar boynundaki tırmık izi ve göğsündeki küçük çizikler gibi iyileşmemiş olanlardı.

Everett'ın kolundaki dövmeye baktığını gören Morgan, "Takımım," diye açıkladı. Sonra mahcubiyetle dövmeyi ovuşturdu. "Osprey."

Channon, Morgan'dan ayağa kalkmasını istedi ve Morgan denilenleri yaparak sola döndü, sağa döndü, kollarını kaldırdı. Küçük bir çocuk kadar uysaldı. Dişini sıkmaya çalışıyordu ve herkes son derece hassas, düşünceli ve güvenilir davranıyordu ama Morgan'ın yine de bu durumu son derece rahatsız edici bulduğu belliydi.

Bir an gözleri Ev'in gözleriyle buluştu ve yüzünde buruk bir ifade belirdi.

"Bir de kadınlar tecavüze uğradıklarını neden bildirmiyorlar diyardım."

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
17.04

"Marina Fisher, sizi cinsel saldırı şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Fakat şu anda söylemediğiniz bir şeyi daha sonra savunmanızda kullanırsanız size zararı olabilir. Söyledikleriniz kanıt olarak sunulabilir."

Kafasını sallıyor, geriye çekiliyordu. "Cinsel saldırı mı? Ne diyorsunuz?" Sesi titredi, eliyle arkasındaki koltuğu tutup üstüne yığıldı. Tekrar konuştuğunda nefes nefese kalmıştı. "Kim... Kim söyledi böyle bir—"

"Caleb Morgan adında bir öğrenciniz var sanırım?"

Somurttu. "Caleb mi? Caleb ona *tecavüz ettiğimi mi* söyledi?"

"Profesör Fisher, bu konuyu St. Aldate's'te kayıt altında konuşmamız gerekiyor."

“St. Aldate’s mi? Yani polis merkezi mi?” Gözleri büyüdü, ilk defa gerçekten korkmuş görünüyordu.

Başımla onayladım. “Böylesi daha iyi. Sadece bizim için değil, sizin için de.”

Başını eğdi, kendini kontrol etmek için içsel bir mücadele verdikten sonra başını aşağı yukarı salladı. “Avukatımı aramam lazım.”

“Tabii ki. Karakola gittiğimizde arayabilirsiniz. Beatriz çocuğunuzla ilgilenebilir mi, yoksa aramamızı istediğiniz başka biri var mı?”

O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki duyduğundan emin olamadım.

“Profesör Fisher?”

Hafiften irkilerek kafasını kaldırdı. “Ne? Evet, sorayım,” dedi.

Asante ona doğru bir adım attı. “Ayrıca dün gece giydiğiniz elbiseleri almamız lazım. Bugün duş aldınız sanırım?”

Kadın ona baktı. “Tabii ki aldım.”

Ama bu kadar sert cevap verdiğine pişman olmuş gibiydi, dudağını ısırarak devam etti, “Özür dilerim. Çıkışmak istemedim ama bu durum... Derin bir nefes aldı. “Evet, duş aldım.”

“Elbiseleriniz de gerekiyor. Dün gece üstünüzde ne varsa hepsi. İç çamaşırlarınız dâhil.”

Gözleri büyüdü. “Korkarım ki onlar yıkandı bile. Elbisem de kuru temizlemeye gitti.”

Asante’ye baktım, o da kaşlarını kaldırdı ama kadın bizden önce konuştu.

“Bakın, kulağa şüpheli falan geliyor olabilir ama üstüme şarap döktüm, tamam mı? Hepsi bu. Üniversiteye giderken kuru temizlemeci de yolumun üstündeydi,” diyerek omuzlarını silkti. “Kolayıma geldi o kadar. Hemen yapmazsam unutacaktım ve bir sonraki toplantı için çıkardığımda çok geç olmuş olacaktı.”

Mantıklı olabilirdi ama olmayabilirdi de, bu konuyla daha sonra ilgilenmemiz gerekecekti. Bu konuşmayı burada yapmayacaktım.

“Evet,” dedim. “Beatriz’le konuşabilir misiniz? Ayrıca olay yeri inceleme ekibimizin bir arama yapması gerekecek. DK Asante, ekip gelene kadar burada kalacak.”

Bir saniye gözlerimin içine baktıktan sonra başını onaylarcasına salladı. “Tamam. Söylerim.”

Ağladı ağlayacak gibiydi.

* * *

ADLI TIP UZMANININ MUAYENEHANESİ

Anatomi Haritası

GÖRSEL SF.65

İsim: *Caleb Morgan*

Doğum Tarihi: 9/11/1995

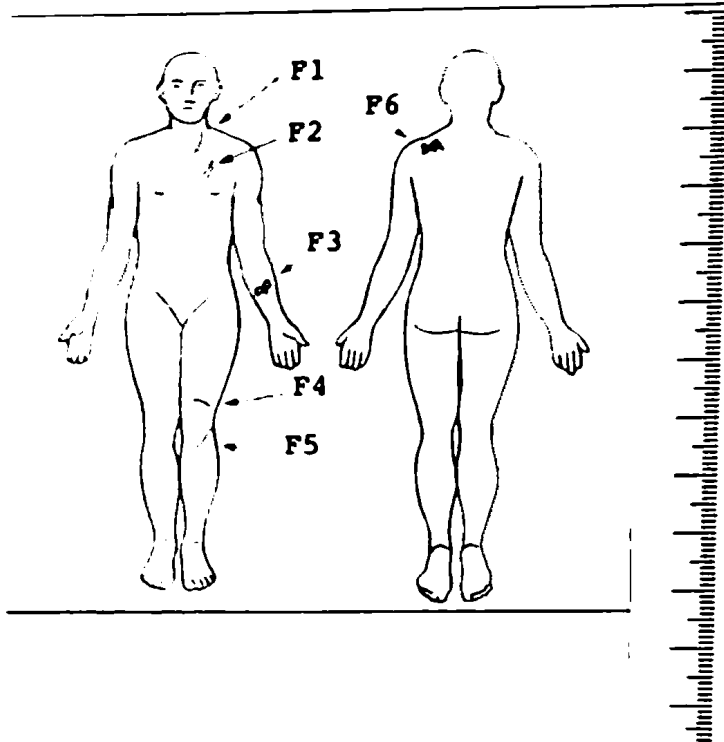
Tarih: 7/7/2018

Saat: 18.45

Görevli Hemşire: *Eileen Channon*

Mekân: *Holm Oak CSBM, Oxford*

Referans Numarası: C3G-1620/183

- F1 Çizik (Tırnak tarafından açıldığı iddia ediliyor) yaklaşık 6 x 0.25 cm
F2 İki çizik (Tırnak tarafından açıldığı iddia ediliyor) yaklaşık 5 x 0.25 cm
F3 Dövme (Siyah mürekkep) Osprey ragbi takımı logosu yaklaşık 6 x 8 cm
F4 Kapanmış yara (Eski ragbi yarası) yaklaşık 5.5 x 2 cm
F5 Kapanmış yara (Eski ragbi yarası) yaklaşık 7 x 1 cm
F6 Dövme (Kırmızı mürekkep) galler ejderi yaklaşık 10 x 14 cm

İmza: Eileen Channon

Tarih: 7/7/2018

Sayfa: 1/1

GİZLİ (Tamamlandıktan sonra)

* * *

Kuru temizlemeci Woodstock Caddesi'ndeydi ve St. Luke Caddesi ile Edith Launceleve arasında, gerçekten de yol üzerindeydi. Ama varlıklı North Oxford sakinlerinin sıcak bir temmuz günü kirli çamaşırla uğraşacak hâlleri yoktu, bu yüzden Asante dükkânın boş olduğunu görünce şaşırmadı. Hatta tezgâhın başındaki neredeyse çocuk yaştaki gencin erken çıkmayı umduğundan emindi; Asante içeri girdiğinde ona attığı kederli bakıştan belliydi. Gerçi Asante'nin polis olduğunu öğrenince neşesi yerine gelmişti. Hem de sıradan polis değildi, cezai soruşturma masasından geliyordu. Sıradan polis memurundan çok daha iyiydi.

Asante bunu fark etmemiş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Bu sabah bir gece elbisesi almışsınız?" diyerek tabletini kontrol etti. "Kırmızı saten elbise, pullu korseli ve şifon kollu. Marina Fisher adına kayıtlı olması lazım."

Çocuk sipariş defterini kendine çekip sayfaları karıştırdı. "Evet," dedi bir saniye sonra. "Almışız."

"Görebilir miyim lütfen? Elbiseyi yani?"

Çocuk somurtup defteri kapadı. "Olmaz, kusura bakma."

Asante somurttu. Temizlik burada yapılıyor olmalıydı, kimyasalların kokusunu alabiliyordu. "Ne demek olmaz?" diye sordu.

“Han’fendi ekspres temizlik istemiş. İki saatlik şipşak. Çoktan bitmiş.”

Asante iç geçirdi. Elveda muhtemel kanıtlar. Şansları bazen yaver gidiyordu bazen de gitmiyordu.

“Yine de alabilir miyim?”

Çocuk kafasını iki yana salladı. “Hayır, kusura bakma, dostum. Dediğim gibi.”

Asante dişlerini sıktı; diş çektirmek bu çocukla uğraşmaktan daha kolaydı. “İşiniz bittiyse neden alamıyorum? Evrak falan gerekiyorsa...

Çocuk sırtıttı. “Yok be, ondan değil. Temizlendi diyorum ya. Burada değil. Kamyonet bir saat önce aldı.”

“Hiç anlamıyorum.”

“Biz burada elbiseleri temizliyoruz ama tadilatlar –etek boyu falan filan– başka yerde yapılıyor. Kayıtta diyor ki tamirat istenmiş.”

Asante gözlerini kıstı. “Tam olarak ne tür bir tamirat istenmiş?”

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
18.43

Olay yeri inceleme ekibi Marina Fisher’ın kaydını yaparken odada değildim ama kahve makinesinin başında Nina Mukerjee’nin çıkışını bekliyordum. Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi.

“Bilgi almak için mi bekliyorsun?” diye sordu su soğutucusuna giderek. Kâğıt bardak alıp makinenin tuşuna bastı. “Klasik örnekleri aldık ama çıplak gözle görülen tek yarası sağ bileğindeki hafif kızarıklık,” dedi.

Kaşlarımı çattım. Bunu gördüğümü hatırlamıyordum. Üstelik yazlık elbisesinin kolu yoktu.

Ama sonra hatırladım. Bir bileğinde ağır, gümüşten bir manşet bilezik vardı. Hasarı kapatabilecek kadar büyük bir bilezikti. Ve sağ bileğindeydi.

“Ne dedi peki? Yara hakkında?”

“Herhâlde çocuğum yapmıştır dedi, nasıl olduğunu hatırlayamıyormuş. Bana soracak olursan küçük bir çocuk o kadar büyük iz bırakamaz ama kanıtlamak zor tabii.”

“Başka bir zaman olmuş olamaz mı? Mesela sabah?”

“Kesin konuşmak mümkün değil. Yemekte çekilmiş fotoğraf arayabiliriz, belki orada görünüyordur.”

“DNA olması muhtemel mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sanmam. Tırnakların altından örnek aldım ama pek bir şey çıkacağını sanmıyorum. Gerçi Morgan’ın duş almadığını söyledin, onun üstünde iz varsa ve Fisher yaptıysa kanıtlayabiliriz.”

“Peki, genel anlamda nasıl bir izlenim edindin?”

Mukerjee düşündü. “Şaşırtıcı derecede sakindi. İlk geldiğinde biraz gergindi, avukat da annesiymiş gibi başından ayrılmıyordu. Ondan da gerilmiş olabilir çünkü içeri girdiğimiz anda birden sakinleşti.”

“Herhâlde bilim insanı olduğundandır. Yani bir bakıma.”

“O da aynısını söyledi. Alışık olduğu ortamda olduğu için rahatladığını söyledi.”

Mukerjee suyunu aldı. “Ama emin olduğum bir şey varsa o da şu; onun durumundaki çoğu insandan daha sakindi. Avukat çıkmak için sabırsızlanıyordu ama Fisher özellikle durup bana teşekkür etti. İkimizin de işinin temelde aynı olduğunu söyledi: Gerçeklerin peşindeymişiz ve gerçekler onun masumiyetini ortaya çıkaracakmış.”

* * *

Clive Conway, St. Luke Caddesi’ne geldiğinde kapıyı üniformalı bir memur açtı.

“İyi günler, Puttergill. Geçen gece burada parti falan mı oldu?” dedi ayaklarını paspasa silerken. “Her taraf cam parçalarıyla kaplı.”

Puttergill bir şey anlamamış gibi baktı, sonra kafasını uzatıp dışarı baktı. “Öyle mi? Ben bir şey görmüyorum.”

“Olay yeri incelemede çalışmanın laneti,” dedi Conway iç çekerek. “Her küçük şey kanıt gibi geliyor.” Alet çantasını koridora bırakıp kapıyı arkasından kapattı. “Demek kabak senin başına patladı?”

Puttergill sırtıttı. “Zaten nöbeteydim ve burası Cowley Caddesi’ndeki bekleme odasından iyidir. Bir kere lahana kokmuyor,” dedi.

Conway sabırla gülümsedi; Puttergill polis akademisinden mezun olalı altı ay olmuştu. Öğrenecekti.

“Başkası var mı?”

Puttergill başını iki yana salladı. “Temizlikçi var, çocukla ilgileniyor. Tuhaf bir velet; bana bir kez bakıp şeytan görmüş gibi kaçtı.”

Conway iğneleyici bir bakış attı. “Bir dahakine bebek korkutan ifadeni takınmazsın,” dedi.

Puttergill güldü. “Seni nükleer savaş elbisenle görsün de bakalım ne oluyor,” dedi.

Olay yeri incelemede olmanın diğer laneti de buydu: Sıcak havada hava geçirmeyen tulum giymek. “Sıcaklık dalgasına” yeni bir anlam kazandırıyordu.

Conway tek kaşını kaldırdı. “Koridorun sonunda ceset yoksa temel şeyler yeter diye düşünüyorum,” dedi ve çantasından maske çıkardı. “Evet, ne kadar hızlı başlarsam birama o kadar çabuk kavuşurum.”

* * *

Caleb Morgan’la görüşme

Holm Oak Cinsel Saldırı Başvuru Merkezi, Oxford

7 Temmuz 2018, 18.15

Görüşmeyi yapan DK V. Everett

Görüşmeyi video bağlantısıyla yan odada izleyen

DK G. Quinn

- VE: Evet, dışarıda açıkladığım gibi olabildiğince detay almaya çalışacağım, böylece ifadeyi daha işlevsel hâle getirebiliriz. Size bu duyguları tekrar yaşatmak istemiyoruz, bu yüzden hatırlayabildiğiniz her şeyi anlatın, olur mu?
- CM: Tamam.
- VE: Söylediğim gibi, görüşmemiz kayıt altına alınıyor ve bu dava mahkemeye giderse kanıt olarak kullanılabilir. Bu konuda açıklama yapmamı ister misiniz?
- CM: Hayır, anladım. Broşürlere falan baktım.
- VE: Tamam, dün gece Profesör Fisher'ın evine neden gittiğinizle başlayalım.
- CM: Çocuğuna bakıyordum. Akşam yemeğine gitmişti, ben de Tobin'e bakıyordum.
- VE: Bunu daha önce yapmış mıydınız?
- CM: [Kafasını evet anlamında sallıyor]
Evet, sık sık yaparım. Parası güzel, Tobin de iyi bir çocuk. Kardeşim de onun yaşlarında sayılır. Aslında üvey kardeşim ama onun yaşında çocuklarla olmaya alışığım.
- VE: Öğretim görevlilerinin öğrencilerine çocuk bakıcılığı işi vermesi sık görülen bir şey mi?
- CM: [Omuzlarını silkiyor]
Başka yapan birini görmedim. Ama Marina öyle biridir. Kurallara uyan türden biri değil.
- VE: Ona böyle mi hitap ediyorsunuz? "Marina" diye mi?
- CM: Yüksek lisans öğrencilerinin çoğu hocalarına ismiyle hitap eder, önemli bir şey değil.
- VE: İlişkinizi nasıl tanımlarsınız?
- CM: [Hızla]
İlişkimiz yok. En azından o anlamda yok.
- VE: Bir şey ima etmek istemedim. Olayı anlamaya çalışıyorum. Yani ilişkiniz yalnızca öğretmen-öğrenci ilişkisi değildi, doğru mu? Sonuçta size çocuğunu emanet edecek kadar güveniyor?
- CM: Galiba. İyi anlaşıyoruz. Gerçekten harika biridir. Yani entelektüel anlamda. Cidden devrim niteliğinde şeyler yapıyor. Kurallara uymama lafını iyi anlamda söyledim. Bizim alanımızda sürekli aynı şeyi yapamazsınız. Risk almak, statükoyu zorlamak gerekir.
- VE: Ona hayran gibisiniz.

- CM: [Omuzlarını silkiyor]
Yapay zekâ üzerine çalışan herkes onun öğrencisi olmak için canını verir. Kabul edildiğimi öğrendiğimde çok heyecanlanmıştım. Sonunun buraya varacağı hiç aklıma gelmezdi.
- VE: Ama dün geceye kadar aranızda başka bir şey olmadı öyle mi? Tamamen profesyonel bir ilişkiniz vardı?
- CM: [Başıyla onaylıyor]
- VE: Dün gecedен bahsedelim. Monmouth Evi'ne saat kaçta gittiniz?
- CM: 20.00, 20.15. O civarda bir şey.
- VE: O sırada birlikte zaman geçirdiniz mi?
- CM: Çıkmak üzereydi ama çıkmadan önce hızlı bir tek attık. Bir parça alkolün vereceği cesarete ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok önemli bir olaydı, herhâlde biraz gergin hissediyordu.
- VE: Ne içtiniz?
- CM: Ben bira içtim. O beyaz şarap içti.
- VE: Peki saat kaçta dondu?
- CM: 23.15 falan olabilir. Belki de 23.20.
- VE: Peki bu sırada neredeydiniz?
- CM: Mutfaktaydım. Alt katta, zemin katta.
- VE: Peki nasıldı? Ruh hâli ne durumdaydı?
- CM: Sevinçten uçuyordu. Heyecandan konuşup duruyordu, ne kadar iyi gittiğini söylüyor, herkesin ne kadar etkilendiğini anlatıyordu. Anlattıklarına göre herkesi büyülemişti.
- VE: Sarhoş gibi miydi?
- CM: Yani evet, sonuçta akşam yemeği idi, birkaç kadeh içmişti. Bana sorarsanız fazla içmişti.
- VE: Sonra ne oldu?
- CM: Kutlama yapacağını söyleyip buzdolabından şampanya aldı. Benden şişeyi açmamı istedi.
- VE: Yaptınız mı peki?
- CM: İçmek istemediğimi, dönmem gerektiğini söyledim ama gülüp tabii ki istediğimi söyledi. Saatin çok geç olduğunu söyledim, şampanya açmak konusunda emin olup olmadığını sordum. Aslında çok fazla içtiği için daha fazla içmesine gerek var mı demek istiyordum.
- VE: Ama bunu açık açık söylemediniz mi?

CM: Hayır, ne de olsa tezimden o sorumlu, değil mi? Neyse, en azından bir kadeh içmem gerektiğini, tek başına kutlama yapamayacağını söyledi. Sonra mantarı açamadığını söyleyip benden yapmamı istedi, ben de açtım.

VE: Sonra ne oldu?

CM: [Cevap vermiyor]

VE: Bay Morgan?

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
19.24

Fisher'ın avukatı Niamh Kenndy adında korkunç bir kadındı. Onunla daha önce de karşı karşıya gelmiştim. Ucuz olmadığı belliydi, özellikle de cumartesi akşamı. Premium hizmetine elbise getirmek de dâhil olmalıydı çünkü Fisher tamamen Cath Kidston moduna girmişti; çiçekli elbise, pamuk ceket, babet ayakkabı. Bu elbiselerin Kennedy tarafından tek tek seçildiği belliydi, müvekkilini cinsel bir saldırgandan olabildiğince uzak göstermeye çalışıyordu. Saçlarını da şüphesiz aynı nedenden toplamıştı. Sonuç olarak ortaya tuhaf bir *Alice Harikalar Diyarında* görüntüsü çıkmıştı ve ben ürkmeye başlamıştım bile. Fisher'ın yüzünde çocuksuluktan eser yoktu. Gözleri boş bakıyordu ve huzursuz görünüyordu. Alice uyandığında her şeyin rüya olduğunu fark etmişti; burada öyle bir şey olmayacaktı.

Asante'nin yanına oturdum, dosyayı açıp prosedürün gerektirdiği form doldurma işlemine başladım. Tam anlamıyla form dolduruyorduk: Kennedy oturmuş PACE gerekliliklerinin listesini işaretliyordu, çalıştığını gördüğümünden emin oluyordu. Prosedürler bittikten sonra sonunda başlayabilecek duruma geldik.

Arkama yasladım. "Evet, Profesör, dün gece olanları anlatmak ister misiniz?"

Cevabını hızla verdi, bu soruyu bekliyordu.

"Balliol'daki yemeğe gittiğim sırada Caleb çocuğuma bakmayı teklif etti."

"O mu teklif etti siz mi istediniz?"

Gözlerini kırptırdı. "Tamam, ben istedim."

"Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Birkaç kez."

Gözlerime bakmıyordu; zor durumda olduğunun farkındaydı ama üniversite kurallarına karşı gelinmesinden daha büyük endişelerim vardı.

"Yemekten sonra eve geldiğinizde saat kaçtı?"

Omuzlarını silkti. "On biri çeyrek mi geçiyordu? Öyle bir şey."

"Peki, içmiş miydiniz?"

Bunun üzerine gözlerime baktı. Yanaklarında kırmızılıklar belirmişti. "Tabii ki içmiştim. Sekiz çeşit yemek vardı. Herkes içiyordu. Normalde içtiğimden daha fazla içtiğimi itiraf ediyorum ama sarhoş değildim. Kesinlikle değildim."

"Peki eve geldiğinizde ne oldu?"

"Mutfığa indim. Caleb'in sesini duymuştum. Müzik açmış, bilgisayarında çalışıyordu. Biraz sohbet ettik."

"Araştırması hakkında mı?"

"Hayır, pek değil."

Yanaklarındaki kızarıklıklar daha da koyulaştı. Asante'nin yanımda kıpırdadığını hissettim. Kennedy uzanıp Fisher'ın koluna hafifçe dokundu. "Sorun yok, anlatabilirsin," dedi.

"Yani," dedi, "benimle flört ediyordu, tamam mı? Sık sık yapıyor. Anlamsız bir şey işte."

"Siz karşılık veriyor muydunuz peki? Yani yakışıklı bir çocuk."

Bana pis bir bakış attı. "Birçok erkek benimle flört eder, Dedektif. Hatta kadınlar da eder. Diğer akademisyenler, öğrenciler, üniversite çalışanları; bu kategoriden herkes şansını deniyor, dâhil olmayanlar da deniyor. Hiçbirini ciddiye almıyorum."

Başımı onaylar gibi ağır ağır salladım. "Sonra ne oldu?"

"İçki içmeyi önerdi. Sözüm ona zaferimi kutlamak için," dedi kızgınlık dolu bir sesle.

“Sözüm ona mı? Büyük bir bağış kazandığınızı duydum; bu, kutlamaya değer bir şey değil mi? Hilary Reynolds bana harika bir etki yarattığınızı söyledi.”

İğneleyici bir kahkaha attı. “Komik olacak ama şu anda öyle hissetmiyorum.”

“Ama dün gece öyle hissediyordunuz değil mi? Bu olaylardan önce yani?”

Arkasına yaslandı. “Kutlama yapmayı o önerdi. Şampanyayı dolaptan o çıkardı. O açtı. Tamam mı?”

“Yani birlikte içki içtiniz. Sadece bir kadeh mi?”

Tekrar yüzü kızardı. “Sanırım.”

“Sanırım mı? Hatırlamıyor musunuz?”

“Elbiseme şampanya döktüğümü hatırlıyorum. Bardağımı tekrar doldurduğunu hatırlıyorum.”

Önce Kennedy’ye sonra bana baktı. Anlaşılan bunu önceden konuşmuşlardı.

Derin bir nefes aldı. “Sonrası biraz puslu.”

* * *

VE: Bay Morgan?

CM: [Su şişesiyle oynuyor]

VE: Zor olduğunu biliyorum...

CM: Bana asılmaya başladı, tamam mı? Mutfak masasına yaslanmıştım ve çok yakınıma geldi. Vücudunu benimkine bastırıyordu. Onu beğenip beğenmediğimi sordu.

VE: Peki beğeniyor musunuz? Beğeniyor muydunuz?

CM: [Kızarıyor]

Biraz. Yani, epey yaş farkımız var ama seksi bir kadın. Tüm yüksek lisans öğrencileri aynı şeyi düşünüyor. Üstelik o elbiseyle inanılmaz görünüyordu; kim olsa seksi olduğunu düşünürdü.

VE: Onu çekici bulmak suç değil, Bay Morgan.

CM: Caleb. Bana Caleb diyebilirsiniz.

VE: Peki sonra ne oldu?

CM: [Derin bir nefes alıyor]

Artık kesinlikle sarhoştı. Topuklularını çıkarmıştı ama hâlâ sallanıyordu, ayakta duramıyor gibiydi. Dili dolanıyordu. İstesem bile bu hâldeyken ona bir şey yapamazdım.

VE: Ama başka şartlar altında yapabilir misin? Kendinde olduğunu düşünsen mesela?

CM: [Duraksıyor]

Teorik olarak olabilir. Ama sadece teorik olarak. Gerçekte berbat bir şey olurdu. Yani araştırmam için. Ayrıca sevgilim var. Neden olacağı akılalmaz pisliğe değmezdi.

VE: Sonra ne oldu?

CM: Bana dokunmaya başladı, kıyafetlerimin üstünden. Şortuma dokundu. Sonra dedi ki, onu beğendiğimin kanıtı orada gün gibi ortadaymış.

VE: [Kısık sesle]

Erekte olmuştun.

CM: [Başıyla onaylıyor]

Ama bu demek değil ki...

VE: Sadece fiziksel bir tepki, Caleb. Kontrol edebileceğin bir şey değil. Bu olayın senin hatan olduğu anlamına gelmiyor, saldırıya uğramadığın anlamına ise hiç gelmiyor.

CM: [Duraksıyor]

VE: Devam edebilecek misin?

CM: [Başka tarafa bakarak başını evet anlamında sallıyor]

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
19.47

“Sonra olanları hatırlamadığınızı mı söylüyorsunuz?”

Fisher kafasını hayır anlamında salladı.

Kennedy öne eğildi. “Caleb Morgan’ın suçlaması *tam olarak* nedir?”

“Profesör Fisher’ın fiziksel girişimlerde bulunduğunu ve hayır demesine rağmen durmadığını söylüyor. Cinsel ilişki yaşanmamış ama Profesör Fisher onun kasık bölgesine dokunmuş.”

Fisher başını sağa sola salladı. “Bu berbat, akılalmaz bir hata. İmkânı yok...”

Başını eğdi, elini dudaklarına götürdü, nefes aldı. Sonra tekrar kafasını kaldırdı. “Caleb iyi mi? Yani tek açıklaması bu; bir çeşit sinir krizi geçirmiş olmalı.” Sesi titredi. “Son zamanlarda çok baskı altında. Araştırması...”

“Yani, teyit edecek olursak, Bay Morgan ile herhangi bir temasta bulunduğunuzu hatırlamıyorsunuz öyle mi?”

“Hayır.”

“Peki, bileğinizdeki yara, o nasıl oldu?”

Kolunu çekiştirdi, sonra yaptığıının farkına vararak masanın üstüne koydu. “Teknisyeninize de söylediğim gibi, herhâlde oğlum yaptı. Çocuklar şaşırtıcı derecede kuvvetli olabiliyor, ne yaptıklarını fark etmiyorlar.”

Son cümlesindeki ironinin farkındaysa bile bunu belli etmedi.

“Peki, bu sabah?”

Somurttu. “Bu sabah ne?” diye sordu.

“Uyandığınızda kendi yatağınızda mıydınız?”

“Tabii ki.”

“Giyisileriniz üstünüzde miydi? Gecelik mi vardı, ne vardı?”

Fisher aşağılayıcı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Sizin tuhaf bir üslupla gecelik dediğiniz şeylerle ilgilenmiyorum, Dedektif.”

“Yani çıplaktınız ama yatağa nasıl geldiğinizi hatırlamıyor musunuz?”

Omuzlarını silkti. “Elbisem sandalyenin sırtına asılmıştı, ayakkabılarım dolaptaydı. Her şey yerli yerindeydi. Baş ağrım, susuzluktan kurumuş boğazım ve kahvaltısını kaçırmış çocuğum dışında. Aynısını yaşamadığınızı söylemeyin sakın.”

“Peki, akşam olanları hatırlayamamak sizi huzursuz etmedi mi? Daha önce böyle bir şey yaşadınız mı?”

Derin bir iç geçirdi. “O kadar merak ediyorsanız, evet, bir iki kez yaşadım. Genellikle şampanyadan sonra oluyor. Yatmadan önce Bollinger içmemem lazım.”

Siktir oradan demenin en kıvrak yollarından birini bulmuştu.

“Madem öyle, görüşmemizden sonra olay yeri inceleme ekibimizden kan örneği almasını rica edeceğim, böylece ne kadar alkol aldığınızı anlayabiliriz.”

Fisher, Kennedy’ye baktı; Kennedy başıyla onayladı. “Bunu yapma hakları var.”

Asante öne eğildi. “Peki elbise?”

Fisher somurttu. “Ne olmuş elbiseye?”

“Neden temizletmek için acele ettiniz?”

“Söyledim ya, üstüne şarap döktüm. O hâlde dolapta bırakmak istemedim. Hızlıca temizlenmezse çıkmaz diye korktum.”

“Ama sadece temizlik için vermediniz değil mi? Tamirat da istediniz.”

Kennedy’nin yüzünde bir şüphe belirdi, saklayacak kadar hızlı davranamamıştı. En azından bunu yeni duyuyordu.

Karton dosyayı açıp bir sayfa çıkardım. Kuru temizlemecinin kayıt defterinin kopyasıydı.

“Yırtık boyun kısmı dikilecek ve pullar yenilenecek (Pullar müşteri tarafından verildi).”

Dosyayı kapayıp kafamı kaldırdım. “Ne oldu, Profesör Fisher? Bu kadar pahalı bir gece elbisesi, hareketsiz bir hayır yemeğinde nasıl yırtılmış olabilir?”

“Hatırlamıyorum.”

“Belki de yemekte yırtılmadı? Belki de ilerleyen saatlerde, eve geldikten sonra yırtıldı?”

Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı.

“Söyledim ya,” dedi sonunda. “Hatırlamıyorum.”

* * *

VE: Evet, sana dokunmaya başladı. Sonra ne oldu?

CM: Biraz geri çekilmeyi başardım ve şampanyayı lavaboya dökmek için arkamı döndüm. Neredeyse hiç içmemiştim.

VE: O ne kadar içmişti?

CM: Galiba o sırada ikinci kadehindeydi.

VE: Sonra ne oldu?

CM: Ben lavabonun başında duruyordum, arkamdan yaklaştığını hissettim. Kollarını etrafıma sarıp şortumu indirmeye çalıştı. İşte yani, elini sokup şeyi, eee, penisimi tutmaya çalıştı.

VE: Sen ne yaptın?

CM: Dönüp ellerini ittim. Yapmak istemediğimi söyledim, onun da istemediğini. Saçmaladığımı söyledi, ikimiz de istiyormuşuz. Freya ne olacak dedim, o da güldü. Gerçek et varken neden salam yiyessin gibi bir şey söyledi. Sonra yüzümü tutup kendine çekti, beni öpmeye çalıştı.

VE: Onu durdurmaya çalıştın mı?

CM: [Kızarıyor]

Bileğinden tuttum, onu durdurup kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kadeh hâlâ elindeydi, birazı döküldü. Biraz itiş kakış yaşadık denebilir.

[Duraksıyor]

Beni o sırada tırmalamış olmalı, ilk anda fark etmedim. İsteyerek yaptığını sanmıyorum; beni kendine çekiyordu, parmaklarını saçlarıma sokmuştu, herhâlde o sırada oldu.

[Derin bir nefes alıyor]

Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama onu itmek zorunda kaldım.

VE: Ne kadar sert?

CM: [Çekiniyor]

Biraz sert. Yani itebileceğim kadar sert itmedim, dikkatli olmam gerektiğinin farkındaydım; sarhoştı, ben de ondan çok daha güçlüydüm. Ama yapacak başka bir şey gelmedi aklıma, hayır cevabını kabul etmiyordu.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
19.53

“Başka sorular cevaplamaya hazır değil misiniz, Profesör Fisher?”

Kennedy tek kaşını kaldırdı. “Müvekkilimin duruşu apaçık ortada. Bu suçlamalar yanlış, çarpık ve muhtemelen art niyetli.

Böyle bir olay yaşanmadı, bu da olayı destekleyecek kanıt bulamayacağınız anlamına geliyor.”

“Müvekkiliniz şampanyayı açtıktan sonrasına dair bir şey hatırlamadığını söylüyor, böyle bir olayın yaşanmadığından nasıl emin olabilir?”

Fisher cevap verecekti ki Kennedy sözünü kesti. “Çünkü o bir *profesyonel*. Bu türden bir davranış karakterine kesinlikle uymuyor, meslektaşlarının da bunu doğrulayacağına eminim. Söylediğim gibi, bu olayların yaşandığına dair somut kanıt bulursanız bize haber verin. Ama ben şimdiden söyleyeyim, bulamayacaksınız.”

“Bay Morgan sahte suçlamada bulunarak ne elde edecek? Bu durumdan hiçbir çıkarı yok, hatta zararı var.”

Avukat tek kaşını kaldırdı. “Bunu ona sormanız gerek, Dedektif,” dedi.

* * *

Arşiv>2018>Mayıs

Oxford Mail online

18 Mayıs 2018, Çarşamba

Bölge Milletvekili, İngiliz üniversitelerini cinsel şiddete kurban vermekle suçladı

Yazan: Richard Yates

Didcot ve Cholsey Milletvekili Petra Newson, dün geceki Oxford toplantısında büyük bir tartışmanın fitilini ateşledi.

Bu Meclis İngiliz Üniversitelerinin Öğrencileri Cinsel Saldından Korumadığına İnanıyor önergesini savunan Bayan Newson,

Ülkenin dört bir yanında Kraliyet Düğünü kutlamaları planlanıyor
Yann Windsor'da gerçekleşecek düğün
Oxfordshire'in her bir yanında sokak partileri ve etkinliklerle kutlanacak.../daha fazla

23 yaşındaki adam bıçakla soyuldu
Iffley sakinlerinden biri geçen hafta bıçakla soyulduktan sonra sorumlu adam tutuklandı.../daha fazla

Romantik şair için yeni anıt yapılıyor
Percy Bysshe, 1810 yılında ateist olduğu için University College'den atılmıştı ama günümüzde Oxford şehir merkezinde adına anıt yapılması yönünde yoğun bir talep var.../daha fazla

içinde bulunduğumuz durumu “tam bir skandal” olarak nitelendirdi. Bayan Newson sözlerine şöyle devam etti; “Üniversite ve kolejlerin öğrencilerin tecavüz ve cinsel saldırılardan suçlanmaması için gerekli adımları atmıyor, kanımca bu çok bariz. Davaların birçoğu polise bile iletilmiyor. Daha da kötüsü, eğitim görevlileri taciz ya da saldırıyla suçlandığında bu kurumların bazıları çalışanlarını korumaya çalışıyor. Eğitimciler –hem erkek hem de kadın eğitimciler– öğrencileri için in loco parentis³ konumundadır ve bu görevleri kötüye kullanılırsa kanunun en ağır cezasına çarptırılmalıdırlar.”

İkinci konuşmacı, Maria Gleeson, Midlands Üniversitesi'nin eski bir öğrencisiydi ve iki sene önce profesörüne dava açmaya çalışmıştı fakat süreç çok huzursuzluk verici olduğundan vazgeçmek zorunda kalmıştı. “İfademi alan insanların bu konu hakkında deneyimli olmadıkları çok belliydi,” dedi. “Rahatsız edici ve travmatik bir deneyimdi. Yargılanan o değil de benmişim gibi hissettim.”

Tartışmanın diğer safında yer alan Gareth McFadden ise ülkenin en büyük 130 üniversitesinden sorumlu olan BK Üniversiteleri adına konuşarak kampüslerde cinsel saldırı konusundaki endişenin arttığını kabul etti. Kurumunun 2016 yılında taciz, kadına şiddet ve nefret suçları hakkında detaylı bir rapor yayınladığını ve raporda üniversitelerin bu durumları önlemek ve mağdurlara yardımcı olmak için alabileceği önlemlerin sıralandığını ekledi.

Şehir merkezinde devrimci bilim insanı adına mavi plak yapılacak

Bu hafta, Profesör Jane Keating'in başarılarını onurlandırmak adına yeni bir mavi plak yapılacak.../daha fazla

Spor: maç sonuçları ve skorlar.../daha fazla

129 yorum

3 (Lat.) Üniversitede veli adına hareket etme

* * *

Clive Conway, St. Luke Caddesi'ndeki işini bitirmek üzereydi. Gerçi yapacak pek iş yoktu. Kurutma tahtası üstündeki şampanya kadehleri çoktan yıkanıp kurulanmıştı, boğuşma yaşandığına dair herhangi bir iz de yoktu. Olay yeri inceleme ekibinin burada bir şey bulmasını beklemek çok da mantıklı değil gibiydi. Fotoğraf çekmeyi bitirdi, çıkarken boş şampanya şişesini almayı aklına not etti ve bardakları aldı.

Evden çıkmak için hazırlanıyordu ki telefonu çaldı.

"Conway? Ben Anthony Asante. Marina Fisher'ı sorgularken yeni bir şey öğrendik."

"Öyle mi?"

"Cep telefonu yanında değilmiş. Yanında sanıyormuş ama çantasında bulamadı. Ya Edith Launceleve'de ofisinde ya da evinde diye tahmin ediyor. Etrafa bakabilir misin?"

Conway mutfığa bakındı. "Burada bir şey yok ama üst kata da bir bakayım," dedi.

"Harika olur, sağ ol. Bir de dizüstü bilgisayar bulabilirsen onu da getir. Bu konu çok hassas olduğu için Fawley telefonunu kontrol etmek istiyor. Bir şey olmadığından emin olmak için."

"Tamam, bir şey bulursam haber veririm."

Eşyalarını toplamayı bitirip üst kattaki oturma odasına çıktı ve etrafa bakmaya başladı. Birkaç saniye sonra kahve masası üstünde şarjda duran telefonu gördü. Telefonu kanıt torbasına koyup çantasına attı, sonra doğruldu. Çocuğun da burada olduğunu yeni fark etmişti, pencerenin altındaki alçak masada oturuyordu. Conway yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki etrafının farkında değildi.

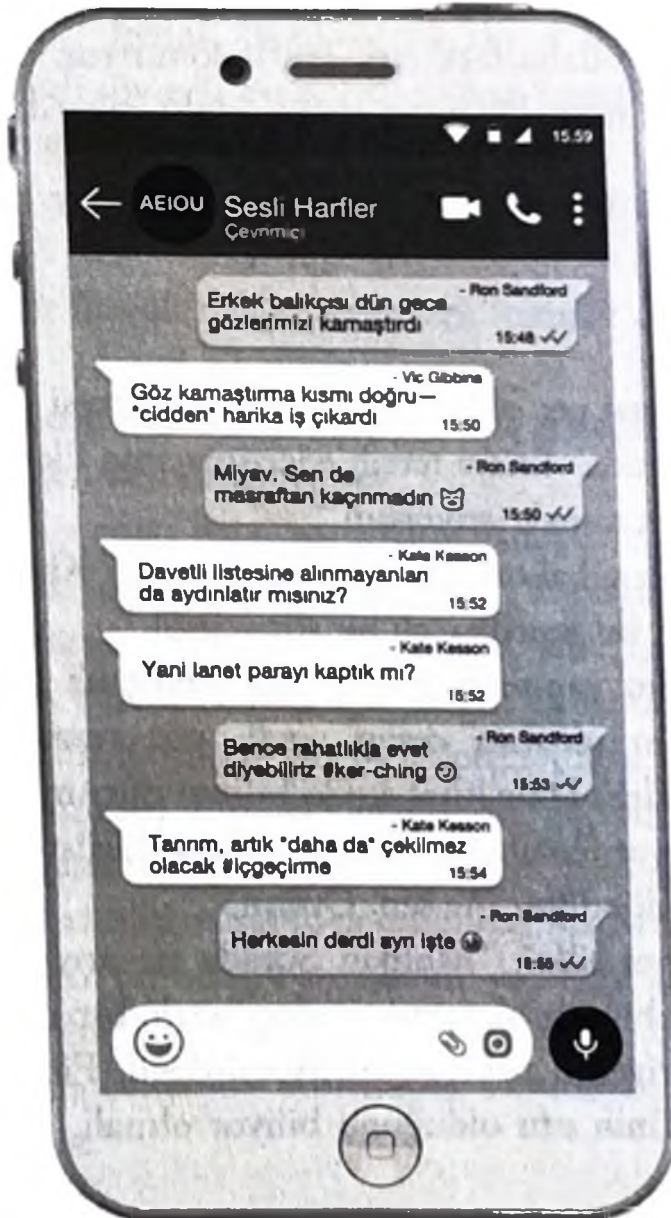
Önünde boyama kitabı bulunan çocuğun yanına gitti. Çocuk Aziz George ve Ejderha'ya benzer devasa, karmaşık bir çizimi boyuyordu. Conway'in çocuklarından biri olsaydı renkler kutulardan taşıyor olurdu ama bu çocuğun Conway'in üç

çocuğunun toplamından daha sabırlı ve el-göz koordinasyonunun daha gelişmiş olduğu belliydi.

“Çok güzel olmuş,” dedi Conway neşeyle. “Seçecek bu kadar renk olması iyi oluyordur.”

Conway’in çocuklarının da Caran d’Ache marka boya kalemleri vardı ama üç set şeklinde satıldıklarından haberi yoktu. Yüzden fazla renkli kalem olmalıydı. Birkaç dakika daha bekledi, çocuğun elindeki boyayla işi bitince dikkatle yerine koymasını izledi. Masa tertemizdi, boyama kitabındaki kutucuk kusursuz doldurulmuştu, etrafta kâğıda değen kalemin hışır hışır sesinden başka ses yoktu.

* * *

* * *

Conway ön kapıyı çekti ve arkasından kapandığını duydu. Monmouth Evi köşedeydi, bu yüzden Marina Fisher'ın evinde komşularının aksine yan kapı vardı. Dolayısıyla Bath'ten Bloomsbury'ye kadar tüm Georgia teraslı ev sahiplerinin yüzleştiği sorunla yüzleşmiyordu: Lanet Çöp Kutularını Koyacak Yer Bulmak. Fisher'ın çöp kutuları yan kapının hemen arkasındaydı, özellikle yapılmış ve orman asmasıyla çevrelenmiş bir çitin içine konmuştu. Conway, geri dönüşüm kutusunun kapağını açtı ve şampanya şişesi tam da beklediği gibi en üstte duruyordu. Kanıt torbasına koyduktan sonra tam kapağı kapatacağı ki hemen altında bir şey daha fark etti. Hafif somurttu, bir an tereddüt etti ve çantasından bir kanıt torbası daha çıkardı.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
20.15

“Biliyorum, saat geç oldu, hava sıcak, cumartesi günü ve soğuk bir birayı sorguda olmaya tercih edersiniz ama ilk izlenimlerinizi daha tazeyken almak istiyorum.”

Odadakilere baktım. Ev, Quinn, Asante. “Kime inanıyorsunuz? Ve hayır, bu şaşırtmacalı bir soru değil.”

“İlla seçim yapmam gerekiyorsa Morgan'ı seçerim,” dedi Everett. “Tüm sorulara cevap verdi, göz temasını kesmedi. Kadını beğendiğini bile itiraf etti ki bunun durumu karmaşıklaştıracığını biliyor olmalıydı. Yine de soruya dürüst cevap verdi.”

Quinn'e döndüm. “Ya sen, Quinn?”

Omuzlarını silkti. “Morgan burada ne arıyor anlamadım bile. Sonuçta bir şey olmamış, neden böyle bir rezillik çekiyor ki? Bir de kariyerini riske atıyor. Aptal değil, Fisher'ın hüküm giyme ihtimalinin sıfır olduğunu biliyor olmalı. Bana mantıklı gelmedi.”

Ev ona baktı. “Cinsiyetler farklı olsaydı bir şey olmamış der miydin? Ya öğretmen erkek olsaydı, öğrenci kız olsaydı? Tabii ki demezdin.”

“Hepimiz biliyoruz ki,” dedi Asante sakın bir sesle, herkese tek tek bakarak, “cinsel saldırının olayı seks değil. Konu güç. Bu ilişkide güç sahibi olan da Fisher. Bu gücü başka yollardan suistimal ediyor olsa –yani akademik açıdan– Morgan’ın şikâyet etme hakkı olurdu. Bu niye farklı olsun?”

Quinn kafasını iki yana salladı. “Yine de *devasa* bir risk alıyor.”

“Peki *kadın*?” dedi Ev hızla. “Bir öğrenciye bu şekilde asılmasını nasıl açıklayacaksın? Üniversite yetkililerine onu şikâyet edebileceğini bildiği hâlde? Asıl ona büyük risk almak denir.”

“Olay da bu,” dedim. “İkisi de risk alıyor. Morgan ifade verirken bunu kendi söyledi. Bu alanda çalışan insanların ilerlemek için risk alması gerektiğini söyledi.”

Ev somurttu. “Yani ikisi de birbirinden kötü, öyle mi diyorsun?”

“İkisinin de büyük riskler alabilecek insanlar olduğunu söylüyorum.”

Bir duraksama oldu. Bunun ne anlama geldiğini anlamamışlardı, açıkçası ben de bilmiyordum.

“Bu olayla neden cezai soruşturma masası ilgileniyor, onu bile anlamadım,” diye mırıldandı Quinn. “Hem de bütün ekip.”

Klasik Quinn sızlanmasıydı ama bu sefer hak vermiştim. Seçeneğim olsa ben de bu davaya ekibin tamamını atamazdım ama daha önemli dava gibi bir bahanemiz yoktu ve –en önemlisi– eninde sonunda Emniyet Amiri’nin “ilgileneceğinden” ya da “göz atacağından”, ya da işte asistanının bulduğu zararsız bir ifadeyle başımıza ekşiyeyeceğinden emindim. İlk dedektifimin dediği gibi, “Sadece bir tavsiye ama kimin yaptığını unutmayalım.”

“Fisher’da bir şeyler var,” dedi Asante sonunda. “Tam nedir anlamadım ama bir şeyler oturmuyor. Hatırlayamama bahanesi bence fazla basit.”

“Diğer yandan,” dedim, “Morgan neden elbisenin yırtıldığını söylemedi? Fiziksel itişme olduğunu itiraf etti, neden o sırada elbisenin yırtıldığını söylemedi?”

Ev omuzlarını silkti. “Belki de fark etmemiştir? Belki de hatırlamıyordur?”

Quinn umursamaz bir tavırla homurdanıp kafasını çevirdi. “Evet, kesin öyledir. Adam hatırlamıyor, kadın da hatırlamıyor. *O öyle diyor, bu böyle diyor.* Bu olay tamamen saçmalık.”

Ev’in karşı çıkmak üzere olduğunu görünce müdahale etmeye karar verdim.

“Tamam, bence bugünlük yeter. Ama DK Quinn bir konuda haklı: Durum bu şekilde devam ederse cinsel suçlar kanunu bir işe yaramaz. Morgan’ın vücudundan DNA alabilirsek iş değişir. Ama o zamana kadar şöyle bir gerçek var ki bu çocuğun annesinin kim olduğunu görmezden gelemeyiz. Hoşunuza gitsin gitmesin, durum bu. Bizi rahat bırakmayacak. Birkaç ay önceki toplantıda yapılan cinsel şiddet tartışmasını hatırlıyor musunuz? Bu olayın peşini asla bırakmaz, kurban oğlu olmasa bile.”

Quinn derin derin iç geçirdi. “Hah! Tam da ihtiyacımız olan şey. Yükselmek isteyen bir politikacının tepemize binmesi.”

“Evet,” dedim sertçe. Çünkü bu davranışın ne bize ne Quinn’e faydası olurdu. “O yüzden buna izin vermeyelim. Adli tıp sonuçlarının gelmesi en az birkaç gün sürer; o da şansımız yaver giderse. O sırada dersimize çalışalım. Morgan’ın hikâyesini sevgilisine sorup teyit almamız lazım, bir de Fisher’ın hem şimdiki hem de geçmiş meslektaşlarıyla konuşmamız gerekiyor. Daha önce bu konuda en ufak bir eğilimi olmuş mu bilmek istiyorum. Son olarak da Balliol yemeğindeki davetlileri kontrol edin. Bakalım Fisher oradan ayrıldığında onda ya da elbisesinde bir hasar var mıydı.”

“Ama dikkatli olmamız lazım,” dedi Asante özenle. “Bu tür bir suçlama kariyerini mahvedebilir. Hele bir de yapmadığı ortaya çıkarsa...”

“Kesinlikle. O yüzden lütfen gizliliğe önem verin. Söylentilere kulak vermek istiyorum, söylenti başlatmak değil.”

Ayağa kalktım; Asante not alıyor, Ev eşyalarını topluyordu. Quinn ise sinirli görünüyordu.

“DK Baxter’ı arayıp Fisher’ın telefonunu incelemesini söyleyeceğim, Bryan Gow’dan da Fisher’ın ifade kaydına bakmasını isteyeceğim. Asante’nin dedikleri doğruysa, bu işte cidden bir bit yeniği varsa en iyi o anlar. Geri kalan konularda, DK Quinn, Dedektif Çavuş’un yerine bakıyorsun. Sorumluluk sende.”

Quinn kafasını kaldırdı. “Tamam, patron,” dedi.

Morali çoktan düzelmişti.

* * *

Gün batımı vaktiydi, günün en yanıltıcı zamanı. Işığın izleri hâlâ havadaydı ama yer karanlıktı. Kimse, köpeğini yürüten meraklı adam bile, yolun kenarına park etmiş adamı fark etmemişti. Zaten neden fark edecekti ki? Adam bir süredir hareket etmemişti, gazete okumamıştı, radyoyu açıp torpido gözünden nane şekeri almıştı. Araba sessizdi, o da öyle. Hiçbir şey yapmıyordu. İzlemek dışında.

Birkaç saniye sonra yolun karşısındaki kapılardan biri açıldı ve bir kadın çıkıp yolun kenarındaki çitlere yaklaştı. Çöp kutularından birinin kapağını kaldırıp içine siyah, plastik bir torba attı, sonra da dönüp sokağa göz gezdirdi. Kadın doğrudan ona bakıyordu; adam havanın çok karanlık olduğunu, yüzünü göremeyecek kadar uzakta durduğunu bildiği hâlde koltuğunda biraz daha kaydı.

Tekrar kafasını kaldırdığında kaldırımında ona doğru yaklaşan iki kadın gördü. Çene çalıyorlardı, yanlarındaki küçük çocukları montlara sarmışlardı. Daha büyük bir çocuk da vardı, kızıl saçlıydı ve büyük bir gözlük takıyordu, arkadan geliyordu. Adam somurttu. Annelerin dikkati çok dağınıktı, çok dermansız oldukları için yolun kenarında arabada oturmuş, keyfine bakan

birini fark etmek bir yana, hiçbir şeyi fark etmiyorlardı. Ama çocuklar öyle değildi. Onların umurunda olmuyordu. Doğrudan içeri bakıyorlardı.

Kadınlar kapının yanına gelmişti, konuşmaları duyulabiliyordu.

“Bence onlara söylemen gerek...”

“Ama nasıl bir yer olduğunu biliyorsun...”

“Pippa’yla konuştuğumda da aynısını söyledi...”

Kadınlar geçti ama çocuk hâlâ oyalanıyordu, adam nedenini anladı. Her arabanın başında duruyor, modele bakıp elindeki kırmızı deftere not ediyordu. Adamın gözleri kısıldı. Fazla talih-sizdi, dünya üzerinde büyüyünce beş para etmez bir trafik polisi olmak isteyen tek çocuğa denk gelmişti.

Çocuk yaklaşıyordu ama hâlâ plakasını okuyacak kadar yakın değildi. Bu karanlıkta göremezdi. Kadını görebiliyordu, hâlâ kapısının önünde duruyor, ileri eğilmiş bakmaya çalışıyordu.

Adam kendi kendine küfretti ve kontağı çevirip motoru çalıştırdı.

* * *

Niamh Kennedy, Monmouth Evi’nin karşısına park ettiğinde, yolun karşı tarafındaki geniş cephede ışık göremedi.

“Beatriz mutfakta olmalı,” dedi Fisher pencerelere bakarak. “Kadına yazık oldu, işimizin bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim.”

“Bu tür şeylerin süresini kestirmek hep zor oluyor,” dedi Kennedy. “Bence büyük bir kadeh şarap iç, sıcak bir duş al ve bir an önce yat.”

“Tamam,” dedi Fisher. “Önce Tobin’le biraz zaman geçirmem lazım ama. Kim bilir aklından neler geçiyordur.”

“Çocuklar düşündüğünden daha dayanıklı. Senin ruh hâline adapte olacak. Sakince konuştuğun sürece bir sorun olmaz,” diyerek uzanıp Fisher’ın kolunu sıktı. “Endişelenme, Marina. Şu

anda boğuluyor gibi hissettiğinin farkındayım ama güçlü birisin. Böyle bir olayın altında kalacak olsaydın zaten bu noktaya gelemezdin.”

Fisher başını hızla eğerek onayladı, sonra arabadan inip evine doğru yürüdü. Arkasına hiç bakmadı. Anahtarı deliğe sokmaya çalışırken kafasını dik tuttu ama arabanın uzaklaştığını duyduğu anda omuzları çöktü ve sendeleyerek kapı eşiğinden geçti.

Bir süre bekleyip loş ışığa alıştı. En alt basamakta çömelmiş, soluk bir şekil vardı, ona doğru ilerledi. Gözleri kocamandı, solgun yüzünde birer hayaleti andırıyorlardı.

“Nerede kaldın, anne? Çizimime bakmaya söz vermiştin. Saatlerdir seni bekliyorum. Neredeydin?”

* * *

20.15 Cumartesi

Biraz önce çöp atmaya çıktım ve oradaydı. Yine. Yolun ucunda park etmişti, onu göremeyeyim diye uzakta duruyordu, yüzünü tam seçemedim. Sonra bebek arabalı iki kadın yanından geçti, herhâlde onlardan korktu çünkü kadınlar yaklaştığı anda arabayı çalıştırıp gitti.

Ama oydu. O olduğunu biliyorum.

Oradaydı.

* * *

Adam Fawley
7 Temmuz 2018
21.54

Eve döndüğümde her yer karanlıktı. Sadece mutfağın ışığı yanıyordu ve istersem buzdolabında salata olduğuna dair bir not buldum. Kendime bir kadeh Merlot koyup üst kata çıktım. Bebek odasının kapısı aralıktı. Burası önceden Jake'in odasıydı. Birkaç ay önce bütün bir hafta sonunu eşyalarını dikkatle toplayarak geçirdik. Hiçbir şey konuşmadık, konuşmaya gerek yoktu. Zamanının geldiğini biliyorduk. Artık odadaki her şey yeniydi.

Duvar kâğıdı, mobilyalar, yatak, perdeler; paketleri açılmamış bebek giysileri, hatta beşiğin üstündeki çingirak bile. Burnuma hâlâ boya kokusu geliyordu. Sarı boya. Her şey ya beyaz ya da sarıydı; odada mavi ya da pembe hiçbir şey yoktu. Alex bebeğimizin cinsiyetini aylardır biliyordu ama en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Buzdolabının üstündeki isim listesinde erkek isimleri ve kız isimleri eşit sayıdaydı. Eklemler yapıyor, üstlerini çiziyor, yanlarına soru işareti ya da tik koyuyorduk. Kız olursa ismini Lily Rose koyma konusunda anlaşmıştık ama erkekler konusunda anlaşmaya varamıyorduk. İmkânsızdı; o babasının adı olduğu için Stephen koymak istiyordu ama ben Steve diye kısaltılmasından nefret ediyordum. Ben Gabriel koymak istiyordum ama o da Gabe kısaltmasına dayanamıyordu. Çıkmaza girmiştik.

Sahanlıkta sessizce ilerledim, yatak odamızın kapısını aralayıp bir saniye bekledim, alacakaranlıkta durup etrafı dinledim.

Dışarıdan, uzaklardan bir siren sesi geliyor, göbekteki trafiğin uğultusu ve karatavukların ötüşleri duyuluyordu.

Ama burada –odada– huzursuz rüyalara dalmış karımın hafif iniltisinden başka ses yoktu.

Ertesi sabah saat 09.00 civarında Anthony Asante, dairesinin çıkma penceresi önünde oturmuş, annesiyle telefonda konuşuyordu. Güneşi kesmek için panjurlardan birini kapatmıştı ama hava çoktan oturamayacağı kadar sıcaklamıştı. “Çıkma pencere” denince insanın aklına Oxford’daki klasik Viktoryen evler geliyordu –dört katlı, tuğladan yapılmış, taş çitalı– ama gerçek görüntünün bununla alakası yoktu. Bu çıkma pencere dikdörtgen şeklindeydi ve duvardan yarı açık bir kapı gibi uzanıyordu, daireyse ahşap ve mermerden yapılmış süslü bir dubleksti. Kimse bu şehirde böyle bir ev olduğuna inanamıyordu, özellikle de şehir merkezine bu kadar yakın olduğuna. Fakat Asante taşınalı daha birkaç hafta olduğundan henüz pek misafir

gelmemişti. Gerçi Asante zaten evini kendine saklamayı tercih ediyordu. Ama ebeveynleri için istisna yapması gerekeceğini biliyordu. Telefonu diğerk kulağına aldı, bir yandan da tabletinde geziniyordu. Aynı anda iki iş yapma konusunda çok becerikliydi, zaten annesiyle konuşmak için beyin kapasitesini harcamasına gerek yoktu. Hafta sonu onu öğlen yemeğine çıkarmakla ilgili bir şey söylüyordu. Önceki gece üniversitesinde mezunlar toplantısı olduğunu anlatıyordu.

“Endişelenme,” diye hızla ekledi Asante cevap veremedten. “Akşam orada kalmayacağız.”

Asante ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Ebeveynlerini seviyordu ve –ara sıra– onlara hayranlık duyuyordu ama evinde kalmalarını gerçekten istemiyordu. Annesi kalmak istediklerini söyleseydi henüz yedek yatak almadığını söyleyecekti (ki doğruydu da) ama annesinin bu durumu kendi kendine anlıyor olmasına sevinmişti; bu ilk sefer olmuyordu.

“Birçok öğrenci odası var,” diyordu annesi. “Süs heykellerimiz ya da erkek öğrencilerimiz olmayabilir ama EL her zaman büyüktü.”

“The Perch’e ne dersin?” diye sordu Asante. “Öğle yemeğı için? Babam orayı seviyor.”

“Harika,” dedi annesi. “Ama rezervasyon yaptırmamız lazım, bu havada kesin kalabalık olur. Özellikle de hafta sonu.”

“Tamam, ben ayarlarım. Bana bırak.”

“Evini görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz, Anthony. Bir şey getirmemizi istemediğine emin misin? Kullanılmayan o kadar çok mobilyamız var ki çatı katı dolup taşıyor.”

Asante gülümsedi ama nazik bir gülümsemeydi. Ailesinin Holland Park’taki alçı kaplı evine uyan mobilyalar buraya kesinlikle uymazdı.

“Eminim, anne. Gerçekten bir şeye ihtiyacım yok.”

Telefonu kapayıp mutfağı girdi, kalenin yan tarafı pencerenin birkaç metre ötesinde uçurum gibi yükseliyordu. Komşusunun

siyah beyaz kedisi yolun ilerisinde duruyor, etrafta fare arıyordu. Tek gözlüydü ve uzun bıyıkları vardı, yakışıklı bir korsana benziyordu. Asante'nin burayı satın almasının ana nedenlerinden biri Tepe'ydi. Bazı insanları buraya çeken şey barlar, kafeteryalar ve birkaç metre ötedeki, artık şık hâle gelmiş hapishaneydi; bazılarını çekense tren istasyonuna beş dakikalık yürüme mesafesinde olmasıydı. Ama Asante, Tepe'nin olağan dışılığını seviyordu. Bin yıl önce insan eliyle yapılmış bir tepe, şehrin tam kalbinde yükseliyordu. Eski bira fabrikasını ve yenilenmiş birahaneyi seviyordu, sanatsal sokak isimlerini seviyordu: Paradise Street, Quaking Bridge, Beef Lane. On dokuzuncu yüzyılda burada bir at hastanesi vardı, yirminci yüzyılda ise marmelat fabrikası. Çok bilinen bir yer değildi, seçici, beklenmedik bir yerdi; tıpkı Asante gibi.

Bir bardak su koydu ve mutfak penceresini biraz daha açtı. Yazın bahçede Shakespeare oyunları sahneleniyordu, Asante sahnenin kenarını, izleyicilerin oturduğu basamakları görebiliyordu. Birkaç oyuna gitmişti, *V. Henry* oyununda sadece dört oyuncu vardı ve pek güzel olmayacağını düşünmüştü ama inanılmaz bir performanstı. Geceleri, etraf sessizleştğinde ve tepedeki ağaçlar aydınlandığında balkonunda oturup tüm oyunu dinleyebiliyordu. Geçen akşam *Titus Andronicus* vardı. O oyunu bilmiyordu ama bir grup öğrencinin oyuna bayıldığı belliydi. Yamyamlık, intikam ve tecavüz; on beş yaşındaysan seveceğin her şey vardı.

* * *

Kuç uçuşu on altı kilometre uzakta Ev, babasını ziyaret etmeye hazırlanıyordu. Bakımevine yerleşeli sadece birkaç ay olmuştu ve kabul etmek şöyle dursun, alışması bile zaman almıştı. Ev de bakımevi konusunda en az babası kadar tereddütlüydü ama babası düşüp kalçasını kırma tehlikesi atlattıktan sonra başka seçenek olmadığını anlamıştı. Doktor böyle demişti, bakımevi müdürü böyle demişti, Fawley bile böyle demişti. Ama babasının bakışlarındaki sitemi, sesindeki kendine acımayı kaldırması yine de hiç kolay değildi.

Babası bakımevine girdiğinden beri her hafta sonu ziyaretine gidiyordu ama ilk defa kaloriferleri açmamışlardı. Bacakları tutan tüm yaşlılar bahçedeydi. Ev bahçeye daha önce çıkmamıştı ve beklediğinden çok daha hoş olduğunu gördü. Güller, nergisler ve petunyalarla dolu çiçeklikler vardı; babasının nesli bu tür çiçeklerle büyümüşü. Ama babası tabii ki eleştirecek bir şeyler – “Bahçıvan o yeşil âşıklarındandı ama karasinekler Fairy Liquid’le gitmiyordu” – buluyordu. Yine de Ev, babasını koltuğa yerleştirdiği sırada yanaklarına biraz daha renk geldiğini gördü. Ayrıca çay ve ıpslak kuş üzümlü bisküviler vardı; gün içinde televizyon izleyip cenaze planları, dental implantlar ve son yılların popüler iması olan “hassas idrar kesesi” hakkında moral bozucu reklamlar görüyorlardı. Ev, bu reklamların kendi Facebook anasayfasında da belirttiğini fark edince morali bozuldu. Onu kaç yaşında sanıyorlardı? Saat on buçuğu vurduğunda artık dayanamayacak hâle geldi ve kendi salonunun sessizliğinde bir fincan kahveyi hak ettiğini düşündü. Ayağa kalktı, Hector’u beslemesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı fakat babası tekne düdüğünü andıran bir sesle kızının “kedisini babasından daha çok önemseydiğini” söyledi. Ev çıkarken yaşlıların birkaçı dönüp ona pis bakışlar atarken içlerinden biri ona *Merak etme, ben de bu yollardan geçtim*, diyen anlayışlı bir ifadeyle baktı.

Hızlanarak lobiden çıktı. Açık ön kapı görüş alanına girmişti ki birinin ona seslendiğini duydu.

“Bayan Everett?”

Arkasına dönünce Elaine Baylis’i gördü. Bakımevinin müdürüydü. Ev’in morali bozuldu. Kahvesiyle arasına yarım saat daha girmişti. O da şansı yaver giderse.

“Sizi görür gibi olmuştum, yanılmamışım. Biraz konuşabilir miyiz?” Baylis, Ev’in yüzündeki ifadeyi görmüş olacak ki kendi yüzü de sertleşti. “Merak etmeyin, sizi çok tutmam.”

Baylis’in yaşı da Ev’e yakın olmalıydı ama son derece iç karatıcı elbise seçimi ve hiç ödün vermediği profesyonelliği ona elli beş yaşındaymış havası veriyordu.

Everett'i ofisine buyur ettikten sonra kapıyı arkasından kapadı. Ev rahatsız, plastik benzeri sandalyelerden birine oturdu.

"Konuşmak istediğim mesele," diye başladı Baylis, sandalyesine otururken eteğini bacakları altına alarak –annesi onunla gurur duyardı– "babanızın buraya alışma süreci. Alışıyor olmasına çok sevindik."

Ev, acaba kadın tüm çalışanlar adına mı konuşuyor yoksa soylular gibi biz mi diyor diye merak etti.

"Ama?"

Baylis somurttu. "Anlamadım?"

"*Ama* diyacaksınız gibime geldi," diyerek gülümsedi. "Belki de zanlıların ifadesini ala ala böyle bir beklenti otomatikleşmiştir."

Baylis bir anlığına şaşırılmış gibi göründü. *Herhâlde ilk defa oluyor*, diye düşündü Ev.

"Demek istediğim," dedi Baylis ileri eğilerek, "sakinlerimizden birinin kendini evinde hissetmeye başlaması herkes için iç rahatlatıcı bir durum."

Ev bekledi. Başka bir şey daha söyleyecekti. Hiç şüphesi yoktu. Söylediği gibi, uzun süredir ifade alıyordu.

Baylis iç geçirdi. "Babanız aramıza katılmadan önce de bu konuda konuşmuştuk," dedi. Babası Mason olmuş gibi konuşuyordu. "Ama tekrarlamam gerektiğini hissettim. Meadowhall Bakımevi, huzurevi değil. Özel durumlar için kaynaklarımız..."

"Alzheimer."

Baylis gözlerini kırptı. "Evet, Alzheimer."

"Doktor daha ilk aşamalarda olduğunu söyledi. O ilaçları..."

"Biliyorum, babanızın ilaçlarını almasını sağlıyoruz. Ama elimizden daha fazlası gelmez," dedi son cümlesini vurgulayarak. "Tam zamanlı tıp personelimiz yok. İhtiyaçlarıyla başa çıkmak..."

"Kötüleşirse, evet, biliyorum. Söylemiştiniz."

Baylis ona uzunca bir süre baktı ama ifadesi öfkeli değildi. "Konu *kötüleşir mi* değil, Bayan Everett. *Ne zaman* kötüleceği. Alzheimer hep kazanır."

Ev'in boğazı bir anda gözyaşlarıyla kasıldı.

"Biliyorum," dedi bir saniye sonra, sesi duygularını ele veriyordu. "Biliyorum ama... Mümkün olduğunca normal bir yerde kalmasını istiyorum. Olabildiğince evde hissedebileceği bir yerde."

Baylis kafasını salladı. "Biz de bunu sağlayacağız. Ama mümkün olduğu sürece. Bu konuda birbirimizi anladığımızdan emin olmak istedim."

Everett ayağa kalktı. Baylis zanlı olsaydı ona tam da gereken cevabı verirdi, aralarındaki güç dengesini eski hâline getirecek sözleri bulurdu ama bu ofisteki bir şey beynini kilitliyordu.

"Pardon," diye mırıldandı. "Gitmem lazım."

* * *

Üniversitenin bilgisayar bilimi dekanını bulmak kolay olsa da onu hafta sonu görüşmeye ikna etmek o kadar kolay olmamıştı. Abindgon Caddesi'ndeki evinin kapısını açtığı anda üstünde mor ve turkuaz bir sabahlık, ayaklarındaysa terlik vardı, ki manidardı.

"Deli değilsiniz değil mi?" diye sordu neşeyle. "Geçen sefer kapıma böyle takım elbiseli biri geldiğinde ruhumu kurtarmak istediğini söyledi de."

Quinn öne çıkarak kimlik kartını gösterdi. "Vekil Dedektif Çavuş Gareth Quinn. Bu da DK Asante. Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Profesör Sandford."

Sandford bir adım geri çekildi ve içeri girmelerini işaret etti. "Mutfakta konuşabiliriz. Arka tarafta."

Viktorya dönemi mimarisiyle inşa edilmiş müstakil bir evdi ama bu tür evlerde yaşayanların aksine, Sandford alt kattaki odaları birleştirmemişti. Bu yüzden insan, yeterince ışık almayan, kapılarla dolu koridordan geçerken, kendini trene binmiş gibi hissediyordu. Bunun üstüne fazla süslü duvar kâğıdı, gazete ve dergi yığınları da binince ev olduğundan çok daha küçük geliyordu. Mutfak genişletilmiş ve modernleştirilmişti ama "modern" anlamı değişken bir kelimeydi. İlk bakışta seksenlerden kalma gibi duruyordu. Arka

tarafındaki bahçeden geriye kalan kısım betonla kaplanmıştı; kirli taşların üstünde beyaz plastikten bir masa ve birkaç sandalye vardı. Çitin dibinde bakımsız, çürümekte olan domates bitkileri görünüyordu. Sandford'ın evin iç tarafları konusunda da çok özenli olmadığı ortadaydı. Karman çorman olan mutfak pek temiz sayılmazdı ve otuz yıl önce alınmamış olan tek şey büyük Nespresso makinesi idi. Geri kalan her şey 1985'ten kalmaydı; fincanlık, çay ve kahve kutusu takımı, köşede duran ve son dönem moda olan imitasyonlardan değil, orijinal olduğu belli olan emaye tost makinesi. Kahvaltı adasının üstünde dumanı tüten bir fincan kahveyle yeni tereyağı sürülmüş kızarmış ekmek duruyordu ama Sandford ikisinden de konuklarına ikram etmedi. Adanın önündeki taburelerden birini çekip, onlara da aynısını yapmalarını işaret etti.

"Pazar günü bu saatte süslendiğinize göre ciddi bir şey olmalı."

Quinn tabletini çıkardı. "Profesör Fisher hakkında bilgi topluyoruz," dedi.

Sandford tek kaşını kaldırdı. Dudakları titrek bir tebessümle mücadele ediyor gibiydi. "Marina mı? Bak sen şu işe. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Araştırmamızın konusu şimdilik gizli, efendim. Bu şekilde kalması da çok önemli. Eminim anlıyorsunuzdur."

Sandford ağzını fermuarlıyormuş gibi yaptı. "Endişelenmeyin, dudaklarımı mühürledim," diyerek kızarmış ekmeğe uzandı ve üstüne bol bol kuş üzümü reçeli sürdü. Asante midesinin guruldamaya başladığını hissetti.

"Evet," dedi Sandford ağzı dolu hâlde. "Ne soracaktınız?"

"Profesör Fisher'ın öğrencileriyle arası nasıl?" diye sordu Quinn.

Sandford yavaşça kafasını salladı, bu sırada ekmeğini çiğniyordu. "Çok popüler. Medya yıldızı olmanın da katkısı olduğu kesin; onu biraz daha çekici kılıyor. Küçük bir hayran kitlesi var diyebilirim."

“Peki meslektaşları?” diye sordu Asante. “Aynı hayranlığı onlar da paylaşıyor mu?”

Sandford düşündü. “Onlar biraz daha incelikli diyebiliriz. Teknik açıdan becerisini kimse sorgulamıyor ama Oxford’da yaşıyoruz; beceri insanı sadece bir yere kadar taşır.”

“Kamuoyunun karşısındaki duruşu hakkında ne düşünüyorlar?” diye devam etti Asante. “Onun popülerliğinin iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorlar?”

Sandford gözlerini kısıp baktı. “Yani, resmî düşünceye göre Marina kadar ünlü bir kadının ekibimize dâhil olması iyi bir şey. Kızların bu konuyla ilgilenmesini sağlıyorsa daha da iyi. Kız öğrenci sayısının düşük olması tüm teknik fakültelerin ortak problemi.”

Quinn tek kaşını kaldırdı. “Peki gayrıresmî düşünce nedir?”

Sandford kızarmış ekmeğini bırakıp elini kâğıt havluya sildi. “Çok gösterişli olduğunu düşünenler var, daha doğrusu şahsına münhasır giyinme tarzı pek hoş karşılanmıyor. Gerçi Marina’nın umurunda değil, o öyle biri.”

“Kanımca,” dedi Asante dikkatle, “akademik hayat rekabet dolu olabiliyor.”

Sandford çoktan gülmeye başlamıştı. “Tanrım, dünkü çocukların söylediğine bak. Sıradan Oxford departmanları, Dedektif Memur, geyik boyunda piranalarla dolu çok küçük bir göldür. Nadir olmaları da dişileri çok daha ölümcül kılıyor.”

Asante ile Quinn birbirine baktı.

Sandford kalkıp kahve makinesine yürüdü. “Marina’nın en gürültücü rakiplerinin ona neredeyse her zaman kıskançlıktan saldırdığını söylemek yanlış olmaz, genellikle de rakipleri hep kadın oluyor. Biri onu en iyisi yaklaşmamak olan bir Marina şeklinde tasvir etmişti.”

Sandford onlara sert bir bakış attı, kahve makinesine dönüp tuşuna bastı. Mutfak makinenin uğultusuyla doldu. Quinn bilerek boş fincanlara baktı ama Sandford’ın üstünde bir etkisi olmamıştı. Kahvesini aldıktan sonra tekrar yanlarına geldi.

Asante derin bir nefes aldı; geri dönüşü olmayan noktaya geliyorlardı. Bu noktadan sonra Sandford'a güvenmeleri gerekcekti ve şimdiye kadar pek güven verici davranmamıştı. "Profesör Fisher hakkında herhangi bir suçlama oldu mu? Öğretmenlik göreviyle ilgili?"

Bu soru Sandford'ın ilgisini çekmişti. "Ne tür suçlamalardan bahsediyoruz?"

Onlara baktı, sessizlik uzadıkça bakışlarındaki ifade şaşkınlığa dönüştü ve ağzı açıldı, sonunda ne demek istediklerini anlamıştı. "Hadi canım!" dedi. "Herhâlde şaka yapıyorsunuz?"

"Lütfen soruya cevap verin."

Sandford biraz arkasına yaslandı. "Yani, düşündüğüm şeyi gerçekten soruyorsanız, bence tamamen saçmalık. Gördüğüm kadarıyla Marina erkek talipler konusunda sıkıntı yaşamıyor, yaşasa bile o kadar aptal biri değil."

Asante sessizce not aldı, durumun tamamen rutin olduğu izlenimini vermeye çalıştı ama bunu başarabildiğini hiç düşünmüyordu.

"Cuma akşamı bir hayır yemeği oldu sanırım," dedi Quinn. "Balliol'de gerçekleşmiş. Siz de orada mıydınız?"

Sandford başıyla onayladı. "Tabii ki. Marina'yı soracaksanız mükemmel iş çıkardı. Tüm kodamanlar ona bayıldı, özellikle de Çinli dostlarımız. Ona doyamadılar. Bir de giydiği elbise vardı tabii. Zamanında Nicole Kidman'a ne demişlerdi? *Saf, teatral Viagra*. Tatlılar geldiği sırada rektör yardımcısının, *Duble istesek daha iyi olurdu*, dediğini duymuşlar."

"Bu tür bir başarı onu kadın meslektaşlarının gözünde pek popüler kılmamıştır herhâlde."

Sandford duygusuzca gülümsedi. "Kesinlikle. Ama oradaki tek kadın Marina'ydı."

Asante yavaşça kafasını salladı; bu durumun ne kadar büyük bir adrenalin yaratacağını anlamıştı. Fisher kendini dokunulmaz hissetmiş olmalıydı. Bu durum –ve onca alkol– ona istediği her şeyi alabileceğini düşündürmüş olabilir miydi?

Boğazını temizledi. “Profesör Fisher yemekte içki içtiğini itiraf etti.”

Sandford kaşlarını kaldırdı. “*Hepimiz* içiyorduk.”

“Hiç fotoğraf çekildi mi?”

Sandford hızla somurttu. “Galiba birkaç tane çekildi. Telefonum yanımda değildi ama dün üniversitenin WhatsApp grubuna birkaç fotoğraf gönderildi.”

“Siz de bu grupta mısınız?”

Sandford kafasını salladı. “Günahlarım nedeniyle. Herhâlde görmek istiyorsunuz.”

“Zahmet olmazsa, efendim.”

Sandford, pazar gazetelerinden oluşan yığını karıştırıp altından telefonunu çıkardı. “Alın bakalım. Klasik şeyler.”

“Grubunuzun adı *Sesli Harfler* mi?” diye sordu Quinn somurtarak.

Sandford’ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. “Yapay ve Deneysel Zekâ, Oxford Üniversitesi. AEIOU.⁴

“Çok komikmiş,” dedi Quinn.

Sandford hâlâ sırtıyordu. “Teşekkür ederim, ben de öyle düşündüm.”

Quinn tekrar telefona baktı. Muhtemelen yemek başlamadan önce çekilmiş birkaç resmî fotoğraf vardı; monoton siyah ve beyazlar içinde erkekler, ortalarında kraliçe gibi duran Fisher. Kızıl elbisesi tropik böcekler gibi parlıyordu. Bedeninin dörtte üçü kameraya dönüktü ve tek omzunu indirmişti; bunu daha önce yapmış gibi bir havası vardı. Diğer fotoğraflarda şarap kadehi tutan erkekler vardı, birkaç tanesinde Marina arka planda görünüyordu, orta yaşlı erkeklerle konuşuyordu. Yanakları hafif kızarmıştı ve erkeklerin yüzüne bakılırsa ikisi de büyülenmişti. Gerçi bunun nedeni sohbetleri miydi yoksa Marina’nın çatalı mıydı bilmek

4 Grubun orijinal ismi “Artificial and Experimental Intelligence, Oxford University” şeklindedir ve ismin baş harfleri İngilizcedeki tüm sesli harfleri içerir. –ç.ş.

mümkün değildi. Quinn başka bir fotoğrafa geçti, durdu, sonra manidar bir bakışla telefonu Asante'ye uzattı. Marina Fisher kolunu kaldırıyordu, sağ eli havadaydı, elbisesinin kolu aşağı sarkmıştı. Bileklik takmıyordu ve bileğinde hiçbir iz yoktu.

"Bu fotoğrafları bana gönderebilir misiniz, efendim?" diye sordu Asante kartvizitini tezgâha koyarak.

Sandford omuzlarını silkti. "Tabii, gençlerin dediği gibi, sıkıntı yok."

Quinn ayağa kalktı. "Bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey yoksa bence bu kadar yeterli, teşekkür ederim. Sizi kahvaltınızdan alıkoymayalım." *Ve gidip kendi kahvaltımızı edelim*, diye düşündü. *Hiçbir şey için teşekkürler, şerefsiz.*

Sandford, koridordan kapıya kadar onlara eşlik etti.

"Bir şey daha vardı..."

"Öyle mi?" dedi Quinn dönüp adama bakarak.

"Marina'yı suçlayan kim? Söylemediniz de."

"Evet," dedi Quinn. "Söylemedik."

Abingdon Caddesi'nden St. Aldate's Polis Merkezi'ne yürüdükleri sırada Asante, Quinn'e döndü. "Gün bitmeden bunun WhatsApp grubuna düşeceğine bahse girer misin?"

"Bire iki veririm," dedi Quinn ciddiyetle.

* * *

Normalde Clive Conway'in pazar günü çalışması için dünyanın yanması gerekirdi ama Fisher davasında aklına yatmayan bir şey vardı. Bu yüzden eşi, kardeşinin ailesini bahçeye götürürken o üst kattaki ofisine çıkıp Thames Valley Polis sunucusuna bağlandı.

Ekrana baktı, sonra arkasına yaslanıp tekerlekli sandalyeyi bir sağa bir sola çevirdi.

Çok iyi hissetmesi gerekirdi, şüphelenmekte haklı olduğu kanıtlanmıştı. Ama o kadar basit değildi. Hiçbir zaman değildi.

Çünkü bulduğu şeyin ne olduğu gayet açık olsa da *neden ve nasıl* sorularını cevaplamak için çok çabalaması gerekecekti.

Eşi aşağıdan sesleniyor, nereye kaybolduğunu soruyordu. Mangalı yakması gerektiğini hatırlatıyordu.

Conway ileri eğildi, masadaki telefonu alıp tuşlara basmaya başladı.

* * *

Kapıcı listeyi inceledi. “Cornwallis Binası. Sokağın sonuna yürüyüp sağa dönün. Altı numara,” dedi.

Freya Hughes, yarım yüzyıl önce dağınık Viktoryen evlerden oluşturulan üniversitenin arka bahçelerinden birinde, özellikle yapılmış bir yemek salonu bulunan, alanında uzmanlaşmış üniversitelerden birinde kalıyordu. Everett buraya daha önce gelmemiştii ama güzel bir yere benziyordu. Gerçi yurtdışından gelen kendini beğenmiş öğrencilerin buranın yeterince “Oxford” olmadığını söylediğini hayal edebiliyordu.

Hughes’un odası ana binaların arkasındaki modern ek binanın en üst katındaydı. Yorgun görünümlü bir binaydı; betonlar kararmış ve lekelenmişti, çift katmanın bir kısmı apaçık çatlamıştı. *Komik*, diye düşündü Ev, kapıyı çaldığı sırada. Üniversitenin modern binaları eskiden yapılan binaların eline su dökemiyordu. Woodstock Caddesi’ndeki o metal armadillo benzeri şeye gelecek olursa...

“Evet?”

Kapıda duran kız ufak tefek ve sarışındı, cildi beyaz olduğu için bu gibi sıcak havalarda çok sıkıntı çekiyor olmalıydı, kirpikleri o kadar beyazdı ki neredeyse görünmezdi. Diğer eli kapının arkasındaydı, kapıyı gereğinden fazla açmamıştı. Düşmancıl görünmüyordu, dikkatli, gardım almış bir havası vardı.

Everett kimliğini gösterdi. “Dedektif Komiser Verity Everett. Caleb Morgan hakkında görüşmeye geldim.”

“Ha, evet. Caleb. Tabii. İçeri girin.”

Odanın güzel bir manzarası vardı. Viktoryen evlerden birinin arkasını görüyordu, bahçenin peyzajı yapılmıştı, ahşap banklar, çalılar ve tuğladan bir barbekü konmuştu. Odanın tavanı biraz alçaktı ama kendine ait tuvaleti ve iyi bir halısı vardı. Üniversitenin geri kalanı gibi “güzele benziyordu”. Belki de üniversitenin sloganı bu olmalıydı. Tabii ki Latincesi.

Everett masanın yanındaki sandalyeye oturdu, Hughes ise pencere önündeki koltuğuna geçti. Masasında cep telefonu vardı ama Everett’ın telefona baktığını gören kız hemen ayağa kalkıp telefonu uzaklaştırdı.

Everett not defterini çıkardı. “Caleb’la sevgilisiniz, değil mi?”

Hughes kafasını evet anlamında salladı.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

“Dokuz ay kadar oldu.”

Ev not aldı. “Sanırım cuma gecesi ziyaretinize gelmiş, olanları anlatmış?”

Kız yine başıyla onayladı. “Bir şey yapmayacaktı aslında ama ben hata yaptığını söyledim. Kadın öyle davranmamalıydı.”

“Peki bu *kadın*, Profesör Fisher, değil mi?”

“Kuralları umursamıyor. Sadece bebek bakıcılığından bahsetmiyorum. Başka şeyler de yapıyor. Ünlü olduğu için bunlar yanına kâr kalır sanıyor. Kadın olduğu ve tüm dikkatler üstünde olduğu için.”

“Profesör Fisher’ı tanıyor musunuz? Galiba farklı bir alandasınız değil mi? İngiliz Dili ve Edebiyatı mıydı?”

Kız gözlerini kırıştırdı. “Evet. Ve hayır, onu tanımıyorum. Ama yani tabii ki onu gördüm. Arada sırada. Görmemek zor.”

Sırf bu sözleri bile bir husumeti olduğunu ima ediyordu ama sesi son derece sakindi ve beden dili hiçbir duygusunu ele vermiyordu. Ellerini kucağında birleştirmiş öylece oturuyordu.

“Cuma akşamı Caleb’la görüştüğünüzde size ne söyledi?”

“Ona asıldığını söyledi. Hayır dediğini ama profesörün onu dinlemediğini anlattı.”

“Bu konuda başka biriyle konuştu mu?”

Kız hafifçe kıpırdadı. “Annesine söyledi.”

Ev not aldı. “Bunu yanınızdayken mi yaptı?”

Başıyla onayladı. “Ben zorladım. Annesi de bana hak verdi, bunu savsaklamamasını söyledi.”

Ev bir süre onu izledi. Kızın Fisher’ı kıskanmadığını düşünmek zordu; konumunu, önemini, saf gücünü kıskanıyor olmalıydı. Bunun üstüne bir de bolca cinsel kıskançlık katınca her şey mümkün olabilirdi.

Ama bu, gerçeği söylemediği anlamına gelmezdi.

* * *

Somer, Southampton’dan dönerken bir noktadan sonra neredeyse eve geldiğini hissetmeye başladı. Ridgeway’deki yükselti, Oxford’a doğru inen yokuşta ufak ufak değişmeye başlayan manzara... Giles’le görüşmeye başladığından beri bu yoldan onlarca kez geçmişti ve bu an, tıpkı manzara gibi, hep iki yönlüydü. Bir tarafta onu özliyordu; diğer taraftaysa işi ve kişisel hayatında değer verdiği her şey onu bekliyordu. Fakat bugün ilk defa tek yöne bakıyordu. Geride bıraktıklarını düşünmeyecekti.

Compton ve Doğu Ilsley çıkışını geçtikten sonra direksiyonu biraz daha sıkı tuttu ve gaza yüklendi.

* * *

Siktirl! Az önce polis buradaydı.

Lanet olsun!

Ne dediler?

Caleb hakkında soru sordular.
Bir de o sürtük F hakkında.

Ona yaptıkları hakkında.

O kadar mı?

Başka bir şey sormadılar mı?

Hayır. Muhtemelen aşın tepki veriyorum. Bir şey bilseler söylerlerdi.

Hâlâ devam etmek istiyor musun?

Evet evet sorun yok.

Dediğim gibi, panikledim o kadar.

Öğrenmeleri mümkün değil.

Tamam bana bırak.

Ve mesajları sil.

* * *

Adam Fawley
8 Temmuz 2018
10.20

Ben spor salonuna gitmek üzere evden çıkarken Alex hâlâ uyuyordu, onu uyandırmamaya karar verdim. Onun dinlenmeye duyduğu ihtiyaç, benim ona kahvaltı hazırlayarak ne kadar ilgili

bir eş olduğumu gösterme ihtiyacımdan daha büyüktü. Ama spor salonundan dönerken en sevdiği kafeden iki cappuccino ve birkaç bademli kruvasan aldım. Oysa eve döndüğümde boşuna zahmete girdiğimi gördüm.

Kapıyı açtığımda fark ettiğim ilk şey kahve kokusu oldu, ikincisi ise seslerdi. Üstelik sesler radyodan gelmiyordu. İçeride biri vardı.

Anahtarlarımı koridordaki masaya bırakıp çantamı yere koydum ve evin arka tarafına doğru yürüdüm. Alex mutfak masasında oturuyordu. Üstünde eski tişörtlerimden biri vardı, ayakları çıplaktı, saçları gevşek bir topuz hâlindeydi ve önünde bu aralar doyamadığı çocuk mısır gevreklerinden bir kâse daha vardı. Bu konuda ona sürekli takılıyordum ama o kaşlarını kaldırıp bu kadar sıradan bir şey istediği için Tanrı'ya şükretmem gerektiğini söylüyordu (Haklıydı. Jake'e hamileyken tuzlanmış ringa balığı aşeriyordu).

Karşısında, ellerini benim Bay Mükemmel fincanıma (evet, şakaydı) sarmış bir kadın oturuyordu. Onu daha önce de görmüştüm. Emma bir şey. Yıllar önce Alex'le aynı üniversiteye gitmişti ama şu andaki ilişkilerini tanımlayabilecek bir kelime yoktu; tam olarak arkadaş değillerdi ama tanıdıktan yakındılar. Çocuk esirgeme kurumunda çalışıyordu. Geçen sene, birkaç inşaat işçisi genç bir kadını on sekiz aylık çocuğuyla birlikte bodruma kilitleyip travma yaşamasına neden olduğunda, Emma aracılığıyla çocuğa birkaç haftalığına koruyucu ailelik yapmıştık. Gerçi Bay Mükemmel olduğumu düşünmenize fırsat vermeden belirtmek istiyorum ki ben bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum, Emma'nın da aynı düşüncede olduğundan şüpheleniyordum ama yine de bunu hiç konuşmamıştık. Fikir eşimden çıkmıştı ve eşim hem çok ısrarcı hem de çok ikna edici biriydi. Davadan haberiniz varsa ve o çocuğa ne olduğunu merak ediyorsanız, Brandon'ın durumu gayet iyi. Uzun süredir onu evlat edinmeyi uman bir koruyucu aileyle birlikte yaşıyor. Davayla

artık ilgilenmesem de haberlerini alıyorum. Almama gerek yok ama yine de alıyorum.

“Adam, Emma’yı hatırlıyorsun, değil mi?”

Birbirimize tuhafça gülümsedik. Huzursuzlanarak spor salonunda duş almadığımı ve şu anda eşimin bile bana sarılmak istemeyeceğini fark ettim. Bu yüzden yaklaşımdan öylece durarak aptal gibi görünmemeye çalıştım.

Elimi kaldırıp, “Merhaba,” dedim.

Emma’nın gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. Uzun, kıvılcık sarı saçları vardı ve durmadan kulaklarındaki gümüş halka küpeleleriyle oynuyordu. Geçen gördüğümde saçları daha koyu bir renkte diye hatırlıyordum ama aradan uzun zaman geçmişti. Belki de yanılıyordum.

“Emma, bebek için hediye vermeye uğramış,” dedi Alex ayağa kalkarak. Bunun üzerine Alex’in yanında beyaz bir peluş ayı olduğunu fark ettim. Kırmızı bir papyonu ve peluş hayvanların yüzünden hiç eksik olmayan hafif yalvaran bakışları vardı.

“Biz de laflıyorduk.”

Mutfaktan çıkmak üzereyken “Harika, mükemmel. Benim için hiç sorun yok,” diyerek merdiveni gösterdim. “Ben bir duş alayım. Siz keyfinize bakın.”

* * *

“Yok artık!” dedi Baxter sandalyesine yaslanarak. Kulaklık takmıştı ama kulaklıklarını çıkarıp takımın geri kalanına baktı. “Bence bunu sizin de dinlemeniz lazım.”

Quinn ve Asante, Sandford’ın yanından yeni dönmüştü – Quinn daha ceketini bile asmamıştı – ama hepsi Baxter’ı tanıyordu, o önemli bir şey var diyorsa önemli bir şey var demekti.

“Ne oldu?” diye sordu Quinn herkes toplanmaya başlayınca.

“Biraz önce Clive Conway beni aradı,” dedi Baxter. “Fisher’in evindeki parmak izlerinin sonucu çıkmış. Beklediğimiz gibi şampanya kadehlerinden hiçbir şey çıkmamış ama şişede parmak izi

varmış. Hem Fisher'ın hem de Morgan'ın parmak izleri.”

Quinn somurttu. “Ama ikisi de şişeyi Morgan'ın açtığını söyledi değil mi? Peki buradan ne çıkarabiliriz?”

Baxter kafasını iki yana salladı. “Onunla bitmiyor. Conway şişeyi çöpten çıkardığında altında bir sürü cam kırığı bulmuş, hem de en üstte duruyorlarmış. Yani uzun süre önce atılmış olamazlar.”

“Yani?” dedi Ev. Kafası iyice karışmış görünüyordu.

“Yani o da başka bir şarap şişesi çıkmış; köpüklü, beyaz İtalyan şarabı dedi Conway. Onun da üstünde parmak izi varmış. İki farklı kişiye ait. Birisi Morgan'a aitmiş ama diğer parmak izlerinin kime ait olduğunu bulamamışlar. Ama bildiğimiz tek bir şey var: O parmak izleri kesinlikle Marina Fisher'a ait değil.”

Quinn hâlâ somurtuyordu. “Evet? Bir şey mi kaçırdım?”

Ama Baxter sözünü bitirmemişti. “Conway'in cam kırıklarını toplamasının tek nedeni eve geldiğinde basamaklarda cam kırığı olduğunu hatırlamasıymış. Aynı cam kırıkları. O kadar yolu gelmelerinin çok uçuk bir açıklaması olamaz değil mi? En azından şehrin o kısmında olamaz. Yani süpermarket dönüşü yaşanan bir sakarlığı saymazsak...”

Ev ona tatsız bir bakış attı. “Kesin öyledir. İnan bana, Marina Fisher'ın alışveriş listesinde köpüklü beyaz İtalyan şarabı yoktur. Eve sokacağından bile şüpheliyim.”

Baxter tek kaşını kaldırdı. “Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden biraz araştırma yaptım,” dedi.

İleri eğilip klavyesine uzandı. “Anlaşılan Pat Hart adında bir kadın yemeğin düzenlendiği akşam saat dokuz civarında polisi aramış. Arkadaşıyla buluşmak için Playhouse barına gidiyor-muş.”

Bilgisayarın sesini açıp oynat tuşuna bastı.

Arayan: Alo? St. Luke Sokağı'nda bir çeşit olay yaşanıyor.

Operatör: Ne tür bir olay, efendim?

Arayan: Bir adam ile sarışın bir kadın sokakta kavga ediyor. Taksiyle önlerinden geçtim, çok şiddetli bir kavgaydı. Kadın çok içmiş gibi duruyordu. Elinde bir şişe vardı, etrafa sallıyordu.

Operatör: Fiziksel bir boğuşma oldu mu?

Arayan: Önlerinden arabayla geçtiğim için pek göremedim ama adamın kadını ittiğini gördüm. Gördüğüm kadıyla bayağı güçlü itti, çok da iri bir adam.
[arkaplan sesleri]
Bir saniye, taksiden indim, geri yürüyorum.
Galiba kırılan cam sesleri duydum.

Operatör: Bir memur yönlendiriyorum.

Arayan: Hayır, bekleyin. Gitmişler.

Operatör: Evlerden birine mi girdiler?

Arayan: Bilmiyorum, gördüğüm kadarıyla hayır. Hemen köşede duruyorlardı ama şimdi yoklar, nereye gittiklerini de bilmiyorum. Kusura bakmayın, zamanınızı boşa harcamak istemedim.

Operatör: Rica ederim, hiç sorun değil. İşimiz bu. Biraz daha hatta kalabilir misiniz? Bilgilerinizi alacağım da.

Baxter duraklat tuşuna bastı ve yüksek sesle verilen bir nefes duyuldu. Çünkü arayan tam adres vermediği hâlde hepsi kimden bahsettiğini anlamıştı.

Caleb Morgan ve Freya Hughes.

Ev etrafına baktı, gözleri kocaman oldu. “Daha bir saat kadar önce kızın yanıdaydım, neler olduğunu sordum ve böyle bir şey hakkında tek kelime etmedi.”

“Ama bu kadarla da bitmiyor,” dedi Asante sessizce. “Arayanın tasvir ettiği olay; itişme, Freya’nın sarhoş olması, Morgan’ın iki saat sonra Marina Fisher’la yaşadığını anlattığı olayla birebir aynı.”

Quinn kafasını onaylar gibi sallıyordu. “Yani ya o gece iki farklı kadını itti ya da...”

“İmkânsız değil,” dedi Ev. “Maalesef.”

“Ya da olayı çarpıtıyor,” diye cümleyi tamamladı Asante. “Gerçek bir olayın detaylarını kullanarak uydurduğu olayı daha inanılır kılıyor.” Diğerlerine baktı. “O sözü hiç duymadınız mı? İnandırıcı yalan söylemenin en iyi yolu etrafını gerçekle sar-maktır.”

* * *

Adam Fawley
8 Temmuz 2018
13.45

“Ne yemek istersin?”

Emma iki saat daha kalmıştı. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama konunun epey ciddi olduğu izlenimine kapılmıştım. Ne var ki bahçede olduğumdan konuşmalarını pek duymamıştım. Yine de mutfağa girip yiyecek almamı engellemişlerdi ve kan şekerimin düşmesine ramak kalmıştı.

“Soğuk tavuk var,” dedi Alex buzdolabına bakarak. “Avokadoları da yememiz lazım.”

Açıkçası turta ve cips yemek için sağ kolumu bile verirdim.

“Emma’nın bir derdi mi var?” dedim nezaketen ama Alex bana bakıp derin derin iç geçirdi.

“Bu aralar zor bir dönemden geçiyor.”

Kaşlarımı çatarak bir şey hatırlamaya çalıştım. “Yeni bir sevgili yapmıştı galiba. Yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?”

Alex, buzdolabından mayonez çıkardı ve kaşık almak için çekmeceyi açtı. “Yeni bir ilişkisi vardı. Geçmiş zaman. Son görüştüğümüzde çok heyecanlıydı ama anlaşılan çoktan bitmiş. O konuda hep şanssızdı zaten.”

Anlayışlı olduğunu umduğum sesler çıkardım.

“Onun da çocuk sahibi olmak istediğini biliyorum.”

Sözüne devam etmedi. Etmesine de gerek yoktu. Emma, Alex’le aynı yaşıydı. Çocuk sahibi olmak için son şansıydı, tıpkı bizim için de olduğu gibi. Ama bizim mucizemiz gerçekleşmişti.

Yaklaşıp eşimi kollarıma aldım. Biraz irkildi, onu korkuttuğum için kendimi suçlu hissettim ama sonra elimi alıp nazikçe karnının üstüne koydu ve yüzüme gülümsedi.

“Görünüşe göre şu anda üç kişi sarılıyoruz.”

* * *

“Caleb?”

Hatta cızırtı vardı ve ses kesiliyordu ama Caleb sesi tanıdı.

“Merhaba, anne.”

“Durumunu sorayım dedim. Nasılsın merak ettim.”

Caleb kaşlarını çatı, ses geç geliyordu. Uluslararası hatlarda artık gecikme olmaması gerekiyordu. “Bugün döneceksin sanıyordum?”

Annesinin iç geçirdiğini duydu. Belki de cızırtıydı. “Kusura bakma, tatlım, burada bir işim çıktı. Senatör’le cuma günü görüşebilecekmışız. Ama başka toplantılar yapmayı başardım, meclis tatilde olduğu için acele etmeye de gerek yok.”

Bu sefer iç geçirme sırası Caleb’daydı. Anlaşılan o bir “gereklilik” değildi.

“Babanla konuştun mu?”

Caleb gözlerini devirdi. “Hayır. Hâlâ Sydney’deler. Sen de biliyorsun.”

“Böyle konuşmana gerek yok,” dedi annesi sertçe. “En azından ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ama o havalı baba olmaya çalışmaktan büyük oğluna vakit ayıramıyor.”

Caleb dilini tuttu. Annesi de en az babası kadar ilgisizdi, sadece farklı türden mesafeliydi o kadar. Ama bunu söylemenin bir işe yaramayacağını çoktan öğrenmişti.

“Evet,” dedi annesi, “Meredith’le konuştum, her şeyi anlattım. Seni arayacaklar, tamam mı?”

Şimdi de bok gibi hissediyordu çünkü annesi ilk defa gerçekten bir şey yapmıştı. “Sağ ol, anne. Teşekkür ederim.”

“Senin için hep en iyisini istiyorum, tatlım,” dedi annesi kendini feda edermiş gibi. “Sana iyi bakar, Meredith bu tür davalarda

çok deneyimli. Sana ne söylerse onu yap, tamam mı? Sana zorbalık etmelerine de izin verme. Bu tür vakalarda kurbanların çoğu, polis ya da soruşturma ekipleri üstlerinde korkunç bir baskı yaratıyor diye davanın peşini bırakıyor.”

Caleb sessizce gülümsedi. “Merak etme, anne. O iş bende.”

* * *

Freya Hughes kapıyı daha tam açmadan düşmancıl bir tavır takınmıştı. “Ne oluyor? Bildiğim her şeyi anlattım ya.”

Ev derin derin iç geçirdi. “Hayır, anlatmadın. Bunu sen de biliyorsun. Beni içeri alacak mısın yoksa St. Aldate’s Polis Merkezi’ne mi gidelim? Benim için hava hoş.”

Hughes’un gözleri bir anlığına büyüdü, sonra kapıyı bıraktı.

Ev içeri girince Hughes ona dönüp kollarını bağladı.

“Önceki gelişimde sana Marina Fisher’ı tanıyor musun diye sordum ve *Tanımıyorum*, dedin.”

Hughes kaşlarını çatı.

“Ama aslında tanıyorsun, değil mi? Nerede yaşadığını biliyorsun. Cuma akşamı evindeydin.”

Hughes gardım almış görünüyordu, Ev’in neyi ne kadar bildiğini kestirmeye çalıştığı belliydi. “Yani?”

“Yani bu konuda hiçbir şey söylemedin. Neden?”

Hughes omuzlarını silkti. “Çünkü sizi ilgilendirmez. Hâlâ da ilgilendirmiyor.”

“Bence ilgilendiriyor,” dedi Ev bitkince. “Sevgilin birini saldırıyla suçluyor ve sen iki saat önce orada olduğunu, birbirinize girdiğinizi söylemiyorsun.”

“Biz birbirimize girmedik.”

“O zaman adını sen koy. Buna ne dersen de, sokaktan geçen biri polisi arayacak kadar endişelenmiş.”

Hughes arkasını döndü. “Sinirim bozulmuştu o kadar. O akşam dışarı çıkacaktık ama Caleb son anda iptal edip onun çocuğuna bakmaya gitti.”

“Sen de kışkandın.”

“Evet, kışkandım,” dedi Hughes öfkeyle. “Mutlu oldun mu?”

“Sonra da bir şişe şarap alıp Fisher’ın evine gittin, Caleb’la takılabileceğini umdun, öyle mi? Ama herhâlde seni beklemiyordu.”

Hughes üzgün görünüyordu. “Sürpriz yapacaktım.”

“Ama seni içeri almadı.”

Kızın yüz ifadesi sertleşti. “Çalıştığını söyledi. Rahatsız edilmek istemiyormuş. Benim tarafımdan bile.”

“Çünkü o sırada sarhoştun.”

Bir sessizlik oldu. Hughes kendini pencerenin önündeki koltuğa bıraktı.

“Tamam,” dedi, “gitmeden önce birkaç arkadaşım ile içtim. Ama sarhoş değildim.”

“Ama seni yine de eve almak istemedi.”

Hughes kafasını çevirdi. “Tobin’i uyandıracağımı söyledi. Marina’nın hoşuna gitmezmiş,” dedi. Son kısmı iğneleyici bir tavırla söylemişti.

“Sonra seni itti. Polisi arayan kişinin anlattığına göre çok sert itmiş.”

Hughes’un gözleri kısıldı, bir anda gardımı almıştı. “Yanlış görmüşler. Bana dokunmadı.”

“Arayan kişi çok emindi. Yalan söylemek için de bir nedeni yoktu.”

Ama senin var. Söylenmeyen bu kelimeler odada yankılanıyordu.

“Söyledim ya,” dedi Hughes. “Öyle bir şey olmadı.”

Ev derin bir nefes aldı. Kadınların ağzından bu cümleyi kaç kez duymuştu? Hepsi de *merdivenlerden düşen* ya da *kapıya çarpan* kadınlardı.

“Bunun saldırı olduğunun farkındasın, değil mi? Birini böyle itmenin?”

“Of, hadi ama.”

“Ciddiyim. Zeki, eğitimli ve zengin olman kurban olmaya-
cağın anlamına gelmez. Kadına şiddet her kadının başına gele-
bilir. Üstelik genelde böyle başlar, önemsiz görünen şeylerle ama
sonra bir kez daha olur, bir kez daha olur...”

“Sen kıt falan mısın? Bir kez daha olmayacak çünkü öyle bir
şey olmadı.”

Ev not aldı ve notunu olabildiğince yavaş aldı.

“Sen de şişeyi yere vurup öfkeyle eve döndün.”

Hughes gözlerini kaçırdı ama hiçbir şey söylemedi. En azın-
dan bunu inkâr edemezdi.

“Sonra aynı gece o senin kapına geldi ve sana saldırıya uğ-
radığını anlattı. Aylardır kışkırdığın, birkaç saat önce evine bile
giremediğin kadın tarafından. Bunu duyunca nasıl hissettin?”

Hughes kızardı. “Öyle olmadı.”

“Nasıl oldu?”

“Konuşacak birine ihtiyacı vardı, aklı başında değildi.”

“Sen de ona polise gitmesini mi söyledin?”

“Tabii ki. Kadın ona saldırmaya çalıştı. Vücudunda çizikler
vardı, berbat görünüyordu. Polis insanlara sessiz kalmamalarını
söylemiyor mu? Bu tür davalarda kurban utandığı için suçlunun
yanına kâr kaldığını anlatmıyor mu? Saldırıya uğrayan erkek diye
farklı mı davranacaktık?”

Ev kafasını salladı. “Haklısın, böyle söylüyoruz. Ama sahte
suçlama yapmak da suçlama yapmamak kadar kötü bir şey, hatta
daha da kötü. Bu yüzden açık açık soracağım: Ona yaşananları
abartmasını ya da herhangi bir şekilde değiştirmesini tavsiye et-
tin mi?”

“Hayır.”

“Saldıran kadın sevgilini tekeline aldığı hâlde bile mi? Ona
kızgın olduğunu kabul etmene rağmen?”

“Hayır, öyle bir şey söylemedim. Ona üniversite yetkililerine
gidip doğruyu anlatması gerektiğini söyledim,” dedi, Ev’in göz-
lerinin içine bakarak. “Tıpkı şu an benim yaptığım gibi.” Pencere

kenarındaki koltuğundan kalkıp dikildi. “Artık gitmeni istiyorum. Söyleyecek başka sözüm yok.”

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
08.45

Ertesi sabah ofise gittiğimde Quinn tahtayı çoktan hazırlamıştı. Caleb Morgan ve Freya Hughes’un öğrenci kimliklerinden aldığı fotoğrafları basıp tahtaya asmıştı. Balliol yemeğinden de dört beş fotoğraf vardı ama birkaçı biraz bulanıktı. *Tıpkı yemeğin sonunda birçok katılımcının aklı gibi*, diye düşündüm. Quinn, fotoğraflardan birinin yanına not yapıştırıp Fisher’ın bileğini gösteren bir ok çizmişti.

Ben tahtaya bakarken arkamdan yaklaştı.

“Herhâlde santrale gelen aramayı duydun.”

Başımla onayladım, dün öğleden sonra bana e-posta atmıştı.

“Morgan’la konuşacak mıyız?”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Pek anlamı yok. Hughes, arayanın söylediğini doğrulamıyor ve Ev’in ikinci kez ziyaretine geldiğini kesin anlatmıştır. Şimdi sorgularsak Hughes’la aynı şeyi söyler.”

“Ama fark ediyor, değil mi? Suçlama açısından yani? Hughes’un yalan söylediğini ve Caleb’in onu gerçekten ittiğini düşünersek aynı şeyin bir gecede iki kez yaşandığına inanacak mıyız?”

Omuzlarımı silktilim. “Yapmadığını kanıtlayamayız. Belki de kadınlara sık sık böyle davranıyor. Hughes’u itmiş olsa bile Fisher tarafından saldırıya uğramadığı anlamına gelmez. Ama bir konuda haklısın, bu davayı yalnızca Morgan’ın söyledikleri üstüne temellendiremeyiz. Zaten yapamazdık ama artık iyice kesinlik kazandı. Peki, elimizde ne var?”

Yüzünü teslimiyet kapladı. “Pek bir şey yok. Fisher’ın Imperial’daki eski meslektaşlarından birkaçıyla konuştum. Erkekler genel anlamda pozitif şeyler söyledi; işinde çok başarılıymış, yeni bir soluk getirmiş, departmanın ihtiyacı onun gibi

biriymiş vıdı vıdı vıdı. Hiçbiri saldırı suçlamasına inanmadı; temel kanıya göre Fisher istediği erkeği yatağa atabilirmiş, o yüzden Morgan'ın donunu zorla indirmeye çalışmasına gerek yokmuş. Tabii ki böyle demediler, kendi cümlelerimle aktarıyorum.”

Yıllar içinde cinsel saldırganların ağzından bu lafı kaç kez duyduğumu hatırlamıyordum bile: İstedğim kadını elde edebilirim, kimseye tecavüz etmeme gerek yok. Hiçbirinin işine yaramamıştı, Fisher için de kaçış fırsatı yaratmayacaktı. Yoksa ben mi saflık ediyordum? Adalet kördü, daha doğrusu öyle olması gerekiyordu ama cinsel politika simetrik değildi. Teraziyi dengelemek için ne kadar çabalarsak çabalayalım belki de böyle bir şey mümkün değildi. Eski Joe Jackson şarkısını hatırlıyor musunuz? Doğru ya da yanlış, doğru ve yanlış, bunlar kızlar için farklı.

“Peki, kadın meslektaşları?”

Quinn somurttu. “Sadece iki tane vardı. Biri, fahişe gibi giyinmese Fisher'ı daha çok ciddiye alabileceğini söyledi.”

Yine kıyafeti hakkında bir yorum. Bunu bilerek, insanlardan tepki almak için yaptığını düşünüyordum. Bu tepkinin ne kadar bölücü olduğu umurunda değil miydi?

“Bana kalırsa,” dedi Quinn, “*Marina Fisher hayranları* ülkede kalan son yalnızca-erkeklere-has-kulüp.”

Arkamı dönüp odadaki diğer insanlara baktım. Baxter, Asante, Ev ve kapıdan girmekte olan Somer. Neredeyse geç kaldığı için biraz paniklemiş görünüyordu ama güneş ve rüzgâr altında geçirdiği hafta sonu onu biraz bronzlaştırmıştı. Bronzluk ona yakışıyordu ama rahatlamış görünmüyordu. Stres altında görünüyordu.

“Seni gördüğüme sevindim, DK Somer. Olayı öğrenme fırsatın oldu mu?”

Başıyla onayladı. “Evet, efendim. DK Everett dün gece birkaç şey gönderdi.”

Telefonum öttü. Bryan Gow girişe gelmişti.

“Tamam, millet, DNA sonuçlarını beklerken dijital tarafta ilerleme kaydetmeye çalışalım,” diyerek etrafıma baktım. “Bozuk

plak gibi tekrarladığının farkındayım ama Caleb Morgan'ın an-
nesi eninde sonunda bu olaya takacak. Çok kısa sürede gerçek-
leşeceğine bahse girerim. O yüzden lütfen evrak işlerinde geriye
düşmeyin, tamam mı?"

* * *

09.17

JosephAndrews2018@JosephAndrews2018

@OxfordUni öğrencilerinden #cinselsaldırı kurbanı olan
arkadaşıma sevgi ve sabır dileklerimi gönderiyorum.
Profesör TARAFINDAN tacize uğrayan bir ÖĞRENCİ. Ama
bu sefer #tacizci kadındı, #kurban ise ERKEKTİ. Bu durum
herkesi etkiliyor, millet. KİM OLURSANIZ OLUN.

#HAYIRSAHAYIR #Bende #Oda

💬 1

🔗 7

❤️ 24

📌

09.19

Annie Dexter@Adex201918

@JosephAndrews2018 adlı kişiye yanıt olarak
Çok öfkeleniyorum. Kimse bunu yaşamamalı, ne erkekler
ne de kadınlar. Umarım üni yetkilileri destekleyici
davranıyor & ona "inanıyordur". Birçok dayanışma servisi
de var: Samariler, Nightline, OU Öğrenci Birliği

#cinseltacizherkesietkiler #Bende #Oda

💬 1

🔗 7

❤️ 24

📌

09.22

Michaela Mitchell@1010101MM

@JosephAndrews2018 @Adex201918 adlı kişiye
yanıt olarak

Geçen sene Birleşik Krallık'ta 12 BİN erkek cinsel saldırıya uğradı
ve suçluların büyük çoğunluğu kadındı. Olağan bir şey değil "ama
yaşanıyor" #güçlülerincinseltacizine son #Bende VE #Oda

💬 1

🔗 2

❤️ 2

📌

09.29

Lorna Batholomew @9_9_Starfish

Peki mağdurun durumu nasıl? Destek alıyor mu?

💬 4

🔗 6

❤️ 11

📌

09.29

JosephAndrews2018 @JosephAndrews2018

Evet, şu an durumu iyi

09 29

Oxford Cinsel Tacize Karşı @OxCTK

Kadın bir öğretim görevlisinin erkek bir öğrenciye ciddi bir cinsel saldırıda bulunduğu dair haberler alıyoruz. #cinseltacizherkesietkiler cümlesine inanmıyorsanız aradığınız kanıt bu. Bu #tacize uğrayan erkeklere destek olarak #Oda hashtag'ini gündemdekiler listesine sokalım. #Erkekurban

27

65

352

* * *

Masasına dönen Andrew Baxter kollarını sıvadı. Kelimenin her anlamıyla. Hava hafta sonu olduğu kadar sıcak değildi ama ofiste klima yoktu, köşedeki gıcırtilı fansa sıcak hava üflüyordu. Soğuk bir Red Bull açıp Marina Fisher'ın telefonunu aldı.

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
09.34

Bryan Gow, daha önce hiç görmediğim krem rengi ceket ve kumaş pantolonu içinde sinir bozucu derecede zinde ve temiz görünüyordu. Gözlükleri de yeniydi ve –daha da çarpıcı olanı– saçını düzgünce kestirmişti. Beş yıldır birlikte çalışıyorduk ama kişisel hayatı hâlâ bir muammaydı. Çok fazla zaman ayırdığı inek hobilerinden dolayı ilişki yaşayamadığını düşünüyordum ama bu yeni görüntüsü yanılıyor olabileceğimi düşündürmüştü. Kim bilir, belki de “Matematik takıntılı, tren hayranı, İç Savaş canlandırma aktörü” arayan bir kadın vardı.

“İlginç,” dedi dosyadan kafasını kaldırarak. “Her zamanki işlerimize pek benzemiyor.”

Somurttum. "Mayın tarlası üstünde cambazlık yapıyoruz. Morgan'ın annesi Petra Newson."

Gözleri büyüdü. "Ah. Anladım. Kahretsin."

Acı dolu bir kahkaha attım. "Evet, hepsine katılıyorum."

"Yani görüşmeyi incelememi mi istiyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımın kapağını açtım. "Özellikle de Fisher'ın ifadesini. Asante ters bir şeyler olduğunu düşünüyor. Beden dilinde tuhafıklar olduğunu söyledi. Ama birçok yanlışlığa düşmemiz mümkün. Yukarıda "riskli bölüm" adı altında yazılanlara bak."

"Evet ama DK Asante zeki bir adamdır. Bakalım nasıl bir şeymiş."

* * *

"Bilmiyorum, biraz tuhaf görünüyorsun hepsi bu."

İlk kattaki kadınlar tuvaletindeydiler. Somer lavabolardan birine yaslanmıştı, Everett ise pencerenin başında, arkadaşının endişelenip endişelenmemesi gerektiğine karar vermeye çalışmasını izliyordu. Somer, Giles Saumarez'le görüşmeye başladığından beri çok daha mutlu görünüyordu. Ev onu sadece bir kez görmüştü ama inanılmayacak kadar iyi bir adam gibi görünüyordu, özellikle de Somer'ın, çekici olduğu inkâr edilemeyecek olan fakat ona hiç yakışmayan Gareth Quinn'le yaşadığı ilişkiden sonra. Saumarez de meslektaşlarıydı, yani Somer'ın yaşadığı baskıyı anlayabiliyordu ama aynı departmanda değildi, ki bu Ev'e göre çok daha güvenli bir fikirdi (gerçi hiç denememişti). Giles kışıklı, düşünceli, destekleyici, komik bir adamdı. Sevilmeyecek nesi vardı ki? Ufuktaki tek bulut Kanada'dan gelip üç haftalığına yanında kalacak iki genç kızı olmasıydı. Ev, Somer'ın onlarla tanışma konusunda çekinceleri olduğunu biliyordu; hafta sonu Southampton'a gitmek konusunda da normalde olduğu kadar hevesli değildi. Mesele bu muydu?

"Kızlar hakkındaysa," diye söze girdi, "gayet anlaşılır bir..."

Somer kafasını salladı. “O değil,” diyerek derin bir nefes aldı. “Bir iş çıktı. Hampshire’da. Giles başvurmam gerektiğini düşünüyor.”

Ev’in gözleri büyüdü. “Ne tür bir iş?”

“Aile İçi Şiddet Birimi. Bunu açıkça belirtemiyorlar ama Giles bir kadın almak istediklerini biliyor, kendi çalışanları arasında da aday yok. Bu işi alırsam çavuşluk sınavlarından hızla geçmemi sağlayacaklar.”

“Denememek hata gibi. Kaybedecek neyin var ki?”

Somer kafasını çevirdi. “Bilmiyorum. Bir anda köklerimden kopuyor gibi hissediyorum. Taşınmam, başka bir ev bulmam gerekecek.”

Ev kaşlarını çatı. “Ama herhâlde Giles’le birlikte yaşarsınız? Olay da bu değil mi zaten?”

Somer omuzlarını silktilti. “Bilmiyorum. İşten bahsetti ama o konuda hiçbir şey söylemedi.”

Ev, “Belki de söylemesi gerektiğini düşünmediği içindir?” diyerek ileri adım attı. “Bu aralar çok meşgulsün. Soruşturma masasına geçeli uzun zaman olmadı, Giles’le ilişkin var, kızları var. Hayatını bırakıp bambaşka bir yere gitmek konusunda şüphelerin olmasa tuhaf olurdu. Ama kendine biraz zaman tanı, hemen karar vermene gerek yok, değil mi?”

Somer iç geçirdi. “Hayır. Zaman var.”

“O zaman tamam. Şimdilik kızların gelmesine odaklan. Yüklenden gereken fazlasını taşıma.”

Somer gülümsedi. “Haklısın, özür dilerim. Bu harika bir fırsat. Muhtemelen hep olduğu gibi fazla düşünüyorum. İyiyim. Gerçekten.”

Ev, arkadaşının kolunu hızla sıktı. “Konuşmak istersen bana gelebilirsin. Ne zaman olursa olsun, tamam mı?”

Ev gittikten sonra Somer dönüp uzun bir süre aynadaki yansımasına baktı. Aynadaki kadın hayatında heyecan verici yeni bir sayfa açmak üzere olan bir kadına benzemiyordu. İyi de görünmüyordu. Hiç “iyi” görünmüyordu.

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
10.57

Öne eğilip duraklat tuşuna bastım. Video durdu. Marina Fisher ve avukatı yan yana oturuyordu, karşılarında ise ben vardım. Asante kadraja girmemişti. Kennedy bir şey söylüyordu; Marina ellerini masada birleştirmiş sessizce bekliyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Gow arkasına yaslandı. “Büyüleyici. Fisher çok tuhaf biri, değil mi?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle diyorsan,” dedim.

“Ve elbiseleri –kayıp küçük kız görüntüsü– normalde böyle mi giyiniyor?”

Duygusuzca güldüm. “Tabii ki hayır. Eski meslektaşlarından biri telekız gibi giyindiğini söyledi.”

Gözleri büyüdü. “Vay! Daha doğrusu miyav.”

“Evet.”

“Üniversitedekileri zaman zaman rahatsız ediyordur diye düşünüyorum.”

“Evet, işimizi de hiç kolaylaştırmıyor.”

“Sen de gerçeği söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?”

“Söylüyor mu?”

Gözlerini kısarak baktı. “Tam olarak değil, hayır.”

* * *

10.02

Oxford Cinsel Tacize Karşı @OxCTK

#Oxford içinde yaşanan bu olay #cinseltacizherkesietkiler meselesi için önemli bir hatırlatma. Hem erkekleri HEM DE kadınları etkiliyor. Lütfen RT yaparak destekleyin

#Oda #Erkekurban

💬 82

🔄 211

❤️ 677

📌

10.02

Ricky Jamieson @Hatricks333

Ben de kadın bir profesör tarafından saldırıya uğradım.
On yıl önceydi, #sesşikar derler ama benim gücüm yoktu.
#OxfordKurbanı sonuna kadar destekliyorum
#Oda #Erkekurban

💬 11

↻ 48

❤ 97

↑

10.04

Darren Jessop @COYSboys4evva**@Hatricks333** adlı kişiye yanıt olarak

#Bende benzer şeyler yaşadım. Erkekler konuşmaya çekiniyor çünkü insanlar onlara zayıf gözüyle bakacak sanıyorlar. Polislere gelince... Unutun gitsin. Ben hiçbir şey söylemedim ve bu, yıllarca ağzıma s*çtı. Ama şimdi söylüyorum #Oda #Erkekurban

💬 17

↻ 35

❤ 71

↑

10.05

Ruper Deller @DellaFellaxx1313

@Hatricks333 @COYSboy4evva @OxCTK adlı kişiye yanıt olarak

@SurvivorsUK etiketini de koyuyorum; cinsel istismara uğramış çocuklar & erkekler & ailelerine destek olmak konusunda inanılmazlar
#kalkvesesinişikar #Oda #Erkekurban

💬 27

↻ 51

❤ 75

↑

10.06

Shirley Farrell @3579littlewhiteline**@Hatricks333 @COYSboy4evva @OxCTK @****DellaFellaxx1313** adlı kişiye yanıt olarak

Ben de #tecavüzkurbanı oldum. Saldırganım 1.80 boyunda ve 107 kiloydu. Yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Erkeklerin durumu aynı değil; hiç değil

#kadınakarşışiddetekarşıkadınlar

💬 1

↻

❤

↑

10.07

Oxford Cinsel Tacize Karşı @OxCTK**@3579littlewhiteline** adlı kullanıcıya yanıt olarak

Deneyiminiz gerçekten dehşet verici olmalı. Ama erkekler de cinsel şiddete maruz kalabilir. Doğası farklı olsa da kurbanların deneyimledikleri duygular var. Umuyoruz ki ihtiyacınız olan desteği alıyorsunuzdur
#cinseltacizherkesietkiler

💬

↻

❤

↑

10.07

Kate Beecham @KathyLatte_73065**@Hatrick333 @COYSboy4evva @OxCTK @****DellaFellaxx1313** adlı kişiye yanıt olarak

Beni endişelendiren, bu durumun erkek şiddeti savunucuları ve kadın düşmanları tarafından kullanılması. Ekmeklerine yağ sürer maalesef

💬 7

🔗 5

❤️ 9

📌

10.08

Oxford Cinsel Tacize Karşı @OxCTK

Bugün kampüste #cinseltaciz deneyimlerini anlatan erkekler bizi çok duygulandırdı, her biriyle gurur duyuyoruz #kalkvesesiniçikar #kurbansuçlamayason #cinseltacizherkesietkiler #Oda #Erkekurban

💬 199

🔗 442

❤️ 1.1b

📌

* * *

*Adam Fawley
9 Temmuz 2018
11.20*

Gow videoyu geri sardı, sonra sesi kapatarak yavaş çekimde tekrar oynattı. Her kareyi izledim. Fisher göz temasını bozmuyordu, elleri önünde sakince duruyordu. Yalancıları ele veren kıpırtıları onda yoktu, ayağını yere vurmuyordu. Vücudu kontrollüydü, çok az hareket ediyordu.

“Burada,” dedi Gow, “elbisesinin nasıl yırtıldığını soruyorsun. Cevabını izle.”

Ekranda Fisher’ın duraksadığını gördüm, sonra sessizce, “Hatırlamıyorum,” dedi. O kadardı. Gow durdur tuşuna bastı, geri sardı ve daha da yavaş çekimde oynattı. “Bu sefer görebildin mi?”

“Ne görmem lazım?”

“Konuşmadan hemen önce kafasını sallıyor, neredeyse görülmeyecek gibi ama yine de yapıyor. Ağzı bir şey söylüyor, bedeni başka bir şey. Genelde fiziksel kontrolü çok etkileyici ama bu tür mikro hareketler bilincin kontrol edemeyeceği şeyler. O bilinç Oxford profesörüne ait olsa bile fark etmez.”

“Yani elbisenin nasıl hasar aldığını hatırladığını ama söylemek istemediğini mi düşünüyorsun?”

“Bence öyle, evet.”

“Ama Morgan’la temasta bulunduğunu hatırlamadığını söylediğinde doğru mu söylüyor?”

“Evet,” dedi yavaşça ama kaşları çatıktı, benim de öyle. Yerine oturmayan bir şeyler vardı.

Gow tereddüt ettikten sonra ileri eğildi. “Elinde Morgan’ın kasedi de var mı?”

* * *

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
11.52

Diski bilgisayara taktım ve kaydı izledik, sonra Gow geri sarıp tekrar izledi ve duraklat tuşuna basıp arkasına yaslanarak bana soru dolu gözlerle baktı. Bu sefer ne aramam gerektiğini anlamıştım, ben de görebiliyordum. Bütün gerçeği anlatmayan tek kişi Marina Fisher değildi. O gece Caleb Morgan'ın da itiraf etmek istemediği bir şeyler yaşanmıştı. Ne bana ne sevgilisine, belki kendine bile itiraf etmek istemediği bir şey.

Ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Kapı çalındı.

Quinn.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim patron ama aşağıda seni görmek isteyen birileri var."

Somurttum. "Sen ilgilenemez misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Denedim. Kabul etmediler."

Bana birkaç kartvizit uzattı. Kalın, işlemeli mukavvadan yapılmıştı, üstünde özgüvenli, insanın gözüne batmayan bir logo vardı. Bu avukatlık şirketi o kadar ünlüydü ki ben bile isimlerini duymuştum. Kartlar da şirketin ortaklarına aitti. Oxford'daki en pahalı avukatlık şirketini bekliyordum ama Petra Newson resmen SWAT getirmişti.

"Tamam," dedim, "birinci kattaki toplantı odasına götür, olur mu?"

Tek kaşını kaldırdı. "Onları ucuz sandalyelere mi oturtacaksınız?"

Ona pis bir bakış attım. "Çok da rahat olsunlar istemiyoruz, değil mi?"

* * *

"İlginç bir şey var mı?"

Baxter kafasını kaldırdı. Somer arkasında duruyor, ekrana bakıyordu.

Telefonu gösterdi. “Ev, köpüklü, beyaz İtalyan şarabı konusunda haklıymış. Marina Fisher şarabını Berry Brothers & Rudd’dan kasayla alıyor. Ayrıca giysilerine ayda en az bin pound harcıyor ve Twitter’da on binden fazla takipçisi var. Başlangıç için iyi mi?”

Somer kafasını salladı. “Şaşırmadım. Hiçbirine,” dedi. Dikkati dağınık gibiydi, saçının ucuyla oynuyordu.

“Onun dışında,” dedi Baxter, “pek bir şey bulamadım. Görebildiğim kadarıyla bu olay çıkana kadar Marina ile Fisher arasında bir şey yaşanmamış.”

Somer masanın diğer tarafına geçip önünde durdu. “Ne fark eder ki?”

Baxter, Somer’ın yumruklarını sıkarak kendisine baktığını görünce şaşırdı; bu tavır da nereden çıkmıştı? Normalde böyle biri değildi. “Demek istediğim...”

“Hayır diyemediğin biriyle ilişki içinde mi oluyorsun yani? Öyle mi oluyor?”

Baxter kızarmıştı; göz ucuyla Asante’yi görebiliyordu. Klavyesinde bir şeyler yazıyordu ama durmuştu. Onlara bakıyordu. Oda yavaş yavaş sessizleşiyordu.

“Tabii ki hayır. Ama mahkemede fark yaratabilir, bunu biliyorsun, Met davasında olanları gördün.”

“İnanmıyorum,” dedi Somer topuğu üstünde dönüp uzaklaşarak. “İnanamıyorum.”

Baxter arkasından baktı, sonra Asante’ye döndü. “Benim bilmediğim bir şey mi var?”

Asante omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
12.18

Kadın özel dikim bir elbise giyiyordu, adamın üstündeyse yaka düğmesi açık beyaz bir gömlek vardı, bir de bu aralar moda olan ince, koyu mavi takımlardan giymişti. İçeri girdiğimde ayağa kalktılar ve el sıkıştık.

“Meredith Melia,” dedi kadın oturduğum sırada, “meslektaşımın adı da Patrick Dunn. Caleb Morgan’ı temsil ediyoruz.”

“Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim ama neden buraya geldiğinizi anlamadım. Bay Morgan henüz kanıtlanmamış bir suçun kurbanı, temsil edilmeye ihtiyacı yok.”

Kadın gülümsedi. “Bay Morgan’ın ailesi onun en iyi tavsiyeyi ve desteği almasını istiyor, bunu anlayışla karşılayacağınıza eminim.”

“Bağımsız Cinsel Şiddet Danışmanı desteği teklif ettik ve her an iletişime geçebileceği bir iletişim memuru var. Tüm ekibimiz onun adına canla başla çalışıyor. Bay Morgan’ın ailesinin bizzat vermeyeceği nasıl bir desteğe ihtiyacı olabilir emin değilim.”

Yine gülümsedi. “Ama durum o kadar basit değil, siz de katılmıyor musunuz, dedektif? Çok olağandışı bir durum ve karşılaştığımız sorunlar hem karmaşık hem de son derece hassas. Bay Morgan’ın ailesi, mahremiyetinin korunması konusunda bilhassa endişeli.”

“Emin olabilirsiniz ki Bay Morgan, kendi durumunda olan herkese göstereceğimiz saygı ve hassasiyeti görüyor. İster kadın ister erkek olsun, ailelerinin kim olduğuna bakmadan herkese aynı muameleyi gösteririz.”

Avukatlar bakiştılar.

“Şimdiye kadar topladığınız kanıtları göstermek istersiniz belki?”

“Hayır.”

“Bunu yapmayı kabul etmiyor musunuz?”

Arkama yaslandım. “Böyle bir zorunluluğum yok. Ayrıca bir konuşma yapmak istersem bu konuşmayı Bay Morgan’la yapacağım. Sizin odada bulunmanızı ister mi istemez mi ona kalmış.”

Kadın somurttu. “İş birliği yapacağınız konusunda bize teminat verilmişti.”

“Öyle mi? Kim verdi?”

Cevap vermek için ağzını açtı ama Dunn’ın boğazını temizlediğini duydum.

“Aynı taraftayız, Dedektif. Bir anda iş yerinize gelmemizi hoş karşılamamanızı anlayabiliyorum ama size engel olmak, ayak bağı olup sizi yavaşlatmak ya da hayatınızı daha da zorlaştırmak için gelmedik. Ama bizce eksiksiz ve açık iletişim kurabilirsek medyaya nahoş şeylerin çıkma ihtimalini azaltır, başarılı bir sonuç alma ihtimalini artırırız, umarım bu konuda hemfikirizdir.”

Müvekkilleri de bu “eksiksiz ve açık iletişim” kuralına uydu mu diye sormak istiyordum çünkü öyle olmadığına emindim.

Dunn, kadına baktı. “Bence en iyisi Dedektif Amir Fawley’yi işinden alıkoymayalım. DNA sonuçları geldiğinde bize bilgi verecek vakti olur.”

Onları resepsiyona götürüp bekledim, kapıdan çıkıp sokakta ilerlemelerini izledim. DNA hakkında söyledikleri öylesine bir laf ya da tahmin değildi. Bu bir mesajdı ve oldukça açıktı: Bu insanların gizli kanalları vardı ve bunları kullanacaklardı. Bana bir seçenek sunuyorlardı; zor yolu seçebilirdim ama aklım varsa susup denileni yapardım.

Birkaç metre ötede sarı çizgide duran camları filmli, siyah bir Mercedes’e binip gittiler. Araba uzaklaşıp otobüslerin ve bisikletlerin arasında kaybolduğu sırada sokakta başka birinin durduğunu fark ettim. Tanıdığım biriydi.

Bir an tereddüt ettim, tesadüf mü diye merak ettim. Ama tesadüfler hakkında ne düşündüğümü artık biliyorsunuzdur. Arabaların arasından göz göze geldiğimizde bunun tesadüf olmadığını fark ettim.

Bir otobüsün geçmesini beklememiz gerekti ama birkaç saniye sonra kalabalık kaldırımında yüz yüze duruyorduk.

“Merhaba, Adam,” dedi kadın.

* * *

Alex Fawley’nin hamileliği, bebeğinin kendisinden daha aktif olduğu evreye ulaşmıştı. Artık hep yorgundu ve bunun tek

nedeni sıcak da değildi. Adam isteyken vaktinin çoğunu panjurları kapatıp yatakta uzanarak geçiriyordu. Kitap okuyacak enerjiyi bile bulamıyordu, sadece kulaklık takıyor ya da televizyonu açıp arka planda radyo gibi dinliyordu.

Kendine buzlu bir bardak su koyup salona döndü. Dışarıda park etmiş araba yoktu. Daha doğrusu yabancı bir araba yoktu. Sadece Hamiltonların 4x4 aracı ve sokağın aşağısında yaşayan, Alex'in hâlâ adını bilmediği kadının gri Fiat Uno'su duruyordu. Beyaz kamyonet geri dönmemişti. En azından dönmediğini düşünüyordu. Ama adam onun tanıdığı aracı kullanmaya devam etme gibi bir aptallık yapar mıydı? Adamın yerinde olsa başka araç kiralardı. Sıradan, unutulacak bir şey kiralardı. Emin olmak için her seferinde başka bir araçla gelirdi. Bu adam aptal değildi; beyaz kamyonet kullanıyorsa bunu bilerek yapıyordu. Çünkü Alex'in orada olduğunu fark etmesini istiyordu. Onu bilerek korkutmak istiyordu.

Kalp atışları hızlandı ve bebek huzursuzlukla döndü. Alex yavaşça oturdu, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Adam sürekli her şey yolunda mı diye soruyordu, kamyoneti tekrar görüp görmediğini öğrenmek istiyordu ama o gülümseyip hayır diyordu. Onu endişelendirmek istemiyordu. Tabii aklını kaybettiğini düşünmesini de. Çünkü bu durum hiç mantıklı değildi, Alex bunun farkındaydı: Gavin Parrie buradan kilometrelerce uzaktaydı, izleniyordu, sokağa çıkma yasağı vardı. Ama korkusu bir türlü yatışmıyordu.

Bedenine sarıldı, bebeğin rahatladığını hissetti.

"Endişelenme tatlım," diye fısıldadı gözleri dolarken. "Güvendesin. Baban bize bir şey olmasına asla izin vermez. Sen ve ben onun bütün dünyasıyız."

* * *

Adam Fawley
9 Temmuz 2018
14.25

Reynolds beni saat ikiden sonraya kadar kabul edememişti. Asistanı bana "öğle yemeği" olduğunu, bu yüzden "eve gelmemi"

söyledi. Benim gibileri kabul ederek kutsal topraklarını lekelemek istemedikleri belliydi. Çok zamanım olduğu için yürümeye karar verdim. St Aldate's Polis Merkezi'nden yukarı çıkıp Mısırcarşısının içinden geçtim. Güneş herkesi –Yehova Şahitleri, Yedinci Gün mezhebi korosu ve “Haçın mesajı ölüme gidenlerin aptallığıdır” mesajını yaymak için stant kurmuş olan yerel İslam merkezi– so-kağa çıkarmıştı. Gerçi sıcaklığı düşününce ölüme gidenler yerine susuzluktan ölenler dese daha doğru olurdu. Hepsi de fırsatçıların –güneş gözlüğü ve emoji desenli yastıklar satan bir stant ve hep burada gayda çalan kızıl saçlı adam (tezgâhın arkasında sinirli gibi duran ufak, yaşlı bir kadın vardı. Kafasına HADRIAN'S WALL TEKRAR İNŞA EDİLSİN yazılı bir bant bağlamıştı. Oxford böyle bir yerdi, delisi hiç eksik olmuyordu)– arasında kalıyordu. Yolun büyük çoğunluğu turist gruplarıyla kaplı olduğu için yavaş ilerliyordum ama en azından bu insanların çoğu giysilerini çıkarmamayı başarıyordu. Yereller ise Geleneksel İngiliz Çıplaklığı'na başlamak için acele ediyordu. Güzel mahallelerde üstü çıplak erkeklere karşı bir yasa olsaydı destek ekip çağırmam gerekirdi.

Eve vardığımda kapıdaki uşak beni bahçeye geçirdi. Bahçe tabii ki göz kamaştırıcıydı; fazla bakımdan ölecek çimen, hanımeli ve çiçek yataklarıyla dolu, yarım hektarlık bir alandı. Birkaç adam ölü çimenleri söküp bitkileri buduyordu. Tabii ki bu adamların gömlekleri üstlerindeydi. Reynolds'ınki de öyle. Beyaz ketenden bir şey giymişti, şemsiye altındaki mozaik masasında dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Yanındaki sandalyeyi işaret etti.

“Lütfen oturun, Dedektif. İşim uzun sürmez. Limonatadan içebilirsiniz. Eşim yapıyor, eski bir aile tarifi.”

E-postalarıyla ilgilenirken beni beklemeye zorlamak çok ucuz bir gövde gösterisiydi ama limonata kötü değildi, bu yüzden manzaranın tadını çıkardım. Bir yerlerden piyano sesi geliyordu. Mozart. O da kötü değildi.

“Evet,” dedi Reynolds kısa bir süre sonra gözlüklerini çıkarıp dizüstü bilgisayarı hafif kenara iterek. Ama bilgisayarı tamamen kapamadığını fark ettim. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Soruşturmada ilerleme kaydediyoruz efendim ama geçmişe dair biraz daha bilgi istiyorum. Morgan ve Fisher hakkında daha belirgin bir resim çizebilmem gerek.”

Bardağına uzandı. “Kayıt dışı demek istiyorsunuz.”

“Ben gazeteci değilim, o kurallar bize işlemiyor. Bana söylediklerinizin kamuoyuna açıklanmayacağını garantisini vermem ama olsa da çok bariz olmayacak. Polis soruşturmaları agresif olabiliyor ama narin konularda hassasiyet göstermeye çalışıyoruz.”

Biraz huzursuzca gülümsedi, nasıl cevap vereceğini bilmediği belliydi. Sonra gülümsemesi kayboldu. “Ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Marina Fisher’la başlayalım. Eski eşi ile olan durumu bana ruhaf geldi.”

Somurttu. “Neden? Evlendiler, boşandılar ve eski eşi Boston’a taşındı. Tanık olduğum çoğu boşanmadan daha temiz oldu.”

“Ama benim söylemek istediğim de o. Joel Johnson ABD’ye döndü. Ayrıldıklarında Tobin kaç yaşındaydı? Bir mi? Daha mı küçüktü? Ama Johnson yine de onu bıraktı, bir daha onu görmesinin çok zor olacağını bile bile. Sizce ruhaf değil mi?”

Reynolds bana ters ters baktı. “Değil. Tobin Fisher, Joel Johnson’ın çocuğu değil.”

Demek gerçek buydu.

“Hatta boşanma nedeni oydu.”

“Fisher, eşini aldattı mı?”

Reynolds limonatasından bir yudum alıp bardağı masaya bıraktı. “Anladığım kadarıyla tek gecelik ilişki demek daha doğru olur.”

“Fisher çocuğun Johnson’dan olmadığından emin mi?”

“O dönemin büyük çoğunluğunda ABD’deydi. Ayrıca Johnson nereden bakarsanız bakın bir Afro Amerikan.”

Bana, bu bir dersmiş de benim yeterince hazırlık yapmadığımı anlamış gibi baktı. Haklıydı, bunu itiraf etmek sinir bozucuydu ama öyleydi: Bunu bilmem gerekirdi. Johnson’ı araştırmalıydım.

“Fisher o sırada Edith Launceleve’de mi görev yapıyordu?”

Başıyla onayladı. “İkinci ya da üçüncü yılıydı. Ama kendisini önceden tanıyordum. Buraya gelmesine büyük oranda ben neden oldum. Onu Imperial’ı bırakmaya ben ikna ettim. Bayağı da uğraştım.”

Bu durumdan ne gibi bir çıkarı var diye sorsam bu kadar bariz bir cevap alamazdım. Olaya gırtlığına kadar dâhildi. Boğulma seviyesindeydi.

“Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum,” dedi. “Ve cevap hayır.”

“Hayır ne?”

“Hayır, Tobin’in babası değilim. Marina’yla o tür bir ilişkim hiç olmadı.”

Biraz arkama yaslandım. “Babanın kim olduğunu biliyor musunuz?”

Başını iki yana salladı. “Söylediğim gibi, tek gecelik bir ilişki olduğunu söyledi. İlişki yaşadığı kişiye Tobin’in varlığından bahsetmemiş bile olabilir.”

“Evliliğinin mahvolacağını bildiği hâlde çocuğu aldırmadı mı?”

Omuzlarını silkti. “Çocuk istiyordu, Joel istemiyordu. Yaşı da göz önüne alınırsa...

Daha fazla konuşmasına gerek yokmuş gibi ellerini açtı. Gerek de yoktu. Bunu iyi biliyordum.

“O zamandan beri ilişkisi oldu mu?”

Reynolds düşündü. “Bir ya da iki tane oldu. Ama siz sormadan söyleyeyim, partnerlerinin yaşı ona uygundu.”

“Yani kırklı yaşlarındaki erkekler.”

“Ya da daha yaşlı. Evet. Marina’yı yıllardır tanıyorum ve bir öğrenciye ya da kendisinden çok daha genç birine ilgi duyduğunu hiç görmedim. Böyle bir şey yapsa karakterine tamamen ters düşerdi.”

Koşullu kip kullanması gözümünden kaçmadı. Devam ettim.

“Ya Caleb Morgan? Bu olay onun da mı karakterine ters düşüyor?”

Reynolds ellerini kucağında birleştirdi. “Tabii ki onu Marina kadar tanımıyorum, okula geleli bir yıl olmadı. Ama bildiğim kadarıyla dürüst, çalışkan ve –günümüzde hiç moda olmayan bir terim kullanırsam– onurlu bir genç.”

“Yani, tamamen teorik olarak konuşuyorum, iddia edilen saldırının yaşandığı gece sevgilisiyle tartışmış olabileceğini –onu itmiş olabileceğini– söylesem ne dersiniz?”

Gözleri kısıldı. “Pek inanmadığımı söylerim,” dedi. Sonra tereddüt etti. “Bu teorik değildi herhâlde?”

Sessizliğin uzamasına izin verip huzursuzluğunun artmasını izledim.

Sürahiye uzanıp bardağını doldurdu. “Size hiç imrenmiyorum, Dedektif. Böyle bir durumda kalmak istemezdim. Aynanın diğer tarafına geçmiş gibiyiz, hiçbir şey mantıklı gelmiyor.”

Ama burası Oxford’du. Aynalar hakkındaki o kitabı⁵ burası yazmıştı.

* * *

18.22

Chloe Blanchflower @Whitepetal1_99_1

#Oxford'da erkek bir öğrencinin kadın öğretmeni tarafından cinsel saldırıya uğradığını duydunuz mu?

#Oda #Erkekurban

💬 4

🔗 9

❤️ 1.9

📌

18.24

Carmel Piper @RosyRosy1998

@Whitepetal1_99_1 adlı kişiye yanıt olarak

Ben de gördüğümünden beri etrafa sordum ama kimse bir şey bilmiyor. @JosephAndrews2018'den aldım.

#Oda #Erkekurban

💬 8

🔗 21

❤️ 22

📌

18.39

5 Bahsi geçen kitap Lewis Carroll tarafından yazılan ve *Alice Harikalar Diyarında* isimli kitabın devam kitabı olan *Aynanın İçinden* kitabıdır. –ç.n.

JosephAndrews2018 @JosephAndrews2018

@RosyRosy1998 @Whitepetal1_99_1 adlı kişiye yanıt olarak

Açık konuşamam ama kimsenin bu suçlu gibi davranmaması gerektiğini söyleyebilirim, cinsiyetleri ne olursa olsun bu tür sapıkların yakası bırakılmamalı, bize güvenli bir liman yaratılmalı. Bu kişi bir süredir öğrenciler arasında avlanıyordu
#Oda #Erkekurban

💬 276

↻ 551

♡ 1.75

↑

* * *

Alex Fawley tekrar telefonunu kontrol etti. Adam'dan hâlâ haber yoktu. Spor salonundayken cep telefonunu dolapta bıraktığını biliyordu, sonrasında başka bir yere gideceğini de söylemişti ama bir saat önce gelmiş olması lazımdı.

Eğilip tabletini aldı, sayfayı açıp oynat tuşuna bastı. Adam'ın burada olmaması iyiydi çünkü bunu öğrenirse çok kızardı. Tüm Gerçek kurumunun Parrie hakkında bir bölüm yapacağını öğrendiklerinde karısına bunu dinlemeyeceğine söz vermişti. Manşet peşinde koşacaklarını söylemişti, hangi açıdan yaklaşırlarsa yaklaşsınlar geçmişi kurcalamanın durumu değiştirmeyeceğini, dinleyerek kendine işkence edeceğini anlatmıştı. Onun için iyi olmazdı, muhtemelen bebek için de iyi olmazdı. Haklıydı da. Tabii ki haklıydı ama Alex kendini durduramıyordu. Çünkü olacakları biliyordu: amaçları ne olursa olsun, hangi "açıdan" yaklaşırlarsa yaklaşsınlar *onun* hakkında konuşacaklardı; o ve Adam hakkında.

Ve geçmişi kurcalamaktan öteye giderlerse ne olacaktı? Ya gerçekten bir şey bulurlarsa? Ya ne yaptığını öğrenirlerse? *O zaman ne olacaktı?*

* * *

Salı günü ofise ilk gelen Quinn olmuştu. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi, Gis'e vekalet etmeyip de gerçekten Dedektif Çavuş olduğu

günler gibi; sabah toplantısına hazırlanmış, soruşturma ekibine gelen e-postaları incelemişti. Hızlı bir kontrol daha yaptı (fazladan bir tahta kalemi buldu, işe yaramayacağı hâlde vantilatörü çalıştırdı) ve ön koltuklardan birine oturup tabletini açtı. Sonra Baxter geldi. Çoktan terlemişti, park edecek yer bulamadığı için kendi kendine homurdanıyordu. Etrafına bakıp somurttu.

“Ev geldi mi?”

Quinn başını hayır anlamında salladı. “Görmedim. Galiba Asante geldi. Kahve makinesine bir bak.”

“Hava kahve içilmeyecek kadar sıcak,” diye mırıldandı Baxter ama yine de o tarafa doğru yöneldi. Geri döndüğünde Ev masasına geçmiş, defterini çıkarmıştı. Baxter doğrudan ona gitti.

“Günaydın,” dedi Ev neşeyle, sonra kaşlarını çatı. “İyi misin?”

Baxter biraz daha yaklaştı, bir şey söyleyecek gibiydi ki bir şey fikrini değiştirip geri dönmesine neden oldu.

Quinn dönüp baktı: O “bir şey” Somer’dı, koridordan yaklaşıyordu. Quinn’in gözleri kısıldı. Dün bu ikisi arasında bir şey olduğuna dair bir şeyler sezmişti ama kimse bir şey söylememişti. Somer’ın normalden daha düşünceli görüldüğüne de şüphe yoktu. Kafasını eğmiş önündeki evraka bakıyor ve kimseyle konuşmuyordu. Normalde böyle değildi. Ev yanına gidip kısık sesle bir iki kelime söyledi ama cevap olarak kafasını sallamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Fawley’nin gelmesi için on beş dakika daha beklemeleri gerekti. Geldiğinde odadaki sessizlik rahatsız edici boyutlara ulaşmıştı. Ama Fawley ya bunu fark etmemişti ya da bu sabah havadan sudan sohbet etmekle ilgilenmiyordu. Sandalye çekip kafasıyla Quinn’e selam vermekle yetindi.

“Ever,” dedi Quinn, Dedektif Çavuş moduna geçerek. “Fisher’ın kan ve toksikoloji testleri çıktı, kanındaki alkol seviyesi içtiğini kanıtlıyor.”

Fawley telefonuna bakıyordu. “Ki bu çok şaşırtıcı değil, bunu zaten kendisi de söylemişti.”

Quinn devam etti. “Kanındaki alkol seviyesi araba sürecektir limitin üstündeymiş ama tek başına baygınlık yaratacak seviyede değildi. Şu var ki, toksikoloji sonuçlarına göre anksiyete ilacı alıyormuş,” diyerek tabletine baktı. “Fluoxetine diye bir şey. Teknik olarak Prozac’la aynı. Çok düşük bir doz alıyor ama alkolle karıştığında uyku hâli yapabiliyormuş.”

Fawley kafasını kaldırdı. “Ama baygınlık yapmıyor muymuş?”

Quinn kafasını hayır anlamında salladı. “Genellikle hayır ama mahkemede hiçbir doktor yüzde yüz yapmadığını kabul etmeyecektir. En azından Challow’a göre.”

“Peki DNA?”

Quinn tabletin ekranını kaydırdı. “İşte orası ilginç. Fisher’ın DNA’sı Morgan’ın kollarında ve ellerinde net bir biçimde bulunmuş. Şüphesiz Fisher’ın avukatı bunun sosyal temastan ya da aynı evde bulunmaktan olduğunu söyleyecektir ama Fisher’ın DNA’sının Morgan’ın yüzünde ve de cinsel bölgesinde bulunmasına ne diyecek merak ediyorum,” diye sırtarak etrafına baktı. “Şampanya şişesini uzatmakla olmadığı kesin, değil mi?”

Baxter sırtıttı ama Fawley hâlâ somurtuyordu. “Lütfen cinsel bölge lafını aç.”

Quinn biraz kızardı. “Pardon, kasıklarına doğru olan kısım. Şortunun olduğu kısım yani, bu yüzden...”

“Ama penisinde değil, öyle mi?”

Quinn başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Sadece genel olarak o bölgede.”

“Ya tırmıklar?”

“Evet,” dedi Quinn. “Onları da Fisher yapmış.”

Ev kafasını salladı. “Bunlar da Morgan’ın bize anlattığıyla uyuyor.”

Fawley ona bir bakış attı. “Kimin tarafında olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Ev’in gözleri büyüdü. “O anlamda demedim.”

Fawley, Quinn’e döndü. “Peki Fisher?”

Quinn başını iki yana salladı. “Bedeninde ya da tırnaklarının altında bir şey yoktu ama duş aldığını göz önünde bulundurursak zaten bir şey beklemememiz gerekirdi.” Susup suratını astı. “DNA, Morgan’ın anlattıklarını destekliyor ama iki tarafın da istediği ön sevişme tarzı bir şey olup sonra durmuş olabilirler. Morgan ona durmasını söyledim diyor ama bunu asla kanıtlamayız. O ikisi dışında kimse gerçeği bilemeyecek.”

“Yalnızca birisi,” dedi Baxter kollarını bağlayarak. “Fisher ne olduğunu hatırlamıyor. En azından öyle diyor.”

Fawley telefonunu bıraktı ve bir nefes aldı. “Tamam. Devam edecek kanıtımız olmaması, insanların bizden devam etmemizi beklemeyeceği anlamına gelmiyor. Devam etmezsek de önyargılı, beceriksiz ya da yanlış etkiler altında olduğumuzu düşünecekler.”

Ayağa kalkıp telefonunu ceketinin cebine koydu. “Bu akşam bu konularda uzman bir tecavüz savcısıyla görüşme ayarladım. Davaya devam etmemizi söylerlerse zorlamaya devam ederiz, önermezlerse bu konuyu vicdanımız rahat bir şekilde bırakabiliriz, ayrıca arkasına saklanacak bir bahanemiz olur.”

“Davayı ancak ben söylersem bırakacaksınız. Başkası değil.”

Hepsi arkasını döndü. Başkomiser Harrison kapıdaydı.

“Bu sırada biri bana olayın internete nasıl sızdığını anlatabilir mi?” Etrafa mikrodalga gibi öfke dalgaları yayıyordu.

Sessizlik.

Tutulan nefeslerin sesini duymak mümkündü ama Fawley gözlerini kaçırmamıştı. “Bunun şey olduğundan haberim yoktu...”

“Kendine gel, Dedektif,” dedi Harrison odanın diğer tarafına yürüyüp yüzüne bir sayfa uzatarak. “Şunlara bak. Twitter, Facebook. Medya ofisi patlamak üzere, Fisher’ın avukatı aradı, İl Emniyet Müdürü Yardımcısı birinin kellesini istiyor.”

Ve o, Harrison’ın kellesi olmayacaktı. O kadarı barizdi.

“Sizi temin ederim ki, efendim,” diye başladı Fawley, “ekibimdeki hiç kimse medyayla konuşmadı.”

Çünkü buna değmezdi. Çünkü sonrasında bu oluyordu ve hepsi bunun farkındaydı.

Ama Harrison dinlemiyordu. “Beni temin etme, Fawley. Senin ekibin yapmadıysa da yapanı bul. Hemen. Yoksa İl Emniyet Müdür Yardımcısının karşısına çıkar, neden bulamadığını açıklarsın,” diyerek ekibin diğer üyelerine öfkeyle baktı. “Size de bu sırada işinizi yapmanızı öneririm.”

Fawley’ye öfkeyle bir kez daha baktıktan sonra odadan çıktı, odadaki tüm oksijeni de yanında götürdü.

* * *

Tarih: Salı 10/07/2018 10.35

Önem: Yüksek

Gönderen: MfttsKarlJacobs@BritishTransport.police.uk

Alıcı: ST@ThamesValley.police.uk

Konu: ÖLÜMLÜ KAZA ALARMI: WALTON WELL KÖPRÜSÜ

10/07/18 günü gece saat 01.25 civarında Oxford istasyonunun kuzeyinde çalışmakta olan Network Demiryolu mühendisleri köprünün üstünde şüpheli bir durum gördü. Hattan bir lokomotif geçecekti fakat mühendisler kondüktörü arayıp treni son anda durdurmayı başardı. Fakat köprünün altında bulunan kişinin çoktan ölmüş olduğu keşfedildi. Cesedin üstünde kimliğini belirleyecek bir eşya ya da belge bulunamadı. Başta intihar olduğu düşünülüydü fakat olay yerinde yapılan incelemeler sonucunda yüksekten düşerek ölmenin yaratmış olamayacağı yaralar keşfedildi. Bu nedenle hemen ekibimi harekete geçirdim.

C.R. Boddie davayı devralacak ve memurlarımdan biri yardımcı olacak.

Size de malumat vereceğim.

Karl Jacobs

Müfettiş, İngiliz Ulaştırma Polisi, Oxfordshire

Oxford Demiryolu İstasyonu, Park End Sk. Oxford OX1 1HN

* * *

Baxter, Twitter dedikodularının kaynağını bulmak için elini kaldırdı, nasılsa görev ona gelecekti. Gönüllü olmanın işin üstüne kalmasından daha iyi bir görüntü yarattığını öğrenmişti.

Kendi kendine bahse girerek Fawley’nin bir saat içinde yanına gelip onu dürteceğini söyledi ama daha yarım saat olmamıştı ki kafasını bilgisayarından kaldırdı ve Dedektif Amir’i gördü.

Huzursuz görünüyordu, normalden daha huzursuzdu. Emniyet Müdürü ona patlamış olabilirdi.

“İlerleme kaydedebildin mi?”

Baxter arkasına yaslandı. “Hangi hesaptan başladığını buldum sanırım. Fisher’ın adı verilmemiş ama Oxford’daysan kimden bahsedildiği apaçık ortada,” dedi.

Fawley masanın etrafında dolaşıp Baxter’ın arkasına geçti ve ekrana doğru eğildi. “Göster bakayım,” dedi.

Telefon çaldı ve Quinn açtı. “Cezai soruşturma birimi.” Bir saniye dinledi ve sonra cevap verdi, “Tamam, adresi tekrarla. 62a Shrivenham Geçidi, Headington. Tamam. Birini göndereceğiz.”

Telefonu kapayıp ayağa kalktı ve sandalyesine asılı ceketini aldı. “Ev? Benimle gelsen iyi olur.”

Ev kafasını kaldırdı. “Problem mi var?”

“Bir kadın kaybolmuş. Bugün işe gitmemiş, telefonunu da açmıyormuş. Meslektaşlarından biri evine gitmiş, kapısı açılmış ama içeride kimse yokmuş. Olay yerindeki memur aradı, on iki saattir kimse ondan haber alamadığı için risk almak istememişler. Bir göz atmamızı istiyorlar.”

* * *

PODCAST’LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

Yanlışları Düzeltmek,
Sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?

11 Ocak 2023

S3 B2: Paula

/ 23.55

Yanlışları düzeltmek: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 2. Gavin Parrie, hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcastte, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuzluk verici sorulara cevap arıyor. İlk soruşturma yanlış mı yürütülmüştü? Kurbanlardan biri polisle iş birliği yaparak sahte kanıt mı sunmuştu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[TONY BLAIR’İN 1997 YILI SEÇİM GECESİ VERDİĞİ KABUL KONUŞMASININ ARŞİVİ. D:REAM’İN “THINGS CAN ONLY GET BETTER” ŞARKISINA GİRİŞ]
[SES KISILIYOR]

[JOCELYN]

Ülkemiz için hayat iyileşiyor olabilirdi ama bazıları için 2 Mayıs 1997 korkunç bir dönemdi.

Paula adındaki genç kız da bunlardan biriydi. O geceyi Manchester Kraliyet Hastanesi'nin acilinde geçirdi, cinsel saldırıya uğraşmıştı.

Gavin Parrie içinse bu gece, Oxford bölgesindeki yedi genç kadına tecavüz etmekten ve tecavüz girişiminde bulunmaktan tutuklanarak 18 yıl hapis yatmasıyla sonuçlanan bir olaylar zinciri başlatacaktı.

Peki Manchester'da yaşanan bu münferit fakat acımasız olay neredeyse bir yıl sonra, üç yüz yirmi kilometre ötede yaşanan saldırılar zinciriyle nasıl bağdaştırıldı?

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları Düzeltmek sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? İsimli bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm İki: Paula

[JENERİK ŞARKISI--"I SHALL BE RELEASED" ADLI ŞARKININ AARON NEVILLE YORUMU]

[JOCELYN]

Bu genç kadına Paula diyoruz fakat gerçek ismi bu değil. Davası mahkemeye taşınmadı ve kimliği her zaman koruma altındaydı ama ismini veremesek bile kendisini tanıyan insanlarla görüşerek hayatı hakkında geniş bir perspektif sahibi olduk.

Paula altı yaşından beri devletin bakımındaydı. Annesi uyuşturucu bağımlısıydı, babasını ise hiç tanımiyordu. Tıpkı Gavin Parrie gibi o da okulu erken bıraktı ve 16 yaşına geldiğinde seks işçisi olarak hayatını kazanıyordu. Tabii ki bunlar yaşadıklarını kabul edilebilir kılmıyor fakat sabahın

erken saatlerinde genelevlerin olduğu bir mahallede ne aradığını açıklıyor.

Ama Paula bir müşteri ya da yoldan geçenlerden biri tarafından tecavüze uğramadı. Saldırganını daha önce hiç görmemişti. Ama onu gördü. Sonrasında karakolda olası şüpheliler arasından kendisine saldıran kişiyi tanımlaması istendi. Bu olası şüpheliler arasında Gavin Parrie de vardı.

Ama konuyu dağıtmayalım. Paula o gece neden Lockhart Caddesi'ndeydi biliyoruz. Peki, Gavin orada mıydı? Oradaysa ne arıyordu?

Bunun cevabı tabii ki de basit.

Seks.

1997 yılının başlarına doğru Gavin ile eşi Sandra'nın ilişkisi kopmaya başlamıştı.

[SANDRA]

"Kavga etmekten başka bir şey yapmıyorduk. Çocuklar, ev, para hakkında kavga ediyorduk. Özellikle de para hakkında. İki kardeşinin de düzgün meslekleri vardı ama o hâlâ küçük işlerde çalışıyordu, ezilip büzülerek orada burada geçici iş arıyordu. Galiba bunu utanç verici buluyordu, özellikle de kardeşi Bobby ondan küçük olduğu için. Günlerinin çoğunu koltukta oturup bütün gün televizyon izleyerek, elma suyu içerek geçiriyordu. Sonra bütün gece dışarıda geziyor, ben çocukları okula hazırlarken de zil zurna sarhoş hâlde eve dönüyordu."

[JOCELYN]

Pek sağlıklı bir yaşam biçimi değildi, Gavin'in Tip 1 diyabeti de bu zamanlarda başlamış olmalıydı ama bu teşhisin konmasına daha yıllar vardı. Unutmayın diye söylüyorum, bu da önemsiz görünen ama sonradan büyük önem kazanan bilgilerden biri.

Ama 1997 yılında Gavin'in tek sorunu sağlık değildi.

[SANDRA]

“Çocuklar kötü etkilenmeye başlamıştı; Gavin’in etrafında korkuya kapılıyorlardı ve Stacey okulda problem yaşamaya başladı. O zaman bir şey yapmam gerektiğini anladım. Beni bırakın, onlara haksızlık ediyordu. Ama bana hiç vurmadığının kayda geçmesini istiyorum. Evet, öfkeli bir adamdı, hem de çok öfkeli ama tüm öfkesini kendine yönlendiriyordu. Başarısız olduğunu düşünüyordu. Eş olarak, baba olarak. Erkek olarak.”

[JOCELYN]

Sandra bu konuda canlı röportaj yapmak istemiyor ama söylediklerinden, evliliğin başka kısımlarında da sorun yaşadıkları anlaşılıyor. İlişkilerinin fiziksel yanı tamamen bitmişti, özellikle de 1995’te üçüncü çocukları Ryan doğduktan sonra. Gavin kısa bir süre sonra seks için hayat kadınlarına gitmeye başladı.

2 Mayıs gecesi Manchester’ın genelev mahallesine ilk kez gitmeyi seçmesi Gavin’in sürekli yaşadığı şanssızlıkların başka bir örneği. O sırada beyaz bir kamyonet sürüyordu; bu da küçük kardeşi Bobby’den aldığı eskilerdendi. O caddede çalışan kadınlardan birkaçı bu aracı gördüğünü hatırlıyor.

Şimdi “Lexi” konuşacak. Gerçek ismi bu değil. On yıldır Lockhart Caddesi’nde çalışıyor. O zamanlar Paula’yı tanıyordu ve nasıl biri olduğunu hatırlıyor.

[“LEXI”]

“İyi bir kızdı. Küçük ve zayıftı. Yaşı büyük olan kızların bazıları ona annelik ediyordu. Herhâlde çok genç olduğu için sapıkları kendine çekeceğinden korkuyorlardı. Görüldüğü kadar narin değildi ama bazen kafası çalışmıyordu. Saftı yani, anlarsınız ya? Ki bu meslekte saflık en büyük düşmanındır. Manyakları tanımakta ustalaşman lazım. Canını yakmak isteyenleri. O konuda berbattı.”

[JOCELYN]

Paula biraz saf olabilirdi ama saldırıya kurban gitmesinin nedeni bu değildi. Yanlış müşteriye seçmemişti çünkü ona saldıran bir müşteri değildi. Saldırgan onu arkadan yakalamış, çalıların arasına sürüklemiş ve bileklerini bağladıktan sonra ona tecavüz etmeye çalışmıştı.

Bu söylediklerim tanıdık geldiyse haklısınız: Tüm bunlar, daha sonra medya tarafından “Yol Kenarı Tecavüzçüsü” olarak adlandırılan saldırganın hareketleriydi.

Ama bunların yaşanmasına aylar vardı. 1997 yılında polisin bildiği tek şey Paula'nın acımasız bir saldırıya uğradığıydı. Saldırganı bulmakta çok zorlandılar çünkü DNA yoktu, adli tıbbın işine yarayacak bir şey yoktu. Ama bir avantajları vardı. Paula saldırganı görmüştü. Ayağa kalkıp karanlığa doğru koştuğu sırada bir anlığına görmüştü. Yüzünü görmeyi başarmıştı.

Bu yüzden suçluyu bulmaları yeterliydi çünkü onu Paula'nın karşısına çıkarabilirlerse suçu kanıtlanmış olacaktı. Kulağa basit geliyor değil mi?

Değil.

[DESMOND WHITE]

“Gavin'i ilk gördüğümde Northampton Caddesi karakolunun nezarethanesindeydi.”

[JOCELYN]

Des White'in sesini duydunuz. O sırada Gavin'in avukatlığını yapmıştı. Daha doğrusu Gavin tutuklandığında sırası gelmiş olan devlet avukatıydı.

Tutuklanma 5 Mayıs günü gerçekleşmişti, Paula'nın saldırıya uğramasından sadece üç gün sonra. Ama o üç günde çok şey yaşanmıştı.

[DESMOND]

“Saldırıdan sonra Lockhart Caddesi'nde büyük bir polis operasyonu düzenlendi. Orada çalışan kızlar büyük oranda

iş birliği yaptı. Sonuçta onlar da cinsel bir saldırganın sokakta serbest gezmesini istemiyordu.”

[JOCELYN]

Kızlardan hiçbirisi Paula'nın saldırıya uğradığını görmemişti ama içlerinden biri saldırı gerçekleştiği sırada koşarak uzaklaşan, siyah kapüşonlu bir adam görmüştü. Ama bu bilgi tek başına pek işe yarar değildi. Polisin daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Birkaç gün sonra da bu bilgiyi buldular.

Kamera kayıtlarında bölgeden hızla uzaklaşan beyaz bir kamyonet olduğu görüldü. Bu Gavin'in kamyoneti idi, o sırada hâlâ kardeşi Bobby adına kayıtlıydı. Ama polisin kamyoneti o gece kimin sürdüğünü bulması pek uzun sürmedi.

Kamyonetin plakasını aldıktan sonra saldırıdan önce Gavin'in hareketlerini takip ettiler. Kısa bir süre sonra alanda olduğunu kanıtladılar, hatta aynı gece, dört kilometre ötede bir benzin istasyonundan kamyonete benzin alırken kamera kayıtlarını buldular.

Üstünde siyah kapüşonlu bir hırka vardı.

[DESMOND]

“Tabii ki bunlar somut kanıtlar değildi. Hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Ama tutuklanması ve Gavin'in şüpheliler listesine alınması için yeterliydi.”

[JOCELYN]

Gavin Northampton Caddesi karakoluna götürüldü ve birkaç saat boyunca sorgulandı. Sorgu boyunca hiçbir soruya cevap vermedi. Ama polis için hava hoştu. Hâlâ suçluyu yakaladıklarını düşünüyorlardı. Gereken tek şey Paula'nın kimliğini doğrulamasıydı, sonra dava kapanacaktı.

Gavin şüpheliler listesinde 3 numaraydı. Bunu iyi hatırlıyor, çünkü 3'ün şanslı rakamı olduğunu düşünüyordu. Belki de haklıydı. Çünkü Paula'ya sıradaki şüphelilerden herhangi

birini tanıyıp tanımadığı sorulduğunda Paula hemen, hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

Hayır.

[DESMOND]

"Konu burada kapanmış olmalıydı. Ama işler her zaman olması gerektiği gibi ilerlemiyor, özellikle de konu adalet sistemi olunca. Polis, Paula'nın onu tanımadığına inanmıyordu –bazı memurlar Paula'nın korkutulduğunu düşündüklerini açıkça belirtmişti– Gavin'in bir şekilde ona ulaşip gözdağı verdiğini düşünüyorlardı.

Sonraki gün polis yine kamera kaydıyla geldi, Gavin'in tutuklandığı günün sabahı Paula'nın evi etrafında olduğunu gösteren kayıtlardı bunlar. Paula'nın adresini öğrenip peşinden gittiğini söylediler ama neyse ki Gavin'in orada bulunması için haklı bir gerekçemiz vardı; yerel İş Bulma Merkezi'nden bir kilometre uzaktaydı. Bu fiyasko boyunca Paula'nın söyledikleri hiç değişmedi; kimse tarafından tehdit edilmediğini, şüpheli listesindeki kimseyi tanımadığını, yanlış kişiyi yakaladıklarını söyledi. Bu yüzden polisin başka seçeneği kalmadı. Gavin'i bırakmak zorundaydılar."

[JOCELYN]

Konu burada kapanmıştı. Ya da en azından Gavin öyle düşünmüştü.

Birkaç ay içinde Gavin ile Sandra ayrıldı ve Gavin, Cowley'e döndü. Kardeşleri o sırada Oxford'a dönmüşlerdi, bu yüzden oraya taşınması mantıklı bir hareketti, her ne kadar çocuklarını sık göremeyecek olsa da. Bir daire buldu, yeni bir kız arkadaşı oldu, yeni bir sayfa açmaya hazırdı. Hayat uzun süredir olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Sonra, 27 Ocak 1998 günü, Erin Pope adında 23 yaşında bir kadın Oxford'un dış kesimlerinde işten eve dönerken yolun kenarına sürüklendi. Elleri plastik kelepçeyle bağlandı ve kafasına bir torba geçirildi. Bir saat sonra bulundu;

darb edilmişti, iç çamaşırı yoktu ve saçından bir tutam koparılmıştı.

Yol Kenarı Tecavüzleri başlamıştı.

(EURYTHMICS'IN "SEX CRIME 1984" ŞARKISI ÇALİYOR)

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast'lerini Spotify'da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

(MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR)

* * *

Mekâna vardıklarında üniformalı memur kapı eşiğindeydi. Cowley Caddesi'nden yeni tayin olan memurlardan biriydi; Quinn onu bir iki kez gördüğünü hatırlar gibiydi.

"Vekil Dedektif Çavuş Quinn. Durum nedir?"

Memur biraz dikildi. "Bayan Elizabeth Monroe'nun isteği üzerine saat 11.06'da adrese intikal ettim, efendim. Hanımefendi, ev sahibinin durumundan endişeleniyordu, bugün işe gelmemiş, sonra da kendisine ulaşamamışlar. Kapıyı açık buldum, zorla girildiğine dair bir kanıt yok. Daire de boştu efendim."

Quinn duygusuzca gülümsedi. "İsmin nedir?"

Memur kızardı. "Webster efendim."

"Tamam, Webster, sesli baskül gibi konuşmana gerek yok. Normal konuşabilirsin, soruşturma masasının karşısında olsan da olmasan da."

"Peki efendim."

Quinn daireye girdi, Ev ise Webster'ın yanından geçerken gülümsedi. "Ona *efendim* demene de gerek yok," diye fısıldayıp göz kırptı. "Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürme."

1930'lu yıllarda inşa edilip apartmana çevrilmiş bir evin zemin katında küçük bir daireydi. Mutfak, salon, yatak odası ve penceresi olmayan bir tuvalet. Ev sahibi birilerini –misafir, aile,

olası alıcılar– bekliyormuş gibi her şey yerli yerindeydi. Bu eve hırsız girmişse bile izlerini yok etmek için fazlasıyla uğraşmıştı. Ev, cebinden eldivenlerini çıkarıp kahve masasında duran çantaya uzandı.

“Cüzdan ve anahtarlar burada,” dedi bir süre sonra. “Ama telefon yok.”

Quinn hâlâ odayı inceliyordu. Eşyaları alıp tekrar yerine koyuyordu.

“Çok, ne bileyim, kızsalsın bir yer değilmiş, öyle değil mi?”

Ev ona yan yan baktı. “Bunu duymamış gibi yapacağım.”

Ama ne demek istediğini anlamıştı. Kitaplar, birkaç dergi, Barnardo’s ve Save the Children’dan gelen reklam postalarıyla UNICEF’ten gelen hayır zarflarından da vardı ama biblo, süs yoktu; kişisel hiçbir şey görünmüyordu. Fotoğraf bile yoktu.

Quinn durup ellerini beline koydu. “Tek bir diş fırçası var, muhtemelen tek yaşıyor. Buradan çıkarabildiğim tek şey bu. Kısa süreli kiralanan evlere benziyor.”

“Şurada,” dedi Ev *Women’s Running* dergisini kafasıyla işaret ederek. “Koridorda da en az üç çift koşu ayakkabısı var. Yani boş zamanında yaptığı şeylerden en azından birini biliyoruz.”

“Belki de olay budur: Koşu yaparken başına bir şey gelmiştir?”

Ev somurttu. “Çıkarken kapıyı açık mı bırakmış?”

“Belki soyulup anahtarlarını çaldırmıştır?”

Ev hâlâ somurtuyordu. “Yani soyguncu buraya geldi, hiçbir şey almadan anahtarları çantasına mı koydu? Ayrıca kadının nerede yaşadığını nereden biliyordu?”

Quinn yavaşça kafasını salladı. “Evet. Pek mantıklı değil.”

“Hiç mantıklı değil,” dedi Ev çantayı masaya bırakarak. “Burada bir terslik var, Quinn. Bundan eminim.”

* * *

Sesli Mesaj

Dedektif Memur Andrew Baxter

Cep telefonu

Transkript

Efendim, ben Baxter. Ofisten yeni çıktığınızı söylediler, Twitter'da bir şeyler bulduğumu söylemek için aradım. Marina Fisher'ın ifşa edildiği hesap hakkında. Bence bu hesabı açan kişi işini biliyormuş. İzlerini bu kadar iyi saklayan birinin bilişim konusunda becerikli olması gerekir. Ama muhtemelen hedefimizi çok daraltmıyordur. Daha sonra araştırmaya devam edeceğim.

0:21

-0:09

Hoparlör

Geri Ara

Sil

* * *

“Yani onu çok iyi tanımıyor musunuz?”

Adam omuzlarını silkip kafasını hayır anlamında salladı ama Everett tanımadığı için mi kafasını sallıyor yoksa soruyu anlamadığı için mi sallıyor emin olamadı. Adamın bacağına tutunan küçük kız kulağa Lehçe gibi gelen bir dilde konuşuyordu.

“Tamam,” dedi ona kartvizitini uzatarak. “Aklınıza bir şey gelirse bizi arayın.”

Evden çıkıp bir sonrakine doğru ilerledi. Quinn'in iki kapı ötede olduğunu görebiliyordu, göz göze geldiler ve Ev omuzlarını silktili. Quinn kafasını iki yana salladı: Anlaşılan o da ilerleme kaydedememişti.

Bu sefer kapıyı bir kadın açtı. Boyu bir elliden uzun olamazdı, parlak sarı bir sari giymişti.

Ev gülümsedi. “Rahatsız ettiğim için özür diledim. Ben Dedektif Komiser Everett, Thames Valley Polisi'nden. 62a numaralı dairede kalan kadın hakkında birkaç soru sormak istiyoruz. Onu tanıyor musunuz?”

Kadın ellerini çırpıttı. “Tabii ki. Çok iyi bir kadındır. Umarım her şey yolundadır? Kötü bir şey yok değil mi?”

Ev rahatlatıcı bir bakış atmaya çalıştı. “Dün gecedan beri haber alan olmamış. Yerini bulmaya çalışıyoruz. Şu anda kötü bir şey olduğuna dair herhangi bir kanıt yok.”

Kadın endişeli görünüyordu. “Anladım. Yazık.”

“Dün gece kendisini gördünüz mü Bayan...”

“Singh. Adım Bayan Singh.”

“Peki, dün gece bir şey gördünüz mü?”

Kadın yavaşça kafasını salladı. “Evet, gördüm. Bir adam vardı. Kapısının önünde.”

Ev kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Cebinden defterini çıkardı. “Saat kaçtı?”

“Dokuz civarı olması lazım. Yemek yapıyordum ve kapı çaldı. Şu hani bir şeyler satanlar var ya, onlardan biri geldi.”

Dolandırıcı satıcılar, diye düşündü Ev.

“Adamı tasvir edebilir misiniz? Yani 62a’ya gelen adamı.”

Yüzünde suçluluk dolu bir ifade oluştu. “Kusura bakmayın, çok dikkat etmedim. Satıcıyı uzaklaştırmaya çalışıyordum. Eşim onlardan hiç hoşlanmıyor. Rajesh gelmeden gitsin istiyordum.”

Ev de onları pek sevmiyordu. Apartman kapısı olmayan, di-yafonlu bir apartmanın zemin katında yaşamamanın beklenmedik getirilerinden biriydi.

“62a’daki adam uzun muydu? Genç miydi? Beyaz mıydı?”

Kadın kafasını salladı. “Evet, beyazdı. Saçları koyuydu. Çok uzundu ama bana göre herkes uzun,” diyerek gülümsedi ve yandaki eve giden Quinn’e baktı. “Arkadaşınıza benziyor gibiydi sanki? Ama sadece sırtını gördüm. Bir daha görsem tanıyabileceğimi sanmıyorum.”

“Üstünde ne vardı, hatırlıyor musunuz?”

“Evet. Şort vardı. Şort ve tişört. Beyaz bir tişört. Bir de spor ayakkabısı. Koşucuların giydiğinden var ya?”

“Şortun rengini hatırlıyor musunuz?”

Bayan Singh'in yüzü biraz buruştu. "Pek değil. Siyah? Kusura bakmayın, emin değilim."

"Konuşmaları nasıldı? Arkadaşça mı konuşuyorlardı?"

"Evet. Birbirlerini tanıdıklarından eminim çünkü adamı içeri aldı."

"İçeri mi aldı?"

Kadın kafasını salladı. "Evet, evet. İçeri girdiğini gördüm."

Ev delice not almaya başlamıştı. "Dışarı çıktığını gördünüz mü?"

"Hayır. Yemek yapıyordum, sonra Rajesh eve geldi ve söyleyip durdu. Evlilik hayatı nasıldır bilirsiniz," diyerek bir sır verir gibi gülümsedi. Ev de gülümsemesini taklit etmeye çalıştı ama hiç evlenmediği için biraz sahte duruyordu.

"Sonrasında hiçbir şey görmediniz ya da duymadınız öyle mi? Tartışma, aniden giden bir araba, o türden bir şey?"

Bayan Singh kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ama dışarıda daha önce görmediğim bir araba vardı. Daha sonra perdeleri kapadığımda gitmişti."

"Saat kaç gibiydi?"

"Saat mi? On buçuk. Hep o saatte yatıyorum."

Ev kafasını salladı. "Nasıl bir arabaydı? Zor olduğunu biliyorum ama markayı verebilerseniz?.."

Kadın gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Arabalardan hiç anlamam. Hava karanlıktı. Mavi ya da gri olabilir? Öyle bir şeydi. Sıradan bir araba."

"Sıradan mı?"

"Anladınız işte. Askeri araç gibi olan büyük arabalardan değildi."

"Anladım. Sedan. 4x4 değil."

Kadın parmağını kaldırdı. "Evet! Tam da öyle. Öyle demek istedim."

Birkaç dakika sonra Quinn geldiğinde Ev hâlâ not alıyordu.

"Görünüşe göre benden daha şanslıymışsın."

Ev kafasını kaldırdı. “Dün gece 62a’ya bir adam gelmiş. Saat dokuz civarı. Koyu saçlı, uzunca, muhtemelen koyu renkli bir araba sürüyor.”

Quinn bir oh çekti. “Vay be, çok işe yarar bir bilgi.”

Ev çok ciddi idi. “Rastgele bir adam değildi, Quinn. Kadın koşuya çıktığında da yaşanmamış. Saldırganı evine almış.”

* * *

“Pekâlâ, Baxter, sen sosyal medyayı incelemeye başlayabilir misin? Ev, sen ebeveynlere git, Somer, sen de meslektaşlarla konuş, özellikle de polisi arayanla.”

Quinn, St. Aldate’s Polis Merkezi’ne dönünce kendine gelmişti. Böylesi daha güzeldi. Gerçek polislik yapıyorlardı. Cinsel saldırı davasına lafı yoktu, yani mecazi anlamda ama o alan tam bir tuzaktı, ne yapsan yanlış çıkıyordu. Quinn sınırları belli suçlarla ilgilenmeyi seviyordu. Gizli tuzaklar olmayan, dönüp insanın başını ağrıtacak detayları olmayan suçlar. Sonunda bir şey başarma fırsatı yakalamıştı. Gis dönmeden bu davayı kapatabilirse...

Ama bir saat sonra başta hissettiği heyecan soğumuştur.

“Facebook’u yok mu? Yapma, Baxter. *Herkes* Facebook kullanır.”

“Hayır,” dedi Baxter inatla. “Kullanmıyor. Bu kadın da kullanmayanlar arasında. Instagram hesabı var ama sadece koşarken fotoğraf paylaşmak için açmış gibi, birkaç paylaşım yaptıktan sonra da canı sıkılmış. Twitter’da hesabı yok, LinkedIn ise konseydeki işleriyle ilgili profesyonel şeylerle dolu. Dün gece görüştüğü adamı burada bulma şansımız olduğunu sanmıyorum.”

Quinn somurttu. “Tamam, tamam ama bakmaya devam et, olur mu? Tek başına yaşıyor, o yüzden Match.com ya da Tinder falan kullanıyordur.”

Baxter yüksek sesle iç geçirdi ama cevap vermedi.

“Tamam,” dedi Quinn. “Diğer konular ne oldu? Telefon? Ev?”

Ev kafasını kaldırdı. “Son sinyal 09.47’de alınmış, dün gece evindeyken. Sonrasında bir şey yok.”

“Ebeveynlerini buldun mu?”

Ev başıyla onayladı. “Evet ama yeni bir şey söyleyemediler. Sevgilisi olduğundan haberleri yoktu, erkek arkadaşlar hakkında bir şey de söyleyemediler. Kişisel hayatı hakkında pek bilgileri yok gibime geldi.”

“En son ne zaman konuşmuşlar?”

Ev notlarını karıştırdı. “İki buçuk hafta kadar önce. Babasının doğum gününde. Ama yalnızca telefonlaşmışlar. Bournemouth’da yaşıyorlar, sanırım buluşmaları zor oluyordur. Ben de bu havada iki saat direksiyon sallamak istemezdim.”

Quinn somurttu. “Arabası yok sanıyordum.”

“Yok,” dedi Ev biraz mahcup olarak. “Arabası yok. Pardon, lafın gelişi öyle dedim.”

“Peki ya Somer?” dedi Quinn etrafına bakarak. “Meslektaşlarla konuşmayacak mıydı? Nereye gitti?”

“Ah,” dedi Ev hızla. “Galiba kahve almaya çıktı. Birazdan döner.”

* * *

“Quinn seni arıyor. Neden hâlâ çıkmadığını soruyor?”

Somer kafasını kaldırdı. Lavaboya eğilmişti.

“İyi misin?” dedi Ev bir adım yaklaşarak. “Kusmuş gibi bir hâlin var.”

Somer derin bir nefes aldı. “Yediğim bir şey dokundu herhâlde.”

Tabii ki mümkündü ama Ev inanmamıştı. Ayrıca tahmini doğruysa son zamanlardaki hâlini açıklıyordu. Ama zorlamayacaktı; Somer hazır olduğunda söylerdi nasılsa.

“Endişelenme,” dedi arkadaşının koluna hafifçe dokunarak. “Asante’yi yollarım. Kendini zorlama.”

Somer başını onaylar gibi salladı. Konuşabilecek kadar gücü olduğunu düşünmüyordu.

Ev'in kapıya yöneldiğini duydu, sonra kapı açıldı. Ama bir duraksama oldu. "Yine de doktora gitsen iyi olabilir belki? Hani emin olmak için?"

Somer yine başıyla onayladı ve birkaç saniye sonra kapı kapandı, yalnız kalmıştı.

Yavaşça kafasını kaldırıp aynaya baktı. Bu acımasız ışık altında cildi yeşilimsi görünüyordu. Ev haklıydı. Bunlar olmuyor gibi yapmaya çalışıyordu ama içten içe daha fazla bekletemeyeceğini biliyordu.

Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Sonra da...

* * *

"Beklediğim kadar kötü değilmiş," dedi Boddie eldivenlerini takarak. "Raporda tren kazası görünce süzgeç gerekecek sanmıştım."

Olay yeri teknisyenleri birbirine baktı. Colin Boddie'nin kara mizahı efsaneviydi; hatta "Morgda Kulak Misafiri Olunanlar" diye bir Instagram hesabı bile açmışlardı (ama henüz hiçbiri bunu itiraf edecek cesareti bulamamıştı).

"Hadise neymiş?" dedi masanın başına geçerek. Kadının bedeni çıplaktı, cildi balmumu gibiydi, sırtında ve kalçalarında derin morluklar vardı. Tırmık izleri, kesikler ve yüzeysel yaralar vardı, uzun sarı saçlarına toprak yapışmıştı ama hasar —en azından çıplak gözle bakıldığında— az görünüyordu.

İngiliz Ulaştırma Polisinden gelen memur kafasını kaldırdı. "Mühendisler, sabahın erken saatlerinde kadını Walton Well Köprüsü yakınlarında bulmuşlar. Köprüden atladığını düşünmüşler."

Boddie ona baktı. "Atladığını görmüşler mi?"

Memur başıyla onayladı. "Birinin düştüğünü görmüşler. İyi ki de görmüşler. On üç vagonlu bir lokomotifin oraya gelmesine iki dakikadan az süre varmış. Mühendisler orada olmasaydı... diyerek omuzlarını silktiler."

Boddie devamını anlamış gibi başını salladı. "Turtaya dönerdi."

Biraz daha eğildi, kanlı burun deliklerine, soluklaşmaya başlayan geniş gözlerine baktı.

“Tamam,” dedi düşünerek. “Bakalım bize neler anlatacak.”

* * *

Konsej ofisi Iffley Caddesi'nin hemen ilerisindeki Viktoryen binalardan birindeydi. Girişin üstüne “Iffley Papaz Enstitüsü” kelimeleri kazınmıştı ama kaldırımın kenarındaki çok daha dikkat çekici ve modern tabelaya göre bu binada yalnızca çocuk esirgeme kurumu yoktu; halk merkezi, Samariler, oyun grubu ve Silver Threads yemek grubu da vardı.

Asante önceden arayıp randevu alacak kadar sağduyuluydu ama yine de bekleme odasında on dakika ayaklarını izlemek zorunda kalmıştı. Köşede bir kutu oyuncak vardı ve arkasındaki duvara Yangın Hâlinde Çıkış Noktası yazan bir tabelayla Mali Sorumluluk Sigortası sertifikası ve oyun grubunun organizatöründen yazılı bir not asılıydı: “Toplantınız bitince lütfen sandalyeleri toplayın ki temizlikçiler işlerini yapabilsinler.”

Sonunda birisi gelip onu aldığı anda, götürüldüğü oda, “ofis” yazınca Google görsellerde çıkan resimlere benziyordu. Ucuz mobilyalar, solmaya başlamış bir bitki, çalışan otoparkına bakan bir pencere. Sıkıcı, gri masanın başından kalkan kadının üstünde açık yeşil ve mor renkli yazlık bir elbise vardı. Otuzlarının başındaydı; kestane kahvesi saçlarını tokası etrafında kıvrırmıştı, kemik gözlükleriyle 1950'lerin sekreterlerine benziyordu. İç rahatlatıcı bir tarzı vardı, orası kesindi. Ne yaptığını bilen biri gibi duruyordu.

“Ben Beth Monroe. St Aldate's Polis Merkezi'nden birkaç kişiyle konuştum ama sanırım sizinle tanışmadık?”

Asante gülümsedi ama çok değil. “Ben uzun süredir burada değilim. Birkaç ay önce Londra'dan tayin oldum.”

“Öyle mi?” dedi kadın oturmasını işaret ederek. “Nereden?”

“Brixton.”

Kadın başını onaylar gibi salladı, sanki biraz daha canlanmıştı. "Blue Elephant Tiyatrosu'nda çalışıyordum. Çok eskiden."

Gülümsediler, ortak bir yanları vardı. Sonra gülümsemeleri yok oldu.

"Hepimiz mahvolduk. Ona böyle bir şey olduğunu düşünmek... Korkunç bir şey."

"Herhâlde sabah evine giden kişi sizdiniz?"

Kadın ellerini önünde birleştirdi. "Hiç yapmayacağı bir şeydi. Hem işe gelmeyip hem de aramamazlık yapmazdı. En son ne zaman izin aldı hatırlamıyorum bile."

"Yani onu en son dün mü gördünüz?"

Kadın başıyla onayladı. "Evet. Ben saat altıda çıktım, o hâlâ buradaydı."

"Ruh hâli nasıldı?"

Düşündü. "İyi idi. Aklı biraz başka yerde gibiydi ama çok olağandışı bir şey değil. Ofiste beş kişiyiz ve genelde çok meşgul oluyoruz. Çocuklara yeni aileler buluyoruz. O kadar önemli bir iş ki, kendi de bunu ciddiye alıyordu."

Durup dudağını ısırıldı. "Hâlâ inanamıyorum."

"Bayan Smith'in dün gece eve bir erkek aldığını düşünüyoruz. Tanıdığı bir erkek."

Kadının gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Sizce... Sizce bu adam onu kaçırmış olabilir mi?"

"Henüz soruşturmanın başındayız," dedi Asante, sakın, polislere özgü açıklama moduna girerek. "Bu kişiyle konuşmak istiyoruz o kadar. Uzunca bir adammış, koyu saçlı. Aklınıza gelen biri var mı? Belki iş arkadaşlarınızdan biridir?"

Monroe somurttu. "Hayır. Ekipteki tek erkek Ed, o da bir yetmiş boyunda ve kafası yumurta gibi kel."

"Arkadaşları, sevgilileri? Tasvire uyan biri var mı?"

Kadın başını iki yana salladı. "Kişisel hayatı hakkında pek bilgim yok. Kahve makinesi önünde dedikodu yapan tiplerden değildi."

“Partnerle gelinen türden şirket etkinliği yaptınız mı hiç?”

Pişmanlıkla gülümsedi. “Hayır, sadece Noel partisi düzenliyoruz, o da çalışanlara özel. O zaman bile bütçemiz ucuz şarap ve Aldi marka sosisten başka bir şeye yetmiyor.”

Asante not aldı. “Birlikte çalıştığı insanlardan onunla ilgili daha fazla şey bilen biri olabilir mi?”

Monroe başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Muhtemelen ofisteki en yakın arkadaşı bendim. Dediğim gibi, çok içine kapanık biriydi. Ama konuşmak isterseniz diğer çalışanların iletişim bilgilerini verebilirim.”

Asante sandalyesinde biraz öne geldi. “Muhtemelen düşük bir olasılık ama Bayan Smith’in işini yaparken tanışmış olabileceği birileri var mı? Ona karşı art niyet güdebilecek biri?”

Kadının gözleri büyüdü. “Yani bir istemci mi?”

Asante omuzlarını silkti. “Herhâlde mümkün olabilir, değil mi? Dediğiniz gibi, yaptığınız iş hayat değiştiriyor. Bazı insanların çocuk sahibi olmak için son şansı olmalı.”

“Bize başvuranların birçoğu bu durumda oluyor,” dedi kısık sesle. “Çok üzücü bir şey.”

“Tabii ki. Ama bu durumdaki insanlar çaresiz olabilir, başka zamanlarda akıllarına bile gelmeyecek şeyler yapabilirler.”

“Bize başvuranların bilgilerinin gizli tutulacağına dair teminatımız var, Memur Bey.”

“Biliyorum. Nedenini de anlayabiliyorum.”

“Yardımcı olmak istiyorum –gerçekten– ama beni zor bir duruma sokuyorsunuz. Tabii isteyerek yapmadığının farkındayım. Yine de meslektaşlarımdan birkaçıyla konuşmam lazım, ne yapmamız gerektiğine karar verelim.”

Asante, gitmesi gerektiği ima edilince anladı. Ayağa kalktı ve masanın diğer yanına geçerek kadının elini sıktı. Kemik gözlüklerinin arkasındaki gözleri göz kamaştırıcı bir yeşildi ama yüzü dertliydi.

“O hâlde siz bana haber verirsiniz, değil mi?”

Kadın başıyla onayladı. "En kısa zamanda. Durumun aciliyetinin tamamen farkındayım."

Asante dışarı çıktığında Anneler ve Çocuklar grubunun koridorda oyun oynadığını gördü, kokuya bakılırsa Silver Threads öğle yemeğinde balık yemişti.

Bağış kutusuna bir beşlik bırakıp dışarı çıktı.

* * *

Patolog Colin Boddie'yle telefon konuşması

10 Temmuz 2018, 12.50

Arayan: Dedektif Komiser G. Quinn

CB: Hey Quinn. Herhâlde Gislingham izindeyken ona vekalet ediyorsun, ha?

GQ: Günahlarımın bedeli. Ne buldun?

CB: Dün gece demiryolu hattında bir ölüm vakası yaşanmış. Tanıdık geldi mi?

GQ: Evet, olaya dair bilgi verildi. İntihar değil mi?

CB: Değil. Boynu kırılmış evet ama ölüm nedeni bu değil çünkü zaten ölüymüş.

GQ: Tamam.

CB: Ayrıca boynu kırıldığı sırada en az iki saattir ölüymüş. Ölüm saatinin dokuz ile on bir arası olduğunu düşünüyorum. Gece sıcaklık yükseldiği için maalesef bundan daha kesin konuşamam.

CQ: Dur, yazıyorum...

CB: Ama onu kim öldürdüyse belli ki kadının intihar ettiğini düşünmemizi istemiş. Muhtemelen başaracaktı da. Mühendisler cesedi görmeseydi otopsi yapacak bir şey kalmazdı. Katilin hakkını vermek lazım, kanıtları yok etmek için 15 bin tonluk bir tren kullanmak çok etkili bir yöntem.

GQ: Peki gerçek ölüm sebebi nedir?

CB: Boğulmuş. Burnun etrafında yaralar var ama soluk borusunda kumaş olmadığına göre muhtemelen eliyle boğmuş. DNA buluruz diye birkaç numune aldım ama pek umutlanma, adam muhtemelen eldiven takıyordu.

GQ: "Adam" dedin.

CB: Neredeyse kesin.

GQ: Genelde öyle olduğundan mı?

CB: Hayır, cinsel saldırı izleri olduğundan. Sperm bulamadım fakat kalçalar ve genital bölgede ciddi yaralanmalar var, bir de kadına ait olmadığını düşündüğüm bir kıl var.

GQ: Kahretsin.

CB: Bu arada unutmadan söyleyeyim, ne bileklerinde ne de başka bir yerde bağlanma izi var.

[Arka plandan boğuk sesler geliyor.]

Evet. Sanırım hepsi bu kadar. Formaliteleri de halledip her şeyi e-postayla gönderirim. Ulaştırma polisi davayı size devredecek. Artık Thames Valley'nin davası.

* * *

Everett ofise döndüğünde Quinn hemen yanında belirdi. Bir terslik olduğunu anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi.

“Ne?” dedi kalbi hızlanarak. “Ne oldu?”

“Colin Boddie bana bunu gönderdi.”

Quinn telefonunu uzattı. Ev bunun gerçek olmasını istemiyordu ama her şey belliydi; saçları, yüzü...

“Bu o, değil mi?”

Everett yutkundu. “Evet,” dedi titrek bir sesle. “Bu o.”

* * *

Quinn başını Fawley'nin kapısından içeri uzattığında Dedektif Amir'in pencereden baktığını gördü. Quinn onu en son ne zaman bu hâlde gördüğünü hatırlamıyordu.

Boğazını temizledi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Colin Boddie aradı. Dün gece Walton Well Köprüsü'nde bir ceset bulunmuş. Olay yeri inceleme intihar olduğunu düşünmüş ama boğularak öldürüldüğünü öğrendik.”

Cevap gelmedi. Fawley o kadar hareketsiz duruyordu ki Quinn duyduğundan emin olamadı.

“Patron?”

Dedektif Amir hafifçe irkilip arkasına döndü. "Pardon, ne dedin?"

"Dün gece demiryolu hattında bir ceset bulunmuş. İntihara benziyormuş ama patologlar cinayet olduğunu söylüyor."

Fawley somurttu. "Eminler mi?"

Quinn başıyla onayladı. "Ayrıca cinayetten önce cinsel saldırıya uğradığına dair kanıtlar var."

Fawley nefes aldı. "Kimliği belli mi?"

"Ben de oraya gelecektim. Kadını zaten arıyorduk. Bu sabah kayıp olduğu bildirilen kadın yok mu? Boddie cesedin resmini gönderdi. Kimliğini resmî olarak teşhis etmesi için biri gerekecek ama o olduğu kesin."

"Tamam," dedi Fawley, bu sefer daha sert bir şekilde. "Adı nedir?"

* * *

Webster'ın günü güzelleşiyordu. Rutin bir ev bakım işi olay yeri yönetimine dönüşmüştü. Olay yeri incelemeyi çoktan çağırmıştı, evin önünde birkaç polis arabası vardı ve sokağın sonuna park etmekte olan bir Sky News kamyonu gördü. Bu şekilde devam ederse televizyona çıkacaktı. Telefonunu cebinden çıkartıp gizlice annesine mesaj attı. Hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Dairenin içinde, Clive Conway salonu inceliyordu. Çantayı kanıt torbasına koymuş, kapı kolları ve düz zeminlerden örnekler toplamıştı. Nina Mukerjee on dakika sonra kapıda belirdiğinde Conway ellerinin ve dizlerinin üzerinde, halıdan numune topluyordu.

"Bir şeyler çıktı mı?" diye sordu Nina.

"Bariz bir şey yok. Koltuktan birkaç saç teli aldım ama kurbanı da ait olabilirler. Birileri burada görecektir bir şey yok izlenimi vermek için çok uğraşmış."

"Soruşturma masası dün gece kurbanın eve bir adam aldığını söylüyor."

Conway kafasını kaldırdı. "Yine de bu, suç mahallinin bu-

rası olduğu anlamına gelmez. Onu başka bir yere götürmüş de olabilir. Özellikle de adamı tanıyorsa.”

“Doğru ama adam buraya girdi, değil mi? Birkaç dakikalığına bile olsa. Ne kadar dikkatli olursa olsun bir yerlerde DNA’sı kalmıştır.”

“Dikkatli olduğuna şüphe yok,” dedi Conway ciddiyle.

Nina etrafına bakındı. “Yatak odasını bitirdim, eğer yardıma ihtiyacın varsa...”

“Benim de işim bitmek üzere ama rica etsem süpürge torbasına bakar mısın? Bunca zahmete girip süpürge kullanmaması tuhaf olurdu.”

* * *

PODCAST’LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

Yanlışları Düzeltmek, Sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?

10 Temmuz 2018

S3 B3: Avcı

/ 22.35

Yanlışları Düzeltmek: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 3. Gavin Parrie, hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcast’te, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuzluk verici sorulara cevap anyor. Soruşturma yanlış mı yürütülmüştü? Kurbanlardan biri polisle işbirliği yaparak sahte kanıt mı sunmuştu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[THAMES VALLEY POLİSİ BAŞAMİRİ MICHAEL OSWALD’IN 7 EYLÜL 1998’DE YAPTIĞI KONUŞMANIN ARŞİV KAYDI]

[JOCELYN]

Başamir Michael Oswald’ın 7 Eylül 1998’de yaptığı basın açıklamasını dinlediniz. Önceki cuma gecesi, Yol Kenarı Tecavüzcüsü üçüncü kurbanına saldırmıştı.

Erin Pope’un tecavüze uğraması sonraki yılın ocak ayına denk gelecekti, neredeyse tam iki ay sonra, Oxford’un batısındaki Botley’de ise bir o kadar acımasız bir saldırı daha yaşanacaktı.

Aynı avcı tekrar saldıracaktı.

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları Düzeltmek sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? isimli bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm Üç: Avcı

[JENERİK ŞARKISI - "I SHALL BE RELEASED" ADLI
ŞARKININ AARON NEVILLE YORUMU]

[JOCELYN]

Tecavüzcünün ikinci kurbanı, 19 yaşındaki biyoloji öğrencisi Jodie Hewitt o kadar kötü darp edilmişti ki on gün hastanede yattı. Jodie o sırada Wykeham Üniversitesi'ne gidiyordu ve tecavüze uğramasından sonra şehirde cinsel bir saldırgan olduğuna dair söylentiler yayılmaya başladı. İnsanlar panikledi, geceleri sokakta daha çok polisin devriye gezmesi için talepler arttı.

Ama sonra hiçbir şey olmadı. Günler uzamaya başladı, öğrenciler yaz tatili için evlerine döndü. Polis ilk iki saldırı konusunda pek ilerleme kaydetmeyi başaramamış olsa da en azından başka bir saldırı olmamıştı.

4 Eylül gününe kadar. Günlerden cumaydı ve 24 yaşındaki bir hukuk öğrencisi arkadaşlarıyla içki içtikten sonra evine dönüyordu. Oxford'un sessiz ara sokaklarından birindeydi, evinden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı ki saldırıya uğradı. Tecavüze uğramadı ama bunun tek nedeni başka bir adamın olanları görüp yardımına koşmasıydı.

[ROSEY MABIN]

"Adı Gerald Butler'dı, eski bir askerdi ve şehirdeki gece kulüplerinden birinde korumalık yapıyordu."

[JOCELYN]

Rosey Mabin'i dinlediniz. Oxford Mail gazetesinde Yol Kenan Tecavüzcüsü'nün haberlerini yaptı ve Gavin Parrie'nin Old Bailey'de düzenlenen mahkemesini de basın adına izledi.

[ROSEY]

"Butler, jüriye yol kenarında yüzüstü yatan bir kadın gördüğünü söyledi. Kafasına plastik torba geçirilmişti ve tepesinde bir adam dikiliyor, plastik kelepçeyle ellerini bağlamaya çalışıyordu. Saldırgan zayıftı, bir yetmiş üç boylarındaydı ve üstünde koyu bir kapüşon vardı."

[JOCELYN]

O zamanlar sosyal medya yoktu, bu yüzden üçüncü saldırının haberinin yayılması dakikalar değil günler sürdü. Thames Valley Polisi en korktukları şeyin gerçekleştiğini öğrendi: En sevmedikleri suçlu yeniden ortaya çıkmıştı. Bölümün başında dinlediğiniz basın açıklamasını yaptılar çünkü vatandaşların korkusunu azaltmak için bir adım atmaları gerektiğini biliyorlardı.

Tabii ki bunun başka bir nedeni daha vardı.

Kadınların uyarılması gerekiyordu.

[ROSEY]

"Yol Kenarı Tecavüzcüsü ismini ben buldum. Ulusal gazetecilerden bazıları ona Oxford Avcısı diyordu ama basın toplantısından sonra ana sayfada bir makale yazarak ona Yol Kenarı Tecavüzcüsü adını koydum ve tuttu."

[JOCELYN]

Neden tuttuğu ortada. Kurbanlarını açıkta yakalayan, her gün yürüdükleri sokaklarda, diğer insanlardan sadece birkaç metre ötede kapana kısıran bir saldırganın yarattığı tüm dehşeti yansıtıyordu. Bu kurbanlar kendi işlerine bakan normal kızlardı. Ama korkutucu olan da bu normalikti zaten. Çünkü onların başına geldiyse herkesin başına gelebilir

demekti. İnsanların korkması çok doğaldı, Oxford'daki genç kızların özellikle hava karardıktan sonra tek başına sokağa çıkmaktan kaçınması çok doğaldı.

Soruşturmaya gelince, polis hâlâ herhangi bir ilerleme kaydedememişti. Tabii ki DNA inceleme konusunda günümüzde olduğu kadar isabetli tespitler yapılamıyordu; örneğin "dokunma DNA'sı" denen şeyin ortaya çıkmasına daha yıllar vardı. Ama bunun önemi yoktu çünkü –daha sonra mahkemede de doğrulanacağı gibi– Yol Kenarı Tecavüzcüsü hiç DNA bırakmıyordu; ne saç, ne deri artığı, ne sperm. Hiçbir adli tıp kanıtı yoktu (ki bu durum davanın tekrar açılması isteklerinin önünü kesiyordu ve bizim isteğimiz de aynı engelle karşılaştı).

Polisin karşı karşıya kaldığı diğer engelse, Manchester'daki Paula'nın aksine, Oxford'daki kurbanların hiçbiri saldırganın yüzünü görmemişti. Polisin tahminine göre saldırgan tam da bu yüzden poşet kullanıyordu: kurbanların yüzünü görmesine engel olabilmek için. Bu tahminlerinde haksız sayılmazlardı. Kamera kayıtları da yoktu. 90'ların sonunda kamerası olan bina sayısı azdı, bu yüzden olay mahallinin kamera kaydı olmaması şaşırtıcı değildi. Tabii ki bu şanssızlık ya da tesadüf de olabilirdi ama bir süre sonra bazı dedektifler durumun bundan ibaret olmadığından şüphelenmeye başladı.

[“BAY X”]

“Zaman geçtikçe bir şablon ortaya çıkmaya başlamıştı.”

[JOCELYN]

Bu sözler davada çalışan dedektiflerden birine ait. Kimliğini korumak için sesini değiştirdik.

[“BAY X”]

“Değişmeyen tek şey saldırı şekli değildi. Plastik torba, plastik kelepçe, saçlar, takı ya da iç çamaşırının ganimet olarak alınması. İlerleyen zamanlarda bu kişinin saldırı noktalarını büyük bir özenle seçtiğini düşünmeye başladık. Tüm saldırılar hız ya da güvenlik kameralarının bulunmadığı,

kaldırımın yanında geniş çalılıarın olduğu, evlerden ya da binalardan uzak yerlerde yaşıanıyordu. Bu da saldırganın detayları önceden gözden geçirdiğine işaret ediyordu."

[JOCELYN]

Thames Valley polis memurları yakınlarda yaşıayan ya da çalışan insanları sorguladı ama işe yarar bilgi elde edemediler. Ellerinde ne kanıt ne de bir ipucu vardı. Ama zamanla yeni bir teori oluşturdular.

["BAY X"]

"Dedektif Çavuşlardan biri tecavüzcünün saldırı bölgesinde beklemediğini, hedeflerini takip ettiğini düşündüğünü söyledi."

[JOCELYN]

Bu Dedektif Çavuşun adı Adam Fawley'ydi. Davaya yapacağı önemli katkılar burada bitmiyordu. Hatta bu davadaki çalışmaları sayesinde Başamir'den takdir alarak Dedektif Amirlik rütbesine yükseltilecekti. Çünkü Gavin Parrie'nin tutuklanmasına neden olan kanıtı bulan kişi Adam Fawley'ydi.

Yani bu davanın Adam Fawley'nin hayatını değiştirdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Sadece profesyonel anlamda da değil.

Eylül 2000'de, yani Gavin Parrie'nin Old Bailey'de hüküm giyip müebbet hapis cezasına çarptırılmasından bir yıl kadar sonra Adam Fawley, Alexandra Sheldon adında bir kadınla evlendi.

Sheldon avukattı, hayatı boyunca Oxford'da yaşamıştı. Ayrıca Yol Kenarı Tecavüzcüsünün üçüncü kurbanıydı.

[THE ROLLING STONES'UN "EMOTIONAL RESCUE" ŞARKISI ÇALİYOR]

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast'lerini Spotify'da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

(MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR)

* * *

Alex Fawley durdur tuşuna basıp tabletini itti. Elleri titriyordu.

Bunun olacağını biliyordu; kendini hazırlamaya çalışmıştı ama ne söyleyeceklerini bilmekle söylediklerini duymak aynı şey değildi.

Ellerinin titremesine engel olmak için onları karnının üstünde birleştirdi; çocuğunu koruyan derisi sıcaktı ama parmakları donuyordu.

Adam'la konuşması gerekiyordu.

Buna gerek kalmaması için dua etmişti, bunu dinlediğini öğrenmesini istemiyordu. Ama artık başka seçeneği yoktu.

* * *

St. Aldate's Polis Merkezi'nde Somer kendini açığa alınmış gibi hissediyordu. Fakat kimseyi suçlayamazdı; her şeyi kendi başına halletmeye çalışıyordu. Boddie'den haber geldiğinden beri ekipteki herkes adrenaline dolup taşıyordu ama o bastırılmış, karantinaya alınmış hissediyordu. Kalabalık bir ofiste herkes etrafında koşuştururken, o kendini öylece oturan insanların olduğu reklamlardan birinde gibi hissediyordu. Bu izole insanların hep bir sorunu vardı; soğuk algınlığı, baş ağrısı, grip—ama hiçbir zaman ciddi bir şey değildi. Kolayca düzeltilen şeylerdi. İç geçirdi. Demiryolu hattındaki kadına ne olduğunu umursamıyor değildi, sadece bir şey yapacak enerjiyi bulamıyordu. Bütün sabah hiçbir şey yapmamıştı ve düşünmesine engel olacak, beynini kullanmasını gerektirmeyecek minnetsiz görevleri bitmeye başlamıştı.

Ayağa kalkıp ekranına bakan, yüzü mavi ışıkla aydınlanan Baxter'in yanına gitti. Fare altlığının yanında üç tane boş çikolata paketi duruyordu. Çok güvenilir bir stres işaretiydi.

“Yardım lazım mı?”

Baxter kafasını kaldırıp somurttu. “Vay be, ilk defa senden bunu duydum. İyi misin?”

Dinleyecek ne kadar zamanın var? diye düşündü Somer. “Üzümünü ye, bağıni sorma.”

Baxter tek kaşını kaldırdı. “Yani, Emniyet Müdürü’nün kafayı taktığı şu Twitter sayfasına bakabilirsin. Marina Fisher’ı ifşa eden sayfa. Hızlıca göz attım ama tüm cevaplara falan bakamadım.”

“Harika,” dedi Somer. “Detayları gönder.”

Baxter ona tatsız bir bakış attıktan sonra ekranına dönüp klavyede bir tuşa bastı. “Keyfini çıkar.”

Somer gönderdiği şeyi açtı, sonra arkasına yaslandı. “Bu mu? Kullanıcı ismi kesinlikle bu mu?”

Baxter tekrar somurttu. “Evet. Ne olmuş? Bana bir anlamı var gibi gelmedi.”

“Hayır,” dedi Somer neredeyse kendi kendine. “Ama yine de bir anlamı olmalı.”

* * *

Telefonu Ev açmıştı. “Asante?” dedi kafasını kaldırıp. “Seni arıyorlar, hat üç.”

Asante sesi hemen tanımıştı.

“Bayan Monroe, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Hafif bir duraksama oldu. “Buradayken söylediğiniz şey hakkında.”

Asante kalemine uzandı. “Evet?”

“Garezi olan bir başvuru sahibi var mı diye sormuştunuz ya? Meslektaşlarımla konuştum ve profesyonel içgüdülerimize ters düşse de bu durumda bir istisna yapabileceğimize karar verdik.”

“Monroe durup nefes aldı. Asante hiçbir şey söylemedi. Sessizliğin değerini biliyordu.

“Biri vardı. Potansiyel aile olarak değerlendiriliyorlardı. Maalesef uygun olmadıklarına karar verildi.”

“Anladım.”

“İkisi de kırklı yaşlarındaydı. Muhtemelen son şanslarıydı. Beyefendi çok kızdı. Bağışmaya, tehditler savurmaya başladı.”

Asante somurttu. “Fiziksel tehditler mi?”

“Hayır,” dedi kadın hızla. “O türden değil. Tanıdıkları olduğunu, onun kariyerini mahvedeceğini söyledi. O türden tehditler. Çok nahoş bir durumdu. Neredeyse polisi arıyorduk.”

Asante defterini çıkardı. “Peki, neden reddedildiler?”

“Hayır, reddedilmediler, uygun olmadıklarına karar verildi,” dedi kadın hızla. “Ama sebebini söyleyemem. Bu kadarını söyleyerek bile sınırı aşıyorum.”

“Ama bu kadar bilgiyle bir şey...

“İki ya da üç hafta önceydi,” dedi kadın sözünü keserek. “Son zamanlarda kendisiyle görüşen tüm başvuru sahipleriyle görüştüğünüzü söyleyemez misiniz?”

Bu kadın çok kurnazdı.

“Olur tabii. Muhtemelen söyleyebiliriz. Adresi verebilir misiniz?”

Adresi yazmaya başladı fakat posta kodunu görünce şaşırdı, önyargılı olduğunu fark etti. Çünkü burası Cowley, Blackbird Leys ya da Littlemore değil, herkesin yaşamak istediği OX2’ydi.

“Teşekkürler,” dedi. “Sizi bulaştırmamak için elimden geleni yaparım.”

Monroe iç geçirdi. “Hâlâ kötü hissediyorum ama suçlu o adam çıkarsa bir şey yapmadığım için kendimi asla affetmezdim.”

“Sonucu haber veririm.”

“Vermesenez daha iyi,” dedi kadın hızla. Sonra kısa bir duraksama oldu ve ekledi, “Ama Iffley Caddesi’ne yolunuz düşerse uğrayın.”

Asante birkaç saniye sonra telefonu kapadığında gülümsüyordu.

* * *

“Tamam,” dedi Baxter sandalyesine yaslanıp Quinn’e bakarak. “Walton Well Köprüsü etrafındaki tüm kameraları inceledim ama sifıra sıfır elde var sıfır.”

Quinn somurttu. “İnanmıyorum, bir şeyler olmalı.”

Baxter somurttu. “Yok. En yakın kameralar Walton Sokağı’nda. İki kameranın da önünden geçmeden köprüye kolaylıkla çıkılabilir.”

Quinn hâlâ somurtuyordu. “Köprüde hiç kamera olmadığından emin misin?”

Baxter derin bir nefes aldı. “Ne yaptığımı biliyorum.”

“Shrivenham Geçidi?”

Baxter kafasını hayır anlamında salladı. “En yakın kamera göbekte. Altmışa gelince koyu renkli sedanları saymayı bıraktım. Model ve marka olmadan boşa kürek çekiyoruz. Tabii araba o yöne gitmemiş bile olabilir. Gidebileceği bir düzine yol var.”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandı Quinn. “Yüzüme vurma-
na gerek yok.”

* * *

“Bay Cleland?”

“Evet, ne istiyorsunuz?”

Merdivendeki adam terzi işi beyaz şort ve pembe çizgili bir gömlek giymişti. Gömleği şortunun içine sokmamıştı. Arkasında yükselen bina gösterişli ve kusursuz derecede bakımlıydı, ayrıca gerekenden daha büyüktü. Evine Benzeyen Kişi yarışması olsa bu adam kesinlikle kazanırdı.

Asante kimlik kartını gösterdi. “Dedektif Memur Anthony Asante,” dedi en iyi devlet okulu sesiyle. “H” harfini özellikle vurguladı, OX2’de yardımı oluyordu.

Adam somurttu. “Öyle mi?” diyerek yola baktı, Range Rover’ın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. “Ne oldu?”

“İçeri girebilir miyim? Durum biraz karışık.”

Adam tereddüt etti, Asante’yi baştan ayağa süzdükten sonra onu eve almanın güvenli olduğuna karar verdi. Muhtemelen Burberry kravattan etkilenmişti. Onun da yardımı oluyordu.

Salon, Asante’ye ailesinin Holland Park’taki evini hatırlatmış-
tı. Pahalı mobilyalar, çerçevenlenmiş antikalar, sehpalarda sergilenen

prestij kitaplar. Ama ailesinin evinde bir rahatlık, bir doğallık vardı, o hissi burada alamıyordu. Etrafına bakıp nedenini anlamaya çalıştı. Belki de çok fazla sürahi olduğu içindi (Üç taneyi kabul edebilirdi ama beş tane? Kimin beş tane sürahiye ihtiyacı olurdu ki?) ya da resimlerin hepsinde bir şey öldüren insanların olmasındandı. Belki de her şeyin fazla düzgün, fazla toplu olmasıydı sebep. Burada bir çocuk hayal edemiyordu. Bahçede büyük bir şemsiye altında bir kadın oturuyordu, Cleland'ın buraya teras dediğine hiç şüphe yoktu.

"Bu eşiniz mi?"

Cleland tekrar somurttu. "Evet. Neden?"

"O da bize katılabilir mi? Her şeyi iki kez tekrarlamamış olurum."

Cleland'ın yüzü daha da asıldı ama bir şey söylemeden sürgülü kapılara gitti.

"Marianne! Bir dakika gelsene."

Kadının beyaz pareosunun altında turkuaz bir bikini vardı. Tıpkı eşi gibi zengin, bakımlı bir görüntüsü vardı ama çöp gibiydi ve Asante kadının cildinin, pahalı kuaförlerde kesilip boyanmış saçının ve makyajının altında çok kuru olduğunu sezdi. Cleland odanın ortasında ellerini cebine sokmuş dikilirken bütün boşluğu dolduruyordu.

"Evet, konu nedir?" diye sordu.

"Elimizdeki bilgilere göre yakın zamanda Konsey Evlat Edinme Hizmetine başvurmuşsunuz."

Kadının gözleri büyüdü ve eşine baktı.

"Bu gizli bir bilgi," dedi adam. "Ayrıca sizi hiç ilgilendirmez."

"Sizi temin ederim ki başvurunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bay Cleland. Ya da durumunuz hakkında. Sadece yakın bir zamanda ofislerine gittiğinizi biliyorum."

Marianne Cleland öne eğildi; her hareketi çekingen görünüyordu. "Konu eğer..."

"Ben hallederim," dedi Bay Cleland. Çenesini biraz kaldırdı. "Evet, birkaç hafta önce gitmiştik. Saçma sapan bir yer. Bizim gibi insanların ayaklarına kapanmaları gerekir, değil mi?"

Asante yüzündeki nötr ifadeyi korudu. “Yani ne tür insanlar, efendim?”

Cleland koluyla etrafını gösterdi. “Eve baksanıza. Akli başında bir çocuk bunları istemez mi?”

Asante cevap vermek yerine defterini çıkarmayı tercih etti. “Bayan Smith’le görüşmüştünüz, değil mi?”

Cleland’ın siniri bozulmuş gibiydi. “Cevabını bildiğiniz soruları sormanın anlamı var mı?”

“Teyit etmek için, efendim. Bayan Smith’le görüştünüz, değil mi?”

“Sorumlumuz oydu,” dedi kadın. “Çok iyi bir kadın...”

“Beceriksizin teki. Hepsi öyle!” diye çıkıştı Cleland. “Şikâyet falan mı ettiler?”

Asante başını iki yana salladı. “Hayır efendim. Bayan Smith şikâyetinde bulunmadı...”

“O zaman...”

“Bayan Smith öldürüldü.”

Kadın hafifçe çığlık attı ama o anda bile gözleri önce eşine gitti.

Cleland, Asante’ye baktı ve yüzü kızardı. “Eğer bir şey ima ediyorsanız...”

“Hiçbir şey ima etmiyorum,” dedi Asante. “Soru soruyorum. Cinayet soruşturması böyle yapılır.”

Kelime odada bomba gibi patladı.

“Bakın,” dedi Cleland, “kadına ne olduğunu bilmiyorum ama bizimle hiçbir ilgisi yok. Bizim gibi insanlar gidip cinayet işlemez. Gerçi... diye durdu, dudaklarını büzüp gözlerini kaçırdı.

“Gerçi?” dedi Asante sakince.

Cleland nefes aldı. “Tamam, tartıştığımızı biliyorsunuz. O yüzden buraya geldiniz değil mi? Evet, tartıştık. Bunu itiraf etmekten çekincem yok. Bize reddedildiğimizi söyledi. Dediğine göre” —parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı— “uygun değilmişiz. Herhâlde liberallerin hoşuna giden duygusallıklarımız yok

diye. Çok zenginiz, çok süslüyüz, çok beyazız diye.” Kendini toparladı, kızardı ve elini saçlarında gezdirdi. “Sinirim bozulmuştu, tamam mı? Kızdım. Benim yerimde kim olsa kızardı.”

Muhtemelen, diye düşündü Asante. Ama herkes senin gibi tepki vermezdi.

“Bu görüşmeden sonra Bayan Smith’le herhangi bir görüşmeniz ya da iletişiminiz oldu mu?”

Cleland’ın yanakları daha da kızardı. “Bir e-posta göndermiş olabilirim, o ânın kızgınlığıyla. Anlarsınız ya...”

“Yani cevabınız evet mi?”

Cleland başını evet anlamında salladı.

“Ofise gittiniz mi? Onunla konuşmaya çalıştınız mı?”

“Hayır. Kesinlikle gitmedim.”

“Bayan Smith’in meslektaşlarıyla konuştum, görüşmeden sonra birkaç gün sizi ofisin önünde gördüklerini söylediler,” diyerek notlarını karıştırdı. “Kesin konuşmak gerekirse 25 Haziran günü, saat beş civarında.”

Cleland birkaç kez gözlerini kırptı. “Alışveriş yapıyordum. Birkaç blok ötede iyi denebilecek bir şarapçı var.”

Asante kafasını salladı. “Yani dükkâna gidip kayıtlara baksak isminizi görür müyüz?”

“Hayır. O gün bir şey almadım.”

Asante not aldı ve bunu yaparken olabildiğince yavaş davrandı.

“Yani Bayan Smith’le görüşmek niyetinde değildiniz öyle mi? Ofisten çıkışını yakalamayı düşünmüyordunuz?”

“Kesinlikle hayır.”

“Belki de evine gitmek daha iyi olur diye düşündünüz? Görülmeniz daha zor olurdu. Fikrini değiştirmesi için konuşmak istemiş olamaz mısınız?”

“Tabii ki hayır,” dedi adam öfkeyle. “Bir kere, nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

Kadın oturduğu yerde dikleşti. “Ayrıca Hugh böyle bir şeyi asla...”

“Ne dedim?” dedi Cleland ona bakmadan, “ben hallederim.”

“Dün gece neredeydiniz, Bay Cleland?”

Cleland ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. “Dün gece mi?”

Asante başıyla onayladı, not almaya hazır bekliyordu.

Cleland ensesini kaşdı. Göz teması kurmayı kesmişti.

“Koşuya çıktım.”

“Evet,” dedi eşi. “Arabayla gitti.”

Asante somurttu. “Koşuya çıktım demediniz mi?”

“Çıktım,” dedi Cleland. “Shotover’da koşuyorum.”

Asante not aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Shotover buradan sekiz on kilometre uzakta olmalıydı, Cleland’ın ayağının altında üniversite parkları varken oraya gitmesi tuhaf bir seçimdi. Ayrıca üniversite parklarını bile turlayamayacak gibi bir hâli vardı. Ama konunun yakınlıkla alakası olabilirdi: Shotover İlçe Parkı Smith’in Shrivenham Geçidi’ndeki evinden on dakikalık mesafedeydi. Gerçi Cleland bu adresi bilmediğini iddia ediyordu.

Fakat Smith’in kapısına gelen adam koşucu gibi giyinmişti.

* * *

Fawley’nin kapısı kapalıydı. Quinn, Dedektif Amir’in bugün savcıyla görüşeceğini sonradan hatırladı. Fisher davası hakkında. Ama artık bu bayat habere dönmüştü.

Savcı kadındı. Ellilerindeydi ve iri yarı biriydi. Kısa saçları kırışmıştı, gözlük takıyordu. Merhamet nedir bilmeyen birine benziyordu. Ya da sabır.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Smith davası hakkında hızlı bir toplantı yapacağız. Ailesi cesedin kimliğini resmî olarak doğruladı, elimizde bir şüpheli de var gibi; iş yerinde kavga ettiği bir adam. Potansiyel ebeveynler olarak reddedilmişler ve adamın hiç hoşuna gitmemiş. Biraz fazla ayrıcalıklıların, anlatabildim mi bilmiyorum ama.”

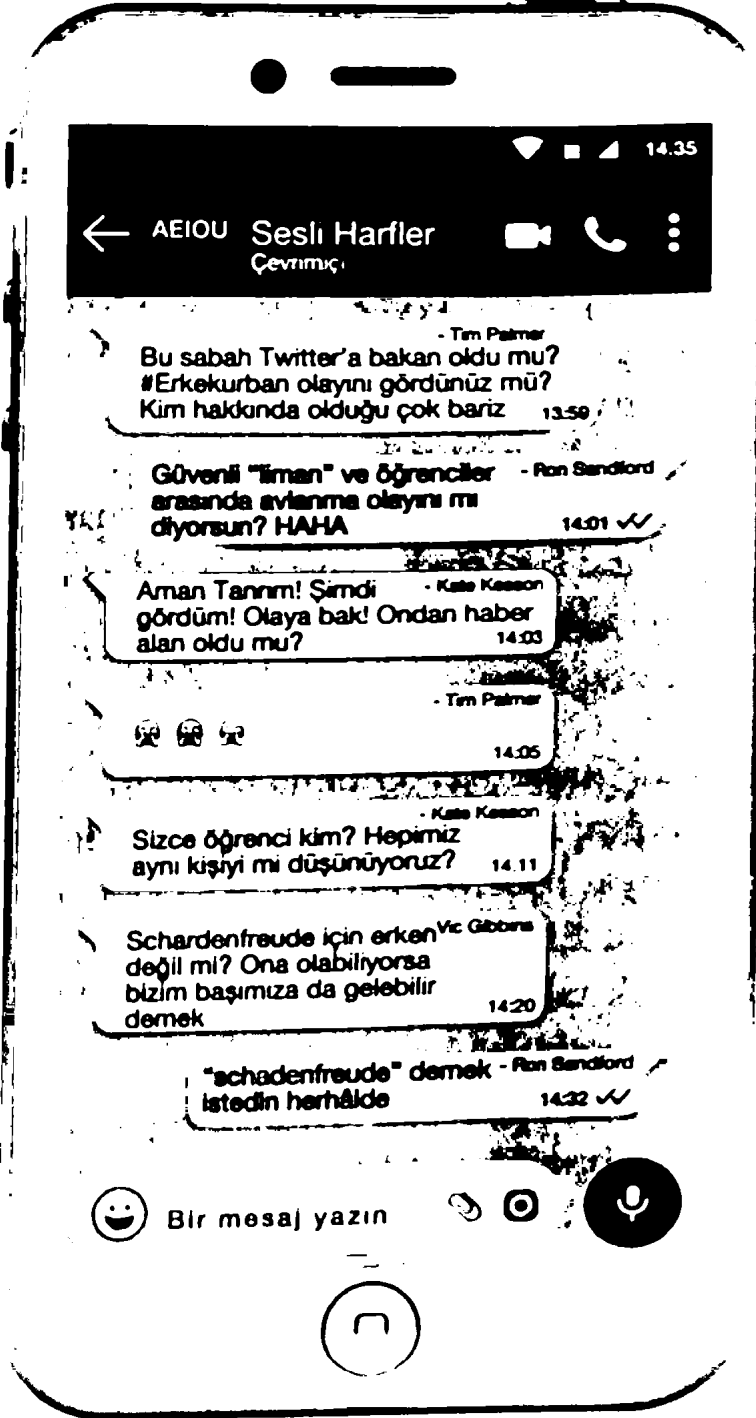
Savcı başını kaldırıp iç geçirdi.

Fawley başını onaylar gibi salladı. “Tamam, iyi iş çıkarmışsınız.”

Quinn bir saniyeliğine durdu, sonra ekip odasını işaret etti. “Gelmek istemediğinize emin misiniz?”

Fawley başını iki yana salladı. “Durum kontrolün altında gibi. Gereken bilgileri bana ilet, yeter.”

* * *

* * *

“Yani 25 Haziran günü Cleland’ın ofis çevresinde görüldüğüne eminiz. Ayrıca Smith’in kaybolduğu gece kapısına gelen adam da koşucu gibi giyinmişti.”

Quinn tahtanın başında heyecanla bir şeyler yazıyordu. Arkasını döndü. “Başka?”

“Evlat edinme servisi, çalışanların adresini vermiyor,” dedi Asante, “yani oraya gitmişse adresi başka bir şekilde öğrenmiş olmalı.”

Quinn düşündü. “Seçmen kütüğü?”

Baxter kafasını kaldırdı, kısa bir süre klavyede tuşlara bastıktan sonra yüzünü ekşitti. “Yani, evet, ismi var ama sadece ‘E. Smith’ olarak geçiyor. Aynı isimden düzinelerce var.”

Quinn düşündü. “Onu eve kadar takip etmiş olabilir. Adamı gördüğünü söyleyen komşu gün sonuna doğru olduğunu söylemedi mi?”

“Evet,” dedi Asante ikna olmamış gibi, “ama Smith’in komşusu onu eve aldığını da söyledi. Cleland’ı gerçekten evine davet eder miydi? Yani nasıl biri olduğunu biliyordu; onu tehdit etmişti, korkunç bir e-posta yollamıştı.”

Baxter omuzlarını silktilti. “Belki özür dilemeye geldiğini söylemiştir? Onun gibi adamlar cazibelerini kullanmakta mahirdir.”

“Ben yine de onu içeri alacağını düşünmüyorum,” dedi Somer kararlı bir sesle. “Ben kapıyı bile açmazdım.”

“Ama imkânsız değil sonuçta,” diye ısrar etti Baxter. Özür dilemeye geldiğine ikna ettiğini düşün. Kadın ona içecek bir şeyler teklif ediyor, oturup konuşuyorlar ama sonra onu kızdıracak bir şey söylüyor; fikrini değiştirmeyeceğini anlatıyor. Adam kızıyor; iri yarı bir adam ve kadın epey minyon.”

Quinn kafasını salladı. “Tamam, buraya kadar mantıklı. Onu öldürdüğünü bile düşünebilirim. Ama tecavüz? Orası biraz uçuk geliyor.”

Baxter somurttu. Quinn haklıydı. Parçalar yerine oturmuyordu.

“Diğer yandan,” dedi Quinn, “adamın panikleyip cinayeti intihar gibi göstermeye çalışması kesinlikle mantıklı.”

Tahtaya dönüp haritaya dokundu. "Walton Well Köprüsü, Smith'in eviyle Cleland'ın Lechlade Caddesi'ndeki evi arasında."

"Yoldaki kameralara bakabiliriz," dedi Baxter tekrar klavyesine dönerek. "En azından artık ne aradığımızı biliyoruz. Range Rover oldukça dikkat çeken bir araba."

"Cleland ailesinin ikinci bir arabası var mı onu da kontrol et," dedi Asante ona bakarak. "Smith'in komşusu koyu renkli bir sedan gördüğünü söyledi; büyük, süslü bir tank değil."

Ev kalkıp tahtaya yaklaştı. Cleland'ın çalıştığı şirketin internet sitesinden alınmış fotoğrafına baktı. Üstünde takım elbise vardı; iri ve özgüvenli görünüyordu. Ev arkasına döndü. "Bayan Singh, kapıdaki adamın Quinn'e benzediğini söylemedi mi? Cleland'ın Quinn'le alakası yok."

Quinn buruk bir gülümsemeyle baktı. "Bunu iltifat olarak alıyorum."

Somer, Asante'ye döndü. "Gerçi Cleland'la aynı boyda sayılırlar, değil mi?"

Asante başıyla onayladı. "Sayılır. Ama aralarında en az on kilo var."

Somer somurttu. "Cleland o ağırlığı göbeğinde taşıyor gibi. Bayan Singh de kapıdaki adamı arkadan görmüş."

Fotoğrafa baktılar. Sessizlik uzadı ve sonunda Baxter hepsinin aklından geçeni söyledi.

"Cleland olabilir."

"Tamam," dedi Quinn gülümsemeye başlarken. "Onu bu-
raya alalım."

* * *

Caleb Morgan'ın çekyatı, Kuzey Oxford'da hâlâ öğrenci yurdu olarak kullanılan az sayıdaki evden birinin zemin katındaydı. Ev'in karşılaştığı gardırop beklediğinden güzeldi ama sonra Morgan'ın annesinin kim olduğunu hatırladı. Diğer yandan, aldığı tepki tam da beklediği türdendi.

“Defolup gitsene!” dedi Caleb, kapıyı kapatmaya çalışarak. “Freya ona yaptıklarını anlattı, beni kadınlara şiddet uygulayan bir tip olarak göstermişsin. Sana söyleyecek lafım yok.”

Everett bir adım ileri attı. “Böyle davranarak kendini daha da zora sokuyorsun, Caleb. Senin yaptığını biliyoruz.”

“Ne? Şimdi neyle suçluyorsun?” dedi Caleb öfkeyle. “Ruanda katliamı mı? 11 Eylül saldırısı mı? Yok, bekle. Kennedy suikastı. Kesin Kennedy suikastı.”

Ev bu yemi yutmadı. “Twitter’daki hikâye hakkında konuşmaya geldim.”

Caleb somurttu. “Ne hikâyesi?”

“Ne hikâyesi olduğunu çok iyi biliyorsun. Marina hakkındaki hikâye.”

“Ne diyorsun anlamıyorum.”

“Bilişim bilen tek kişi sen değilsin, Caleb. Twitter’daki o hikâyeyi orijinal gönderiye kadar takip ettik. O gönderiyi atan profil aynı gün oluşturulmuş. İsmi de JosephAndrews2018.”

Caleb ona itinayla boş boş baktı. “Hiçbir şey anlamadım.”

Ev tek kaşını kaldırdı. “Bu minik kelime oyunu senden çıkmadı değil mi? Freya’nın işiydi.”

Caleb gözlerini kırptırarak başka yöne baktı.

“İngiliz dili ve edebiyatı okuyor değil mi? Joseph Andrews, on sekizinci yüzyılda yazılmış bir hikâye. Bir tacizci hakkında. Ama bu sefer durum farklı. Otoriter konumda olan kişi kadın ve kendinden çok daha genç bir adama saldırıyor. Tıpkı Marina ve sen gibi,” diyerek ona tiksinti dolu bir bakış attı. “Herhâlde bunu anlamayacak kadar salak olduğumuzu sandınız, değil mi? Sizin şansınıza, meslektaşlarımdan biri de İngiliz dili ve edebiyatı mezunu.”

Caleb da ona nefretini yansıtan bakışlar attı. “Zorlamaya bak. Thames Valley polisi buna soruşturma diyorsa...”

“İsimle de kalmıyor. Bu hesabı açan kişi işini biliyormuş, bulunmamak için ne gerekiyorsa yapmış,” diyerek omuzlarını silkti. “Senin gibi biri için çocuk oyuncağı, değil mi?”

Caleb homurdandı. “Siz, onun bana yaptıklarını herkesin bilmesini istediğimi mi sanıyorsunuz?”

“Hayır, bence istemiyorsun. Ama senin de bildiğin gibi ismin verilmedi; ne orijinal gönderide ne de sonrakilerde adın geçiyor. Hiçbir yerde yok. Sadece yarım akıllıların bile beş dakikada anlayabileceği imalarda bulunulurak, öğretim görevlileri arasındaki bir kadından bahsedildi.”

“Peki, ne yapacaksınız? Bilgi sızdıran birini arıyorsanız bence soruşturma ekibindeki birinin bilgi sızdırması çok daha muhtemel.”

Arkasından boğuk bir ses geldi. Gıcırta gibi bir sestti ama yalnız olmadığını işaret etmeye yetmişti. *Freya*, diye düşündü Ev. *Freya yanında.*

Caleb kapıyı kapatmaya başladı. “Söylemek istediğin başka bir şey varsa avukatlarımla konuş. Şüpheyi mahal vermemek için söylüyorum, ismim şimdi ya da gelecekte ortaya çıkarsa onlar seni arar.”

* * *

“Çekin o pis ellerinizi üstümden, bu ne cüret! Avukatımı arayacağım.”

Cleland'ı karakola getirmenin zor olacağı belliydi fakat kendi isteğiyle gelmeyi açık açık reddedince tutuklanması gerekti ve durum iyice çirkinleşti. Kapısının önünde nahoş bir itişme yaşandı. Yolun sonundaki üniversite öğrencileri bu manzarayı nesheli bir şaşkınlıkla izlediler. Asante de yüzüne dirsek yedi.

“Kalabalık geldiğimiz iyi olmuş,” dedi Quinn, Baxter Cleland'ı zorla götürdüğü sırada. Öğrencilerden bazıları fotoğraf çekiyordu, Cleland bas bas bağırarak orantısız güç kullandıklarını söylüyordu, daha sonra uygun olmayan bir haşinlikle arabaya sokuldu. “İyi tarafından bak. Artık onun parmak izlerini ve DNA örneklerini almak sorun olmayacak,” diyerek kanıt torbasına konmuş lekeli, beyaz bir tişört ile iç çamaşırı gösterdi. “Ya da kirli çamaşırlarını almak.”

“Doğru,” dedi Asante çenesini ovarak. “Diğer bir yandan, avukatının çok aksi biri olduğuna bahse giderim.”

* * *

Oxford Mail Online

10 Temmuz 2018 Salı, Son güncelleme bugün 15.45

FLAŞ HABER: Headingtonlu kadının güvenliğinden şüphe edilmeye başlandı

Yazan: Richard Yates

Headington'da yaşayan ve pazartesi günü işten çıktığından beri haber alınamayan kadının dostları ve komşuları başına bir şey gelmiş olabildiğinden endişelenmeye başladı. Shrivenham Geçidi'nde yaşayanlar Thames Valley polisinin kapı kapı dolaşp ifade aldığını, olay yeri inceleme ekibinin geldiğini söyledi; bu da ismi henüz açıklanmamış kadının güvenliği konusundaki şüpheleri besledi. **Bu flaş haber güncelleniyor ve bilgiler elimize ulaştıkça yenilenecek.**

Shrivenham Geçidi'nde mi yaşıyorsunuz ya da bu hikâyeye dair bilginiz mi var? Bana richard.yates@ox-mailnews.co.uk adresinden ulaşabilirsiniz.

* * *

“Sakin olun efendim.”

Parmak izi ve DNA örneği almanın yaşattığı aşağılayıcı hisler Hugh Cleland'ın ruh hâlini daha da kötüleştirmişti. Ama Çavuş Woods da en az onun kadar iriydi ve onca yaygaracı sarhoşla uğraştıktan sonra mor pantolonlu bir adamdan çekinecek değildi. Woods hücrenin kapısını kapadığında, Cleland bağırıp insanları itmeye devam ediyordu.

“Yakında sıkılır,” dedi Woods. “İfade için getirmemi istediğinizde ararsınız.”

Quinn gülümsedi. “Acelemler yok. Ayrıca avukatı operaya gitmiş, o yüzden gelmesi uzun sürer.”

Cleland hücrenin içinden bomba atar gibi küfürler savurmaya devam ediyordu.

Quinn'in gülümsemesi daha da büyüdü. "Zaten arkadaş biraz motoru soğutsa daha iyi olur, değil mi?"

"Soğur mu bilemiyorum," dedi Woods ciddiyetle. "O hücrede soğuyacağını hiç sanmıyorum."

* * *

Adam Fwley
10 Temmuz 2018
17.09

Quinn'den gelişmeleri öğrenmek üzereydim ki Harrison beni çağırttı. Morgan davası için başımın etini yiyeceğinden hiç şüphem yoktu. Sıcaklık gün boyunca hiç düşmemişti. Binanın içindeki hava boğucuydu, halıda yanık kokusu vardı.

"Ah, Adam," dedi kapıyı açtuğım sırada. "Seni yakalayabildiğime sevindim. Otur."

Mutlu görünmüyordu. Ama hiçbir zaman mutlu görünmezdi.

Önümdeki dosyayı açıp notlarımı çıkardım. "Tecavüz ve Ağır Cinsel Suçlar Uzmanıyla bu öğlen görüştüm. Davayı inceledik ve ona göre..."

Somurttu. "Ne?"

"Caleb Morgan davası, efendim. Bu konuyu öncelik vermemiz konusunda oldukça açık konuştunuz..."

Bana pis bir bakış attı. "Bir kadın cesedi bulundu. Bence bu daha ciddi bir dava, sence de öyle değil mi?"

"Soruşturma devam ediyor, efendim. DK Quinn olası bir zanlı buldu, bu toplantı biter bitmez kendisinden son gelişmeleri öğreneceğim."

Yine somurttu. "Benim bilmek istediğim, DA Fawley, kurbanla önceden ilişkiniz olduğunu neden kimseye, özellikle de bana söylememiş olduğunuz."

Ona baktım. "Anlamadım?"

"Benimle dalga geçme, Adam. Havamda değilim."

“Gerçekten efendim. Ne dediğinizi anlamadım.”

Gözleri kısıldı. “DK Quinn’e göre kurbanın kimliği bu öğlen 13.00 civarı doğrulanmış ve bu bilgiyi 13.15’te sana bizzat iletmiş.”

Konu nereye gidiyordu bilmiyordum ama hoşuma gitmemişti.

“Evet efendim ama hâlâ...

Harrison arkasına yaslandı.

“Kurbanın ismi nedir?”

Bu sefer ben somurttum. “Emma Smith.”

“Hâlâ onu tanımadığınızı mı iddia ediyorsun?” Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyor gibi bir hâli vardı.

“Çünkü tanımıyorum. Tanımıyorum...”

“O zaman dairesinde ne aradığınızı açıkla mısınız?”

Öylece bakakaldım. “Ne?..”

“Parmak izleri var,” dedi Harrison. “Smith’in dairesinde senin parmak izlerin var.”

Sonra anladım. Darbe gibi indi ama çok geçti.

Yutkundum. “Eğer...”

İronik bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Eğer ne?”

“Eğer eşimin arkadaşından bahsediyorsak... Duraksadım. Tanırım. “Gerçekten, efendim. Bağlantıyı kuramadım. Ekip odasına da gitmedim, fotoğrafını görmedim, o yüzden...”

“Eşinin arkadaşı ve isminden tanımadın mı?”

Acımasızca ironi yapıyordu.

Yüzümün kızardığını hissettim. “Yani, eşimin Emma diye bir arkadaşı olduğunu biliyordum ama soyadını bilmiyordum,” diyerek öne eğildim. “Efendim, durumun nasıl görüldüğünün farkındayım ama Alex’in arkadaşıydı, benim değil. Birlikte üniversiteye gitmişler, yılda birkaç kez görüşüyorlardı. Ben kendisini daha da az görüyordum.”

Ama hâlâ inanmıyordu. “Geçen sene kısa süreli koruyucu aile olmanızı Emma Smith ayarlamadı mı? Hani benim de onayladığımı?”

Yutkundum. "Evet efendim ama o işi tamamen Alex yürüttü, ben hiç bulaşmadım. Söylediğim gibi efendim, Emma Smith'le arkadaş değildim; tanıdık demek bile zor olur."

"Öyle diyorsun ama yine de evine gittin."

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordum. "Şey, evet. Onu açıklayabilirim."

"Umarım açıklayabilirsin çünkü şu anda..."

"Dairesine gittim. Ama onun isteği üzerine. Karakola gelip beni ziyaret etti. Konuşmak istediği bir şey varmış."

Tekrar somurttu. "Neden burada konuşmadınız? Böylesi daha uygun olurdu."

"Ben de öyle söyledim," dedim hızla. "Burada konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama durumu resmileştirmek istemiyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

"Dün, efendim."

"Dün mü? Dairesine dün mü gittin?"

Gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama başaramadım. "Evet efendim." Derin bir nefes aldı. Bir kez daha aldı. "Yani evine uğradın. Saat kaçta?"

"Dokuz civarı. İşten sonra gelmemi rica etti."

Harrison ağzını açmıştı ki ben önce davrandım.

"Birinin onu takip ettiğini düşünüyordu. Birkaç kez evinin önünde, karanlıkta öylece duran birini görmüş. Bir araç görmüş..."

Harrison arkasına yaslanıp bana baktı.

"Klasik sorgulama sorularımızı sordum, efendim. Eski sevgililerini, meslektaşlarını, onu tehdit eden ya da korkutabilecek biri olup olmadığını sordum. Aklına kimse gelmiyordu. Eşimden kısa süre önce ayrıldığı bir sevgilisi olduğunu biliyordum, ayrılan kişi o değilmiş. Bu yüzden resmî bir soruşturma açacak kadar

kanıt olmadığını söyleyip not tutmasını önerdim; bu kişiyi tekrar görürse fotoğrafını çekmeye çalışmasını söyledim, fiziksel anlamda tehlikeye uğradığını hissederse 999'u aramasını tavsiye ettim. Sonra da eve döndüm.”

Hafifçe öne doğru eğildim. “Geriye dönüp bakınca başka bir şeyler daha yapmam gerekirmiş, yapmadığım için çok pişmanım. Bu durumun polisi kötü göstereceğinin farkındayım ama tehlikede olduğuna dair gerçekten hiçbir işaret yoktu.” Hezeyanla kendimi toparlamaya, düşünmeye çalışıyordum. “DK Quinn’in Cleland hakkında söylediklerine bakılırsa en mantıklı aday o.”

Ama Harrison nedense beni dinlemiyordu. Öfkesinin güçlendiğini, kendini kontrol etmek için uğraştığını hissedebiliyordum.

“Yani demiryolu hattında bulunan kurbanın isminin eşinin arkadaşıyla aynı olduğunu, ırkının aynı olduğunu biliyordun ama aynı kişi olabilecekleri kaç saattir aklına gelmedi öyle mi?”

Yutkundum. “Dediğim gibi, efendim, ...

Ama beni dinlemiyordu. “Senin ekibin günün büyük kısmını Emma Smith’in dün gece dairesine aldığı adamı arayarak geçirdi –senin tasvirine uyan birini– ve bunun tesadüf olmayabileceği senin aklına hiç gelmedi, öyle mi?”

Bir de ben tesadüflere inanmıyordum ve şimdi bunu bana hatırlatacağından emindim.

“Ayrıca sen her seferinde demez misin...

Sözünü kestim. “Özür dilerim efendim. Soruşturmanın ilk adımlarını DK Quinn yürütüyordu ve söylediğim gibi tüm günümü savcıyla geçirdim. Detaylara bakacak zamanım olmadı. Ama şimdi anladım ki...

Ama daha fazla fırça yemeyecektim. Arkamdaki kapı açıldı. Kimseyi beklemiyordum ama Harrison’ın beklediği açıktı. Kafasını kaldırıp hızla içeri girmesini işaret etti. Arkamı döndüm.

Dedektif Amir Ruth Gallagher. Nitelikli Suçlar ekibinden.

Bana hızla bir baş selamı verdi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "DA Fawley."

DA Fawley. Faith Appleford davasında birlikte çalışmamızın üstünden üç ay bile geçmemiştii ama bana "Adam" dememişti. Bu meslekte arkadaşla en yakın şey olacağımızı düşündüğüm hâlde.

"Ruth," derken sesimdeki çekingenliği duyabiliyordum.

Gallagher boş sandalyeye oturdu. Harrison başıyla ona işaret verdi, sözü ona bıraktığı belliydi. Kalbim huzursuz bir at gibi tepiniyordu.

"Bayan Smith'in ebeveynleriyle konuştum, efendim. Sözde bir takipçiden haberleri yok."

Sözde. Lanet olsun.

Onunla göz göze gelmeye çalıştım. "Yetmişli yaşlarında olmaları, onları endişelendirmek istememiştir."

Kararlılıkla ileri bakıyordu. "Bayan Smith'in iş hayatı dışında pek arkadaşı yokmuş ama bir liste hazırlıyorum."

Ne demek liste hazırlıyorum? Bu onun vakası değildi.

"Listedeki ilk isim Bayan Alexandra Fawley. Önce onunla konuşmak niyetindeyim."

Bir dakika, eşimle mi konuşacaktı?

"DA Fawley o konuda yardımcı olabilir, Ruth," dedi Harrison gözlerini yüzümden hiç ayırmayarak. "Ne de olsa Bayan Smith kendisinden tavsiye istemiş, Bayan Fawley'nin de durumdan haberi vardır diye düşünüyorum."

Demek böyle yapacaktı.

Derin bir nefes aldım. "Bunu eşimle konuşmadım."

Somurttu, konuşmaya başlayacaktı ama izin vermedim.

"Doğumuna birkaç hafta kaldı, stres yüzünden hastanelik bile oldu. Bölgede bir sapık olduğunu söyleyerek onu tekrar hastanelik etmek istemedim."

Bunu bilmeden de yeterince korkuyordu. Ama bunu söylemedim.

“Emma, yani Bayan Smith de Alex’i endişelendirmek istemedi. Bu yüzden evde konuşmak yerine karakola geldi. Kendisi söyledi, hatta tam olarak bu kelimeleri kullandı.”

Harrison bana bir bakış attı, bakışı, *Bunu kanıtlayamayız, boş konuşuyorsun*, diyordu. Bu bakışı iyi biliyordum, ben de zanlılara sık sık bu bakışı atardım.

Gallagher oturduğu yerde kıpırdandı. Utanmış mıydı? Rahatsız mıydı? Kim bilir? En azından Alex’in durumunu anlayacağını umuyordum, onun da çocukları vardı. Ama bunu önceki deneyimlerime dayanarak düşünüyordum, o zaman aynı taraf-taydık. Şu anda durumun öyle olduğunu düşünmüyordum.

Harrison hâlâ beni izliyordu.

“Nereye gittin?”

Ses tonu sakinleşmişti, neredeyse sempatikti. Ama beni kandıramazdı.

“Ne zaman nereye gittim?”

“Smith’in evindeyken. Nereye gittin? Mutfak mı, salon mu, yatak odası mı?”

Ona pis pis baktım. “Salon, efendim. O kadar.”

“Ne kadar kaldın? Bir saat mi? Daha fazla mı?” Bu sefer Gallagher soruyordu.

“Daha kısa. En fazla yarım saat.”

“Ama bu süre içinde içki içtin, değil mi?”

Bu bir soru değildi. Tabii ki kadehler dolusu.

“Yarım kadeh şarap içtim. Araba kullanacaktım. Onu da içmek istemedim ama açıkçası onu kırmak istemedim. Çok gergindi.”

Gallagher ve Harrison birbirlerine baktılar.

“Peki, şimdilik bu kadar yeter,” dedi Harrison. “Bu davayı Nitelikli Suçlar ekibi devralacak. Geç olsun güç olmasın.”

Bu sözü banaydı: Emma’yı tanıdığımı bilse davayı bana vermezdi.

Tekrar kıpırdandı ve süslü deri koltuğu bedeninin ağırlığı altında gıcırdadı.

“İç işleyiş bakımından bunun tamamen prosedür gereği olduğunu söyleyeceğiz. DA Fawley’nin son on iki saat içindeki davranışlarıyla hiçbir ilgisi yok.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Somurttu. “O kadar kolay kurtulamazsın. Hiç heveslenme. Ama şimdilik elimizde çözülmesi gereken bir cinayet davası var ve toplumun bize olan güvenini korumamız gerek.”

Arkasına yaslanıp olabildiğince manidar bir tavırla Gallagher’a döndü, “Sorumluluk sende, Ruth,” dedi.

* * *

Hugh Cleland’la görüşme,

St. Aldate’s Polis Merkezi, Oxford

10 Temmuz 2018, 18.15

*Görüşmede bulunanlar DK G. Quinn, DK A. Asante,
P. Brunswick (Avukat)*

- GQ: Bay Cleland, hatırlatmak isterim ki tutuklusunuz. Uyarılarımızı tekrar hatırlatmamı ister misiniz?
- HC: Televizyon izliyoruz herhâlde. Ayrıca embesil değilim.
- GQ: Bunu “hayır” olarak alıyorum. Evet, dün gece. Tekrar anlatın lütfen.
- HC: [Asante’yi işaret ediyor]
Ona anlattım zaten. Ekleyecek bir şeyim yok.
- GQ: Kayıtlara geçmesi için. Zahmet olmayacaksa.
- HC: Shotover’da koşuya gittim.
- GQ: Yolun karşısındaki parklara gidebilecekken dokuz kilometre yol mu gittiniz?
- HC: Egzersiz yapmadan önce araba kullanmak yasa dışı değil. Yanlış bilmiyorsam.
- GQ: Hangi arabayla gittiniz? Range Rover’la mı?
- HC: [Duraksıyor]
Hayır.
- GQ: Öyle mi? Neden?
- HC: En son Range Rover’la gittiğimde veledin teki boyasını çizmişti.
- GQ: Aman Tanrım, çok yazık!
- PB: Sarkastik olmaya gerek yok, Dedektif.

GQ: Peki Range Rover'a binmediyseniz hangi arabayla gittiniz?

HC: Eşimin arabasıyla.

AA: Modeli nedir?

HC: Honda Civic.

AA: Renk?

HC: Siyah.

AA: Plaka?

HC: [Duraksıyor]

Emin değilim. Ezberimde yok. Nadiren kullanıyorum.

PB: Gerekirse arabanın detaylarını verebiliriz.

GQ: Ama dün gece o arabayı sürdünüz, öyle mi?

HC: Dedim ya...

GQ: Evet, ne dediğinizi biliyorum.

AA: Emma Smith'in komşularından biri, dün gece saat dokuz civarında evinin önünde koyu renk bir sedan görmüş. Bu arabayı ilk defa görmüş.

HC: Benim arabam değildi.

GQ: Bayan Smith'le görüşmeye gitmediniz mi? Belki de onu ikna etmek istemişsinizdir? Size çocuk vermesini sağlamak için?

HC: a) Zaten hayır diyecek birinin önünde el pençe divan durarak kendimi küçültmem b) İstesem bile gidemezdim çünkü adresini bilmiyordum. Kapiş?

AA: İşten eve dönerken onu takip etmiş olabilirsiniz. Iffley Caddesi'nde görüldünüz.

HC: Şarap alıyordum.

GQ: Almadım dediğinizi sanıyordum.

HC: Anladın işte.

GQ: Peki koşu için evden kaçta çıktınız?

HC: 8 buçuk. O civarlarda.

AA: Üstünüzde ne vardı?

HC: Sence ne vardı? Tişört, şort ve spor ayakkabı.

AA: Evden aldıklarımız mı? Beyaz tişört, siyah şort ve Nike marka ayakkabılar?

HC: Bu soruya zaten cevap vermiştim.

GQ: Ne kadar koştunuz?

HC: Ne bileyim, 20 dakika falan?

GQ: O kadar yol gittikten sonra biraz kısa olmamış mı? Yarım saat gidişiniz, yarım saat dönüşünüz var.

HC: Şimdi de ne kadar yakıt harcadığımı mı hesaplıyorsun?
GQ: Yani benim hesabıma göre eve on gibi dönmüş olmanız lazım.
HC: Muhtemelen.
GQ: Eşiniz bunu doğrular, değil mi?
HC: Doğrulasa iyi olur.
AA: Koşu yaptığınız sırada birini gördünüz ya da biriyle konuştunuz mu?
HC: Koşuyorum. Lokale gitmedim.

Görüşme DÇ David King ve DK Simon Farrow tarafından bölünür.

DK: Kaydı durdurun, bu görüşme askıya alınmıştır.
GQ: Neler oluyor?
DK: Bay Cleland nezarethaneye dönecek, sorgulamanın ilerlemesini ve adli tıp sonuçlarını bekleyecek.
HC: Ne yani, geceleyecek miyim? O sikik hücrede mi? Öyle bir şey yapamazsınız.
DK: Bal gibi yaparız.
GQ: Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatacak mı?
DK: [Gülümseyerek] Korkarım ki seni aşan bir konu, DK Quinn.

* * *

Tarih: 10/07/2018 19.05

Önem: Yüksek

Gönderen: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Alıcı: ST@ThamesValley.police.uk, AlanChallowOYI@ThamesValley.police.uk, Colin.Boddie@ouh.nhs.uk

Cc: DARuthGallagher@ThamesValley.police.uk

Konu: 75983/02 numaralı Smith, E davası

Davanın DA Gallagher'ın ekibi tarafından devralındığını bildirmek isterim. Bayan Smith'in eşimin bir arkadaşı olduğunu fark ettim, bu yüzden soruşturmayı benim yönetmem uygun değil.

Haberiniz olsun diye belirtmek istiyorum ki Bayan Smith'i sadece "Emma" olarak tanıyordum. Kendisiyle çok seyrek görüştüm, genellikle benim evime geliyordu fakat bir kez onun evinde bulundum. DA Gallagher'ın durumdan haberi var.

DA Gallagher'ın ekibine yardımcı olmak için elinizden geleni yapacağınıza eminim.

AJF

Adam Fawley

Dedektif Amir, ST, Thames Valley Polisi

St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford OX1 1SZ

* * *

Adam Fawley

10 Temmuz 2018

20.49

Eve geldiğimde saat neredeyse dokuz olmuştu. Bok gibi hissediyordum ve her şey daha iyi olacağına iyice boka sarıyordu. Arabanın motorunu kapatamadan Alex kapıda belirdi. Yüzü, kapının üstünden süzülen sıcak ışıktaki bile solgun görünüyordu.

“Tanrıya şükürler olsun geldin,” dedi kolumu omzuna sarıldığı sırada.

“İyi misin? Bir şey mi oldu? Yine o kamyoneti mi gördün?”

“Hayır. Bugün görmedim.”

Duymak istediğimin bu olduğunu biliyordu ama bu, doğruyu söylediği anlamına gelmiyordu.

Gülüp geçmeye çalıştı. “Dediğin gibi, bileklik takıyor. Ben yanıliyorum. Aşırı tepki veriyorum. Hormonlardan herhâlde.”

“Ama bir şey görsen bana söylerdin değil mi? Tuhaf birilerini falan görsen?”

Somurttu, bu sorunun nereden çıktığını merak ediyordu.

“Tabii ki.”

Peşinden mutfağa girip masaya yığıldım. Etrafta gergin tavırlarla dolanıyordu, hiç âdeti değildi.

“Aslında,” dedi buzdolabına uzanarak, “seninle konuşmak istediğim bir şey vardı.” Sırtını dikleştirdi, arkasını döndü ve yüzümü gördü. “Ne oldu?”

Anlamıştı, tabii ki anlamıştı. Uzun süredir evliydik.

Derin bir nefes aldım. “Bugün haberlere baktın mı?”

Kafasını iki yana sallarken buruk bir tebessüm takındı. “Ha-

berlere hiç bakmıyorum. Korkunç bir şey görünce senin de orada olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

Onu kendime çektim. “Korkarım ki bu sefer öyle oldu.”

Kasıldığını hissettim. “Nasıl yani?”

“Dün gece demiryolu hattında bir ceset bulundu. Walton Well Köprüsü yakınlarında. Kimliğini yeni öğrendim.”

“Ne cesedi? Ne diyorsun sen?”

“Çok üzgünüm, Alex. Emma’ya aitti.”

Öylece baktı, sonra dengesini kaybetti, uzanıp ona destek oldum.

“Lütfen otur. Bembeyaz oldun.”

Sandalyelerden birini tuttu ve canı yanıyormuş gibi yavaşça oturdu.

“Emma mı?” dedi yarı fısıldayarak. “Hayır, hayır, olamaz. Daha yeni konuştuk.”

Bu durumu o kadar çok görmüştüm ki. “Ama daha geçen hafta konuştuk.” İster geçen ay, ister geçen gece olsun. Yas sürecinin inkârla başladığını söylüyorlardı ama tecrübelerime göre bu kadar ileri gitmiyor, saf, katıksız şaşkınlıkta kalıyordu.

“Üzgünüm,” dedim kısık bir sesle. “Ailesi teşhise geldi. O olduğuna şüphe yok.”

Somurttu. “Demiryolu hattı demedin mi? Orada ne arıyormuş?”

“Alex...”

“Kaza mı olmuş?”

Sessizliğin uzamasına, benim adıma konuşmasına izin verdim. “Hayır. Kaza olmadı.”

“Tanrım, yani intihar mı etti?” diye bağırdı ama sadece şoktan bağırıyordu, tek elini karnının yanına koymuştu.

“Alex? Ne oldu?”

Ayağa kalkmışım ama beni iterek elimi tutmayı reddetti.

“Sahte kasılmalar. Bütün gün oldu.”

“Bunu mu konuşmak istiyordun?”

Başını iki yana salladı, gülüp geçmeye çalıştı ama nefesi sıkışmıştı ve üst dudağında ter vardı.

“Alex, otuz beşinci haftadasın, lütfen...”

Tekrar karnının yanını tutunca araba anahtarlarına uzandım. “Bu böyle olmaz, seni doktora götüreceğim.”

“Hayır, hayır,” diyerek kolumu tuttu. “Adam lütfen, oradan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Azalıyor zaten, gerçekten.”

Yavaşça soluklanmaya başladı. Nefes aldı, sonra verdi; aldı, sonra verdi. Bir dakika geçti ve kolumu tutan eli yavaşça rahatladı, bana zoraki gülümsedi. “Gördün mü? Demiştim.”

Anahtarı bıraktım. “Tamam ama hemen yatman lazım.”

“Birazdan. Emma’ya ne olmuş?”

Kafamı salladım. Gerçeği bilmesi gerekiyordu, Ruth Gallagher konuşmaya gelecekti ve hazır olmasını istiyordum. Ama şimdi olmazdı. Bu gece olmazdı.

“Sabah konuşuruz. Şimdi dinlenmen lazım. Yoksa seni doktora götürürüm.”

Başı düştü ve eline uzandım. Dudakları titriyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Zavallı Em, zavallı, zavallı Em.” Kafasını kaldırıp gözlerime baktı, gözleri yaşlarla doluydu. “1992. Tanıştığımız yıl. 1992. Yirmi altı yıl. Bu nasıl olabilir?” diyerek elini ağzına götürdü. “Son zamanlarda mutsuz olduğunu biliyordum ama...”

Bir şey söyleyebilirdim. Emma’nın neden mutsuz olduğunu nereden bildiğimi anlatabilirdim. Onu ziyarete gittiğimi, yardımcı olmaya çalıştığımı anlatabilirdim.

Ama anlatmadım. Belki de anlatmalıydım. Belki de siz olsanız anlatırdınız. Ama siz ben değilsiniz, ben anlatmamayı seçtim. Emma’nın evine gittiğimi çok daha önceden anlatmalıydım. Dün işten döndüğümde yorgun olmasına, yatmak üzere olmasına rağmen anlatabilirdim. Ya da bu sabah işe gitmeden önce. Onu korumaya, kötülüklerden uzak tutmaya, onun ve bebeğimizin güvenliğini sağlamaya çalışıyordum ama artık çok

geç olmuştu. Şimdi söylersem saklayacak bir şeyim olduğunu düşünecekti. Siz de onu suçlamazdınız, değil mi? Çünkü siz de aynısını düşünüyorsunuz. Neden bunu ilk defa duyduğunuzu merak ediyorsunuz, neden daha önce söylemediğimi düşünüyorsunuz.

O yüzden apaçık söyleyeyim, sırf siz görmediniz, sırf ben bir şey söylemedim diye bir şey olmuş olmak zorunda değil. Emma'nın evine gittiğim o gece var ya? Hiçbir şey olmadı.

Duydunuz mu beni?

Hiçbir şey. Olmadı.

* * *

Bu sefer ofise ilk gelen Quinn değildi. 07.55'te ofisin kapısını açtığı anda içerisi insan kaynıyordu.

"Demek e-postayı aldın," dedi Everett soğuk bir sesle.

Quinn yorumsuz bir homurtuyla masasına geçti. Ama Ev pes etmiyordu. Quinn'in yanına geldi.

"Gallagher'ın devralması çok ani olmadı mı? Fawley sana önceden bir şey söyledi mi?"

Quinn başını iki yana salladı. Cleland'ın önünde kendisini küçük düşürdüğü için King'e kızgındı. Şimdi de buna neden olduğu için Fawley'ye kızgındı.

"Alışkanlık olmaya başladı," dedi Baxter odanın diğer tarafından. Sandalyesine yaslanmıştı, elinde bir Frappuccino vardı.

Ev somurttu. "Neymiş o?"

"Gallagher'ın Fawley'nin pisliğini temizlemek zorunda kalması."

Somer başını kaldırdı. "O ne demek?"

Baxter omuzlarını silktilti. "Appleford davasında da öyle oldu."

Ev başını iki yana sallıyordu, "Yapma, o tamamen farklıydı," diye söze girdi.

"Hayır," dedi Somer daha sert bir sesle. "Söylemek istediği bir şey varsa bırak söylesin."

Baxter ellerini kaldırdı. "Bir şey yok. Öylesine dedim."

Somer cevap verecekti ama Ev ona bir bakış attı. *Kurcalama* diyen bir bakış.

Quinn postacı çantasının içini boşaltmaya başladı. Bunu Jekyll and Hide'dan almıştı. Asante'yi taklit ediyor gibi görünmeden alabileceği en iyi çanta buydu. Gerçi tabii ki taklit ediyordu.

"Bana sorarsanız," dedi, "Fawley'nin Smith'i tanımamış olması tamamen saçmalık."

Ev ona döndü. "Neden öyle diyorsun?"

Quinn tabletini çantadan çıkarıp masaya koydu. "Mesela soyadını bilmiyor olması tamamen saçma."

Somer somurttu. "Neden? Eminim sen sevgilinin arkadaşlarının hiçbirinin soyadını bilmiyorsun."

"O farklı, bunu sen de biliyorsun," diye çıkıştı Quinn. "Biz sadece birkaç haftadır sevgiliyiz. Fawley bu kadını yıllardır tanıyormuş."

Somer arkasını döndü, yüzü kararmıştı. "Kızgın olmanın tek nedeni elinden büyük bir dava almaları."

Quinn geri adım atmadı. "Hayır, değil," dedi sakın bir şekilde. "Çünkü tek nedeni bu değil. Bu işte bir bit yeniği var."

"Öyle mi?" dedi Ev. "Bizi de aydınlatır mısın?"

Quinn ona yaklaştı. "Smith kaybolduğunda telefonu ben açtım."

"Yani?"

"Yani adresi yazarken tekrarladığımı hatırlıyorum."

Ama Somer rahat vermiyordu. "Ne demek yani bu?"

"Demek ki, Fawley bu adresi duydu. O sırada odadaydı."

Baxter'a baktı ve Baxter başını onaylar gibi salladı. "Haklı. Odadaydı."

Quinn gururla çenesini kaldırdı. "Yani isim olayını kabul etsek bile bunu nasıl açıklayacağız?"

"Ben de buradaydım," dedi Somer. "Hatırladığım kadarıyla o telefon geldiğinde Fawley, Joseph Andrews Twitter hesabına bakıyordu," diyerek Baxter'a baktı. "Değil mi?"

Baxter tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. Bu durum çok rahatsız edici olmaya başlamıştı.

“Yani,” diye devam etti Somer, “Fawley, Quinn’in söylediklerini duymamış bile olabilir. *Sen* adresi duyduğunu hatırlıyor musun?”

Baxter’in gözleri büyüdü. “Ben mi?”

“Evet, sen. Quinn’in adresi söylediğini hatırlıyor musun?”

“Emin değilim.”

Somer elini salladı. “İşte, konu kapandı.”

“Aslında,” dedi Asante sessizce, “bildiğin bir adresi fark etmek çok daha kolay olur. İsmi duymak gibi. Daha dikkatli dinlersin.”

“Evet,” dedi Quinn araya girerek. “Üstelik adresi kesinlikle biliyorduk çünkü oraya gitmişti. Kendisi söyledi.”

“Ama e-posta ne zaman gittiğini söylemiyor, değil mi?” diye karşılık verdi Somer. “Haftalar, hatta aylar önce de olabilir.”

Quinn ellerini kaldırıp arkasını söndü. “Neyse ne. Boş ver. Onun tarafını tutmaya bu kadar kararlıysan sen bilirsin. Ama demedi deme, buradan pis kokular geliyor.” Masasındaki kâğıtlarla uğraşıp, “Ayın o dönemi,” diye mırıldanmaya başladı. Somer onu duyamayacak kadar uzaktaydı ama kafasını kaldırdığında Ev’in ona ters ters baktığını gördü.

Baxter kaşlarını kaldırıp ekranın arkasına saklandı; Asante’nin bulaştığına pişman olduğu belliydi.

Odaya sessizlik çökmüştü ama huzursuz bir sessizlikti bu. On beş dakika sonra Ruth Gallagher kapıyı açtığında atmosfer hâlâ aynıydı. Gallagher bu ekibi tanıyordu, birkaç ay önce birlikte çalışmışlardı ve bir problem olduğunu hemen anlamıştı. Somer’in yanakları kıpkırmızıydı, Quinn’in suçlu ben değilim diyen savunmacı-saldırgan duruşunu daha önce de görmüştü. Gerçi bunu daha çok on beş yaşındaki oğlunda görüyordu.

“Günaydın, millet,” dedi etrafına bakarak. “DA Fawley’nin e-postasını almışsınızdır diye düşünüyorum, Smith cinayeti davasını Nitelikli Suçlar ekibi devralacak.”

Cevap gelmedi. Herkes ona bakıyordu.

Tekrar denedi. “Ekibim yandaki ofiste bir vaka odası kuruyor. Tabii bilişimciler yardım ederse.”

Basit bir şakaydı aslında ama normalde buzları kırmakta hep işe yarardı. Oysa bu sefer etki etmemişti. Ekibin yarısı çoktan bilgisayarlarına dönmüştü.

Kapı tekrar açıldı ve Gallagher kapıya baktı; rahatladığı çok belliydi. “Ah, sonunda geldin. Sizi DK Farrow’la tanıştırayım, Hugh Cleland hakkında topladığınız bilgileri ona verebilerseniz harika olur.”

Quinn kâğıtları toparlayıp havaya kaldırdı, Farrow’u masasına kadar yürüyüp almak zorunda bıraktı. Gıcıklık konusunda pek başarılı bir hamle değildi ama Gallagher bunu büyötmeye niyetli değildi.

Asante kafasını kaldırdı. “Bendeki her şeyi yolladım.”

“Teşekkür ederim, DK Asante. Başka bir şey var mı?”

Baxter arkasına yaslandı. “Trafik kameralarında Cleland’ın eşinin arabasını arayacaktım. Plakayı e-postayla gönderirim.”

Farrow odanın ortasında bekledi ama başka bir şey yok gibiydi. Ev, adamın Somer’in masasının yanında bir an tereddüt ettiğini gördü ama Somer onun varlığını bile fark etmemiş gibiydi, bu yüzden çıkmak zorunda kaldı.

* * *

Nina Mukerjee, su alıp geri döndüğünde laboratuvarından bir e-posta geldiğini gördü. Smith davasındaki adli tıp sonuçları. *Hızlı oldu*, diye düşündü bardağı masaya koyup otururken. Teknik konularda kâğıttan okumayı ekrandan okumaya tercih ettiğinden ekteki dosyanın çıktısını aldı ve okumaya başladı.

On dakika sonra hâlâ aynı yerde oturuyordu. Kaşları çatılmıştı. Ve suyuna daha dokunmamıştı.

Yavaşça ayağa kalkıp Alan Challow’un ofisine gitti. Alan on senedir aynı ofisi kullanıyordu ama hâlâ başkasının masasında

oturuyormuş gibi bir hâli vardı. Ne fotoğraf, ne masa süsü ne de yorgun bir kaktüs vardı. Klavyesinde tuşlara basıyordu, gözlerini ekrana odaklamıştı.

Kafasını kaldırıp Nina'ya baktı ama bir saniye bile sürmedi, sonra boş sandalyeyi işaret etti.

"Smith'in dairesindeki kanıtların sonuçları geldi," dedi Nina.

"Öyle mi?" diye sordu Alan, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Nina kâğıdı masanın üstünden ona uzattı. Alan kâğıdı okudu, ona baktı, sonra tekrar okudu. Sonra arkasına yaslandı.

"Hadi be!"

"Şimdi ne yapacağız?"

Alan kâğıdı masaya attı.

"Yapabileceğimiz tek bir şey var."

* * *

Adam Fawley
11 Temmuz 2018
09.42

Bir saat önce işe gitmiş olmam gerekiyordu. Ama Alex'in uyumasına izin verdim, sonra hemşire gecikti ve geldiğinde işi beklediğimden uzun sürdü. Orada oturmuş standart tavsiyeleri dinlerken, standart broşürleri alırken ve standart sorulara cevap verirken saatime bakmamak için elimden geleni yaptım. Bunları bildiğimizi, hepsini daha önce yaptığımızı söylemek çok kolay olurdu ama aslında hiç de kolay değildi. Bizim için değildi. Evet, bir çocuğumuz olmuştu ama artık yoktu. Çünkü çocuğumuz kendi canına kıymıştı ve kadın bunu biliyordu. Bu yüzden oturup dinledim, doğru kelimeleri söyledim çünkü daha önemli, daha acil işlerim olduğunu düşünmesine izin veremezdim.

Ama sonunda notlarını ve broşürlerini alıp Etsy'den alınma çantasına koydu. Ona kapıya kadar eşlik ettim. Kapının önünde durup bana döndü, doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Eşinizin bana söylemediği bir şey mi var, Bay Fawley?"

Bu kadar dobra olmasını beklemiyordum. Ya da bu kadar kurnaz.

Gözleri biraz kısıldı. “Var, değil mi?”

Tereddüt ettikten sonra kafamı salladım. “Evet, var. Ama bebekle alakası yok.”

Bana ters ters baktı. “Bay Fawley, eşinizin tıbbi geçmişini düşünürsek şu anda *her şeyin* bebekle alakası var.”

“Evet, anlıyorum. Alex çok kötü bir haber aldı o kadar. Bir arkadaşı öldürüldü. Çok morali bozuk.”

“Tanrım, ne kadar korkunç. Kaza mı geçirmiş?”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Başta intihar olduğunu düşündük ama korkarım ki cinayet soruşturması açmak zorunda kaldık.”

Biz dediğimi fark etti. “Ah evet, şimdi hatırladım. Siz polistiniz, değil mi?”

“Meslektaşlarım bugün Alex’le konuşmak zorunda. Bunun ideal olmadığını biliyorum ama yapacak bir şey yok. Alex, makülle konuşan son insanlardan biriydi.”

Başını yavaş yavaş sallayarak onayladı. “Anladım.”

“Bu yüzden biraz morali bozuk. Siz gelmeden önce bu konuda konuşuyorduk. Dün gece bu haberi alınca sancıları başladı.”

Yine başını salladı. “Anladım. Çok zor bir durum olmalı. Ama teşekkür ederim, durumu daha iyi anlamış oldum,” diyerek bir anlığına koluma dokundu. “Yapabileceğim bir şey olursa lütfen aramaktan çekinmeyin,” diyerek dışarı çıktı.

Bir saniyeliğine onu izledim, sonra neredeyse otomatige bağlamış gibi sokağı taradım. Arabalara, insanlara baktım; arabaların içindeki adamlara, tek başına gezen adamlara. Sonra eve girip araba anahtarlarımı aldım.

Kadına söylediklerim doğrudu. Alex, Emma’nın nasıl öldüğünü biliyordu.

Ama ona hâlâ Emma’nın evine gittiğimi söylememiştim.

* * *

Simon Farrow, Dave King’in kapısını çalmadan önce tereddüt etti. Aslında King’in kapısını her çalışından önce tereddüt

ediyordu. İyi bir Dedektif Çavuş olduğuna şüphe yoktu ama acımasızdı. Biraz pislik yapması gerekse bile sonuç elde ediyordu. Kesin olan bir şey varsa kimsenin onu dışadönük olarak tasvir ermeyeceğiydi. Ekibi yönetmekle uğraşamıyordu, bu yüzden ekibi kendi başının çaresine bakmak zorunda kalıyordu, bu da zaman zaman fevri ve çok daha yorucu dönemler geçirmelerine neden oluyordu. Farrow kapıdan King'in sesini duyabiliyordu, telefonla konuşuyordu. Ne söylediğini duyamıyordu ama King'in sesi tuhaf geliyordu.

Farrow derin bir nefes aldı, kapıyı çaldı ve iterek açtı.

King ayaktaydı, cep telefonunu cebine soktu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim patron, Cleland'ın arabasını kameralarda incelememi istemiştin ya? Smith'in komşusunun tasvirine uyan bir model yani o arabayı görmüş olabilir."

Ama King elini sallıyordu. "Bırak onu şimdi. Adli tıptan aradılar. Gallagher'la görüşeceğim. Bomba gibi haberim var."

* * *

Adam Fawley
11 Temmuz 2018
09.59

Zil ikinci kez çalınca postacının geldiğini düşündüm. Yanılmışım.

"Gelmeden önce arayacağım demedin mi?"

Ruth Gallagher bir an tereddüt etti. "Arayacaktım."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan örttüm.

"Beklesek olmaz mı? Henüz Alex'le konuşacak fırsatım olmadı. Her şeyi düzgünce anlatamadım. Dün gece sancısı tuttu."

"Çok üzüldüm. İyi mi?"

"Evet ama onu daha fazla strese sokmak istemedim. Daha sonra konuşsan? Ne de olsa sadece bilgi almak için."

Tereddüt etti. "Aslında..."

O sırada yalnız olmadığını fark ettim. Koyu kumral saçlı ve sakallı bir adam arabasını kilitlemiş, bize doğru yürüyordu. Adını bilmiyor olsam bile ekipten olduğu barizdi; bu sıcakta ceket giyen tek salaklar bizdik.

Somurttum. “King’i mi getirdin? İki kişiye gerek var mıydı?”

Gallagher çok hafif kızardı. “Özür dilerim. Galiba yanlış anlaşılma oldu. Eşinle konuşmam gerekiyor ama buraya gelişimin nedeni o değil.”

King yanıma geldi ve bana kibirli bir bakış attı; onu hiç sevmemiştim ve bu hislerim son derece karşılıklıydı. Yıllar önce benim dedektif memurlarımdan biriydi. Ama sadece bir vakada çalışmıştık. Metotlarını pek beğenmemiştim diyelim. Ekibime dedektif çavuş seçme zamanı geldiğinde Jill Murphy’yi seçmiştim. Sanırım King bu yüzden beni hiç affetmedi.

Gallagher’a dönüp King’in konuşmasını engelledim. “Anlamıyorum...”

“Alex’le konuşmaya gelmedik, Adam. Seni almaya geldik.”

Sinirimi bozmaya başlamıştı. Kapıyı tekrar açıp bir adım geri attım. “Her şeyi tekrar mı dinlemek istiyorsun? Tamam. Gel. Anlatayım da kurtulayım.”

Kafasını salladı. “Özür dilerim. Burada olmaz.”

“Beni gözaltına mı alıyorsun? Ciddi misin? Tanrım, Ruth...”

Alex’in sesini duydum, üst kattan kimin geldiğini soruyordu.

Merdivenlere doğru gidip yukarı seslendim. “Postacı gelmiş, inmene gerek yok.”

Gallagher’a dönüp fısıldadım. “Bak, biraz önce de söyledim, dün gece sancısı tuttu, hastaneye gitmemize ramak kalmıştı. Onu biraz sakinleştireyim, sonra geleceğim. En fazla yarım saat sürer, ne fark edecek ki...”

King’in karşı çıkmaya hazırlandığını gördüm ama Gallagher önce konuştu.

“Adam Fawley, seni Emma Smith’e tecavüz edip öldürme şüphesinden tutukluyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Hayır! Saçmalama, suçlu olduğumu cidden düşünemez—”

Gallagher bana buz gibi gri gözleriyle baktı. “Konumuz benim ne düşündüğüm değil. Bildiğim tek şey var, o da elimdeki

kanıtlara bakarak başka alternatifimin olmadığı. Seni tutuklamak zorundayım.”

Sırtımdan akan terleri hissetmeye başlamıştım. Durumu anlamlandırmaya çalışıyordum, en ufak detayı bile anlamaya çalışıyordum ama beynim serbest düşüşe geçmişti. Arka planda Gallagher'ın sesi durmadan uğulduyordu.

“Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Fakat şu anda söylemediğiniz bir şeyi daha sonra mahkemedeki savunmanızda kullanırsanız size zararı olabilir. Söyledikleriniz kanıt olarak sunulabilir.”

Kelimeler boğazımda düğümlendi. “Eşimle konuşmam lazım.”

* * *

Oxford Mail Online

11 Temmuz 2018, Çarşamba Son güncelleme 09.11

FLAŞ HABER: Headingtonlu kadının öldüğünden korkuluyor

Yazan: Richard Yates

Dün kayıp olduğu bildirilen bir kadının Oxford istasyonu civarındaki demiryolu hattında hayatını kaybettiğinden şüpheleniliyor. Tahminlere göre olay salı sabah erken saatlerde gerçekleşmiş. 44 yaşındaki Emma Smith dün işe gitmeyince polise haber verildi. Çok geçmeden Waiton Well Köprüsü'nde gece 01:25'te gerçekleşen ölümle bir ilişki kuruldu. Bayan Smith, Iffley Caddesi'ndeki Oxford Çocuk Esirgeme Kurumu'nda neredeyse on yıldır çalışıyordu. Meslektaşlarının “perişan durumda” olduğu söyleniyor. “Çok iyi biriydi,” dedi içlerinden biri. “İşine bağlıydı, ihtiyaç sahibi çocuklara sevgi dolu aileler bulmak için yorulmak nedir bilmeden çalışırdı. Onu çok özleyeceğiz.”

Walton Well Köprüsü'ndeki olayla ilgili resmî bir açıklama yapılmadı fakat Thames Valley Polisi açıklama yapılacağını onayladı.

24 yorum

Gall_Mallory_Marston

Ne korkunç bir olay, ailesi ve arkadaşları #kalbimizsizinle

Demiryolu çalışmalarını gecikmelere ve iptallere neden oldukça vatandaşların öfkesi artıyor Oxford'un kuzeyinde yapılan hat iyileştirme ve sinyal çalıştırmaları demiryolu yolcuları için zorluk çıkarıyor.../daha fazla

İngiltere'nin AB'den çıkması konusunda yerel milletvekilleri ne düşünüyor?

Didcot ve Cholsey Milletvekili Petra Newson Theresa May'in anlaşmasını onayladığını söyledi fakat Oxfordshire'in diğer milletvekilleri daha belirsiz konuştu.../daha fazla

Kapı kapı gezen dolandırıcılar emekliyi soydu

Cowley'de yaşayan yaşlı bir vatandaş "konseyden" olduğunu söyleyen dolandırıcılar tarafından soyularak 1000 £'dan oldu.../daha fazla

Sıcaklıklar artıkça yaşlı ağaçların durumundan korkuluyor

University Killsesi'nin önündeki asırlık badem ağacı ciddi hasar gördükten sonra çevre-bilimciler diğer yaşlı ağaçların da tehlikede olabileceğini söyledi.../daha fazla

"Kuğu Yakalama" festivali Abindgon'a geliyor

Her yıl düzenlenen "kuğu yakalama" töreni 20 Temmuz günü Oxfordshire'a gelecek.../daha fazla

Bradybunch1818

Ne kadar üzücü. O başka insanlar için o kadar çalışmış ama kimse ona yardım etmemiş. O kadar sık olan bir şey ki bu. Lütfen yardımınıza ihtiyacı olan insanlar olduğunu unutmayın, çevrenize ya da Samiriler gibi derneklere yardım edin

45641JaneyFitch

Birkaç arkadaşım bu evlat edinme hizmetini kullandı ve çalışanların harika olduğunu söylediler. Günümüzde tüm derneklerde olduğu gibi çok az çalışanları var ve işleri başlarından aşkın. Belki de AB'den alacağımız 350m £'un birazını bu tür yerlere yatırmalıyız.

* * *

Adam Fawley

11 Temmuz 2018

10.04

"Alex."

Yatağımızda uzanmıştı, pencereler açıldı ama perdeler hiç kıpırdamıyordu.

Sesimde bir şey olmalıydı çünkü gözlerini açıp doğruldu.

"Ne oldu? İyi misin?"

Bir adım ilerledim. "Kulağa delice gelecek –*delice zaten*– ama Ruth Gallagher geldi."

Somurttu. "Ruth mu? Ama neden?"

"Beni tutukladılar."

"Ne demek *tutukladılar*? Ne için tutukladılar?"

"Cinayetten."

Gözleri büyüdü. "Birini öldürdüğünü mü düşünüyorlar? Ama..."

"Alelade birini değil. Emma'yı. Emma'yı öldürdüğümü düşünüyorlar."

"İnanmıyorum."

Sesi kısık ve çok uzaktan geliyor gibiydi.

Dışarıdan bir ses geldi ve kapı açıldı. King o süslü takımıyla içeri girdi, onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Hamile, savunmasız ve güzel eşime bakarken apaçık sırttı ve yüzüne yumruğunu indirmemek için kendimi çok ama çok zor tuttum.

Hemen ilerleyip Alex'in yanına çömeldim. "Bana inanman gerek, ben bir şey yapmadım."

King arkamda sabırsızca sesler çıkarıyordu ama Alex'in ellerini tutup onu bana bakmaya zorladım. Çünkü o an bu andı. Karar vereceği an buydu. O bir avukatı ve bir dedektifle evliydi. İnsanların durduk yere tutuklanmadığını biliyordu, özellikle de polis memurlarının.

"Dinle," dedim hızla sesimi alçaltarak. "Emma'yı görmeye gitmişim."

Somurttu. "Ne? Ne zaman?"

Yutkundum. "O gece." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama izin vermedim. Zaman yoktu. "Bir konuda fikir danıştı, o kadar. Biri tarafından takip edildiğini düşünüyordu. O yüzden evde DNA olması gerektiğini düşünüyor olmalılar."

King'in elini omzumda hissettim. "Yeter. Gidelim."

Omzumu çektim. "Buraya bir arama ekibi gelecek. Panik yapma, rutin bir şey, bırak işlerini yapsınlar. Ama arama bittikten sonra kardeşinin evine gitmeni istiyorum."

"Hayır," dedi hemen, "Burada olmak istiyorum. Senin için."

Kafamı salladım. "Fark etmez, beni görmene izin vermezler. Durum zaten yeterince kötü, senin için endişelenmek istemiyorum. Güvende olduğunu bilmek istiyorum, tamam mı? Kardeşinle. Benim için bunu yapar mısın?"

Dudağını ısırdı, sonra başını tamam der gibi salladı.

“İlk fırsatta arayıp beni nereye götürdüklerini söylerim.”

Çünkü St. Aldate’s Polis Merkezi olmayacaktı, ondan emindim.

Tekrar başını salladı. Gözleri yaşlarla doluyordu. Elimi hafifçe yanağına koydum, sonra o şerefsiz görmeden karnına dokundum ve ayağa kalktım.

“Tamam, King,” dedim.

* * *

Soruşturma ekibinin odasındaki atmosfer buz gibiydi, Ev kahve almak için çıktığında güneş ışığından kaçıp aşırı sıcak, havasız St. Aldate’s Polis Merkezi’ne girmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı. Ama bir şeylerin değiştiğini görmek için içeri bakması yetmişti. Ofisten çıktığında herkes kararlılıkla ekranlarına bakıyor, meşgulmüş gibi yapıyor, birbirlerinin gözlerine bakmamaya çalışıyorlardı. Ama şimdi öyle değildi. Oda sessizdi ama fırtına sonrası sessizliğe benziyordu. Paylaşılan bir felaketin sessizliği.

“Ne? Ne oldu?”

Somer başını kaldırıp onu gördü. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Fawley tutuklandı.”

“Ne?”

Ev nefesini tuttu, birinin gülmeye başlayıp şaka olduğunu söylemesini bekledi. “Haha, inandı salak!” Ama Asante’nin boş bakışları, Baxter’in somurtması dışında bir şey göremiyordu.

“Tutuklandı mı? Tanrı aşkına, ne için?”

“Cinayet,” dedi Somer sessizce. “Emma Smith’i öldürdüğü için.”

Ev, Quinn’e baktı. Quinn bu işte bir bit yeniği olduğunu, Fawley’nin bir şeyler sakladığını söylemişti. Göz göze geldiler, Quinn omuzlarını silkti ama bir şey söylemedi. Anlaşılan o bile hava atacak durumda değildi.

“Tanrım,” dedi Ev nefes nefese. “Ama yani...”

Sözünü bitiremedi. Arkasındaki kapı açıldı ve kendini Gislingham'la yüz yüze buldu. Bronzlaşmıştı ve yüzünde tatilden dönmüş insanların gülümsemesi vardı.

Gislingham durup etrafına baktı.

"Tanrım. Biri mi öldü?"

* * *

Adam Fawley
11 Temmuz 2018
11.35

Beni Newbury Polis Merkezi'ne götürmeyi tercih ettiler. Hem uygun bir mesafedeydi hem de kimsenin beni tanımayacağı kadar uzaktı. Aslında çok mantıklı bir karardı çünkü buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum. Polis memurlarını tutuklarken bunu göz önünde yapmamaya çalışırdık ama King gelişimizi herkese duyurmuş olmalıydı, sıcak bir yaz günü karakolun bu kadar dolu olması bana inandırıcı gelmemişti. İçeri girdiğimiz sırada öylesine bakışlar atıldı, King, gücün kimde olduğu belli olsun diye üst kolumu tuttu. Resepsiyon masasında durduğumuz sırada hafif bir uğultu oldu. Ama etrafa izleyicilerin toplanmış olmasına şaşmamam gerekiyordu: Dedektif Amir tutuklanmasının zincirleme kazadan farkı yoktu.

Resepsiyon masasında görevli memur da kalabalığı memnun etmek istercesine yavaş yavaş çalışıyor, ilk defa sicil kaydı görmüş gibi davranıyordu.

Kafasını kaldırdı. "Cep telefonunu da almam gerekecek."

"Eşimi arayana kadar olmaz."

"Onu bu telefondan yapamazsın, ahbap. Artık polisin malı."

"Nerede olduğumu söyleyeceğime söz verdim. Hamile ve ihtiyacı olan en son şey böyle bir durumda olmak."

Tek kaşını kaldırdı. Yüksek sesle söylese bile bu kadar bariz olamazdı: Kimin yüzünden acaba?

Elini uzattı. Cep telefonumu ceketimden çıkarıp bankoya bıraktım.

Ne kadar fazla güç kaybettiğimi fark etmeye başlıyordum. Hayatımın, hareketlerimin, hatta telefonumun üstünde bile gücüm kalmamıştı. Şu anda izin istemeden çişimi bile yapamazdım. Bizim meslekteki insanlar kontrolün kendilerinde olmasına alışıyordu, rütbe yükseldikçe bu alışkanlık da iyice kök salıyordu. İnsan uysal olmaya eğilimliyse bile bunu yavaş yavaş kaybediyordu. Bir anda yürüyen bir klişeye dönüştüğümü fark ettim. Kendi silahımla vurulmuştum, pencerenin diğer tarafına geçmiştim, başka birinin yerine geçmiştim. Tek kötü yanı, yerine geçtiğim kişi hapse giriyordu.

Arkamı döndüğümde King yüzümün on santim dibindeydi. Gülümsüyordu. Dişlerini görebiliyordum.

* * *

“Bayan Fawley?”

Adam kimlik kartını gösterdi. Alex onu tanımadı. Adam’ın ekibinden olmadığı kesindi. Zayıf, çekingen, hafif utangaç bir adamdı.

“DK Farrow,” dedi kartı biraz daha uzatarak. “İçeri girebilir miyiz?”

Sokağın sonuna bir kamyonet park etmişti.

Beyaz bir kamyonet.

Alex bedeninin buz kestiğini hissetti. Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer içinde kim olduğunu biliyordu.

* * *

Adam Fawley’yle Görüşme

Thames Valley Karakolu, Mill Lane, Newbury

11 Temmuz 2018, 12.30

Görüşmede bulunanlar: DA R. Gallagher, DÇ D. King, Bayan P. McHugh (Avukat)

RG: Görüşmeye saat 12.30’da başlandı. Odada

bulunanlar: DA Ruth Gallagher, DÇ David King,

- DA Adam Fawley. DA Fawley'ye hakları okundu ve şu anda yanında avukatı Bayan Penelope McHugh bulunuyor. 9 Temmuz 2018 Pazartesi akşamı ne yaptığınızı anlatarak başlayabilirsiniz. Önceden Emma Smith'in evine gittiğinizi itiraf etmiştiniz. Saat kaç sularındaydı?
- AF: Dokuz civarı.
- RG: Oradan önce de spor salonundaydınız sanırım.
- AF: Headington Sağlık ve Spor Kulübü, evet. 20.45 gibi çıkmış olmam gerekiyor, bunu doğrulatırsınız.
- RG: Çıkmadan önce spor salonunda üstünüzü değiştirdiniz mi?
- AG: Hayır, biraz geç kalmıştım, o yüzden doğrudan Bayan Smith'in evine gittim.
- RG: Yani üstünüzde...
- AF: Tişört ve şort vardı. Bir de spor ayakkabısı.
- RG: Tişört ne renkti?
- AF: Beyaz.
- RG: Peki. Shrivenham Geçidi'ne Bayan Smith'in isteği üzerine gittiğiniz yönündeki ifadenizi savunmaya devam ediyor musunuz?
- AF: Bir şey "savunmuyorum"; gerçek bu. O sabah St. Aldate's Polis Merkezi'nde görüştük ve benden eve gelmemi istedi.
- PM: Konuşmanın gerçekleştiği yeri düşünürsek kamera kayıtlarının bunu doğrulayacağını düşünüyorum.
- RG: Tabii ki ona da bakacağız. Peki St. Aldate's Polis Merkezi'ndeki karşılaşmanız kazara mı oldu? Bayan Smith yoldan geçerken mi uğradı?
- AF: Hayır, öğle tatilinde Iffley Caddesi'nden özellikle beni görmeye gelmişti. Tavsiye almak istediğini söyledi. Çok uzun sürmeyeceğini söyleyince ben de işten sonra uğrayacağımı söyledim.
- DK: Hangi konuda konuşmak istediğini söyledi mi?
- AF: Hayır. Daha önce de söylediğim gibi, Bayan Smith'le birkaç saniye görüştük. Problemin ne olduğunu evine gidene kadar öğrenmedim.

- RG: Yani saat 21.00'da daireye vardınız. Ne kadar kaldınız?
- AF: Yarım saat kadar.
- DK: Bu otuz dakika içinde ne oldu?
- AF: Daha önce söylediğim gibi, kendisini takip eden kişi hakkında konuştuk.
- DK: Başka bir şey olmadı mı?
- AF: Hayır.
- DK: Hiç havadan sudan sohbet etmediniz mi? Eşiniz hakkında bile mi konuşmadınız? Eşinizin arkadaşlıydı, değil mi?
- AF: Daireye geldiğimde Bayan Smith eşimin durumunu sordu ama çok kısa tuttuk. Orada bulunmamın nedeni bu değildi.
- RG: Konuşma nasıl bir yönde ilerledi?
- AF: Bana neler yaşadığını anlattı, belli olaylardan bahsetti, tarihlerini ve saatlerini verdi.
- DK: Kayıt mı tutmuştu?
- AF: Gayriresmî olarak tutmuştu, evet. Ama daha çok günlük sayılırdı. Vermek istemedi.
- RG: Kayda girilsin, Bayan Smith'in dairesinde böyle bir günlük bulunmadı.
- AF: O gece vardı, sehpanın üstündeydi.
- DK: Bu tarihleri verdiğinde not aldınız mı?
- AF: Hayır. Defterimi çıkarınca endişelenip bir şey yazmamamı istedi. Resmî bir şikâyetle bulunmaya hazır değildi.
- DK: Yani elimizde sizin sözünüzden başka bir şey yok.
- AF: Söylediğim gibi, durumu büyötmek istemedi.
- DK: Söylediğim gibi, elimizde sözünüzden başka bir şey yok. Çünkü bu "sözde" takipçi konusunu bilen başka kimse yok.
- AF: Bu konuda yorum yapamam. Ben sadece bana söylediklerini biliyorum. O zamandan beri Hugh Cleland adında bir adamla tartışma yaşadığını öğrendik, bu durum büyümüş olabilirdi.
- RG: Kayda girsin, Bayan Smith'in dairesinde Hugh Cleland'ın parmak izlerine rastlanmadı.

- PM: Peki DNA sonuçları?
- RG: Kendisinden örnek aldık. Sonuçları bekliyoruz.
- PM: Bahsi geçen gece için tutarlı bir açıklaması var mı?
- RG: Soruşturma devam ediyor, şu anda daha fazla bir şey söyleyemem.
- DK: [Fawley'ye]
Madem Smith, Cleland'ın onu takip ettiğini düşünüyordu, neden patronuna söylemedi? Ya da iş arkadaşlarına?
- AF: Adamın yüzünü hiç görmediğini söyledi. Kanıt bulana kadar Cleland'ı suçlamaktan çekinmiş olabilir.
- DK: Peki ailesi ya da arkadaşları? Onlarla konuşabilirdi.
- AF: Benim edindiğim izlenime göre çok içine kapanık biriydi.
- DK: İçine kapanık olsun olmasın, bence tuhaf. Çok tuhaf. Özellikle de ebeveynlerinin söylediklerini düşünürsek. Bayan Smith yıllar önce de buna benzer bir deneyim yaşamış.
- AF: Bana bundan bahsetmedi.
- DK: Benzer bir şey yaşamış birisi bu deneyimi ikinci kez yaşarken kimseyle konuşmamazlık yapmaz.
- AF: Söyledim ya, Bayan Smith'in davranışları hakkında tahmin yürütecek durumda değilim. Eşimin arkadaşıydı işte. Onu çok az tanıyordum.
- DK: Birlikte içki içecek kadar iyi tanıyormuşsun.
- AF: Bana şarap ikram etti. Reddetmek kabalık olur diye düşündüm.
- DK: O ne kadar içti?
- AF: Ben varken bir kadehten biraz daha fazla içti.
- DK: Adli tıp çok daha fazla içtiğini söylüyor.
- PM: Bayan Smith'in otopsisinde çıkan alkolü ne zaman tükettiğini belirlemek mümkün değil. DA Fawley yalnızca gördüklerini anlatabilir.
- DK: Yani içki içmişti, morali bozuktu, sen ne yaptın peki? Kolunu omzuna mı attın?

AF: Hayır.

DK: Onu teselli mi ettin?

AF: Hayır.

DK: Sonuçta sevgilisinden ayrılmış, savunmasız bir durumda.

AF: Hayır.

DK: Çekici bir kadın, eşin de hamile, bir anda olmuş olabilir.

AF: Bir şey olmadı. Ayrıca eşim hakkında yaptığın imayı da kınıyorum.

DK: Belki de Smith başlatmıştır, belki de o yüzden istediğini düşünmüştür. Belki ilk adımı o atmıştır, belki de seni yıllardır beğeniyordu, kim bilir? Ama bir anda fikri değişti, seni itmeye çalıştı...

AF: [Kafasını hayır anlamında sallıyor]

DK: Sonra çırpındı, çığlık atmaya başlayacaktı ki...

AF: Hayır. Hayır hayır hayır...

DK: Elini ağzına kapadın, sussun diye elinden geleni yaptın...

AF: Ona hiç dokunmadım ve evden çıktığımda hayattaydı.

DK: Onu öldürmedin...

AF: Hayır.

DK: Tecavüz etmedin...

AF: Hayır.

DK: Rızasıyla seks bile yapmadın...

AF: Hayır. Kesinlikle hayır.

RG: [Masaya bir kâğıt koyup itiyor] Bu, sabah elimize geçen adli tıp raporu. Laboratuvar, Smith davasındaki erkek DNA'sını bulmuş. Ve DNA Hugh Cleland'a ait değil.

PM: DNA sonuçlarını bekliyoruz demediniz mi?

RG: Onun sonuçlarını bekliyoruz, evet. Ama bu onun sonucu değil. Başka birinin DNA'sının kesinlikle bulunacağını biliyorduk. Eleme işlemini kolaylaştırsın diye ulusal polis veritabanına kayıtlı bir örnekle uyuşup uyuşmadığına baktık.

AF: Dairesindeydim. Tabii ki DNA'mı bulacaksınız.

RG: Dairede bulunan DNA'dan bahsetmiyorum. Cesette bulunandan bahsediyorum.

AF: Ne?

RG: Çok basit. DNA'n Emma Smith'in cesedi üstünde bulundu. Bunu açıklayabilir misin?

AF: Hata falan olmalı.

[Duraksıyor]

Belki de kazara temas etmişsinizdir, şarabı bana verirken ellerimiz değmiş olabilir. Aklıma başka bir şey gelmiyor.

RG: Yani böyle mi olduğunu söylüyorsun?

AF: Hayır, böyle olmuş olabileceğini söylüyorum.

Açıkçası hatırlamıyorum.

RG: DNA'n yalnızca bir yerde bulunmadı DA Fawley, sadece ellerinde de değildi. Tüm vücudundaydı.

AF: Hayır. Kesinlikle hayır. Mümkün değil.

DK: En önemlisi, genital bölgede de bulundu.

RG: Bu bölgede yapılan incelemede bir kıl bulundu. Bu kıl kurbanda ait değildi. Erkek kılıydı. Ve sana ait.

* * *

Alex Fawley bahçede oturmuş, kitap okur gibi yapıyor, evinde gezinen arama ekibinin seslerini dinliyordu. Kısık sesler, kordorda ileri geri giden ayak sesleri. Camlardan bakan komşuları, daha yakından görebilmek için "süt almaya" çıkan yaşlıları hayal etmemeye çalışıyordu.

Alex'in olay yeri incelemeden tanıdığı tek kişi Alan Challow'du. St. Aldate's Polis Merkezi'ndeki Noel kutlamasında tanışmışlardı ama ondan eser yoktu. Muhtemelen utanmıştı. Alex olsa o da utanırdı. Ekibi Asyalı bir kadın yönetiyordu. Sakin, profesyonel ve özenliydi ama maskesinin ardında, koyu gözlerinde bir şey daha vardı; Alex'in görmek istemediği bir şey. Şu anda başkalarından gelecek anlayışa dayanacak durumda değildi.

Arka kapı açıldı ve zayıf DK ona doğru geldi. Saçını kestirse iyi olurdu. Çocuk ne zaman saçını savursa Alex dilini ısıırıyordu.

“Bayan Fawley?”

Alex kafasını kaldırdı, sonra tekrar kitaba baktı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama birkaç soru sorabilir miyim?”

Alex tekrar baktı, elini gözlerine siper etti. “Ne hakkında?”

“Temel şeyler. Eşiniz pazartesi akşamı saat kaçta eve geldi gibi. O tür sorular.”

Onu defetmek, kendi işine bakmasını söylemek istiyordu ama aptal değildi. Durumu daha da kötüleştireceğini biliyordu. Kaldıramayacağı bir şey varsa o da St. Aldate’s Polis Merkezi’ne götürülmekti. Polis arabasının arka koltuğunda terlemek, insanların ona bakması, kendini balina gibi hissetmek.

“Bence,” dedi teslimiyetle, “otursan iyi olur.”

* * *

PODCAST’LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

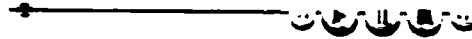

Yanlışları Düzeltmek,
Sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?

11 Temmuz 2018

S3 B4: Sıva

/ 22.35

Yanlışları düzeltmek: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 4. Gavin Parrie, suçunu hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcast’te, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuzluk verici sorulara cevap arıyor. Soruşturma yanlış mı yürütülmüştü? Kurbanlardan biri polisle işbirliği yaparak sahte kanıt mı sunmuştu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[JENERİK ŞARKISI -- “I SHALL BE RELEASED” ADLI ŞARKININ
AARON NEVILLE YORUMU]

[JOCELYN]

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları Düzeltmek sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? isimli bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm dört: Sıva

“Sıva” isminin bölüm için tuhaf bir seçim olduğunu düşünebilirsiniz ama Gavin Parrie vakasıyla çok yakından alakalı.

Bölüme başlamadan önce bu bölümde bazı dinleyicileri rahatsız edebilecek detaylar olduğunu belirtmek istiyorum.

Son bölümde Yol Kenan Tecavüzcüsü'nün üçüncü kurbanı Alexandra Sheldon'ın davayı yöneten dedektiflerden biriyle evlendiğini anlatmıştık. O zamanlar DÇ iken şimdilerde DA pozisyonuna terfi ettirilmiş bulunan Adam Fawley'yle evlendi. Bize kalırsa, Gavin Parrie'nin sözde suçluluğunu değerlendirirken göz önünde bulundurmamız gereken en önemli faktör bu.

Ama yine konuyu dağıtıyorum. Önce biraz geri dönmemiz lazım.

16 Ekim 1998 akşamı Louise Gilchrist, Cuttleslowe'da çalıştığı doktor muayenehanesinden eve dönerken çalıların arasına sürüklendi ve vahşice tecavüze uğradı. Bunun üstünden bir ay geçmemişti ki Oxford'daki John Radcliffe Hastanesi'nden eve dönen 19 yaşındaki ebelik öğrencisi de saldırıya uğradı ve korkunç yaralar alarak beşinci kurban oldu.

Saldırıları arasındaki süre kısalıyordu ve saldırıların şiddeti artıyordu. Yol Kenarı Tecavüzcüsü güç kazanmaya başlamıştı.

[ALISON DONNELLY]

“Yani, tabii ki Yol Kenan Tecavüzcüsü'nü duymuştum, herkes duymuştu. Ama o Oxford'daydı. Abingdon'la orası arasında kilometreler vardı. Kimse bizim başımıza bir şey geleceğini düşünmüyordu.”

[JOCELYN]

Alison Donnelly'yi dinlediniz. Hayatta kalan kurbanlardan kamuoyuna konuşmayı kabul eden tek kişi. Saldırıya uğradığında 21 yaşındaydı.

[ALISON]

"Larborough Yolu'ndan eve doğru yürüyordum. Evime birkaç blok kalmıştı. Tüm gün yağmur yağmıştı, bu yüzden yollarda su birikintileri vardı, karşıya geçeceğim sırada büyük bir kamyon üstüme su sıçrattı ve bir an dikkatim dağıldı. Tam o anda saldırıya uğradım."

[JOCELYN]

Alison, arkasından yaklaşan adamın sesini duymamıştı. Adam kafasına naylon poşet geçirip onu çalılara sürükledi.

[ALISON]

"Çırpınmaya çalıştım ama göremiyordum, naylon yüzüme yapışmıştı. Sonra beni çalıların içinden sürükleyip kamyonetinin arkasına yüklediğini hissettim. Zeminde plastik gibi bir şey vardı. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Beni öldürecek sandım."

[JOCELYN]

Saldırganın Alison'ı kamyonetinin arkasına koyup 16 kilometre yol giderek Oxford'daki çevre yoluna getirdiğini biliyoruz.

[ALISON]

"Beni kamyonetten indirip asfaltta sürükledi, ayaklarımın altındaki taşları hissedebiliyordum. Sonra beni sırtüstü yere attı, iç çamaşırımı yırtıp bana tecavüz etti. Sonra çekilip ayağa kalktığını hissettim, ayak sesleri uzaklaştı. Öylece yattım, nefesimi tuttum, geri dönmesin diye dua ediyordum."

[JOCELYN]

Ama bu duaları cevapsız kalacaktı.

[ALISON]

"Birkaç dakika sonra ayak seslerini tekrar duydum, yaklaşıyordu, sonra beni tutup yüzüstü fırlattı. Çok canım

yanmıştı, daha önce hiç bu şekilde seks yapmamıştım. Bu sefer farklıydı, daha sertti. Daha zalimdi. Ne kadar canımın yandığını biliyor olmalıydı ama umurunda değildi. Önceki sefer çok hızlı bitirdiği için beni cezalandırdığını hissettim. Ellerini kuyruk sokumuma koyup beni yere bastırıyordu, nefes alamıyordum ama çırpınmaya çalıştığımda kafamı asfalta vurmaya başladı. Ve bu sefer işi çabuk bitmedi.”

[JOCELYN]

Alison'ın kafatası çatladı ve tek gözü görme yetisini kaybetti. Korkunç biçimde yaralanmıştı.

[ALISON]

“Sonra bilincimi kaybetmiş olmalıyım, kendime geldiğimde etrafımda ışıklar parlıyordu, polis ve ambulans gelmişti.”

[JOCELYN]

Alison hızla hastaneye götürüldü ve acilen ameliyata alındı. Eve dönecek duruma gelmesi için beş hafta hastanede kalması gerekecekti, sonra da aylarca rehabilitasyon gördü. Bu sırada Thames Valley polisinin şansı ilk defa yaver gitmişti. Alison'ın ayakkabılarına yapışmış bir şey vardı, kamyonetin arkasından olduğuna şüphe yoktu.

Bu şey kalsiyum sülfat adında bir maddeydi. Sıva tozu. Polisin eline geçen ilk ipucuydu ve ilerleyen süreçte çok önemli bir rol oynayacaktı.

Davadaki tek gelişme bununla kalmamıştı. Alison'ın ev arkadaşlarından biri, saldırıdan birkaç gün önce evin önünde park eden beyaz bir kamyonet gördüğünü söylemişti. Bu da DÇ Adam Fawley'nin teorisini doğrulayan ilk ipucuydu: tecavüzcü, kurbanlarını gerçekten takip ediyor olabilirdi.

Önemli bir gelişmeydi fakat yedinci ve son kurban olan Lucy Henderson'ı kurtarmaya yaramamıştı. 12 Aralık günü işten eve dönerken saldırıya uğrayan Lucy, tecavüzcü tarafından kamyonete bindirildi ve terk edilmiş bir fabrikaya götürülerek vahşice tecavüze uğradı. Onun da ayakkabısında sıva tozu bulundu.

[ALISON]

"Lucy'ye olanlardan sonra polis benden olayın canlandırmasını yapmamı istedi. Crimewatch programına çıkacaktı. Kabul ettim çünkü yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyordum. Ama korkunç bir deneyimdi, her şeyi bir kez daha yaşıyor gibi hissettim."

[JOCELYN]

Davaya bakan hâkimin de sonradan söyleyeceği gibi, Alison korkunç bir saldırıya uğramasına rağmen olağanüstü bir cesaret ve dayanıklılık göstermişti. *Şimdi*, olaydan yirmi yıl sonra, cinsel saldırıya uğrayanlar için danışmanlık yaparak insanlara yardımcı oluyor. Yani bu korkunç olaydan pozitif bir şey çıkmadı değil.

Ne yazık ki aynısını Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün diğer kurbanları için söyleyemeyiz.

1998 Noel gecesı, beşinci kurbanın annesi olan Jennifer Goddard eve döndüğünde kızının ilaç alarak intihar ettiğini gördü. Yatağın kenarında bir not vardı, üzgün olduğunu ama artık devam edemeyeceğini yazıyordu. Daha 19 yaşındaydı. Yol Kenarı Tecavüzcüsü ilk canını almıştı.

[ERIC CLAPTON'IN "TEARS IN HEAVEN" ŞARKISI ÜSTÜNE]

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast'lerini Spotify'da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

[MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR]

* * *

RG: Görüşmeye saat 13.10'da devam ediliyor. Odada bulunanlar önceden belirtilen isimler.

DK: Adli tıp sonuçlarını konuşalım mı? Çünkü dürüst olmak gerekirse ben açıklama bulmakta zorlanıyorum. Son derece bariz olan açıklama dışında.

AF: Hata olmuş olmalı.

- DK: Hata mı? Ciddi misin? Yıllar boyunca zanlıların ağzından bunu kaç kez duydum biliyor musun? "Ben yapmadım, orada değildim." Gerçekten daha iyi bir cevabın yok mu?
- AF: Bak, onunla seks yapmış olsam sperm de bulurdunuz, sadece kıl değil.
- DK: Kondom kullanmış olabilirsiniz.
- AF: Sen cüzdanında kondom taşımanı gerektiren türden bir evlilik yapmış olabilirsiniz, King ama ben aynı durumda değilim.
- DK: [Öne eğiliyor]
Kılı.
Açıkla.
- AF: [Duraksıyor]
Açıklamam yok.
- DK: [Tekrar arkasına yaslanıyor]
Bence var ama. Değil mi?

* * *

"Hâlâ aklım almıyor," dedi Gislingham.

Saat öğlen ikiye geçmişti. Kimse saatlerdir iş yapmıyordu. Ceketler çıkarılmış, kravatlar gevşetilmişti ve koridordaki makine-
de soğuk içecek kalmamıştı. Bir süre önce birisi bara gitmeyi teklif etmişti ama kimsenin eşyalarını toplayıp gidecek gücü yok gibiydi.

"Gallagher ne demişti?"

"Ondan duymadım," dedi Quinn. "Farrow'dan duydum. DNA sonuçları kesinmiş ama zorlayınca öğrenmeye yetkin yok dedi. Gerçi Fawley'nin bu durumdan konuşarak kurtulamayacağını söyledi."

"Lanet olsun," dedi Gislingham. Costa Brava'dan dönüp de böyle bir durumun içinde kaldığına inanamıyordu.

"Clive Conway'le konuşayım mı?" diye sordu Baxter. "Bana bir iyilik borcu var. Aslında birkaç tane."

Fakat Gis başını iki yana salladı. "Konuşmasan daha iyi. Kendini zora sokmanı istemiyorum. Zaten yeterince belaya batmış durumdayız."

"Ayrıca," dedi Ev umutsuzca, "ne fark edecek ki? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Gis cevap vermek için ağzını açtı ama konuşmadan kapadı. Çünkü kapıda biri vardı, iri cüssesi tüm eşiği dolduruyordu.

Harrison.

Gis doğruldu. "Tünaydın, efendim."

"Ah, DÇ Gislingham, döndüğüne sevindim. Son birkaç gün burada olmanı isterdim."

Quinn biraz gıcık olsa da Harrison'ın dikkatini çekmemeye özen gösterdi.

Başkomiser odanın ortasına geçti. Tüm dikkatleri kendine çekmeyi iyi biliyordu.

"DA Fawley hakkındaki nahoş haberi aldığınıza eminim. Doğal olarak davayı açıklayamam, aleyhindeki kanıtları da söyleyemem. Bu hem düşüncesizce hem de fazla erken olur. Ama söyleyeceğim şey şu, ekip olarak sizden profesyonel meslek onurunuzu korumanızı bekliyor, hatta bu konuda size güveniyorum. Bu sizin davanız değil ve ne olursa olsun soruşturmaya engel olmamalı ya da DA Gallagher'a zorluk çıkarmamalısınız."

Odaya baktı, tek tek herkesle göz göze geldi.

"Aklınızda şüphe kalmasın diye söylüyorum, medyayla herhangi bir temasta bulunmanız kesinlikle yasak. Kayıt dışı bilgilendirme ya da soruşturmaya yakın kaynaklar gibi şeyler görmek istemiyorum, anlaşıldı mı? DA Fawley hüküm giyene kadar hiçbir resmî açıklama yapılmayacak, bunu belirtmem gerek yok herhâlde."

Bu sözleri duyunca yüzünü ekşiten tek kişi Gislingham değildi: Fawley'nin hep söylediği sözlerdendi bu.

Harrison boğazını temizledi. "Cinayet şüphelisinin Thames Valley Dedektif Amiri olması yeterince kötü; bir de bu durum dışarı sızarsa on kat kötü olur."

Tekrar etrafa baktı. "Evet, efendim," ve "Tabii, efendim," diye mırıltılar yükseldi.

"İlgilenebileceğiniz bir sürü iş var. Mesela Fisher davası. Yoksa unuttunuz mu?"

Quinn kafasını kaldırdı. "Savcıdan haber bekliyorduk."

Harrison ona baktı, sonra manidar bir tavırla Gislingham'a döndü. "Sorumluluk sende, Dedektif Çavuş."

* * *

DK: Şu takipçi konusuna dönelim.

AF: Anlattım ya.

DK: Bana anlatmadın.

AF: Duraksıyor, sonra yavaşça) Olaylar hakkında detay istedim, sonra olası şüphelileri sordum. Ona karşı sinirli olabilecek biri, meslektaşları ya da eski sevgilileri...

DK: O ne dedi?

AF: Hiçbir fikri yoktu. Kim olabileceğini bilmiyordu.

DK: Yani Cleland ismini özellikle belirtmedi?

AF: [Duraksıyor]

Hayır.

DK: Ayrıldığı sevgilisi hakkında ne söyledi?

AF: Uzun süredir görüşmüyorlarmış. Ciddi bir ilişki değilmiş, ayrıca ilişkiyi bitiren kendisi değilmiş. Bu yüzden adamın onu takip etmesi için bir neden yokmuş.

DK: Bunu açık açık söyledi mi? Adamın onu terk ettiğini söyledi mi?

AF: "Terk etti" demedi.

DK: Ama ilişkiyi bitirmek adamın kararıymış.

AF: Evet. Kesinlikle.

DK: Benim de anlamadığım nokta bu. Eski sevgili olayı.

AF: Neden? Oldukça basit.

DK: [Kafasını iki yana sallıyor]

Korkarım ki değil. Hem de hiç değil. Çünkü eski sevgilisi yoktu.

AF: Anlayamadım.

DK: Emma Smith'in erkek arkadaşı yoktu. Ne o zaman ne de sonra. Çünkü Emma Smith eşcinseldi.

AF: [Sessizlik]

Hayır, yanlış anlamış olmalısınız.

DK: Yok. Açık açık söylemiyordu, o konuda haklısın. Ama eşcinselmış. Amanda Haskell adında bir kadınla görüşüyormuş, kadın haberleri

gördükten sonra bizimle iletişime geçti.
Aralarındaki e-posta yazışmalarını gördük. Hiç şüphe yok.

[Arkasına yaslanıyor]

Yani söylediğin her şey yalan. Eski sevgililer falan...

AF: Hayır, olamaz. Bana öyle demişti.

RG: Korkarım bu noktayı ben de anlamıyorum.

AF: Belki de kız arkadaşı demiştir; bakın, partnerinden bahsetti ve ben de erkek olduğunu tahmin ettim.

DK: Öyle bir şey demedin. Hatta "partner" kelimesini bir kez bile kullanmadın. Bu konuşmanın hiçbir yerinde geçmedi. Sürekli not alıyorum.

AF: Söylediğim gibi, varsayımda bulundum herhâlde. Yani eşim bana Emma Smith'in eşcinsel olduğunu hiç söylemedi. Söyleseydi hatırlardım.

DK: Eşinden konu açılmışken, Emma Smith'in dairesinden çıktıktan sonra ne yaptığının üstünden bir kez daha geçelim.

AF: Doğruca eve gittim. 21.45 civarında döndüm. Eşim yatmaya gidiyordu. Ona çay yaptım.

DK: Sonra ne yaptın?

AF: Bir kadeh şarap içtim.

DK: Bir kadeh daha...

AF: Televizyon izledim.

RG: Ne izledin?

AF: Bilmiyorum. Amerikan yapımı bir şey.

DK: Peki ne zaman yattın?

AF: Muhtemelen 11 civarında. Tam hatırlamıyorum.

DK: Eşin bunu doğrulayabilir mi?

AF: [Sessizlik]

RG: Oldukça basit bir soru, DA Fawley.

AF: [Sessizlik]

Hayır, doğrulayamaz.

DK: Yatağa girdiğinde onu uyandırmadın mı? Ben hep yapıyorum, bunun için de eşim başımın etini yiyor.

AF: [Sessizlik]

DK: Pardon, unutmuşum, sen yan odada kalıyorsun değil mi?

AF: Nereden...

- DK: Ne yazık, bir başına uyuyorsun. Ne kadar oldu? Üç ay mı? Dört mü? Sinir bozucu olmalı. Ne demek istediğimi anlamışsındır.
- AF: Bunu bilmenizin tek yolu var, eşimle konuşmuşsunuz.
- DK: Biliyorsun dostum, cinayet soruşturmasında sır olmaz.
- AF: Ben senin "dostun" değilim.
- PM: Bu hiç hoş olmadı, Dedektif Çavuş. Dedektif Amir Fawley de tüm şüpheliler gibi saygıyı hak ediyor. Hatta daha fazla saygıyı hak ettiğini bile söyleyebilirim.
- RG: Herhangi bir saygısızlık olduysa [Ona bakarak] DÇ King adına özür dilerim, amacı bu değildi.
- PM: Teşekkür ederim.
- RG: Ama bu durum, müvekkilinizin anlattıklarında çeşitli tuhafliklar olduğunu değiştirmiyor. Tuhafliklar ve tutarsızliklar var. Kendisinin de bildiği gibi, polis bu tür tuhafliklar ve tutarsızliklarla karşılaştığında hummalı bir soruşturma gerçekleştirmek zorunda. Bu durum ne kadar rahatsızlık verici olursa olsun. Yine de bir ara versek iyi olur diye düşünüyorum. Görüşmeye saat 14.15'te ara verildi.

* * *

Nina Mukerjee kafasını kaldırdı. Alan Challow'un asistanı bir adama eşlik ediyordu. Daha önce hiç görmediği bir adama.

"Bu kim?" diye sordu Conway'e.

Conway etrafına bakıp yüzünü ekşitti. "Dave King. Nitelikli Suçlar ekibinin dedektif çavuşu."

Nina somurttu. Thames Valley'de on sekiz aydır çalışıyordu ve bu adamı ilk defa görüyordu. "Yeni mi?"

Conway başını iki yana salladı. "Hayır, yıllardır burada. Bizim gibileri takmaz. Normalde kölelerinden birini yollar."

Nina tekrar King'e bakrı. "Orantısız güç kullanan polis" rolü için yaratılmış olduğu belliydi. Hatta giyim konusunda Gareth

Quinn'le yarıştırdı. Pembe gömlek, dar takım elbise, olmazsa olmaz sakal. Ucuz gerilim filmlerinden fırlamış gibiydi. İlk bakışta iyi biri gibi görünen ama kesinlikle iyi olmayan karakterlere benziyordu.

Conway yüzünü ekşitti. "Fawley olayı için bir şey aradığına bahse girerim."

Mantıklıydı. Adli tıp normalde King'in değerli zamanına değmiyor olabilirdi ama şüpheli bir dedektif amir olduğunda işler değişiyordu demek ki.

Challow'un asistanı onlara doğru geliyordu.

"Olamaz," diye mırıldandı Conway, "periskobu indirin."

Nina aslında yapmaması gerektiğini bildiği hâlde gülümsedi ama asistanın masasının önünde durduğunu görünce gülümsemesi yok oldu.

"Alan bu konuyu devralmanı istedi, sorun olmayacaksa."

Başka seçeneği yoktu. Belgeleri toplayıp asistanın arkasından Challow'un ofisine giderken Conway'in sırtıttığını gördü. King çoktan hazırdu: Kahve, su şişesi, tablet. Quinn'le akraba olmalıydı. King arkasına yaslandı, bir ayak bileğini diğer dizine koyarak bacak bacak üstüne attı. Çorap giymiyordu. Nina onu görelî daha otuz saniye olmuştu ve şimdiden siniri bozulmuştu.

"Bu, DÇ King," dedi Challow. "Fawley'nin evinden edindiğimiz işe yarar bilgi varsa önceden bilmek istiyor."

"Arama ekibi daha yeni döndü."

"Olabilir," dedi King ona pis pis bakarak. "Becerikli olay yeri inceleme ekipleri için bahane değil. Bir şeyler bulmuş olmanız lazım."

Nina ona ters bir bakış attıktan sonra dosyasını açtı. "DA Fawley'nin olay gecesinde giydiği giysiler yıkanmıştı, oradan işe yarar bir şey elde edemeyiz. Spor ayakkabılarını bulmayı başardık ama cinayetin işleniş biçimine bakarsak üstünden kan ya da vücut sıvısı alabileceğimizi sanmıyorum. Ama tabii ki kontrol edeceğiz," diyerek arkasına yaslandı. "Evin kalanında da işe yarar bir şey bulamadık. Kusura bakma."

“Kondom yok muydu?”

“Hayır.”

“Herhâlde spor çantasını kontrol ettiniz?”

Nina bu sefer sert bir bakış attı. “Yani komik olacak ama akıllarına gelmiş, evet.”

King somurttu. “Peki araba?”

Nina derin bir nefes alıp ona kadar saydı. “Hayır, hiçbir şey yoktu.”

“Bagaja da bakmışlar mı?”

Yok artık, diye düşündü Nina. “Evet. Ama orada da bir şey yokmuş. Ne sıvı ne de kıl. Garanti olsun diye DNA örneği topladık ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Sen sormadan söyleyeyim, araba yıkanmamıştı. Kısacası, DA Fawley’nin arabada ceset taşıdığına dair hiçbir iz bulmadık.”

King ona küçümseyen bir ifadeyle gülümsedi. “Eh, muşamba örtmesi gerektiğini bilen biri varsa o da polis memurudur herhâlde.”

“Tabii,” dedi Challow sessizce, “gerçekten ceset taşısa öyle yapardı.”

King’in gülümsemesi acı bir kahkahaya dönüştü. “Evet, tabii.”

* * *

Freya kapıyı açıp içeri girdiğinde Caleb’in yerinden hiç kıpırdamadığını gördü. Hâlâ pencerenin önünde oturuyor, boş boş bahçeyi izliyordu; yarım saat önce çıktığında da aynı durumdaydı.

“Ton balığı ve mısır aldım,” dedi Freya. “En sevdiğin.”

Kulağa samimi gelmiyordu, Freya bunun farkındaydı. Sessizliği doldurması gerekiyordu o kadar.

Pencereye yaklaştı ama Caleb dönmedi, orada olduğunun farkında bile değil gibiydi.

“Caleb?” dedi Freya daha yüksek bir sesle.

Caleb arkasını dönüp kafasını kaldırdı.

“Pardon canım. Dalmışım.”

Freya yanına oturup kolunu omzuna attı. “Her şey yoluna girecek, canım. Gerçekten.”

Caleb başını onaylar gibi salladı ama ona bakmıyordu. Freya’ninkine yaslanan bedeni kaskatıydı.

* * *

Gislingham telefonu kapattı. “Tamam, savcıyla görüştüm. Görünüşe göre Fawley’ye Fisher davasında son bir karar vermeden önce halledilmesi gereken birkaç konu olduğunu söylemiş.”

“Boşuna zaman harcıyoruz,” diye mırıldandı Quinn ama ekibin diğer üyelerinin de keyfi pek yerinde değildi.

“Hadi ama,” dedi Gis sesine biraz enerji katmaya çalışarak. “Ne kadar hızlı başlarsak o kadar hızlı biter. Sonucu önemli değil. Evet, elimizde ne var?”

Baxter, Quinn’e baktı ama cevap veremeyecek kadar sinirli olduğu belliydi.

Baxter derin bir nefes aldı. “İfadelerde tutarsızlıklar olduğu kesin. Özellikle Fisher’ınkinde. Elbisesinin nasıl yırtıldığını hatırlayamadığını söylüyor ama Bryan Gow yalan söylediğini düşünüyor. Yalnız, Morgan’la herhangi bir temasta bulunduğunu hatırlamadığını söylerken doğru söylüyormuş,” diyerek omuzlarını silkti. “Neresinden bakarsan bak oturmuyor. Bu elbisenin önemi nedir ki uğrunda yalan söylüyor?”

“Güzel soru,” dedi Gis. “Buraya getirip kendisine soralım mı?”

* * *

Nitelikli Suçlar ofisindeki atmosfer, yan taraftaki ofisten çok daha enerji doluydu. Tecavüz ve cinayet davası. Hem de şüpheli bir dedektif amir. Bunun yarısı bile kariyer yapmaya yeterdi. Ama Simon Farrow, besin zincirindeki yeri hakkında yanlışlığı içinde değildi. DK olalı çok olmamıştı –daha bir senesi bile dolmamıştı– bu yüzden resmen alınının ortasında “ezip geçebilirsiniz” dövmesiyle dolaşıyordu. Gerçi şikâyetçi değildi. Çocukken Noel’de

Sherlock Holmes seti aldığından beri dedektif olmak istiyordu. Annesi bunu *Inspector Morse* dizisiyle büyümesine bağlıyor, "Bir de üstüne Oxford'da yaşıyorduk," şeklinde açıklıyordu. Simon annesini en azından bunları kız arkadaşlarının önünde söylememeye ikna etmişti. Gerçi şu anda üstüne yığılan işleri John Thaw'ın yaptığını hayal edemiyordu. İnternetteki bilgi hattı ve Walton Well Köprüsü'ne asılan tabela sayesinde telefon yağmurlarına tutuluyorlardı ama bu telefonlara bakmak görev listesinin en altındaydı. Nöbetleşe yapıyorlardı çünkü bir süre sonra insanın beyni püreye dönüyordu. Şu anda da bu berbat nöbet ondaydı. Büyükannesinin hep söylediği o söz bir kez daha aklına geldi: Restoranda durup beklemezsen yemek yiyemezsin. Gerçi onun durumunda oturup elemek demek gerekiyordu.

Kahve almak için kalkacaktı ki karşıdaki dedektiflerden biri ona seslendi.

"Hey, Farrow! Şanslı günündesin. King aradı. Newbury'ye gitmeni istiyor. Hemen."

* * *

DK: Görüşmeye saat 16.10'da tekrar başlandı. DA Gallagher yerine DK Simon Farrow bulunuyor. Hemen konuya girelim. Söylediğin her şeyi dinledim, Fawley, biraz mantıklı geliyor ve bunları doğrulayabileceğimize şüphem yok. Ama şu anda her şeyin aynı sonucu işaret ettiğini inkâr edemeyiz: Emma Smith'le aranızda bir çeşit cinsel temas oldu ve kadın öldü...

AF: Hayır! Öyle bir şey olmadı.

DK: Panikledin, kariyerini, evliliğini düşündün. Bu ortaya çıkarsa tüm hayatın mahvolacaktı. Bu yüzden cesedi bir şeye sardın, muşamba ya da plastik örtüye.

AF: [Kafasını hayır anlamında sallıyor]

DK: Sonra cesedi arabana yükledin. Koyu mavi Ford Mondeo'ya.

AF: [İçtenlikle]
Hayır.

- DK: Araba görüldü. Sen görüldün. Komşular senin arabanla uyuşan bir araba gördüğünü söyledi, senin üstündekileri giyen bir adam görmüşler. Tam da 9 Temmuz akşamı Emma Smith'in evi önünde.
- AF: Daha kaç kez söyleyeceğim -anlattım ya-oradaydım. Tabii ki görmüşlerdir.
- DK: Sonra hiçbir şey olmamış gibi eşinin yanına gittin. Ona çay yaparken birkaç dakika sohbet ettiğinizi hatırlıyor. Bilmediği şeyse o sırada en eski arkadaşının cesedinin arabanın bagajında durduğuydu.
- AF: Saçmalıyorsun.
- DK: Şarap içip televizyon izledin, sonra etrafta kimse olmadığından emin olunca dışarı çıkıp Walton Well Köprüsü'ne gittin. Cesetten kurtulman gerektiğini biliyordun, hem de çok çabuk. Demiryolundan iyisini bulabilir miydin? Yük treni kanıtları yok edecekti, belki soruşturma bile açılmazdı. Şansın yaver giderse olaya cinayet gözüyle bakılacaktı ve her şey bitecekti. Ama görülürüm korkusuyla bekleyemedin, bu yüzden cesedi köprüden atıp kaçtın. Ne kadar büyük bir hata yaptığını da ancak ertesi gün fark ettin.
- PM: Kayda geçsin, müvekkilim bu gülünç suçlamaların her birini kesinlikle reddediyor.
- DK: Muşambayı eve giderken çöpe attın, Smith'in telefonundan da aynı şekilde kurtuldun. Unutmayalım, köprünün kanala olan uzaklığı sadece birkaç metre.
- PM: Çok yaratıcı bir hikâye, Dedektif Çavuş ama müvekkilimin Risinghurst'ten Walton Well Köprüsü'ne -dokuz on kilometre boyunca- hiçbir kameraya yakalanmadan gittiğini inanılır bulmuyorum.
- DK: [Bir kâğıt uzatıyor]
Sizin de göreceğiniz gibi oldukça bariz bir rota var. DA Fawley gibi polislik deneyimi olan birini bırakın, Google Maps kullanan herkes bunu yapabilir.
- AF: [Yutkunuyor]
Peki köprüdeki kamera?
- DK: Soruları ben soruyorum, sen değil.

* * *

Gislingham, Marina Fisher'la ilk defa yüz yüze geliyordu. Gerçi fotoğraflarını görmüştü ve Gareth Quinn'den son derece objektif ve ona has bir tasvir almıştı ("Biraz yaşılanıyor ama hâlâ çakılır"). Kapıdan girdiği anda Gis, Quinn'in ne demek istediğini anlamıştı. Fisher'in tuhaf bir özelliği vardı, bu tuhaf durumda bile. Abartılı giyim tarzını da duymuştu, bu yüzden diz boyu elbise giydiğini görmek onu şaşırtmamıştı. Hatta kadını tanımasa kim avukat kim şüpheli karar veremeyebilirdi.

Quinn kapıyı arkalarından kapadı ve oturdular, kadınlar bir yana, erkekler diğerine.

"Tanışma fırsatımız olmadı, Profesör Fisher," dedi Gis. "Ben Dedektif Çavuş Chris Gislingham ve soruşturmayı şimdilik ben yürüteceğim."

"DA Fawley'ye ne oldu?" dedi avukat hızla. "Davayla o ilgilenmiyor muydu?"

"DA Fawley başka bir davayla ilgileniyor. Endişelenmeyin, davanın detaylarını biliyorum."

Kaydı başlatan Quinn'e baktı.

"Evet," dedi Gislingham. "Başlamadan önce uyarılarımızı hatırlatmak istiyorum. Sizi buraya çağırmamızın nedeni elbisenizin başına gelenler hakkında konuşmak."

Fisher bir anlığına avukatına baktı. "Ama söyledim zaten. Nasıl yırtıldığını hatırlamıyorum."

"Görüşme kaydının bir profil uzmanı tarafından incelendiğini söylemek istiyorum. Kendisi vücut dili uzmanıdır. Elbisenin nasıl yırtıldığını bildiğinizi düşünüyor. Bu konuda yalan söylemenizin tek bir olası açıklaması var: Caleb Morgan'a saldırdığınız sırada yırtıldı. Siz de bu saldırının gerçekleşmediğini söylüyorsunuz."

Bir sessizlik oldu. Fisher oturduğu yerde kıpırdadı.

"Tamam," dedi sonunda. "Doğru. Elbisenin nasıl yırtıldığını biliyorum sanırım."

Derin bir nefes alıp suyuna uzandı.

“Ertesi sabah uyandığımda yırtığı fark etmemiştim; bir bardak çay ve aspirin dışında bir şey istemiyordum. Ama Tobin’in odasına girdiğimde pullarla oynadığını gördüm. Kırmızı pullarla. Resmine yapıştırmak istediğini söyledi.”

“Yani oğlunuz pulları almak için elbiseyi mi yırttı?”

Fisher bir parça kızardı. “Ben aşağıdayken, evet, öyle yaptığını düşünüyorum.”

“Bu tür şeyleri daha önce de yaptığı oldu mu?”

Fisher’ın yüzü daha da kızardı. “Parlak şeyleri seviyor. Muhtemelen koparmanın ne kadar zor olacağını anlayamadı,” diyerek omuzlarını silkti. “Önceden de söylediğim gibi, çocuklar bazen güçlerinin farkına varamıyorlar.”

“Pulları nereden bulduğunu sordunuz mu?”

Gözlerini kaçırıp başıyla onayladı.

“Peki, ne dedi?”

Yere baktı. “İnkâr etti. Elbiseye hiç dokunmadığını söyledi. Mutfakta, yerde bulduğunu söyledi.”

“Ama siz inanmadınız.”

Fisher hâlâ göz teması kurmuyordu. “Yerde hiç pul yoktu.”

“O zamandan beri tekrar sormayı denediniz mi?”

Fisher omuzlarını silkti. “Hâlâ inkâr ediyor,” diyerek iki dektefe tek tek baktı. “Yapmayın, yaramazlık yaptığı için yalan söyleyen ilk çocuk benimki değil.”

Gis başını yavaş yavaş sallayarak onayladı. İki yaşında bir çocuğu vardı. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama Quinn hâlâ zorluyordu. “Peki, neden en başından söylemediniz?”

Fisher ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. “Ailevi bir konuydu.” Yüzü donuktu; bir buz tabakası oluşmuştu sanki.

* * *

“Yardım ettiğin için teşekkür ederim, Bryan,” dedi Gallagher. “Başka biri de görsün istedim. Gayriresmî olarak.”

Gow, videodan kafasını kaldırdı. Problem değil. Zaten bugün Kidlington’a gidecektim.”

Tekrar ekrana baktı ve sonra duraklat tuşuna bastı, alnında küçük bir kırısklık belirdi.

“Evet?” dedi Gallagher. Kollarını bağlamıştı. Huzursuz, endişeli görünüyordu.

Bryan gözlüklerini düzeltti. “İlk defa yapıyorum. İlk defa bir videoyu incelerken yalan söyleyip söylemediğini anladığım kişi polis memuru.”

“O da şüpheli. Diğerlerinden farkı yok.”

Gow ona manalı bir bakış attı, sonra defterine bir şey not etti.

“Evet?” dedi Gallagher biraz sabırsızca. “Yalan söylüyor mu?”

Bryan ona baktı. “Söylediğine dair bir işaret göremedim. Kaydı eve götürüp tekrar incelemem gerekecek ama şu anda gözüme çarpan bir şey yok. Büyük bir stres altında, orası şaşırtıcı değil ama suç işlemediğini söylerken kelimelerinde ve vücut dilinde hiçbir değişiklik olmuyor. Hem de hiç.”

“Dave King olsa bunu yapabilecek tek kişinin Adam Fawley olduğunu söylerdi.”

Gow tek kaşını kaldırdı. “Hiç şüphesiz.”

Gallagher mesajı almıştı. “Bak, King zaman zaman kaba saba biri olabiliyor ama o iyi bir polis. İçgüdüleri iyi.”

Gow tekrar yazmaya başlamıştı. “Öyle diyorsan.”

* * *

“Evet, Profesör Fisher, teyit etmek ve kayda geçmesi için tekrarlıyorum; şu anda ifadenizi değiştirerek elbisenizin nasıl yırtıldığını bildiğinizi söylüyorsunuz.”

Fisher derin derin iç geçirdi. “Evet.”

Quinn başıyla onayladı. “Peki geçen gece Morgan’la yaşadıklarınız hakkında bir şey var mı? Orada da anlatmadığınız bir şey oldu mu?”

“Sarkastik konuşmasanız daha iyi olur, Çavuş,” dedi avukat.

“Sorunuzun cevabı hayır,” dedi Fisher. “Daha önce anlattıklarımından farklı bir şey hatırlamıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Quinn iğneleyici bir tavırla.

Fisher ona pis bir bakış attı. “Öyle,” dedi.

Fisher derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı ve Gis aniden kadının gözlerinin dolduğunu fark etti.

Avukat ona endişeyle bakıp bir bardak su verdi. Sonra Gislingham’a döndü. “Bakın, Çavuş, bu durum Marina’yı çok zorluyor. Uyuyamıyor ve oğlu kâbuslar görüyor.”

“Bu konuda benden ne bekliyorsunuz anlamadım.”

“Sizden yapmanızı istediğim şey, bu gülünç davayı bırakmanız. Bu çok absürd bir durum, politik hassasiyetin psikopatlığa ulaşmış hâli.”

Gis cevap verecekti ama avukat sözünü bitirmemişti. “Tanrı aşkına, kadının hâline baksanıza. Bir seksen boyunda bir ragbi oyuncusuna saldırabilecek gibi bir hâli var mı?”

Önce Gis’e, sonra Quinn’e baktı. “Var mı?”

* * *

Karakolda küçük çocuklara pek rastlamazdı; bu yüzden Somer akşam yemeği almak için ofisten çıktığı sırada, giriş kapısının yanında bir sandalyede oturan Tobin Fisher’ı hemen fark etti. Somer etrafına baktı, çocukla kimse ilgilenmiyor diye endişelendi ama sonra kadın memurlardan birinin otomattan Fanta aldığını gördü.

Somer tereddüt etti, sonra çocuğa doğru ilerledi. Çocuğun kucığında rakamlarla boyama kitabı vardı; Somer ışığını kapadığı, insanlar geçtiği, etrafta uğultular yükseldiği ve telefonlar çaldığı hâlde çocuk kafasını kaldırmadı. Somer, Tobin’in yanına oturdu.

“Ne çiziyorsun, Tobin?”

* * *

Quinn ve Gislingham, üniformalı bir memurun Fisher ve Kennedy'yi kapıya kadar geçirmesini izledi. Asansöre girdikleri sırada avukat, müvekkilinin omzuna elini koydu ve kadın ağırlığını ona verdi, neredeyse düşüyordu.

"Caleb Morgan çok mu ikna ediciydi?" diye sordu Gis.

Quinn ona döndü. "Pardon?"

"Bilmiyorum. Fisher bana inandırıcı göründü. Suyu alırken elleri titriyordu."

"İkna edici olmak işine geliyor. Ayrıca televizyonda yaptıklarını unutma. Tam bir şovmen. İzleyiciye oynamayı çok iyi biliyor."

* * *

Kadın memur otomattan dönüp Fanta kutusunu Tobin'e uzattı. Tobin içeceği aldı ama ne kadına baktı ne teşekkür etti. Somer, çocuğun omzu üstünden kadınla göz göze geldi ve kadın omuzlarını silkti, şaşırmışa benzemiyordu. Somer da şaşırmamıştı; hatta Tobin'in zihnen bir sıkıntısının olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Zeki olduğuna şüphe yoktu ama sosyal anlamda hiç fonksiyonel değildi. Marina Fisher gibi okumuş biri çocuğunun sorununu fark etmemiş olabilir miydi?

Küçük çocuk bütün dikkatini özenle yaptığı resme vermiş, tamamen yaptığı işe odaklanmıştı. Renkleri tek tek dolduruyordu, yanındaki koltukta renkli kalemlerden oluşan bir gökkuşağı vardı, hepsi özenle aynı yöne bakacak şekilde dizilmişti.

"Ben de bakabilir miyim?"

Kalem durdu. Çocuk kafasını kaldırmadı ama bir saniye sonra kalemi doğru yere koyup kitabı Somer'a uzattı.

Somer çizime baktı ve nefes aldı; bir anda ne olduğunu anlamıştı.

* * *

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ev.

Somer birkaç metre ötedeki tahtanın önünde duruyor, Morgan davasında çekilen fotoğraflara bakıyordu. Marina Fisher'ın

mutfağı, yırtık gece elbisesi, boş şampanya şişesi, Caleb'in Cinsel Saldırı Başvuru Merkezi'nde çekilen fotoğrafları.

Ev ayağa kalkıp yaklaştı ve Somer sonunda onu fark etti.

"Pardon," dedi Somer arkasına bakarak. "Geldiğini fark etmemişim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ev.

Somer tekrar tahtaya döndü. "Biraz önce Tobin Fisher'ı gördüm. Annesi görüşmedeyken kapının önünde bekliyordu. Yanında boyama kitabı getirmiş, Fisher gibi annelerin çocuklarına aldığı şu eğitici boyama kitaplarından. Shakespeare'den, Yunan mitolojisinden falan resimler vardı."

"Evet?" dedi Ev yavaşça, konunun nereye gittiğini merak ediyordu. "Ne olmuş?"

"Demek istediğim, çocuk şimdiye kadar resimleri hep sırasıyla boyamış. Ama şu anda boyadığı resim kitabın sonuna doğru. Arada bir sürü boş sayfa var. Bu resmi bilerek seçmiş olmalı."

"Yani?"

"Önemli olan yer de bu. Şu anda Aziz George ve Ejderha'yı boyuyor. Rakamlarla boyama kitabı ejderhayı yeşilin farklı tonlarında boyaması gerektiğini söylüyor ama Tobin yazıyı görmezden gelmiş. Bunu ilk defa yapmış, diğer resimleri kontrol ettim."

Ev kaşlarını çatı. "Ejderhayı hangi renge boyuyor?"

"Kırmızı," dedi Somer. "Kırmızının tek tonuna boyuyor," diyerek yüzünü ekşitti. "O sırada bunu hatırladım."

Tahtadaki fotoğraflardan birini işaret etti. Morgan'ın arkadan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kafası, sırtı ve boynu görünüyordu, sol omzunda bir dövme vardı.

Kırmızı bir ejderhaydı.

* * *

Nezarethane görevlisi, hücre kapısını yüksek bir takırtıyla açarak avukatın içeri girmesine izin verdi.

"İşin bittiğinde söyle."

Penelope McHugh başıyla onayladı. “Teşekkür ederim,” dedi ve görevlinin koridorda ilerlemesini bekledikten sonra hücrenin içine adım attı.

Müvekkili dar bir yatakta oturuyordu, başını elleri arasına almıştı, tepsisindeki kızarmış ekmek ve mısır gevreğine el sürmemişti. Koltuk altlarında büyük, nemli izler vardı. Aslında Penelope’un şaşırmaması gerekirdi, bu işi uzun süredir yapıyordu ve daha önce cinayet şüphelilerinin de avukatlığını yapmıştı. Ama ilk defa bir Dedektif Amir’in savunmasını üstlenmişti.

Penelope olabildiğince az nefes almaya çalışıyordu. Sıcak, havasız ortam buram buram ter, idrar ve çaresizlik kokuyordu.

“Görüşme odasında da konuşabilirdik.”

Adam kafasını kaldırdı. “Üst kata kadar utanç içinde yürüyemem.”

Bir insanın bu kadar kısa sürede paramparça olabilmesi çok ürkütücüydü. Bu adamı tanıyordu –hem de yıllardır tanıyordu– ama şu an eski hâinden eser kalmamıştı. O sessiz otoritesi, kontrol altında tuttuğu güç hissi yok olmuştu. Ruh gibiydi, acılıydı; paranoya, gözlerinin altındaki torbalara kum gibi dolmuştu.

“Seninle konuşmalıyım.”

Sesi bile zayıflamıştı.

McHugh bir adım yaklaştı. “Tamam. Anlat.”

“Düşünüyorum da bu olay –DNA, araba, sperm olmaması– hiç mantıklı değil.”

McHugh iğneleyici bir tavırla gülümsedi. “Sorma.”

“O kadar anlamsız ki tek bir açıklama var. Her şeyi açıklayan tek bir şey var.”

McHugh somurttu. Fawley çok hızlı konuşuyordu, gözleri iyice irileşmişti. Penelope onu tanımasa aklını kaçırdığını düşündü. Ya da kafasının güzel olduğunu.

“Kanıtlar yerleştirilmiş. Suçu üstüme yıkıyorlar.”

Cümleleri kurşun gibi yere düştü. Suçlular hep böyle derdi ve McHugh bu adamın o suçlulardan biri olmasını istemiyordu.

Fawley, kadının yüzünde bir şey görmüş olacak ki ayağa kalkıp ona yaklaştı. McHugh geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

“Bak, kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, yirmi yıldır suçluların böyle şeyler söylemesini dinliyorum. Ya suçlu ya da deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Muhtemelen ikisi de diye düşünüyorsun. Polis memuru olduğum hâlde burada manyak gibi zırvalıyorum.”

McHugh öyle olmadığını söyleyecekti ama Fawley durmadı.

“Bir dinle lütfen. Her şeyi tekrar tekrar düşündüm ve her şey o kadar tutarlı ki o kadar olur... diyerek ona baktı, küçük bir çocuk gibi gergindi. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

McHugh somurttu. “Galiba. Tesadüf olamayacak kadar iyi oturduğunu mu söylüyorsun?”

Gözleri parladı. “Kesinlikle. Çünkü her şey birbirine çok uygun. Delil mükemmel biçimde yerleştirilmiş, yapılması gereken tek şey onu güzelce paketlemek. Ama suç böyle bir şey değil, gerçek suç, önceden tasarlanmamış suç böyle olmaz. Dağınıktır, plansızdır ve fail en az bir yerde çuvallar. Bunun bu kadar mükemmel olması için birinin bunu öyle yapmış olması gerekir.” Durdu, derin bir nefes aldı. “Bütün bunlar planlanmış. Tek mantıklı açıklaması bu.”

Penelope McHugh pek ikna olmamıştı. En az bir açıklama olasılığı daha vardı. Kendisi de söylemişti. Bu adamın öldürme sanatında yirmi yıllık deneyimi vardı. Cinayet işleyip yakalanmayacak biri varsa, o da Adam Fawley idi.

“Üstelik bunu yapan kişi,” dedi Fawley, zamanı kalmamış gibi hızla konuşarak, “zeki. Çok zeki. Polis prosedürlerini biliyor ve bana karşı öyle büyük bir garezi var ki intikam almak için cinayet işlemeye bile razı oldu.”

McHugh’ya sonuç son derece barizmiş ve onun da çoktan anlamış olması gerekirmiş gibi baktı.

“Bunu kimin yaptığını biliyorum. Sen de biliyorsun.”

* * *

Alex Fawley on altı kilometre ötede, kardeşinin misafir odasındaki yatakta, yastıklardan destek alarak oturuyordu. Sekiz aylık hamile olunca görünmez olmak kolay değildi ama fark edilmemek için elinden geleni yapıyordu. Zaten fazla kalabalık olan odada yer tutmamaya çalışıyordu. Her yemeği kendisine, Adam hakkında ne kadar endişelendiğine bağlamamaya çalışıyordu. Gerry işe hazırlanırken tuvaleti meşgul etmemeye çalışıyordu. Okul tatil olduğu için Nell çocuklarla bahçeye çıkmıştı, Alex ise yorgun olduğunu söyleyip uyumaya gitmişti. Üst katta hava daha serindi, perdeleri çekmişti ama onun durumundaki biri için hâlâ rahatsız edici derecede sıcaktı. Verandadaki çocukların seslerini duyabiliyordu. Çok ses yapmamaya çalışıyorlardı çünkü Alex'in uyuduğunu sanıyorlardı. Çocuklar arasındaki klasik çekişmelerin sesleri, köpeğin havlaması, kavga etmelerini önlemeye çalışan Nell'in sesleri. Sıradan, mutlu bir ailenin sesleri. Şu anda Adam'ın nerede olduğunu ve oraya neden gittiğini bilmek kalbini paramparça ediyordu.

Saatini kontrol etti ve sonunda vaktin geldiğini gördü. Tabletini alıp kulaklıklarını taktığı sırada nabızı biraz hızlandı.

* * *

PODCAST'LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

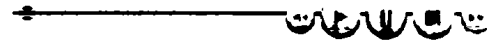

**Yanlışları Düzeltmek,
Sezon 3: Yol Kenan Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?**

12 Temmuz 2018

Sezon 3 Bölüm 5: Kovalamaca

/ 22:34

Yanlışları düzeltmek: Yol Kenan Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 5. Gavin Parrie, suçunu hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcast'te, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuzluk verici sorulara cevap arıyor. Soruşturma yanlış mı yürütülmüştü? Kurbanlardan biri polisle işbirliği yaparak sahte kanıt mı sunmuştu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[JENERİK ŞARKISI--"I SHALL BE RELEASED" ADLI ŞARKININ
AARON NEVILLE YORUMU]

[JOCELYN]

Son bölümde dinlediğiniz gibi, Lucy Henderson 12 Aralık 1998 günü işten eve dönerken saldırıya uğramıştı. Bir kamyonete atıldı, terk edilmiş bir inşaat alanına götürülerek acımasızca tecavüze uğradı. Onun da ayaklarında siva tozu bulundu ve saldırgan bir kez daha geride hiç DNA örneği bırakmadı. Lucy 23 yaşındaydı, Marchmain Üniversitesi'nde okuyordu. Ayrıca Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün bilinen son kurbanıydı.

Gerçi o sırada bunu kimse bilmiyordu. Neredeyse bir yıl olmuştu ve soruşturmada bir arpa boyu yol alınamamıştı, kamuoyunun paniği zirveye ulaşmıştı. Mecliste sorular soruluyordu, Thames Valley Polisi Baş Amiri'nin istifası isteniyordu.

Ve sonunda herkesin beklediği gün geldi. 3 Ocak 1999 günü polis bir baskın yaptı.

Suçluyu bulmuşlardı.

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları düzeltmek sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? isimli bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm beş: Kovalamaca

["KOŞULLARIN KURBANI"- JOAN JETT]

[JOCELYN]

Gavin Parrie'nin tutuklanma hikâyesi bu davanın en tuhaf ve endişe verici yanı olabilir. Alexandra Sheldon, Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün üçüncü kurbanı, o sabah Oxford çevre *yolundaki* bir istasyondan benzin alıyordu. Ödeme yapmak için sıraya girdiği esnada bir şey fark ederek dehşete düştü. Gördüğü ya da duyduğu bir şeyden değil *burnuna dolan bir kokudan* korkmuştu.

Keskin, başka kokulara benzemeyen bir kokuydu. Bu kokuyu daha sonra "Fazla olgunlaşmış meyve gibi tatlı" olarak niteleyecekti. Bu kokuyu hayatında sadece bir kez almıştı. 4 Eylül 1998 gecesi. Saldırıya uğradığı gece.

Dr. Anisur Malik bu konuda söz sahibi bir uzman ve Tüm Gerçek ekibi adına Parrie soruşturmasındaki kanıtları inceledi.

[DR. ANISUR MALIK]

"Koku uyaranları çok güçlüdür çünkü talamusa bağlanmadan doğrudan ön beyne geçerler. Bu yüzden geçmiş hatırlatma konusunda çok etkilidirler."

[JOCELYN]

Diğer bir deyişle, kokular beynin düşünen kısmı tarafından değerlendirilmiyor, bu yüzden etkileri çok güçlü ve ani oluyor. Tam da bu yüzden bu anıları "kanıt" olarak değerlendirirken dikkat etmemiz gerek.

Peki bu keskin koku nereden geliyordu? 2. bölümde Gavin Parrie'nin 1. Tip diyabet hastası olduğunu söylemiştik, hatırlıyor musunuz? Bu halk arasında pek bilinmez fakat tip 1 diyabete düzgün müdahale edilmezse ağızda belirgin bir kokuya neden olabilir. Fazla olgunlaşmış meyve gibi bir kokuya...

Bu sırada Gavin'in Cowley'de açtığı yeni sayfa hüsrarla sonuçlanmıştı. Yeni sevgilisi onu terk etmişti ve iş bulmakta zorlanıyordu. Kirasını ödeyemiyordu ve anneleriyle Manchester'da kalan çocuklarını göremiyordu. Bu durumda sağlığına dikkat edememesi şaşırtıcı değildi.

Gavin'in o sabah benzincide olduğuna, Alexandra Sheldon'ın arkasında sıraya girdiğine kimse karşı çıkmıyor. Alexandra'nın aldığı kokuyu gerçekten duyduğuna da kimse karşı çıkmıyor. Bizim *dikkat çekmek* istediğimiz nokta Alexandra'nın arkasında sıraya giren kişinin ona saldıran kişi olup olmadığı.

[DR. ANISUR MALIK]

"Bu davada beni endişelendiren şey, verilen tepkinin şiddeti. Bayan Sheldon'ın uğradığı saldırının üstünden henüz dört ay geçmişti, kendisi travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor olabilirdi. Yirmi yıl önce tıp bilimi bu konuda günümüzde olduğu kadar ilerlememişti.

Saldırıdan beri ilk defa keskin bir koku almış olmak o korkunç olayı tekrar hatırlamasına neden olmuş olabilir. Bu durumda bedeni kaç ya da savaş moduna girer; kalp hızla çarpmaya başlar ve beyin normal işleyişine devam edemez.

Sonuç olarak yetkililerin bu durumda verilen ifadelere çok daha dikkatli yaklaşması gerekiyor."

[JOCELYN]

Özellikle de burada dikkatli olunmalıydı çünkü Alexandra Sheldon arkasını döndüğünde Gavin Parrie'nin beyaz bir kamyonete bindiğini gördü. Polis, son iki kurbanın ayak-kabıllarında bulunan siva tozunu kamuoyuna açıklamamış olsa da Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün kamyonet kullandığı birçok kez kamuoyuna iletilmişti.

Alexandra Sheldon hemen harekete geçti, düşünmek bir yana, beklemedi bile. Hemen arabasına binip kamyoneti takip etti. Kamyonet on dakika sonra Botley Caddesi'ndeki bir depolama ünitesinde durdu ve adam aşağı indi.

[“BAY X”]

"Alexandra, adamın depo kapısına gidip bir anahtar aldığı, birkaç dakikalığına içeri girdiğini, sonra dışarı çıkıp köşeyi dönerek gözden kaybolduğunu gördü."

[JOCELYN]

3. bölümde dinlediğimiz polis memurunu duydunuz, kendisi Parrie davasında görev almıştı.

[“BAY X”]

“Bayan Sheldon hemen DÇ Fawley’yi aradı. Fawley de ona hemen halka açık bir yere gitmesini ve polisi beklemesini söyledi. Bayan Sheldon birkaç dakikalık mesafedeki dükkânda bekleyeceğini söyledi. Hemen bir polis ekibi gönderildi ve Bay Parrie, öğlen saat 12 civarında Fox & Geese isimli barda tutuklandı.”

[JOCELYN]

Adam Fawley, olay yerine 12.25 civarında geldi; bu sırada olay yeri inceleme ekibi depolama ünitesini aramaya başlamıştı, Gavin ise polis arabasıyla St. Aldate’s Polis Merkezi’ne götürülüyordu. Alexandra Sheldon bu süre boyunca dükkândaydı.

Ya da değil miydi? Dükkânın kamerası yoktu, kimse de Alexandra’nın tam olarak kaçta geldiğini hatırlayamıyordu.

Gavin, Alexandra’nın ona söylenildiği gibi dükkâna gitmek yerine depo kapısının üstüne bıraktığı anahtarı alarak içeri girdiğini savunuyordu. Sonuçta Alexandra anahtarı oraya koyduğunu görmüştü. *İçeri girdikten sonra yere kendi saç tellerini bırakmıştı, polisin bunları bulacağını biliyordu.*

Şu anda muhtemelen kafanızı sallıyorsunuz değil mi? Kendi kendinize “Zeki bir kadındı, avukattı, ahlak sahibi biriydi, neden sahte kanıt bırakacak kadar ileri gitsin ki?” diyorsunuz.

Ama bir an için düşünün. Alexandra Sheldon, Gavin Parrie’nin ona tecavüz etmeye çalışan adam olduğundan emindi. Ayrıca suçlunun yakalanması için her şeyi yapmaya hazırdı. Daha 19 yaşında olan beşinci kurban birkaç gün önce intihar etmişti. Alexandra bunu biliyordu. Polisin elinde kanıt olmadığını da biliyordu, Botley Caddesi’ne kadar takip ettiği kişi gerçekten ona saldıran kişi olsa bile depolama ünitesinde bunu kanıtlayacak bir şey olduğu kesin değildi. Serbest kalabilir, başka kadınlara saldırıp başka hayatları da mahvedebilirdi.

Yaşadığı anımsamanın getirdiği gerginlik ve korku hâli içinde bir şey yapmak zorunda olduğuna karar vermiş olması çok mu imkânsız? Bu adamı durdurmaya karar vermişti. Ve bunu yapacak gücü vardı.

[“BAY X”]

“Gavin Parrie ne derse desin, Bayan Sheldon’ın onu suçlamak için sahte kanıt bıraktığına dair hiçbir işaret yoktu. Ne anahtarda ne de ünitenin içinde parmak izi ya da DNA örneği bulunabildi. Ayrıca, depo içinde bulunan saç telleri yirmi beş santimetre boyundaydı. Bayan Sheldon saldırıya uğradığında saçları uzundu ama saldırıdan hemen sonra saçlarını kısacık kestirmişti. Gavin Parrie’yi suçlamak istese bile bunu yapacak “kanıt” elinde yoktu.

[JOCELYN]

Alexandra Sheldon’ın o günkü saç uzunluğu ya da ne zaman kestiği tartışma konusu değil. Ama her kadının bildiği gibi çantalarımızda tarak ve fırça gibi eşyalar oluyor; bunların üstünde haftalarca, bazen aylarca kalan saç telleri olabiliyor.

Kesinlikle bildiğimiz tek bir şey var: Gavin’in hüküm giymesine neden olan tek şey bulunan saç telleriydi. Başka hiçbir kanıt yoktu.

Diğer kanıtların hiçbiri somut değildi. Hepsi tesadüf olarak açıklanabilirdi. Diyabet, Gavin’in kardeşi Bobby’nin sıvacı olması ve Gavin’in arada bir kardeşinin kamyonetini ödünç alması (Bobby’nin saldırı tarihlerinde kardeşine kamyonetini vermediğini açıkça söylediğine de değinmemiz gerekiyor ama bunu kanıtlamak mümkün değil).

Polisin o sırada önemli olduğunu düşündüğü fakat zaman zaman kanunları nedeniyle mahkemede kullanamadıkları bir kanıt daha vardı. O da Gavin’in Paula’ya düzenlenen saldırı hakkında sorguya çekilmiş olmasıydı. Yol Kenarı Tecavüzleri başlamadan önce Manchester’da saldırıya uğrayan 16 yaşındaki Paula’dan ikinci bölümde bahsetmiştik.

Ama bu gerçek mahkemede kullanılamasa bile Gavin'in kaderinde belirleyici bir faktör olmuştu. Neden mi? Çünkü Thames Valley polisi Paula'yı öğrendikleri anda başkasını aramayı bıraktı. Onlara göre Gavin sekiz saldırı düzenlemişti: Biri Manchester'da, yedisi Oxford'da.

Onlara göre tüm parçalar yerine oturuyordu: Değişmeyen saldırı biçimi, Gavin'in aynı dönemlerde saldırıların gerçekleştiği şehirlerde yaşaması, hatta Oxford'daki saldırılarda plastik torba kullanılması. Polisin teorisine göre Paula tarafından az kalsın yakalanacak olan saldırgan, bir daha aynı şey yaşanmasın diye plastik torba kullanmaya başlamıştı.

Ama biz, Tüm Gerçek ekibi olarak yanıldıklarını düşünüyoruz. Dahası, başarısız olduklarını düşünüyoruz. Gavin Parrie ve ailesini yüzüstü bıraktıklarını, özellikle de babasız büyüyen çocuklarını yarı yolda bıraktıklarını düşünüyoruz. Halka karşı olan görevlerinde başarısız oldular ve en önemlisi kurbanların aradığı adaleti sağlamakta başarısız oldular. Ülkedeki tüm polis birlikleri gibi Thames Valley soruşturma ekibinin de ciddi ve şiddet içerikli suçları "etkili, bağımsız ve hızlı" bir şekilde araştırmak gibi bir görevi var. Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi de bu görevi, bu yılın başlarında yaşanan John Worboys "Siyah Taksi Tecavüzcüsü" davasında doğruladı. Bize kalırsa, Thames Valley polisi, Gavin davasında bu görevini yerine getiremedi.

1999 yılında Gavin Parrie, kendisine karşı sunulan kanıtların oraya sonradan yerleştirildiğini, suçun ona yıkıldığını söylemişti. Kendisine kulak veren herkese gerçeği söylediğini anlattı ama kimse ona inanmadı.

Artık inanıyorlar.

Gelecek bölümde nedenini söyleyeceğiz.

[THE JAM'IN "TIME FOR TRUTH" ŞARKISI ÜSTÜNE]

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast'lerini

Spotify'da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

[MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR]

* * *

Alex'in kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu, kaburgaları acıyordu. Gece yarısı fazla çalışan paranoyası bile bu kadar kötü olacağını tahmin edememişti. Ayağa kalkıp küçük odada volta atmaya başladı, Jocelyn Naismith'e karşı güçlü bir nefret duyuyordu. Kadın cevabın kendisi olduğunu sanıyordu, gerçeği istediğini söylüyordu ama başka insanların hayatlarına burnunu sokuyor, acılarına aldırış etmeden, ardında bırakacağı yıkıntıyı düşünmeden ya da umursamadan istediğini yapıyordu. Bebek huzursuzca kıpırdanarak karnına bir tekme attı. Alex, çocuğunu adrenalinle zehirlediğini hissetti.

Kendini yatağa bıraktı, tabletini alıp sonraki bölümün ne zaman çıkacağına baktı. Üç gün. Üç gün mü? O kadar bekleyemezdi. Bilinmezliğe o kadar uzun süre dayanamazdı. Bu neden şimdi oluyordu? Adam'la konuşamadığı, ona ne yapacağını sora-
madığı bir zamanda...

Elini ağzına götürdü, aniden güçlenen paniğini bastırmaya çalıştı. Eşi suçta tesadüf diye bir şeyin olmadığını kaç kez söylemişti? Ya bu zamanlama rastgele değilse?

* * *

"Tekrar söyler misin?"

Ekip, tahtanın başında toplanmıştı. Sadece Ev değil, Gis, Quinn, Baxter ve Asante de oradaydı.

"Tobin Fisher'ın boyama kitabına bakıyordum," dedi Somer. "Aziz George ve Ejderha'yı boyuyordu. Ama ejderhayı kitapta söylendiği gibi yeşile boyamıyordu. Kırmızıya boyuyordu," diyerek tahtada asılı olan fotoğrafı işaret etti. "Tam da şunun gibi."

"Tesadüf olamaz mı?" dedi Asante.

“Öyle bir şey yok,” dedi Ev. “Patron hep öyle söyler.”

Çok kısa bir duraksama oldu, bu zaman aralığında hepsi aynı şeyi düşündü, aynı yüzü gördü ve toparlanıp devam etti.

“Yani sormamız gereken soru,” dedi Gis düşünceli bir şekilde, “Tobin’in Caleb Morgan’ın dövmesini nasıl gördüğü.”

Baxter omuzlarını silkti. “Belki Morgan onu yüzmeye götürmüştür? Ona sık sık bakıcılık yapmıyor muydu? İmkânsız değil.”

“Belki de çimleri biçmiştir,” dedi Quinn. “Bu havada üstünü çıkarmış olabilir.”

“Marina Fisher’in bahçesi yok,” dedi Asante sessizce. “Bahçe taş döşeli.”

Quinn kollarını bağlayıp somurttu. Düzeltilmekten nefret ediyordu, özellikle de Asante tarafından.

“Yüzme olayını kolaylıkla kontrol edebiliriz,” dedi Everett.

“Ama ya yüzmeye gitmemişlerse?” diye sordu Somer diğerlerine bakarak. “Morgan ve Tobin birlikte hiç havuza gitmemişse? Eğer öyleyse...”

Bir sessizlik oldu; Somer’ın düşündüklerini kelimelere dökmesine gerek yoktu.

“Pek oturmuyor ama değil mi?” diye sordu Baxter sonunda. “Morgan o gece üstlerini çıkardıklarını söylemedi, hatta çıkarmadıkları konusunda ısrar etti.”

“Yani,” dedi Gis, “ya çocuk dövmeyi başka bir zaman gördü...”

“Hem de yakın zamanda,” dedi Somer hızla. “Boyamanın daha yarısına gelmiş. Geçen hafta içinde olmuş olmalı.”

“...ya da Caleb Morgan sözde saldırı hakkında yalan söylüyordu. Freya’yla kapı önünde yaşadığı olayı da bize anlatmadığı düşünülürse...”

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Ev ona döndü. “Ama bu eksik ifadeydi, yanlış ifade değil. Aynı şey değil. Freya’yı ittiğini söylememesi mantıklı ama cinsel saldırı konusunda neden yalan söylesin? Eline ne geçecek?”

Gis boş boş baktı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Kırmızı ejderha Galler bayrağında yok mu?” dedi Asante. “Herhâlde dövmeyi o yüzden yaptırdı. Belki Tobin de oradan görmüştür. Belki dövmeyle alakası yoktur.”

Quinn düşündü. “Mümkün tabii ama ben Galler bayrağını sadece futbolda ya da ragbide gördüm, bu çocuğun spora hiç ilgisi yok.”

“Ayrıca Galler Dünya Kupası’nda da yoktu,” dedi Baxter, takımın fanatiği olarak.

“Yani bayrağı televizyonda da görmüş olamaz,” diye bitirdi Quinn. “En azından son zamanlarda.”

Baxter boğazını temizledi. “Üzerine fazla düşünüyor olamaz mıyız? Belki çok bariz bir açıklaması vardır? Fisher ve Morgan ilişki yaşıyordu; o gece mutfakta sevişiyorlardı ve çocuk onları yakaladı.”

Gis ona baktı. “Ama öyle olsa Fisher neden baştan bunu itiraf etmesin? Durumun bu noktaya gelmesine neden izin versin?”

“Belki de işinden olacak diye korkmuştur,” dedi Ev. “Öğrencilerden biriyle ilişkisi olduğunu itiraf etse muhtemelen kovulurdu.”

“Cinsel saldırıdan hüküm giyerse çok daha hızlı kovulur,” dedi Quinn büyük bir ciddiyetle. “O kadar hızlı kovulur ki topukları bile yere değmez.”

“Evet,” dedi Ev hızla. “Ama mesele de bu. Hüküm giyerse. Suçlanırsa değil. Belki de yapılacak en iyi şeyin hatırlamadığını söyleyip olay yeri incelemenin yeterince kanıt bulamayacağını ummak olduğunu düşünmüştür.”

“Tamam,” dedi Gis, “yani şeytanın avukatlığını yaparsak, bunca zamandır gizli gizli seviştikleri hâlde Morgan neden onu suçladı?”

Ev omuzlarını silkti. “Neyi neden yapıyoruz kim bilir? Gövde gösterisi olabilir, intikam olabilir.”

“Ya da Freya’dan kurtulmak için olabilir,” dedi Asante. “Ne kadar kıskanç olduğunu biliyoruz. Morgan’ın gerçekten ilişki yaşadığını öğrense aklını kaçırdı.”

“Ne yani?” diye sordu Somer. “Freya, Morgan ile Fisher’ın o gece bir şey yaşadığını öğrendi, Morgan da cinsel saldırıya uğradığını söyleyerek kurtulmaya mı çalıştı?”

“Yakasındaki ruj izleri,” dedi Baxter, “Hughes’a ne anlatmış?”

“Tırmık izleri,” dedi Ev sessizce. “Kendisi söyledi.”

Quinn ona zevksizce baktı. “İnsan Scrabble oynarken tırmanmaz, değil mi?”

Baxter kafasını salladı. “Partnerinden kaçmak için cinsel saldırıya uğradığını söyleyen ilk kişi değil.”

Bu sözlerin yarattığı ima havada asılı kaldı. Çok eski bir numara olabilirdi ama bu numara genellikle kadınlar tarafından kullanılırdı; güçlü, atletik erkekler tarafından değil.

“Bir şey daha var,” dedi Asante yavaşça. “Görüşmenin sonunda Fisher’ın avukatı çocuğun kâbuslar gördüğünü söyledi. Belki de ejderhayla ilgilidir?”

Etrafına baktı ama henüz parçaları birleştiremediklerini gördü.

“Demek istediğim,” diye devam etti, “Fisher ile Morgan o gece seks yaptıysa ve çocuk onları gördüyse o yüzden huzursuz olamaz mı? Sekiz yaşında bir çocuk seksin ne olduğunu bilmediği için görünce korkmuş olabilir.”

Ev yine başını öne doğru sallıyordu. “Mantıklı. Özellikle de onun gibi bir çocuk için korkutucu olabilir. Duyduğum kadarıyla çok hassasmış.”

Gis derin bir nefes aldı. “Tamam,” dedi. “Başka seçeneğimiz yok gibi. Marina Fisher’dan oğlunun ifadesini almak için izin isteyeceğiz.”

* * *

Adam Fawley

12 Temmuz 2018

15.55

Getirdikleri öğle yemeği plastik tepsi üstünde katılaşıyordu. Şaşırtıcı değildi, bir saattir orada duruyordu. Yemeği getiren çocuğun yüzüne bakacak cesareti yoktu, tepsiyi bırakıp kaçmıştı. Kapının üstüne “sürgün” yazsalar daha iyiydi. Hücre kapısında anahtar

takırtıları duyunca sohbete gelmediklerini anladım. Gis'in ofise döndüğünü bile hatırlamıyordum. Kendimle tatilden dönmüş Gis arasında, onun yarattığı zıtlığı küçük düşürücü bulmamam, ne kadar hızlı parçalandığımın bir göstergesiydi. Ama onun böyle düşünmediği belliydi. Kapı eşiğinde bir tereddüt yaşadıktan sonra içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

"İyi misin?"

Nasıl "iyi" olabilirdim bilmiyordum ama zavallı adam başka ne diyebilirdi ki?

Omuzlarını silkti. "İyi misin diye bakayım dedim." Etrafına bakındı. "Daha önce bu karakola gelmemiştim."

"Seni içeri almalarına şaşırdım."

Boş boş gülümsedi. "Nezarethane görevlisi akademiden arkadaşım çıktı."

Kafamı salladım. "Yine de gelmemiş olman lazım. İyi bir fikir değil."

Bana baktı, sonra tekrar gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Merak ediyorsan diye söylüyorum, ekip ve ben, hiçbirimiz inanmıyoruz. Yani... Anlarsın işte."

Masum bir kadına tecavüz edip öldürdüğüme, sonra da cesedini trenin önüne attığıma inanmıyorlardı. Yani, bu da bir şeydi.

Rutubetli duvara yaslandım. "Teşekkürler, Gis."

"Ellerinde ne var?"

Kafamı iki yana salladım. "Güven bana, bilmek istemezsin."

"Bilmek istemesem sormazdım."

Ona baktım. Onu bu durumun içine sürüklemek adil miydi? Ailesi, kariyeri vardı. Ben hayatımı bir kenara attım diye ondan da aynısını yapmasını isteyebilir miydim? Ama kafamın içinde başka bir ses vardı; daha yüksek bir ses. Bu durumdan kurtulmak için başka şansım olmadığını söylüyordu. Yardıma ihtiyacım vardı. Penny McHugh çok zekiydi ama yararı dokunmayacaktı, polis soruşturmalarının nasıl işlediğini bilen birinin yardımı lazımdı. İçeriden birinin yardımı gerekiyordu.

“Bak,” dedi tereddüt ettiğimi sezerek. “Sen olmasan DÇ olmazdım. Sana borçluyum. Yardım edebileceksem bırak edeyim, olur mu?”

“Seni bu pisliğe bulaştırmak istemiyorum.”

“O benim kararım. Pisliğe bulaşırsam icabına bakarım. Elime bir şey geçerse de...”

Bunu daha önce de söylemiştim ama tekrarlamaya değerci: Gis, boğulduğun zaman ipin diğer ucunda olmasını isteyeceğin türden biriydi. Şu anda da boğazıma kadar boka batmıştım.

Derin bir nefes aldım. “Galiba suçu üstüme yıkıyorlar. Galiba da değil, eminim.”

Somurttu. Bunu duymak istemiyordu, tıpkı Penny gibi.

“Nasıl yani?”

“DNA kanıtları sahte olmalı. Evet, daireye gittim, bunu en başından itiraf ettim zaten. Ama onunla seks yapmadım. Ona dokunmadım bile.”

Gis’in yüzü daha da asıldı. Konu adli tıbbın yalan söylemesi değildi, ondan tüm olay yeri inceleme ekibinin de yalan söylediğine inanmasını istiyordum.

“Ama Challow’la eski arkadaş değil misiniz? Neden?”

“Hayır,” dedim hızla. “Onun olayla ilgisi yok, hiçbirinin yok. Ellerindeki kanıtları işliyorlar o kadar. Ama önemli nokta da burası. Bu kanıtlar onlara verildi. Birisi o cinayet mahallini bilerek hazırladı.”

Birisi olay mahalline kılımı bırakmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama neden olduğunu biliyordum.

Bu kıl bir mesajdı.

Çünkü Alex, mahkemede Gavin Parrie’nin deposuna saçını bırakmadığını söylediğinde yalan söylediğini biliyordum. Bunu aylardır biliyordum. En başından beri bilmiyordum, evet, öğrendiğimde çok geçti. Ama biliyordum. Oysa hiçbir şey söylemedim. Alex’i durdurmadım çünkü Parrie’yi durdurmanın tek yolu buydu. Suçluydu ve elimizde başka bir kanıt yoktu. Ama yine de yalandı. Gavin Parrie şimdi benden intikamını alıyordu.

Gis bana tuhaf tuhaf bakıyordu, kendimi geri çektim. “Polisler DNA aramasın diye intihar süsü vermeye çalıştığımı düşünüyorlar.”

Gis yüzünü ekşitti; bunun mantıklı olduğunu biliyordu. En azından bir noktaya kadar.

“Ama sonra mühendisleri görmeden kaçtığım için hata yapmışım, onlar da treni durdurmuş.”

“Tamam, yani?..”

“Ama o, trenin durmasını isterdi değil mi? Cesede koyduğu DNA’nın bulunması gerekiyordu, yoksa bağlantıyı kuramazlardı. Beni yakalayamazlardı.”

Yine somurttu, düşünce zincirimi takip edemiyordu. “Bir saniye. O kim? Kimden bahsediyorsun?”

“Gavin Parrie.”

Gözleri büyüdü. “Parrie mi? Sence bunu Parrie mi yaptı?”

Gözlerinin içine baktım. “Başka kim olacak?”

“Ama bilekliğinin olması gerek.”

Kafamı evet anlamında salladım. “Evet. Ama yine de...”

Tereddüt etti, sonra kafasını salladı.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Polisi arayan o mühendisi bul. Cesedi bulmadan önce köprüde birini görüp görmediğini öğrenmek istiyorum. Çünkü olaydan Parrie sorumluyorsa cesedi köprüden atıp kaçmamıştır. Beklemiştir, mühendislerin cesedin düşüşünü görüp treni durduracak kadar zamanları olacağından emin olana kadar beklemiştir.”

Gis birkaç satır not aldı, sonra defterini kapayıp başını kaldırdı.

“Tamam patron. Elimden geleni yaparım.”

* * *

Marina Fisher, camlı kapıda durdu. Oğlu elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, mermer taşlar arasında dikkatle ilerleyen bir kıskaç böceğini izliyordu.

“Tobin, canım, seninle konuşmam lazım.”

Ama Tobin onu duymamış gibiydi; tamamen böceğe odaklanmıştı, ondan başka bir şey görmüyordu.

Böcek bir bacağına kaldırdı, sonra bir bacağına daha kaldırdı; kiskacıyla yolunu arıyormuş gibi etrafı taradı.

“Tobin?”

Marina yaklaştı. “Tobin, sana söylüyorum.”

Hâlâ cevap yoktu.

“Bırak şunu, tatlım,” dedi gittikçe sabrı tükenen birinin gergin sesiyle. “Biraz konuşmamız lazım.”

Yine cevap alamadı. Kör edici güneş ışığına çıktı, oğlunun elinden tutup ayağa kaldırdı. Böcek hava akımındaki değişikliği fark etmiş olacak ki hızla ilerleyip kil çömleklerin arkasında gözden kayboldu.

“Ona bakıyordum!” diye bağırdı Tobin. “Kaçırdın!”

“Özür dilerim, canım ama önemli bir konu. Seninle konuşmam gerek.”

Tobin yüzünü ekşitti, annesinin yüzüne bakmadı. Bu sırada Marina onu mutfığa götürüp sandalyeye oturttu. Tobin ayaklarını sallamaya, ayakkabılarını sandalyeye vurmaya başladı.

“Tobin, canım, biraz önce arkadaşım Niamh aradı. Niamh’ı hatırladın, değil mi?”

Tobin cevap vermedi.

“Evimize gelen polisler aramış, sana birkaç soru sormak istiyorlarmış.”

Tobin kafasını kaldırdı, şüpheliydi ama meraklanmıştı. “Neden?”

Marina hafifçe kızardı. “Caleb’in buraya geldiği zamanla ilgili. O geceyi hatırlıyor musun?”

Tobin başını eğdi, tekrar sandalyeye vurmaya başladı. Marina’nın siniri bozulmaya başlıyordu.

“Niamh’ın söylediğine göre polislerle konuşursan bana yardımcı olurmuş. Korkacak bir şey yok. Canını yakmayacaklar,

sadece birkaç soru soracaklar. Ben de yan odada bekliyor olacağım.”

Bam bam bam

Marina, Tobin’in bacaklarından birini tutup sıkıca kavradı. “Yapma, canım.”

Tobin diğer bacağıyla vurmaya devam etti. Hâlâ annesinin yüzüne bakmıyordu. Marina, çocuğun alnına eğilip buklelerini kulağının arkasına attı. Teni sıcaktı, güneşte fazla kalmıştı.

“Annene yardım eder misin, Tobin? Benim özel, yardımsever, zeki oğlum olur musun?”

Tobin bacağını vurmayı kesti. Neredeyse utanarak kafasını kaldırdı. “Geçen seferki gibi oyun mu oynayacağız, anne? O oyunu sevmiştim.”

* * *

Erica Somer eve geldiğinde saat altıyı geçiyordu. Apartmanın kapısını açıp kayıtsız adımlarla evine çıktı; en son ne zaman bu kadar yorulduğunu hatırlayamıyordu. Köşeyi döndüğü sırada kapısına bırakılmış bir buket gördü. Bir düzine, belki de daha fazla beyaz gül vardı, aralarına beyaz afrika zambağı yerleştirilmişti. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Giles bu çiçekleri ne kadar sevdiğini biliyordu.

Kapının kilidini açıp omzuyla itti, çantaları koridora bırakıp çiçekleri mutfığa götürdü.

Ama musluğu açıp vazo aramadı. Bunun yerine tezgâhta duran dizüstü bilgisayara uzandı.

* * *

Everett evine döndüğünde kapıda çiçek bulmadı. Bulduğu tek şey, müessesedeki hizmetin kalitesinden memnun kalmamış şikâyetçi bir kediye. Ev, kediyi besledikten sonra su ısıtıcısını açtı. Telesekreterin yanıp sönen ışığını görmezden gelmeye çalışıyordu: Onu buradan arayacak tek kişi vardı.

“Bayan Everett? Ben Elaine Baylis, Meadowhall’dan arıyorum. Endişelenecek bir şey yok, babanızın durumu çok iyi. Ama sizinle konuşmam lazım. Yarın sabah beni arayabilir misiniz?”

* * *

Gislingham hâlâ ofisteydi, hatta ofisteki tek kişi oydu. Eşi şimdiden iki kez aramıştı. İlk aradığında Billy’ye masal okumaya söz verdiğini hatırlatmıştı. Bir saat sonra ikinci kez aramış, uykulu bir sesle salatasını buzdolabına kaldırdığını söylemişti. Bunu söylemek için aramasına gerek yoktu; Gis eve döndüğünde hâlâ uyanık olacaktı. Bu şekilde Gis’i uyarmış oluyordu. Tatilden döndükleri için ona biraz müsamaha gösterecekti ama her şeyin bir sınırı vardı ve bu sınırlar esnemeyecekti.

Gis, aslında çalışmadığını istese de söyleyemezdi. Yalan söylemek konusunda beceriksizliğiyle ünlü olan biri için iyi rol yapıyordu ama aslında tüm yaptığı Gallagher’ın ekibinin defolup eve gitmesini beklemektir.

Simon Farrow’un eşi ya da bir hayatı olmadığı belliydi çünkü ceketini sandalyeden aldığı anda saat sekizi geçiyordu. Gis bir yirmi dakika daha bekledi çünkü adam, “Tüh, bir şey unutmuşum,” diye geri dönerse tüm operasyon suya düşerdi. Kararını vermişti, doğru olanı yapıyordu ama bu uğurda kovulmasa iyi olurdu. Janet’in yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu hayal etmek bile bu kararını güçlendiriyordu. Yirmi dakika ağır ağır geçtikten sonra ayağa kalkıp kasti bir kayıtsızlıkla Nitelikli Suçlar ofisine girdi.

Ofiste boş masa politikası uygulanıyordu. En azından teo-ride. Ama insanlar tembelleşiyor, varsayım yapıyorlardı. Bu kata Thames Valley kartı olmadan girmek yasaktı nasılsa, dosyalar masada dursa ne olurdu ki?

Farrow bilgisayarını kapamıştı ama Gis’in umurunda değildi; aradığı o değildi. Hızla etrafına baktıktan sonra almak için geldiği şeye uzandı.

* * *

Ertesi sabah, Kidlington'daki Hassas Görgü Tanığı Odası'nda Tobin'in ifadesi alındı. Normalde bu oda çocuk istismarı kurbanları için kullanılıyordu. Soluk mavi duvarlar, koyu mavi halı; oyuncaklar, yastıklar, oyun alanı; çocuklara kendi aile fertlerinden kimlerin nerelerine dokunduğunu sormak için kullanılan özel bebekler. Ev bunları görünce ürperdi. Ekibiyle birlikte yan odadaydı, ekrandaki kamera görüntüsünü izliyordu.

Tobin Fisher, koltuğa tünemişti, kapıdan olabildiğince uzakta oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti, saçlarının altından özel eğitilmiş kadın memura bakıyordu. Memur yaklaşık on beş dakikadır çene çalıyordu. Ev onu daha önce de görmüştü ve her seferinde etkilenmişti. Sevecen ve rahatlatıcı bir havası vardı ama çocukları endişelendirip susmalarına neden olacak kadar sevgi dolu da değildi. Gerçi Tobin Fisher şimdiye kadar uğraştığı en zorlu çocuk olabilirdi. *Oyuncak Hikâyesi*'nden, Fortnite'tan ve en sevdiği derslerden konuşmuşlardı ama genellikle kadın tek yönlü bir sohbetin içindeydi. Tobin cevap verdiğinde bile öncesinde o kadar uzun düşünüyordu ki insan cevap vermeyecek sanıyordu. En masum sorularda bile tuzak arıyormuş gibiydi; sanki annesi onu her yerde ejderhalar var diye uyarmış gibiydi (Gerçi Ev, annesinin öyle bir şey yaptığını öğrense şaşırmazdı). Ejderha demişken...

"Boyamaların gerçekten çok güzel," dedi memur boyama kitabını açıp sayfaları karıştırarak. "Özellikle ejderhayı beğendim."

Tobin gözlerini kırptırdı, biraz kıpırdandı.

"Bu kadar iyi boyayabildiğine göre daha önce de ejderha resmi görmüş olmalısın."

Tobin omuzlarını silkip *The Hobbit* filmi hakkında bir şeyler mırıldandı.

Memur kitabı çevirip sayfayı ona gösterdi.

"Konuştuğun diğer kadın –Erica– birkaç gündür bu resmi boyadığını söyledi. Öyle mi?"

Tobin hafifçe kafasını salladı.

“Kırmızı çok güzel olmuş. Çok korkutucu. Neden bu rengi seçtin?”

Cevap gelmedi.

“Daha önce bir yerde mi gördün?”

Tobin başını bir kez daha evet anlamında salladı. Ama hâlâ göz teması kurmuyordu.

“Ne zaman gördün, Tobin?” diye sordu memur sessizce.

“Caleb’da var. Sırtında.”

“Peki. Ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?”

Çocuk, alnını dizlerine dayadı. Saçı önüne düştü, memur onu duyabilmek için yaklaşmak zorunda kaldı.

“Mutfaktayken.”

“Önceki gece mi? Sana bakıcılık yaptığı zaman mı?”

Çocuk kafasını yukarı aşağı salladı. “İçecek almaya inmiştim.”

“Peki. Mutfakta ne gördün?”

Cevap vermedi. Memur çekinerek elini uzattı ama Tobin silkinerek kendini kurtardı.

Yan odadaki herkes nefesini tutmuştu. Memurun onu daha fazla zorlayamayacağına karar verme ihtimali de vardı ama çocuk da tam konuşmak üzereyken...

Tobin konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi ve yan odadakiler kameradan izlemelerine rağmen ağlamaya başladığını görmüştü.

“Artık Caleb’ı sevmiyorum. Annemin canını yaktı. Onu öldüreceğim. George ve ejderha gibi onu büyük bir kılıçla öldüreceğim.”

* * *

“Elimizde ne var?”

Dave King, Farrow’un arkasında duruyor, omzunun üstünden ekrana bakıyordu. Ağırlığını bir sağ ayağına bir sol ayağına veriyordu, gerginlikten enerji dolmuştu.

Farrow arkasına baktı. “DA Fawley’nin Headington’daki spor salonundan kaçta çıktığını öğrendik. Otoparktaki kameralarda

görünüyor, saat 20.43'te çıkmış. Shrivenham Geçidi'ndeki kadının gördüğü gibi beyaz bir tişört ve koyu şort giyiyormuş."

"Evet," dedi King, "ama bunları zaten itiraf etti, işimize yaramaz. İfadesi hepsini işe yaramaz kılar. Başka?"

"Spor salonuyla Smith'in evi arasındaki yol kameralarına da baktık ama tüm kameralar sivil. Ne Mobese ne de güvenlik kamerası var."

"Hay böyle işin... diye başladı King.

"DM Jenkins de denemek için o yoldan geçti, on iki dakika sürdüğünü söylüyor. Yani Fawley'nin bize söylediği zaman çizelgesi birbirine uyuyor. Bu da bir şey."

"Hayır, değil," dedi King. "Bu iki adım ileri, bir adım geri gidiyoruz demek."

"Mobese kameralarında Cleland'ın Honda'sına da bakıyorum..."

King dikildi. "O konuyu bırak demedim mi?"

Farrow kızardı. "Ama onu da elememiz gerekmez mi?"

"Hayır," dedi King, o da kızarmaya başlamıştı, "gerekmez. O salağı bu suça bağlayan tek bir kanıt bile yok. Oysa Fawley'yi işaret eden çuval dolusu kanıt var," diyerek Farrow'a baktı. "Bunu kabullenmekte zorlanıyorsan senin için bir tayin ayarlayabilirim."

"Hayır," dedi Farrow hızla. "Hayır. Gerek yok, patron. Bu iş bende. Merak etme."

* * *

"Peki Caleb annenin canını yaktığında... neredeydiler?"

Küçük çocuk doğruldu. Burnunu çekip eliyle gözlerini sildi. Bir anda neyin değiştiğini anlamak zordu ama bir şeyler değişmişti.

"Lavabonun başında. Annem lavabodaydı, Caleb da arkasındaydı, onu itiyordu. Annem tuhaf görünüyordu."

"Öyle mi? Nasıl tuhaf?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Güçsüz. Uykusu var gibiydi."

“Caleb üstünü mü çıkarmıştı?”

Çocuk ona baktı, sonra kafasını iki yana salladı.

“Yani tişörtü aşağı mı kaymıştı? Dövmesini öyle mi gördün?”

Çocuk kafasını evet anlamında salladı.

“Peki annen? Giysileri üstünde miydi?”

Çocuk gözlerini kaçırdı. “Elbisesini yukarı çekmişti. Tuvalete gittiğinde yaptığı gibi.”

“Annen seni gördü mü, Tobin?” diye sordu memur nazikçe.
“Caleb ya da annen geldiğini fark etti mi?”

* * *

“Tanrım,” dedi Quinn ekrana bakarak. “Durum yeterince karışık değilmiş gibi.”

Ev şaşkın görünüyordu. “Sekiz yaşında bir çocuk böyle bir hikâye uyduramaz. Gerçekten görmüş olmalı.”

“Evet, tamam,” dedi Baxter, “yani seks yaptılar. Ama bunun ikisinin de rızasıyla olmadığını nereden biliyoruz?”

“Gerçekten mi?” diye sordu Somer. “Daha ne kadar bariz olması gerekiyor?” Solgun görünüyordu; o kadar solgundu ki Ev, bugün neden işe geldiğini merak etmişti.

Gis, ekibe baktı. “Somer haklı. Anlaşılan o gece başka bir suç işlenmiş. Ama kurban Morgan değilmiş. Fisher’mış.”

* * *

“Beni görmediler,” dedi çocuk morali bozuk bir şekilde. “Kaçtım.”

“Odana mı çıktın?”

Çocuk başını sallayarak onayladı.

“Odan en üst katta, değil mi?”

Yine bir baş onayı.

Memur, dosyada bir şey kontrol etti. “Ama annenin odası başka bir yerde galiba. Alt katta mı?”

Çocuk bu sefer cevap vermedi.

“Yani annenin yatmaya gittiğini duymadın değil mi?”

Çocuk gözlerini kaçırıp bir şey mırıldandı. Memur ondan tekrarlamasını istedi ve bir süre sonra tekrarladı.

“Yatağımın altındaydım.”

“Orada ne yapıyordun, Tobin?”

Tobin kafasını eğdi, dudakları titriyordu. “Saklanıyordum.”

* * *

“Ama Morgan ona tecavüz ettiyse neden söylemiyor?” diye sordu Quinn. “Neden Morgan’ı suçlamıyor? En başından beri neden söylemiyor?”

“Çünkü hatırlayamıyor,” dedi Ev sessizce. “Çünkü Morgan içkisine bir şey katmış.”

Asante başını onaylar gibi salladı. “Klasik sevgili tecavüzü: Kadın zaten sarhoş, bu yüzden içkileri adam koyuyor. Ayrıca şampanya bu avcıların en iyi dostu. Baloncuklar ilacı gizliyor.”

“Laboratuvar bir şey bulamadı,” diye söze girdi Baxter.

“Bulamazlar,” dedi Asante. “GHB kullandıysa o kadar hızlı emilir ki toksikoloji incelemesinde bile görünmez. Serseriler zaten bu yüzden onu kullanıyor.”

Sessizlik yaşandı.

“Şunu da unutmayalım,” dedi Quinn bir süre sonra, “Morgan şampanya bardaklarını yıkamış. Yani ya saklayacak bir şeyi vardı ya da ileride birine mükemmel bir eş olacak.”

Somer ona ters ters baktı ama Quinn onu görmezden geldi.

Baxter, Everett’a döndü. “Cinsel saldırı eğitimi aldın, Ev. Fisher tecavüze uğrasa ertesi sabah fark etmez miydi?”

Ev derin bir nefes aldı. “Etmemiş olabilir, çoğu kurban fark etmiyor. Özellikle de tecavüzcü kondom kullanıp iz bırakmama ya dikkat ederse. Bir de tabii sabah tuhaf bir durumda uyanmazlarsa.”

“Fisher’ın elbisesi bu yüzden asılmıştı, ayakkabıları da o yüzden kaldırılmıştı,” dedi Asante büyük bir ciddiyetle.

“Evet. Kesinlikle.”

“Ama Tobin korkmuş,” dedi Somer sessizce. “Saklanacak kadar korkmuş.”

Baxter kollarını bağladı. “İyi de doğru olsa bile ne yapacağız? Savcıya gidip, Şey, kusura bakmayın ama fikrimizi değiştirdik. Adam kadına tecavüz etmiş olabilir ama elimizdeki tek kanıt sekiz yaşında tuhaf bir çocuğun sözü, hiç somut kanıtımız yok mu diyeceğiz? Buna inanacaklarını düşünen varsa elini kaldırsın.”

Kimse kıpırdamadı.

Baxter omuzlarını silkti. “İşte. Bize kışkırlarla gülerler.”

Asante somurttu. “Daha da kötüsü, Fisher’ın tecavüze uğraması bir kenara, Morgan’a saldırdığına dair kanıtlarımız var.”

“Fisher duş almıştı,” diye başladı Ev, “o taraf zaten poliste problem olacaktı.”

“Hayır,” dedi Asante hızla. “Ondan bahsetmiyorum. Morgan’dan bahsediyorum. DNA’sı kasık bölgesindeydi ama penisinde bir şey yoktu. Kondom kullanmış olsa daha fazla DNA bulmamız gerekirdi.”

“Evet,” dedi Quinn. “Gerçekten tecavüz etmiş olsa kadının DNA’sı her yerinde olurdu.”

“Tamam ama bir havlu falan bulmak çok zor olmazdı değil mi? Ragbi oyuncularını da banyo yapıyor sonuçta,” dedi Ev.

Quinn inanmamıştı. “Ellerindeki DNA örneğini koruyarak nasıl banyo yapabilir? Hiç kolay olmaz.”

Ev omuzlarını silkti. “Plastik eldiven?”

Ama Quinn hâlâ ikna olmamıştı. “Yani kadına tecavüz ediyor, hatırlamasın diye onca şey yapıyor ama sonra gidip cinsel saldırıya uğradığını söyleyerek kendine dikkat çekiyor ve kendi başını belaya sokuyor öyle mi? Neden öyle bir şey yapsın?”

“Doğru,” dedi Gislingham, “burada başka bir şeyler var. Henüz göremediğimiz bir şey.”

Somer kafasını kaldırdı, asık suratı kararmıştı. “Belki de doğru soruları sormadık.”

“Tamam,” dedi Gis yavaşça, “fırsat ayağımıza geldi. Marina Fisher yan odada bekliyor.”

* * *

*Marina Fisher’la görüşme,
Kidlington Tanık Odası, Oxford
13 Temmuz 2018, 12.15
Görüşmede bulunanlar DÇ C. Gislingham,
DK V. Everett, Bayan N. Kennedy (Avukat)*

CG: Görüşmeye 13 Temmuz Cuma günü saat 12.15’te başlandı. Caleb Morgan tarafından öne sürülen cinsel saldırı suçlamasıyla ilgili yapılan üçüncü görüşme. Haklarınızın okunduğunu hatırlatmak isterim. Profesör Fisher’ın oğlu Tobin’in, çocuklar konusunda uzman bir Thames Valley memuru tarafından sorgulandığı da kayıtlara geçsin. Bu görüşme sırasında Tobin’e 6 Temmuz gecesi soruldu. Oğlunuz o gece sizi mutfakta gördüğünü söylüyor, Profesör Fisher. Caleb Morgan’la.

MF: Ne demek bizi “görmüş”?

CG: Tasviri ikinizin seks yaptığı yönünde tutarlı anlatımlar içeriyor.

MF: Ama size söyledim...

CG: Hatırlamıyorsunuz, biliyorum. Bunun bir nedeni olabilir. Tobin’in tasvirine göre Morgan size bir uyku ilacı vermiş olabilir. Hatırlayamamanızın nedeni bu olabilir.

MF: [Şaşkınlıkla bağırıp yüzünü çeviriyor]

CG: Tobin, Morgan’ın canınızı yaktığını düşünmüş. Durumu anlamadığı için böyle düşünmüş olabilir.

MF: [Hıçkırmaya başlıyor]
Ama anlardım, ertesi sabah anlardım.

NK: [Müvekkiline sessizce]
Korunduyrsa anlaşılmayabilir.

CG: Yani bu nokta üstünden gidersek...

NK: [Sözünü kesiyor] Tanrı aşkına, kendini toparlamasına fırsat verir misiniz?
[Sessizlik]

- VE: Profesör Fisher, durumun ne kadar zor olduğunun farkındayız fakat Tobin'in söyledikleri davanın seyrini değiştirebilir.
- MF: [Toparlanmaya çalışıyor]
Tamam.
[Duraksıyor]
Tamam.
- NK: Emin misin? Şu anda konuşmak zorunda değilsin.
- MF: Hayır, istiyorum. Bu işten kurtulup, oğlumu eve götürmek istiyorum.
- NK: [Memurlara dönüyor]
Tamam, Tobin tam olarak ne dedi?
- VE: Profesör Fisher'ın "güçsüz" ve "uykulu" görüldüğünü söyledi. Bu yüzden uyku ilacı almış olabileceğini düşünüyoruz, muhtemelen şampanyanın içindeydi.
[Fisher'a dönüyor]
Bay Morgan'ın şampanya koyduğu anı hatırlıyor musunuz?
- MF: Hayır, sırtını dönmüştü. O sırada hiçbir şey düşünmüyordum.
- CG: Anladım. Şişeyi ve kadehleri kontrol ettik ama ikisinde de herhangi bir ize rastlanmadı. Toksikoloji raporunuzda da bir sonuç çıkmadı, bu da saldırının gerçekleştiğini kanıtlamayı neredeyse imkânsız kılıyor.
- NK: Neden şaşırmadım acaba?
- CG: Oğlunuzun söylediklerinden sonra o geceyle ilgili hatırladığınız bir şey var mı? Belki önceden ilgili görünmeyen bir şeyler aklınıza gelmiştir?
- MF: Hayır. Kusura bakmayın. Zaten hatırladığımı her şeyi anlattım.
- VE: Morgan daha önce böyle bir ilaç kullanmadıysa etkinin ne zaman başlayacağını bilememiş olabilir, ayrıca siz yeni yemek yemiştiniz. Bu da tırmık izlerini açıklayabilir; size ilaç etkisini tam göstermeden saldırmış olabilir, siz de kendinizi savunmaya çalışmış olabilirsiniz. Böyle bir şey hatırlamadığınıza emin misiniz?
- MF: [Başını eğiyor]
Hayır.

- CG: Bu türden bir ilaç aldıysanız tabii ki size karşı yapılan suçlamanın boyutu değişir. Bay Morgan'ın neden böyle bir suçlamada bulunduğunu tahmin edebiliyor musunuz?
- NK: Gayet açık değil mi? Suçu müvekkilimin üstüne atarak kendi suçunu gizlemeye çalıştı.
- CG: Olasılıklardan biri bu. Ama başka olasılıklar da olabilir. Mesela intikam? Aklınıza hiçbir neden gelmiyor mu?
- MF: [Çaresizlikle]
Hayır, hiçbir şey gelmiyor. Aramızın iyi olduğunu düşünüyordum. Ona destek olmak için elimden geleni yaptım.
- NK: Morgan'ı suçlamayı mı teklif ediyorsunuz?
- CG: Henüz kendisinin ifadesini almadık.
- NK: Marina'yı hemen tutukladınız. Tobin'in kâbus görmesine şaşırmamak lazım; annesinin tecavüze uğradığını görmüş.

* * *

“Vay be, fazla abartmamışlar mı? İnsanın bütün bir taburu çağırabilecek ailesinin olması ne güzel şey.”

Gislingham ve Quinn St. Aldate's Polis Merkezi'nde, Caleb Morgan ve avukatlarının Bir Numaralı Görüşme Odasına alınmasını izliyorlardı. Meredith Melia nane yeşili bir takım elbise giymişti, Patrick Dunn ise yine yakası açık beyaz gömleğiyle gelmişti. Bunları kiloyla alıyor olmalıydı. Çantalarını taşıması için bir asistan da getirmişlerdi, içten görünen gözlüklü genç bir kadındı; iki evrak çantası ve birkaç belge yığını taşıyordu.

“Kesin içleri tuğla doludur, bizi korkutmaya çalışıyorlar,” dedi Quinn başıyla çantaları işaret ederek.

Gislingham gaddarca gülümsedi. “İşe yarıyor,” diyerek sırtını dikleştirdi ve Quinn'e döndü. “Ev'i çağırır mısın? Biz de çete gibi girelim.”

Quinn sıırttı. “Sana şöyle kocaman, güzel bir şerif yıldızı da bulmaya çalışırım.”

* * *

Avukatlarının tersine, Caleb Morgan ortama göre giyinmemiştir. Hatta Ev, avukatları Morgan'a ne giyeceğini söylemişse hiç şaşmazdı: Hafif lekeli bir tişört ve kargo şortu. Alnında, "Müvekkilimiz bu süreçte hiç gergin değil" yazısı eksikti o kadar.

Herkes oturup önüne bir bardak su aldığı anda oda çoktan ısınmıştı. Ev, o tişörtü kısıkanıyordu. Kendi koltuk altlarında biriken teri hissedebiliyordu.

Gislingham masadaki herkese baktı ve oda tamamen sessizliğe gömülene dek konuşmadı.

"Caleb Owen Morgan, 6 Temmuz 2018 tarihinde cinsel saldırıya teşebbüs ettiğiniz şüphesiyle sizi tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Fakat şu anda söylemediğiniz bir şeyi daha sonra mahkemedeki savunmanızda kullanmanız aleyhinize sonuç doğurur. Söyledikleriniz kanıt olarak sunulabilir."

Morgan'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne halıtan bahsediyorsun sen?"

"Bize bırak, Caleb," dedi Melia, Gislingham'a dönerek. "Ne oluyor? Müvekkilimiz bu davada kurban... Ah, pardon unutmuşum, erkeklerin kurban olması imkânsız değil mi? İnanılır gibi değil."

"Benim bilmek istediğim," dedi Dunn, Melia'nın sözünü keserek, "bu gülünç suçlamayı hangi kanıtlara dayanarak yaptığınız."

Gislingham adamın gözlerine bakarak bakışlarına karşılık verdi. "Önceden düşündüğümüzün tersine, o gece olanların bir tanığı varmış."

Morgan serseme dönmüştü. "Ne?"

Meredith Melia başını kaldırdı. "Tanık mı?"

Gislingham bu duraksamanın tadını çıkardı. "Tobin Fisher."

Morgan başını iki yana salladı. "Hayır. Olamaz. Uyuyordu. Marina eve gelmeden birkaç dakika önce kontrol etmişim."

"Olabilir ama sonra içecek almak için aşağı indiğini söyledi."

Morgan arkasına yaslandı. "Ben görmedim."

"Evet, o da öyle dedi."

Morgan'ın kaşları bir anlığına çatıldı. "Başka ne dedi?"

"Annesiyle seks yaptığınızı görmüş."

Odaya bomba atılmıştı sanki.

"Öyle bir şey olmadı," dedi Morgan öfkeyle. "Olmadı. O. Kadar."

"Tobin'in tasviri bayağı detaylıydı," dedi Quinn.

"Ne olmuş?"

Quinn tek kaşını kaldırdı. "Sekiz yaşında bir çocuk seksin nasıl yapıldığını nasıl anlatabilir? Ancak görmesi lazım. Kadına arkadan girmişsin, öyle mi seviyorsun?"

Morgan ona ters bir bakış attıktan sonra Gislingham'a döndü. "Marina'nın kaç sevgilisi olduğunu kim bilir? Onlardan birini görmüştür."

Dunn öne doğru eğildi. "Müvekkilim çok doğru bir noktaya parmak bastı, memur bey. Ayrıca belirtmek istiyorum ki meslektaşınızın biraz önceki yorumu son derece saldırgandı."

"Katılıyorum," dedi Melia. "Ayrıca çocuk sekiz yaşında. Verdiği ifadenin güvenilir olduğunu düşünmüyorum."

"Doğru," dedi Gislingham, "yaşı çok küçük. Ama onun yaşındaki çocuklardan ifade almak konusunda özel eğitilmiş memurlarımız var. Savcının ifadeyi kabul edeceğine sizi temin ederim. Teyit etmek için soruyorum, Bay Morgan'ın pozisyonu..."

Quinn kahkaha atacaktı ama kendini tutmayı başardı. Melia ona pis bir bakış attı.

"Bay Morgan, Profesör Fisher'la seks yapmadı yani, öyle mi?"

"Hayır," dedi Morgan. "Seks falan yapmadık."

"Tobin'e göre annesinin canını yakıyormuşsunuz."

Morgan başını iki yana sallamaya başladı.

"Ayrıca annesinin *güçsüz ve uykulu* görüldüğünü söyledi. Bu tasvirden yola çıkarak bir çeşit tecavüz ilacı kullanıldığı kanısındayız."

Morgan öfkesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu ama bu kadarı da fazlaydı. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Hayatımda böyle bir saçmalık duymadım."

“Caleb,” dedi Melia ama Caleb onun elini itti, gözlerini Gislingham’dan ayırmıyordu.

“Bu saçmalığına inanıyor musun?”

Gislingham omuzlarını silkti. “Neden yalan söyleyin?”

Morgan dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. “O bir çocuk. Açık konuşmak gerekirse çok da savunmasız bir çocuk. Bir problemi olduğunu düşünen tek kişi ben değilim. Söylediği tek bir kelimenin bile güvenilir olduğunu düşünüyorsan, içtiğinden bana da ver.”

Quinn ve Gislingham birbirlerine baktılar. Gislingham dosyada başka bir sayfa açtı.

“Dövmenizle ilgili de konuştuk.”

Morgan somurttu. “Dövme mi?”

“Omzunuzdaki. Kırmızı ejderha olan?”

“Ne olmuş? Zaten biliyordunuz.”

“Tobin de biliyor,” dedi Quinn. “Hatta boyama kitabına kendi versiyonunu çiziyor.”

Morgan şaşkın görünüyordu. “Gerçekten anlamıyorum.”

“Bence avukatlarınız anladı,” dedi Gis onlara tatsız bir bakış atarak.

“Caleb,” dedi Melia ona doğru dönerek. “Tobin’in dövme ni görmüş olabileceği bir durum yaşandı mı?”

“Ha, tamam, evet,” dedi Caleb gözlerini kaçırıp elini saçlarında gezdirerek. “Evet, öyle bir durum olmuştu. Tobin’e bakıcılık yapıyordum ve oyuncaklarından birini fırlatıp üstüme meyve suyu döktü. Ben de tişörtümü çıkarıp suya tuttum. Herhâlde o zaman görmüştür.”

“İşte,” dedi Melia hızla, Gislingham’ı işaret ederek. “Mutlu oldunuz mu?”

“Ayrıca,” dedi Morgan, “Marina’ya tecavüz etsem kanıt olurdu. DNA falan...”

“Olmak zorunda değil,” dedi Gis, “avukatlarınızın da bunun farkında olduğundan eminim.”

Ama Melia sözünü bitirmemişti. “Tobin Fisher’a gelirse... Tekrarlıyorum, o yaştaki çocuklar son derece kolay etkilendirirler. Hiçbir mahkeme bu sözde kanıtı ciddiye almaz.”

“Bence orası jüriye kalmış,” dedi Gislingham sakince. “Konu oraya gelirse tabii.”

* * *

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Quinn, kahve makinesinin tuşuna basan Gis’e bakarak. Morgan alt kattaki nezarethaneye alınıyordu.

Gis somurttu. “Tobin hakkında söylediği ilgimi çekti.” Sonra duraksadı ve devam etti.

“Dövmeyi sorduğumuzda tuhaf mı davrandı yoksa bana mı öyle geldi?”

Quinn hafiften tokatlayınca makine homurdanmaya başladı. “Hayır, bir tek sana öyle gelmedi.”

Gis düşünceliydi. “Görüşme kaydının bir kopyasını al. Bryan Gow’la konuşacağım.”

* * *

“Ne hakkında konuşmak istedin?”

Penelope McHugh oturup dosyasını açtı, sesini sert ve kısa çıkartmaya özen gösterdi. Müvekkili bugün biraz daha sakindi, biraz daha kontrollüydü. Gözlerindeki hezeyan yok olmuştu ve görüşme odasına gelmeyi kabul etmişti. Bu küçük oda da en az hücre kadar boğucuydu ama en azından ucuz oda kokusu dışında bir koku yoktu. McHugh hangi odaya girse bu ucuz oda kokularıyla karşılaşılıyordu sanki. Savunma avukatı olmanın getirdiği mesleki tehlikelerden biriydi.

“Emma Smith’in giysileri,” dedi Fawley hızla. “Bulunduğunda üstünde ne vardı?”

McHugh kalemini aldı. “Tamam,” dedi.

“Ben evinden çıktığımda üstünde bir çeşit tayt vardı. Mavi. Bir de tişört.”

“Rengi neydi?”

Adam düşündü. “Açık sarı? Önde de bir logo vardı sanki? Dürüst olmak gerekirse dikkat etmedim. Genellikle eşimin üstünde ne var onu bile...”

Durdu. Kendini kontrol etti. Nefes aldı.

McHugh fark etmemiş gibi yaptı. Dosyayı inceledi. “Burada yazana göre kurban bulunduğunda üstünde beyaz, yazlık bir elbise varmış. Gördüğünün bu olamayacağından emin misin?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır, öyle bir şey değildi. Kesinlikle eminim.”

“Yani sen gittikten sonra, katil gelmeden önce üstünü değiştirmiş olmalı. Görüşün bu mu?” diye sorarak arkasına yaslandı. “Çünkü açık konuşmak gerekirse jüri gecenin o saatinde neden üstünü değiştirdiğini anlamakta zorlanacaktır.”

Adam öne doğru eğildi, gözlerinde kararlı bir ifade vardı. “Benim demek istediğim de. Emma üstünü değiştirmede. O değiştirdi. Gavin Parrie. Ona saldırıp onu öldürdü, sonra da giysilerini değiştirdi. Üstünde bulunan DNA bana ait olsun diye.”

Yine aynı yere döndük, diye düşündü McHugh ve morali bozuldu. *Yol Kenarı Tecavüzcüsü’nün İntikamı* konusu.

Ama müvekkili atmosferin aniden ağırlaştığını hissetmemiş gibiydi.

“Farkındasın değil mi?” diye başladı McHugh yavaşça. “Kadınla seks yapmış olsan seni savunmak daha kolay olur.” Adam başını kaldırıncı McHugh hızla sözüne devam etti. “Yani, katilin aynı gün gelmiş olmasını tesadüf olarak açıklamak zor ama en azından adli tıp...”

“Öyle bir şey olmadı,” dedi Adam sessizce, avukatının gözlerinin içine bakarak. “Ben eşimi seviyorum.”

Seviyordu da. McHugh, bir insanın duygularının yüzüne bu kadar yansıdığını hiç görmemişti. Yalan söylemek istiyor olabilir di ama söylemeyecekti. Söyleyemezdi.

“Tamam,” dedi kalemini alarak. Sesi sertleşmişti. “Başka bir şey var mı?”

Adam yutkundu. “Soruşturma dosyasına erişebilir misin?”

McHugh başını iki yana salladı.

“Biliyorum, biliyorum, pek olası değil ama denemeye değer.”

“Tamam,” dedi McHugh bir saniye sonra. “Gallagher’la konuşabilirim. Bilmek istediğin bir şey mi var?”

Adam sandalyesinde biraz öne geldi. “Cesette eksik bir şey var mı diye bak –mücevher, küpe– Parrie’nin küpe takıntısı var. Ayrıca Smith’in saçından kesilen ya da koparılan bir tutam var mı, onu da öğren.”

McHugh somurttu. “Kimse öyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Görürsün,” dedi Adam inatla. “Öyle olmalı. Parrie kendine engel olmamıştır.”

McHugh derin bir nefes aldı. “Bunca yılda öğrendiğim bir şey varsa o da jürilerin komplo teorilerinden nefret ettiği. Kendi kafamıza sıkılmış oluruz. Sen de farkındasın.”

Adam ona çaresizce baktı. Doğru olabilirdi ama elinde başka bir şey yoktu.

“Tamam,” dedi iç çekmemek için kendini zor tutarak. “Polis memuru olarak işlemin nasıl olacağını anlat o zaman.”

Adam’ın gözleri umuda benzer bir ışıkla parladı. McHugh aniden, Adam’ın ona inanmadığını düşündüğünü fark etti. Bunca zamandır kendi avukatının bile ona inanmadığını düşünüyordu.

“Parrie, DNA konusunda bilgili,” dedi. “Biyolojik iz bırakmamak konusunda hep özenliydi. Ayrıca Smith’in öldüğü olay mahallini temizlemek için çok daha fazla zamanı vardı. Cesedi Walton Well Köprüsü’nden attığında saat neredeyse 01.30 olmuştu; o dairede üç saat kalmış olabilir. Bu zamanda olay mahallini rahatlıkla temizlemiş, cesedi yıkamış ve elbiselerini değiştirmiştir,” diyerek omuzlarını silkti. “Ben şahsen öyle yapardım, yani hani...”

Onu öldürmüş olsan.

Kelimeler havada sinir gazı gibi asılı kalarak McHugh’un beynini felç etti.

McHugh kendini toparladı. “Peki elektronik izleme cihazı? Onu nasıl egale etmiş? Bir şekilde kapattığını mı düşünüyorsun?”

“Kapatmasına gerek var mı?” diye sordu Adam hızla. “O cihazlar bazen bozuluyor. Sık olmuyor ama mümkün. Kontrol ettiniz mi?”

“Hayır, etmedim. Tabii ki bakacağım. Ama risk alıyoruz, kilometrelerce ötede olduğunu, cinayeti işleyememiş olduğunu kanıtlarsa ne olacak? Ona özgürlüğünü gümüş tepside sunmuş oluruz.”

“Evet,” dedi Adam sessizce. “Bunun farkındayım.”

“Peki, adli tıp?” diye sordu McHugh. “Kendi DNA’sını bırakmamak için özen göstermesini anladım. Ama senin DNA’nı nasıl buldu, onu anlamadım.”

Adam’ın uzun süredir bunun üstüne düşündüğü belliydi. Hevesle öne eğildi. “Cesette DNA’mı bulmuş olmaları onu öldürmediğimin kanıtı.”

McHugh ona boş boş baktı. “Pardon, ne?”

Adam gözlerinin içine baktı. “Parrie hakkında söylediğim her şey benim için de geçerli, hatta daha da fazlasıyla geçerli. *Ben de* adli tıp nasıl işliyor biliyorum, *ben de* cinayet mahalleri nasıl inceleniyor biliyorum. Evde DNA bırakmak kadar büyük bir aptallığı neden yapayım? Cesette neden DNA bırakayım? Nasıl yaptı bilmiyorum, DNA’mı nereden buldu bilmiyorum ama hepsi Gavin Parrie’nin işi.”

McHugh bir saniye bekledi, Adam’ın kıvranmasını izledi. Ter içindeydi. Alnında ter damlaları boncuk boncuk birikiyordu.

“Bu pek de doğru sayılmaz, değil mi Adam? Parrie için geçerli olan nedenlerin senin için de geçerli olması?”

Adam kaşlarını çatı, yüzü öfkeyle ekşidi. “Ne demek istiyorsun?”

“Deneyimli bir polis memuru olarak olay mahallini temizleyeceğini, giysilerini değiştirip cesedi yıkayacağını söylüyorsun, değil mi? Ama kendin de söyledin, bunlar zaman alan şeyler. Haklıysan, cinayeti Gavin Parrie işlediye, onun çok zamanı vardı.

Ama *senin* yoktu, değil mi? Sen tüm gece orada kalamazdın; eve gidip eşinle görüşmen, bir bahane uydurman lazımdı. Dairede en fazla yarım saat kalabilirdin. Söylediklerini yapmak için yeterli bir zaman değil.”

Adam’ın kaşları hâlâ çatıktı.

“Kusura bakma,” dedi McHugh daha nazik bir tonda. “Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum. Bu argümanı kullanırsak çevirip sana karşı kullanacaklarını düşünüyorum. Düzgün temizlik yapacak zamanın olmadığını, bu yüzden uğraşmadığını söyleyecekler. Cesedi bu yüzden köprüden attığını, DNA izlerini tamamen yok etmeye çalıştığını söyleyecekler. Böylece yük treni devreye girmiş olacak.”

Adam iç geçirdi, ellerini saçlarında gezdirdi.

“DÇ King, son görüşmede söyledi zaten. Cesede hasar verip otopsi yapacak bir şey bırakmayarak intihar süsü vermeye çalıştın dedi. Bu durumda polis muhtemelen evini arama zahmetine bile girmezdi, yani evde ne kadar DNA bıraktığının önemi olmazdı çünkü asla bulunmazdı,” diyerek arkasına yaslandı McHugh. “Yıllarca cinayet davalarına bakmaktan öğrendiklerini kullanarak neredeyse kusursuz bir cinayet işledin. Mühendisler olmasa paçayı da sıyıracaktın. Ama *senin* de söylediğin gibi, profesyoneller bile bazen hata yapıyor. Senin hatan da buydu.”

Adam’ın nefesleri hızlanmıştı. Kontrolünü kaybetmemek için kendini zor tutuyordu. “Yani kazanamayacağım, öyle mi? Bunu mu söylemek istiyorsun? Ne dersem diyeyim kazanamayacak mıyım?”

“Hayır, öyle demiyorum. Gerçekçi olmaya çalışıyorum. Ama Dedektif Gallagher’la konuşacağım, dairede gördüğün tayt ve tişörte benzer elbiseler var mı diye baksınlar.”

“Yoktur,” dedi Adam ciddiyetle. “Parrie, elbiseleri evde bırakacak kadar aptal değil.”

McHugh kafasını salladı. “Bence de öyle ama sorana kadar bilemeyiz. Dairede bir şey olmasa bile komşuları Emma eve

geldiğinde üstünde ne olduğunu hatırlayabilir. O olmasa bile, bu tür elbiseleri olduğunu kanıtlamanın farklı yolları olabilir. Ama bunun için tanık ya da fotoğraf araştırmamız gerekir. İmkânsız değil ama Thames Valley polisinin kaynakları kadar kaynağımız yok. Onlar gibi istediğimizde kamuoyundan destek de alamayız.”

Adam suratını astı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Olaylara bu taraftan baktıkça daha da nefret ediyorum.”

“Öbür yandan,” dedi McHugh daha pozitif konuşmaya çalışarak, “Gavin Parrie’nin seni suçlamak için haklı sebepleri olduğunu söyleyebiliriz. Şansımız yaver giderse seni temize çıkaran ya da başkasını suçlayan kanıtlar ortaya çıkar.”

“Cleland’dan ne haber?”

“Duyduğum kadarıyla başta görüldüğü kadar umut verici değilmiş. Şüpheli listesinden resmen çıkarılmamış ama elbiseleğinde ya da Smith’in dairesinde adli tıp kanıtı çıkmazsa King’in onu daha fazla tutuklu bulundurabileceğini düşünmüyorum.”

Fawley de öyle olacağını biliyordu, McHugh bunu onun yüzünden anlıyordu.

McHugh tekrar kalemini aldı. “Ama arabasının Walton Well’den geçtiğine dair kamera kaydı bulunursa durum değişebilir. Köprüde kamera olup olmadığını sormam lazım.”

Adam’ın yüzünde pişmanlık vardı. “Ben çok heveslenmezdim. Parrie’yi tanıyorsam o yolu kullanmadan önce kontrol etmiştir.”

McHugh somurttu. “Nasıl edecek?”

Adam omuzlarını silkti. “Google Earth? Gerçi bizzat gidip kontrol etmesine de şaşırmam. Ne de olsa takip cihazını egale etmenin bir yolunu bulduğunu biliyoruz, altında aracı da var. Olduğu noktadan gelmek, cesedi taşımak ve kaçmak için aracı olmak zorunda. Ne tür bir aracı olduğunu kontrol etmek işe yarayabilir çünkü kesinlikle araba kullanıyor.”

“Herhâlde bu sefer beyaz bir kamyonet değildir,” dedi McHugh buz gibi bir sesle. “Çok kolay olurdu.”

Adam omuzlarını silkti. “Kim bilir. Eşim evimizin etrafında bir iki kez beyaz bir kamyonet görmüş.”

“Öyle mi? Plakası var mı?”

Adam dalgın dalgın kafasını salladı. “Hayır. Olsa ben kontrol ederdim zaten.”

* * *

“Freya? Benim.”

Caleb’in sesi, camın arkasından konuşuyor gibi boğuktu.

Freya telefonu sıkıca kavradı. “Tanrım, Caleb! Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Ne oldu, telefonun mu bozuldu? Başka bir numara bu...”

“Kontrollü telefonlardan aldım. Polis benim telefonuma el koydu.”

Freya’nın gözleri büyüdü ve yavaşça oturdu. “Polis mi? Neden?”

Arka planda sesler duyuyordu, trafik sesleri. Caleb sokak-taydı sanki.

“Beni tutukladılar çünkü. Söylediklerine göre Tobin beni annesine tecavüz ederken gördüğünü söylemiş. Hatırlamasın diye ona GHB ya da onun gibi bir şey vermişim.”

“Aman Tanrım!”

“Sorma, saçmalığa baksana.”

Freya’nın kalp atışları ölümcül seviyeye yükseldi. “Ama be-beğim, durum gerçekten fena demek ki. Ciddiye almış olmasalar seni tutuklamazlar.”

Caleb acı acı güldü. “Pislik aramak için beni Gözetim Altında tutuyorlar.”

Freya yutkundu. “Avukatların ne dedi?”

“Kanıtlayamayacaklarımı söylediler. Adli tıp kanıtı yok, sadece Tobin’in sözüne güveniyorlar. O da yalancı piçin teki, herkes biliyor.”

“Evet,” dedi Freya yavaşça, “biliyoruz, değil mi?”

* * *

*Network Rail'dan Lloyd Preston'la telefon görüşmesi
13 Temmuz 2018, 17.15*

Görüşmeyi yapan DÇ Chris Gislingham

CG: Alo? Thames Valley polisinden arıyorum, Lloyd Preston'la mı görüşüyorum?

LP: Evet, benim. Thames Valley mi dediniz?

CG: Evet efendim, Walton Well'deki olayla ilgili rutin birkaç soru daha sormam gerekiyor.

LP: Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Diğer memura gördüğüm her şeyi anlattım. Sparrow muydu neydi?

CG: DÇ Farrow.

LP: Hah, o işte. Siz onun patronu musunuz?

CG: Öyle de denebilir. Dediğim gibi, rutin bir işlem.

LP: Ne soracaksınız?

CG: O gece köprüde herhangi birini gördünüz mü? Cesedin düştüğünü görmenizden önce ya da sonra?

LP: Hayır. Diğer memura da aynısını söyledim. O yüzden intihar olduğunu düşündüm.

CG: Peki araba ya da kamyonet gördünüz mü?

LP: Demir yolundan cadde görünmüyor.

CG: Belki bir şey duymuşsunuzdur? Gecenin o saatinde etraf sessiz olur, araç sesi duymuş olabilirsiniz.

LP: Emin değilim.

CG: Acele etmeyin.

LP: Bakın, emin değilim dedim, tamam mı? Olabilir de olmayabilir de.

CG: Ne zaman olmuş olabilir? Cesedi görmenizden önce mi sonra mı?

LP: Önce. Kızı görür görmez aklımızdaki tek şey hemen kontrol odasına ulaşmaktı. O zaman araba geçse de görmezdim.

CG: Sizce ne kadar önceydi? Bir dakika mı? Beş dakika mı?

LP: Daha uzun ama tam olarak ne kadar bilemiyorum.

CG: Yani aracı kullanan kişi, cesedi demiryoluna atan kişiye, atmadan önce biraz zamanı olmuş

olabilir mi? Sizin görüş alanına girmenizi beklemiş olabilir mi?

LP: Amma çok "olabilir mi?" diyorsunuz.

CG: Evet ama olamaz mı?

LP: Yani, evet, herhâlde mümkün. Mahkemede kaldırıp öyle olduğuna yemin etmemi istemeyin de.

* * *

McHugh randevu alabilirdi ama Ruth Gallagher'ı hazırlıksız yakalarsa daha fazla müsamaha göstereceğini düşünmüştü. Gallagher'ın küçük çocukları olduğunu biliyordu ve özellikle de cuma akşamı iş yerinde gereğinden fazla kalmak istemeyeceği açıktı. Haklıydı da. Bu yüzden Kindle'ıyla St. Aldate's Polis Merkezi'nin girişine bakan bir bankta zaman geçirdi, saat altıyı geçtikten sonra da çabaları meyve verdi. Gallagher kapıdan çıkıp akşam güneşi altında otoparkın diğer ucundaki eski bir Volvo'ya doğru yürümeye başladı.

McHugh başka bir arabaya bineceğini düşünmüştü, diğer taraftaki parlak hibrit arazi aracına mesela. Volvo'nun kıdemli bir DA için fazla mütevazı ve düzensiz olduğunu düşünmüştü. Bunun nedeni büyük oranda arka tarafta gördüğü pislikti. Eski elbiselerle dolu torbalar, kullanılmış oyuncaklar, yıpranmış kitaplar... Oxford'da arka koltukları bu tür çöplerle dolu gezen orta yaşlı kadınların sayısı o kadar fazlaydı ki. McHugh, Gallagher'ın da onlardan biri olacağını düşünmemişti. Bir insanı dışarıdan tanıyamayacağının başka bir kanıtıydı işte.

"Dedektif Gallagher?" dedi McHugh. Otoparkın diğer ucundan koşturarak geldiği için biraz nefes nefese kalmıştı.

Dedektif arkasını döndü. Onu gördüğüne pek sevinmemişti.

"Sizi böyle köşeye sıkıştırdığım için kusura bakmayın. Biraz konuşabilir miyiz?"

Gallagher'ın hayal kırıklığını kilometrelerce öteden görmek mümkündü.

"Buranın uygun bir yer olduğunu düşünmüyorum."

“Birkaç sorum vardı, o kadar. Bilgi almak amaçlı. Çok uzun sürmez.”

Gallagher araba anahtarını elinde tarttı. “Eve dönmem lazım. Eşim bu akşam dışarı çıkacak ve pizza görevi bende.”

“Ah,” dedi McHugh neşeyle, “siz Summertown’da oturuyorsunuz değil mi? Ben de Kidlington’dayım. Beni restoranın önünde bırakırsınız oradan otobüse binerim, olmaz mı?”

Doğru söylüyordu. McHugh gerçekten Kidlington’da oturuyordu. Ayrıca Westgate otoparkında kendi arabası vardı ama Gallagher’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Dedektif somurttu, cevap vermek için ağzını açtı ama çok geç kalmıştı. McHugh çoktan neşeli bir gülümsemeyle araba kapısına uzanmıştı bile. “Çok teşekkür ederim. Gerçekten çok iyi oldu.”

* * *

Somer, günün son hastalarından biriydi. Bekleme salonundaki diğer hastalar, titreyen elleriyle yürütecine yüklenen yaşlı bir adamla yatma saatleri çoktan geçmiş iki çocukla baş etmeye çalışan bir anneydi. Çığlıklar atarak koşuşturan çocuklar ve yere düşen plastik oyuncak seslerinden sonra doktorun odasının sessizliği onu rahatlatmıştı. Ama midesini düğüm düğüm eden gerginliği hafifletmemişti.

Eteğinin düğmelerini ilikleyip perdenin arkasından çıktı. Doktoru masada oturuyordu, ekranında notlarla dolu bir sayfa vardı. Somer oturdu ve yutkundu.

“Hamileyim, değil mi?” Soru sormaktan çok bir gerçeği beyan eder gibi söylemişti bunu. “Testin negatif olduğunu biliyorum ama High Street’e güven olmuyor, bazen yanlış çıkıyor.”

Doktor arkasına yaslanıp gözlüğünü düzeltti. “Bebek yapmayı mı deniyorsun, Erica?”

“Hayır. Yani, çocuk yapmak istiyorum ama şu anda... diyerek ellerini kaldırdı. “Karışık bir durum.”

Doktor gülümsedi. “Bu durumlar hep karışıktır.”

Somer derin bir nefes aldı. “Partnerimle ilişkimiz başlayalı çok olmadı ve çocuk yapmayı konuşmadık bile. Onun zaten iki çocuğu var, iki genç kız. Öte yandan benim de kariyerim... Zamanlama çok kötü.”

Durdu, boğazının düğümlendiğini hissetti.

Doktor onu izliyordu. “Hamile değilsin,” dedi.

Somer ona boş boş baktı. “Ama... Emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Peki diğer belirtiler? Mide bulantısı?”

Doktor yerinde hafifçe kıpırdandı. “Mide bulantısına neden olabilecek başka şeyler de var, genellikle yumurtalık kistinden dolayı olur. Muayeneme göre senin mide bulantıların da bu yüzden.”

Doktor ekrana dönüp klavyesinde bir şeylere bastı. “Hastaneden ultrason randevusu alacağım, böylece emin olabiliriz.”

Somer kendi duygularına yetişmekte zorlanıyordu. Çocuğu olmadığı için rahatlamış mıydı yoksa üzülmüş müydü bilemiyordu ve şimdi de...

“Pardon, biraz beklenmedik oldu da. Kist hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ciddi bir şey mi? Endişelenmem gerekir mi?”

Doktor çok ciddiydi. “Genellikle endişelenmeyi gerektirecek bir şey olmaz. Komplikasyon varsa bunun nedeni enfeksiyondur, o da ileride çocuk yapmayı zorlaştırabilir. O yüzden çocuk yapmaya çalışıyor musun diye sordum.”

“Ama... Somer bir nefes aldı, tırnaklarını avucuna batırdığını fark etti. “*Genellikle* dediniz. Yani bazen endişeye mahal verecek durumlar yaşanabiliyor, öyle mi?”

“Çok nadiren.”

“Ama onlardan olsa bile, yani şu nadir olanlardan, iyi huyludur değil mi? Biz şeyden bahsetmiyoruz...”

Doktor hızlı, profesyonel bir edayla gülümsedi. “Şimdiden kendi kendimize bazı sonuçlara varmayalım. Söylediğim gibi,

büyük çoğunluğu ciddi olmuyor. Ultrasonu yapalım, sonuca göre konuşuruz.”

* * *

Yirmi dakika boyunca McHugh'yla yan yana oturmak zorunda kalan Gallagher, avukatı sonuna kadar zorlamaya kararlıydı. Oxpens Caddesi'ndeki iş trafiğine girdikleri sırada ağzını bıçak açmıyordu.

“Kameraları soracaktım,” dedi McHugh, sorusu çok önemli değilmiş gibi camdan bakarak. Buz pateni pistinin dışında sıra oluşmuştu. Gallagher da çocuklarını oraya götürüyordu ama sonra büyüüp genç olmuşlardı ve buz pateni havalı olmaktan çıkmıştı. Şimdi gitmek güzel olurdu ama. Özellikle de böyle sıcak bir gecede. Havada uçuşan pırıl pırıl buz taneleri, patenlerin hışırtısı...

“Yok,” dedi Gallagher. Havalı olmak konusunda birkaç şey bildiği belli oluyordu. “Yani kamera yok.”

Zaten düşük bir ihtimaldi; McHugh başka bir açıdan yaklaşmayı denedi.

“9 Temmuz gecesi Gavin Parrie'nin nerede olduğunu belirlediniz mi?”

Gallagher ona bakıp kaşlarını kaldırdı, sonra tekrar yola döndü. “Bunun ne kadar gülünç olduğunun farkındasındır herhâlde?”

McHugh omuzlarını silktilti. “Olabilir. Yine de sormam gerekiyor.”

Öndeki kamyonet aniden şerit değiştirdi ve Gallagher vitesi taktı. “Cevap evet. Belirledik. Ve hayır, o gece Oxford'un yakınında bile değilmiş.”

“Yakınında bile değilmiş derken ne kadar uzaktaydı?”

Gallagher hafiften somurttu ama trafiğe mi siniri bozulmuştu yolcusuna mı, anlamak mümkün değildi.

“Leamington Spa,” dedi bir saniye sonra. “O yakınlarda bir şartlı tahliye evinde. Wandsworth'ten çıktığından beri orada.

Tabii ki bu bilgi gizli ama bu koşullarda bilmek işinize yarayabilir.”

Bu uçuk ve inanması imkânsız teoriyi yok etmeye yardımcı olabilirdi. Ses tonu son derece objektif olsa da vermek istediğı mesaj barizdi.

“Aracı var mı?”

Gallagher ona bir bakış attı. *Sence?* demek ister gibiydi.

“Adam nasıl?” diye sordu bir saniye sonra. Sesi hâlâ nötrdü, gözlerini yoldan ayırmıyordu.

“Onun durumundaki herkes gibi herhâlde,” dedi McHugh. “Stres içinde. Öfkeli. Eşi için endişeleniyor. Ne bekliyordunuz?”

“Çok iyi bir polisti,” dedi Gallagher. “Kişisel anlamda kendisini çok severim.”

“Ama?” dedi McHugh. Amirin geçmiş zamanda konuştuğunu fark etmişti.

Gallagher ona baktı, sonra kafasını çevirdi. “Ama ne kadar ince eleyip sık dokusak da –ki inan bana elimizden geleni yaptık– onu temize çıkaracak bir kanıt bulamıyoruz. Hatta katilin o olduğuna şüphe düşürebilecek bir şey bile yok.”

“Cleland denen adamdan bile mi? Onun haklı bir sebebi var.”

“Muhtemelen. Ama hepsi bu. Onu bu suça bağlayan başka hiçbir şey yok. Ne görgü tanığı, ne adli tıp kanıtı ne de olay mahalline yaklaştığına dair bir kanıt.” Tekrar McHugh’ya baktı. “Kusura bakma. Ben de Cleland’ın suçlu olmasını en az senin kadar istiyordum ama ölü bir umut. Elimizdeki her şey Adam’ı işaret ediyor ve bana bu kanıtları çürütebilecek bir şey sunmadınız. Gavin Parrie hakkındaki bu takıntıya gelince, tam bir *delilik*.”

McHugh cevap vermek üzereydi ama Gallagher konuşmasına devam etti. “Açık konuşmak gerekirse onun için endişelenmeye başlıyorum; verdiği tepkiler hiç ona uygun tepkiler değil. Tüm ekibim bu değişikliğin farkında.”

Fawley’nin aklını kaçırıp kaçırmadığını mı soruyor bana? diye düşündü McHugh. Gerçekten böyle mi düşünüyorlar?

Gallagher iç geçirdi. “Jake’i kaybettikten hemen sonra yeni bir bebek bekliyorlar. En güçlü insanlar bile bu strese dayanamayabilir...”

Cümlesini bitirmedi ama verdiği mesaj apaçık ortadaydı: Müvekkilinin sağlıklı düşünebildiğine emin misin? Dengesini kaybetmiş ve bu dayanılmaz koşullar altında *gerçekten* suç işlemiş olabilir mi?

* * *

“Giles? Benim. Çok üzgünüm ama yarın gelemeyeceğim. Bir işim... İşim çıktı.”

Giles hemen cevap vermedi ama o öyle biriydi zaten: Çoğu erkeğin aksine konuşmadan önce düşünürdü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu ama aslında, “Sen iyi misin?” demek istiyordu. Yine de onu sıkboğaz etmek, huzursuzlandırmak istemiyordu.

“Evet, evet,” diye bir nefes aldı Somer. “İş meseleleri, biliyorsun işte. Bu cinsel saldırı davasından kurtulamadık, performans değerlendirmeleri geliyor, bir de üstüne Fawley’nin tutuklanması...”

Kendini durdurdu ama yeterince hızlı davranamamıştı. Fawley bunu yüzlerce kez söylemişti; yalancılar hep fazla cevap verirdi. Bir cevap yeterliyken neden üç farklı bahane sıralamıştı.

“Tamam,” dedi Giles bir süre sonra. Somer onun sesindeki üzüntüyü duyabiliyordu. “Seni göremeyeceğime çok üzıldüm ama anlıyorum.”

Somer başını öne doğru salladı, Giles onu görmediğinden bir anlamı olmadığını biliyordu ama kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

“Bak, seni zorlamak gibi bir derdim yok ama seni endişelendiren bir şey olduğunu düşünüyorum. Öyle bir şey varsa, yardımım olacaksa söylemen yeterli. Umarım bunun farkındasındır. Mutlu olmanı istiyorum, tamam mı? Hepsi bu.”

Somer telefonu kapadı ve boş dairesinde oturdu. Hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

* * *

Tarih: 13/07/2018 Cuma, 20.35

Önem: Yüksek

Gönderen: Colin.Boddie@ouh.nhs.uk

Alıcı: DARuthGallagher@ThamesValley.police.uk

Konu: 75983/02 numaralı E, Smith davası

Penelope McHugh'un otopsi hakkında bilgi almak için gönderdiği forma cevap olarak cesetten bir küpe eksildiğini (gümüş bir halka) söyleyebilirim. Fakat bu küpe takma küpe olduğundan, yani arkadan tutturulmadığından, saldırganla boğuştuğu sırada ya da köprüden düşerken kaybolmuş olabilir. Aynı şekilde, kurbanın kafa derisinden küçük bir miktar saç da eksilmiş (Ekteki fotoğrafı inceleyiniz). Sizin de göreceğiniz gibi alan o kadar küçük ki önemli olduğunu düşünmüyorum, muhtemelen bu da boğuşma sırasında olmuştur. Şüphe kalmasın diye belirtmek istiyorum ki kayıp küpenin de koparılan saçın da saldırgan tarafından bilerek alındığını hiç sanmıyorum. Üstüne üstlük, el ve ayak bileklerinde bağlanma izi olmaması da Gavin Parrie davasıyla benzerlik konusuna daha temkinli yaklaşmamız gerektiğine işaret etmekte. Daha sonra ortaya çıkan bir kanıt nedeniyle bu görüşümü değiştirmem gerekirse size de haber vereceğim.

CRB

* * *

*Çavuş Vince Hall'le telefon görüşmesi,
Warwickshire Polisi, Leamington Spa
14 Temmuz 2018, 08.15
Görüşmeyi yapan DA Ruth Gallagher*

VH: Dönmem uzun sürdüğü için kusura bakmayın, sorduğunuz kayıtları kontrol ettim, şartlı tahliye memuruyla da konuştum.

RG: Harika, çok teşekkür ederim.

VH: Bileklik kayıtlarına göre Gavin Parrie, sorduğunuz gece şartlı tahliye koşullarını hiçbir şekilde ihlal etmemiş. Bütün gece hostelde ya da iki kilometre ötesindeymiş. Oxford'a gelmiş olmasına imkân yok.

RG: Bilekliğin doğru çalıştığından kesinlikle emin miyiz?

VH: Evet. Daha geçen ay test edildi. Hiçbir sorun yok.

RG: Güzel. Bunu bildiğim iyi oldu. Herhâlde Gavin'in aracı yok, değil mi?

VH: Pardon?

RG: Sormak zorunda olduğum için bile üzgünüm. Tüm olasılıklardan emin olmak istiyoruz. Şüphelimizin avukatı bu konuya epey takık da.

VH: Yani, o hâlde bilginiz olsun diye söylüyorum, araca erişimi yok. Ayrıca şartlı tahliye memuru, Parrie'nin çıktığından beri çok iyi davranışlar sergilediğini söylüyor. Zamanının çoğunu gençleri ıslah etme programlarında geçiriyor, ne kadar yanlış yaptıklarını anlatıyormuş.

RG: Peki şartlı tahliye memuru bu değişimin samimi olduğuna inanıyor mu?

VH: Okuldan yeni mezun olmuş bir acemi değil, on beş yıldır bu işi yapıyor. Ayrıca Parrie örnek bir mahkûmdur. Evet, numara yapıyor olması her zaman mümkün ama numara yapıyorsa da çok uzun süredir yapıyor.

* * *

Everett'in cuma akşamı pek rahatlatıcı geçmiyordu. Büyük kısmını bir haftadır el sürmediği ev işlerine ayırmıştı, sonra da o kadar yorulmuştu ki sabah alarmını bile duymamıştı. Bunaltıcı, gri sarı bir gökyüzü altında Banbury Caddesi'ne gitti, ki bu manzara baş ağrısına hiç iyi gelmemişti. Babasına üzülmeye ve Elaine Baylis'i hâlâ aramamış olmasının verdiği suçluluk duygusu da üzerinde ağır bir yükü. Kendisinden bekleneni yaptığını söyleyip duruyordu; babasının emin ellerde olduğunu, karnının doyduğunu, iskambil ve tombala gibi grup aktivitelerine katıldığını tekrarlıyordu. Gerçi babası bunlardan nefret ediyordu, çalışanlar yakınındayken yüksek sesle o şeyleri ne kadar sevmediğini anlatıyordu. Bu öfkesi Ev'i rahatlatmalıydı, babasının normal hâli buydu ama sesinde eskiden hiç duymadığı o hararet onu rahatsız ediyordu.

İçeri girdiğinde ekibin geri kalanı masalarına yerleşmişti. Somer bir anlığına kafasını kaldırdı ama gözlerinin içine bakmadı. Meşgul görünmek için o kadar çabalıyordu ki alnına “Yanıma gelme” yazsa daha iyiydi. Ev, çantasından telefonunu ve defterini çıkardı, duruma nasıl yaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Somer’ın dün gece doktor randevusu olduğuna emindi ama Somer bunu açık açık söylememişti. Daha sonra ona WhatsApp’tan mesaj yolladı ama tek kelimelik cevaplar aldı.

* * *

Bryan Gow vücut dili konusunda uzman olsa da kendi vücut dilini maskeleyemeyi beceremiyordu. Köşeyi dönüp de soruşturma masası ofisinin dışında Gislingham’ı görünce, yüzünde o kadar bariz bir utanç belirmişti ki bunu vücut dili derslerinde örnek olarak vermek mümkündü.

Gis somurttu. “Asistanın bugün meşgul olduğun için gele-meyeceğini söyledi sanıyordum.”

Gow hafifçe kızardı. “Evet, yani, meşgulüm,” dedi tereddütle. “Ruth Gallagher gelmemi rica etti.” Yüzünü ekşitti. “Heşte *tuhaf*.”

Çünkü Emma Smith davasında Gallagher’a yardım ediyordu. Fawley’nin hüküm giymesine yardım ediyordu.

Gis bu düşünceyi ve beraberinde gelen öfkeyi aklından çıkardı. Bu berbat durum Gow’un suçu değildi.

“Bizim için bir görüşme kaydını incelemeni isteyecektim. Yine Fisher davası.”

Gow yavaşça kafasını salladı. “Tamam, olur. Daha sonra uğrarım,” diyerek etrafına baktı. “Bu arada, Gallagher’ın ekibiyle ne yaptığını söyleyebilir misin? Çünkü ofisindekiler şahane *Mary Celeste* taklidi yapıyor gibi.”

* * *

Bu sabah şaşkınlığa uğrayan tek kişi Gow değildi. Nitelikli Suçlar ekibinin de kafası karıştı. Geceleyin tüm vaka odası toplanmış

ve üst kata taşınmıştı. Sabah gelen herkesin fark ettiği ilk şey yeni ofisin cezai suçlar ofisinden mümkün olabildiğince uzak olduğuydu. İkincisiyse kapıdaki şifre paneliydi.

Dave King, anlamayan vardır diye güvenlik sorumlusuna şifreyi önlerinde değiştirterek şov yapmıştı.

“Bundan sonra bu odaya sadece biz gireceğiz,” dedi King, etrafına bakarak. “Bizden biri olmadan temizlikçiler bile girmeyecek. Bu soruşturma hakkında başka bir bilgi sızarsa –ister dışarıdan ister içeriden– sorumlunun Fawley’nin yalakalarından değil, bizden biri olduğunu bileceğim. Anlaşıldı mı?”

Anlaşıldığı belliydi.

King başını onaylar gibi salladı, odadan çıkmak için yürümeye başladı ama fikrini değiştirdi. “Ha, bu arada tuvalette falan DÇ Gislingham’ı görürseniz, mesajımı ona da iletin.”

Ekiptekiler birbirine baktı, birkaç mırıltı yükseldi.

“Evet,” dedi King. “İşinize devam edin.”

Oda bir anda hareketlendi ve King bir saniye izledikten sonra Simon Farrow’un masasına giderek ona gülümsedi. Farrow bunu görünce hemen endişelendi. “Aklıma gelmişken,” dedi King tehlikeli derecede neşeli bir tavırla. “Soruşturma masasına dosyaları gösteren sen miydin acaba? Çünkü dün gece birisi demiryolu mühendislerini aramış, bizim ekipten biri de değilmiş.”

Farrow’un gözleri büyüdü. “Neden bana soruyorsunuz?”

King dişlerini göstererek gülümsemeye devam etti. “Erica Somer’dan hoşlandığını fark etmedim değil. Gerçi anlayabiliyorum. Fırsat olsa ben de çakardım.”

Farrow başını eğdi. “İşten insanlarla çıkmak,” diye mırıldandı, “her zaman kötüdür.”

King hızlı bir kahkaha attı. “O böyle düşünmüyor ama. Bir süre önce Gareth Quinn’le sevişiyordu.”

Diğer dedektiflerden biri başını kaldırdı. “Fawley’yle de yatmış diye duydum.”

“Öyle mi?” dedi King sertçe.

Adam omuzlarını silkti. "Birkaç ay önce herkes bunu konuşuyordu."

"İlginç," dedi King yarı düşünceli, yarı neşeli bir ses tonuyla. "Demek sadakat abidesi değilmiş."

"Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı, çavuş?" dedi Farrow. "Yoksa..."

King ona döndü. "Evet, pardon. Bir şey daha var. Dün gece Fawley'nin avukatı Gallagher ile *sohbet etmiş*," dedi sesini alçaltarak. "Yine o köprüdeki kamera kayıtlarından bahsetmiş. Bunu doğruladık değil mi? Sonradan pişman olmak istemiyorum."

Farrow biraz kızardı oysa kızarmasına gerek yoktu: Kontrol etmişti. Hem de iki kere. "Hayır, patron. O bölgede hiç kamera yok."

"Peki elbiseler? Fawley'nin Smith'in üstünde olduğunu iddia ettiği şeyler. O konuda neredeyiz?"

Farrow dosyayı bilgisayarında açtı. "Dairede bulunanların listesi burada. O tasvire uyan tayt ya da tişört yok."

"Yani yalan söylüyor."

Farrow tereddüt etti. "Yani, kadını gerçekten Gavin Parrie öldürdüyse elbiseleri imha etmiştir."

King şaşkınlıkla homurdandı. "Bu saçmalığa inanıyorum deme sakın."

Farrow tekrar kızardı. "Hayır, patron. Tabii ki inanmıyorum. Demek istediğim, elbiselerin dairede bulunmaması orada hiç olmadıkları anlamına gelmiyor. Kanıt olmaması şey anlamına gelmiyor..."

"Tanrı aşkına!" diye başladı King ama cam kapının tıklatıldığını duydular ve Ruth Gallagher'ı gördüler. Anlaşılan kimse şifreyi ona söylememişti. Dedektiflerden biri kapıyı açmak için koşarken King kendi kendine küfretti. Gallagher ona iğneleyici bir tavırla teşekkür etti ve odaya girdi.

"Sonunda Warwickshire'dan dönüş aldığımı size haber vermek istedim. Gavin Parrie'nin takip bilekliğinin düzgün çalıştığını

ve 9 Temmuz gecesi boyunca kendisi için belirlenmiş olan hostelden en fazla iki kilometre uzaklaştığını doğruladılar. Emma Smith'i öldüren kişi kesinlikle o değildi."

Dave King yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte, dava kapanmıştır."

"Hayır," dedi Gallagher sakince. "Hiçbir şey kapanmadı. Gavin Parrie şüpheli listesinden çıkarıldı, muhtemelen Hugh Cleland da çıkarılacak. Şu anda en olası şüphelimiz Adam Fawley. Ama elimizde bundan ötesi de yok: Sadece şüpheli."

Ünvanını kullanmamıştı. Sadece Adam Fawley. Odadaki herkes bunun öneminin farkındaydı.

"Ama ben tersini söyleyene kadar kimse konuşmayacak." Yavaş yavaş, odadaki herkese tek tek baktı. "Anlaşıldı mı? Söylemeyi ne kadar isterseniz isteyin hiçbir şey söylemeyeceksiniz, ne arkadaşlarınıza ne ailenize ne de diğer Thames Valley memurlarına. Red Lion'da birkaç tek attuktan sonra bu konuda zorlanacağını düşünen varsa bence hiç bu riske girmesin, doğrudan eve gitsin. Karaciğerinizi düşünmüyorsanız da kariyerinizi düşünün."

King'e son bir kez uzun uzun baktı ve odadan çıktı.

* * *

Ev ilk defa saat beşte eşyalarını toplamaya karar verdi. Cezai soruşturma ofisinin yarısı gitmişti zaten. Gis bir saattir ortalıkta yoktu, Somer'in bütün gün nerede olduğundan da haberi yoktu. *Boş ver*, diye düşündü. Nasılsa cumartesiydi. Vicdanına sızlama fırsatı vermemek için eşyalarını hızla çantasına doldurdu ama evren onunla oynamaktan hoşlanıyordu: Tam çıkacakken telefon çaldı.

Etrafına baktı, başka birinin iyilik yapacağını umuyordu, sonunda Asante telefonu açtı.

"Cezai soruşturma, ben DK Asante."

Ev, Asante'nin başını onaylar gibi sallayarak ona döndüğünü gördü. "İkinci hat. Seni istiyorlar."

Ev iç geçirdi, çantasını masasına koyup telefonu açtı. Ama oturmayacaktı, *oturmayacaktı...*

“Bayan Everett? Ben yine Elaine Baylis.” İlk kelimedede çok hafif bir vurgu vardı.

“Arayamadığım için kusura bakmayın,” dedi Ev.

“Konu o değil,” dedi kadın sertçe. “Korkarım ki babanızla ilgili bir sorun yaşadık.”

Ev telefonu sıkıca kavradı, Asante’nin sorgulayan bakışlarını görmemek için sırtını döndü. “Nasıl bir sorun?”

“Başka bir hastamızla kavga etti. Endişelenecek bir şey yok ama böyle küçük bir toplulukta ufak anlaşmazlıklar bile huzuru kaçırabilir. Eminim siz de anlıyorsunuzdur.”

“Anlıyorum ama ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Yarın gelebilir misiniz? İki buçukta?”

Ev’in morali bozuldu. Pazar gününü planlamıştı. Geç uyana-caktı, Gail’s restoranında yemek yiyecekti, Christ Church parkın-da yürüyecekti. Otuz derece havada otuz kilometre yol tepip idrar kokan bir ofiste oturmak ve müdirenden azar işitmek istemiyordu.

“Yoğun bir işiniz olduğunun farkındayım,” dedi Baylis, *Sanki biz burada keyif çatıyoruz*, der gibi bir tonlamayla. “Ama hem babanızın hem de bakımını üstlendiğimiz diğer insanların iyiliği için gelmeniz gerekiyor.” Ağır, tepeden bakan bir tavırla duraksadı. “Önemli.”

“Tamam,” dedi Ev, dişini sıkıp Baylis’in de pazar günü çalış-tığını kendine hatırlatarak. “İki buçukta görüşürüz.”

Telefonu kapadı ve arkasını döndüğünde Asante’nin hâlâ ona baktığını gördü.

“Üçüncü hat,” dedi Asante.

“Dalga geçiyorsun.”

Ama Asante dalga geçmiyordu. Omuzlarını silkti. “Kusura bakma. Elimden geleni yaptım ama seninle konuşmak istiyor.”

Ev telefonu açtığı anda girişteki bankoda görev yapan memur-lardan biri, “Sizi görmeye gelen biri var,” dedi.

“Öyle mi?”

“Adını söylemiyor,” dedi biraz daha yüksek sesle, ziyaretçiye ne kadar saçma olduğunu duyurmak ister gibi.

Ev somurttu. “O zaman neden?..”

“Fisher davasında çalışan biri olmalı dedi. Bir de kadın olması lazım.”

* * *

“Tekrar gösterir misin?”

Gis videoyu geri sarıp oynat tuşuna bastı. “Bak, dövme sorduğumuz ânı görüyor musun? Neredeyse nefesi kesiliyor.”

Gow yavaşça başını sallayarak onayladı. “Çok tipik bir gerginlik tepkisi. Muhtemelen hazır olmadığı bir soruydu,” diyerek kollarını bağlamış düşünen Gis’e baktı. “Bu kadarı işine yarar mı?”

Gis hafifçe irkildi; dalıp gitmişti.

“Evet,” dedi. “Evet, yarar.”

Gow ayağa kalkıp çantasına uzandı. “Başka bir şey yoksa hafta sonuma devam etmek istiyorum,” dedi.

Gis sıırttı. “Buharlı lokomotiflerle randevun mu var?”

Gow göz kırptı. “Kısmen haklısın diyelim.”

Masanın etrafından dolanıp kapıya doğru ilerledi ama kapıyı açtığı sırada Gislingham ona seslendi.

“Yaptı mı?”

Gow dönüp somurttu. “Söyledim ya.”

Gis kafasını iki yana salladı. “Morgan’dan bahsetmiyorum. Fawley’den bahsediyorum.”

Gow, kapı kolunu tuttu. “Hayır,” dedi bir süre sonra. “Bence yapmadı.”

* * *

Kızın seçtiği kahve dükkânı normalde öğrencilerin gittiği bir yer değildi ve Ev özellikle bu yüzden seçtiğinden şüpheleniyordu. High Sokağı’na çıkan ara sokaklardan birindeki eski moda

kafelerdendi; bir yanında güzellik salonu, diğ r yanında   in restoranı vardı. Yerler linolyum d  semeydi, menüsünde moda kahvelerin bulunmadığı, hayatına kavanozda ba lamı   kahvelerin kullanıldığı bir yerdi.

Ev, kızı en uçtaki masaya gönderdi, o görmeden dönüp kaçmasını engellemek istiyordu. İki  ay almak için sıraya girdi, bu sırada  akt rtmadan kıza bakıp duruyordu. Yirmi iki ya da yirmi üç ya ında olmalıydı, gözleri ye ildi, kestane rengi saçları kısıydı, at kuyruğu ancak ensesine kadar uzanıyordu. Karakoldayken tür-naklarıyla oynuyordu, şimdi de  eker paketlerini kurcalıyordu; Ev, buraya gelecek cesareti toplamasının uzun sürdüğünü tahmin etti.

Ev sipari ini aldı, masaya gidip oturdu. Kırmızı beyaz masa örtüsü hafif yapı kandı ve ketçap büyük, plastik bir domates içinde geldi Kendini Alan Bennett'a girmi   gibi hissetti.

K za konuya girmek için istediği kadar zaman tanımaya hazırdı ama s tl kle oynaması s nirlerine dokunmaya ba lamı tı. Tam pes etmek üzereydi ki...

"Benim adım Zoe. Zoe Longworth."

Ev ba ını teşvik edercesine salladı. "Peki."

K z bir anlığına ba ını kaldırıp Ev'e baktı, sonra inatla çayını izlemeye devam etti. " nternette gördüm."

"Profesör Fisher hakkındaki haberi mi?"

K z ba ını evet anlamında salladı. "Yani, ismi geçmiyordu ama kim olduğu çok belliydi. En azından benim için."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Ev.

Bir duraksama oldu.

"Dersine mi girdi?"

Daha uzun bir duraksama oldu ve k z ba ıyla onayladı. "Giriyordu. Şimdi Londra'dayım. Ama birkaç sene önce buradaydım. Twitter'da görmesem fark etmezdim; aynı şeyi başkalarına da yaptığını bilmiyordum."

Ev ba ını öne doğru salladı. Cinsel saldırı tartışmalarında hep aynı şey oluyordu: suçlunun kimliği açıklandığında diğ r

kurbanları da ortaya çıkıyordu, normalde sessiz kalabilecek kurbanlar cesaret buluyordu. Ya da başkalarının varlığından haberi olmayacak kurbanlar. Ama bu kız kurban olamazdı. Değil mi?

“Bizimle neden konuşmak istedin, Zoe?”

Çayını neredeyse takıntılı bir tavırla karıştırmaya başlamıştı. Kaşığın tıkırtısı Ev’i sinirlendiriyordu.

“Başta her şey çok iyiydi, Marina’nın proje sorumlum olması yani. Beni destekliyordu, çalışmamla ilgileniyordu. Şansıma inanmadım.”

Ev, Caleb Morgan’ın da aynı şeyi söylediğini hatırladı.

“İkimiz de öyle düşündük.”

Ev somurttu. “İkimiz ?”

Longworth bir anlığına kafasını kaldırdı. “Sevgilim Seb. Seb Young.”

Anlaşıldı, diye düşündü Ev. Ama yüzüne yansımasına izin vermedi. “Devam et,” dedi.

“Bir cuma akşamı durduk yere bizi evinde içki içmeye çağırdı. Tüm öğrencileri geliyor sandık ama gittiğimizde sadece biz vardık.”

“Anladım.”

“Oğlu da oradaydı. Yatma saati çoktan geçmiş olmalıydı ama onu odasına göndermedi. Onun bizi ne kadar sevdiğini söyleyip durdu, çoğu insana karşı utangaç davrandığını ama bizi hemen sevdiğini anlattı. Gerçi ben hiç inanmadım, çocuk neredeyse hiç konuşmamıştı ama annesi sürekli aynı şeyi söylüyordu.”

“Tahmin edeyim, sizden çocuğuna bakıcılık yapmanızı istedi.”

Dudağını ısırdı ve kafasını salladı. “Başlarda iyiydi. İyiden de öte. Şarap bırakıyordu, buzdolabından istediğimizi yiyebileceğimizi söylüyordu. Hiç paramız yoktu, o yüzden bizim için de randevu gibi oluyordu.

Sessizlik oldu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Ev sonunda.

Kız iç geçirdi. “Başta bir şeylerin değiştiğini hiç fark etmedim. Sonra her cuma orada olduğumuzu fark ettim, bazen haftada iki üç gece gidiyorduk. Biraz fazla olmaya başlamıştı. Gerçekten çocuğa baktığımız zaman da para vermiyordu. Artık para vermesine gerek yok gibi davranıyordu, biz de para istemeye utanıyorduk. Sanki kullanılıyor gibiydik,” dedi tereddütle. Sonra kaşığını bırakıp kafasını kaldırdı. “Sonra Tobin’le bir olay yaşadık.”

“Ne olayı, Zoc?”

“Salonda kocaman bir vazo vardı, çirkin, mor bir şey. Yetmişlerdeki kokteyl barlarında göreceğiniz türden bir şeye benziyordu ama değeri bin kâğıt falanmış. Neyse, bir öğlen Fisher Londra’daki bir etkinliğe gitmişti, biz de Tobin’e bakıyorduk. Tobin sinirlenip vazoyu kırdı.”

“Sonra?”

“Fisher döndüğünde ona olanları anlattık ve çok hoş karşıladı; Tobin’in arada bir enerji patlaması yaşadığını, vazunun sigortası olduğunu söyledi. Sonra üst kata çıkıp Tobin’le konuştu. Ben de o sırada tuvalete gidiyordum ve konuşmalarını duydum. Tobin vazoyu bizim kırdığımızı söylüyordu. Ve çok inandırıcıydı. Aklım yerinden çıktı.”

Ev somurttu. “Fisher’la konuşmadınız mı? Gerçeği söylemediniz mi?”

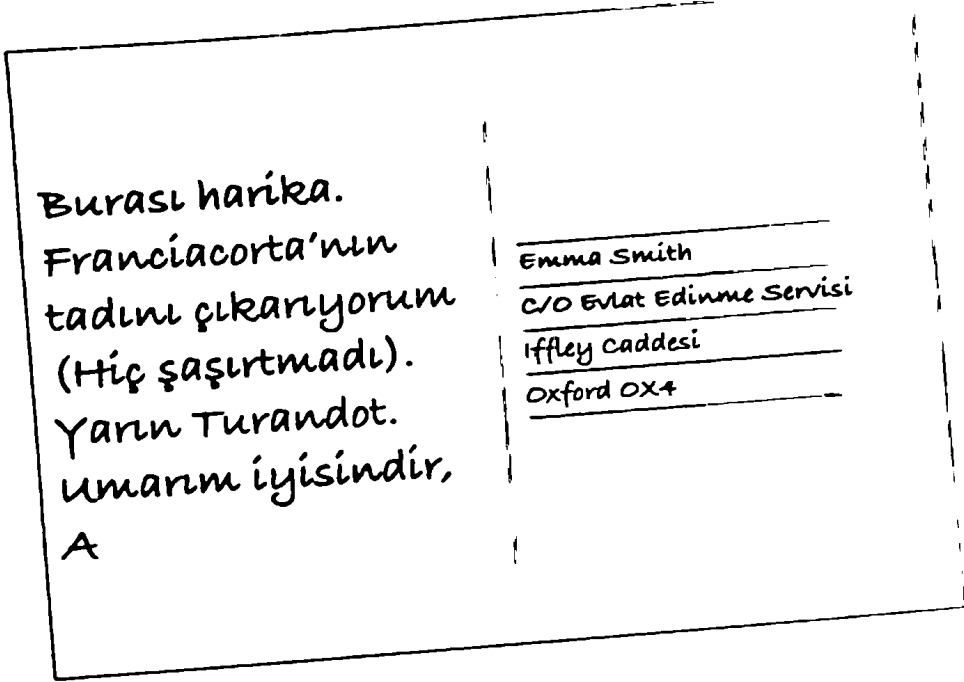
“Söyleyecektim,” dedi kız, ama “Seb boş ver dedi. Onları dinlediğimizi itiraf etmek utanç verici olurdu. Ayrıca bana inanmayacağını söyledi. Çocukların iyi yalancılar olmadığını falan söylerdi muhtemelen,” diyerek yüzünü ekşitti. “Evet, tabii.”

* * *

“Sizi gitmeden yakaladığım iyi oldu. Biri bunu bıraktı. Sizi aradım ama meşguldünüz.” Bankodaki kadın soğuk bir tavırla Asante’ye gülümsedi. “Sizi kaçırdığına üzüldü sanırım.”

Asante kadının yüzündeki gülümsemeyi fark etti ama karşılık vermedi. Zarfı açıp içindekileri tezgâha döktü. Evlat edinme

servisinden bir not vardı, Beth Monroe, zarfın Emma'ya geldiğini, önemli olup olmadığını bilmediğini yazmıştı. Asante zarftan çıkan belgeyi eline aldı. Verona'dan gönderilmiş bir kartpostalı, arkasında iri harfler ve özgüvenli bir el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı.

Asante'nin dedektiflik damarları kabardı fakat kartpostalın Emma'nın öldüğü gün gönderildiğini görünce tekrar normaleşti. Yine de bunu Gallagher'ın ekibine vermesi gerekiyordu. Eksik bir şey kalmaması için.

"Teşekkürler," diyerek dalgın dalgın merdivenlere doğru döndü. Nitelikli Suçlar ofisine geldiğinde içeride yalnızca Simon Farrow'un olduğunu gördü. Asante cama vurdu ve Farrow kafasını kaldırıp da onu görünce yüzü düştü. Sonra masasından kalkıp yaklaştı.

"Evet, ne oldu?" diye sordu kapıyı tek ayağıyla tutarak.

Asante kartpostalı ona uzattı. "Bu, Emma Smith adına evlat edinme kurumuna gelmiş. Kişisel olduğu belli ama ofisine yolladığına göre çok samimi olduğu biri değil. Yine de belli olmaz."

Farrow kartpostalı inceledi, sonra başını kaldırdı. "Herhâlde Amanda Haskell. Smith'in sevgilisi."

Asante tek kaşını kaldırdı. “Kadın mı? Pardon, eşcinsel olduğumu bilmiyordum.”

Farrow bakışlarını ona çevirdi. “Biz de yeni öğrendik. Haskell bizimle iletişime geçti, yeni haberi olmuş çünkü şehir dışındaymış.” Kartpostalı kaldırdı. “Bu da söylediğini kanıtlıyor.”

“Pardon, önemli olabilir diye düşündüm, ne bileyim.”

“Hayır, hayır, iyi ettin. Bunu DK Carroway’e iletirim. Polis hattındaki deliler ve meraklı komşularla uğraşmaktan bıkmıştır.”

Asante sırtıttı. “Ya da kırk sekiz saatlik kamera kayıtlarından.”

Farrow yüzünü ekşitti. “Keşke. Köprüye birkaç kamera koy-salar cumartesi günümü mobese kameralarını izleyerek geçirmezdim. Bu gidişle gözlerim bozulacak. Şehirde yüzlerce Mondeo olmalı.” Niyetlendiğinden fazlasını söylediğini fark edince kızarak durdu.

Asante somurttu. “Fawley’nin arabasını mı arıyorsun? Geri kalan herkesi elediniz mi?”

Farrow biraz mahcup görünüyordu. “Aşağı yukarı. Patron artık Hugh Cleland’le ilgilenmiyor, orası kesin.”

Bahsettiği patron Gallagher değildi. Orası da kesindi.

Farrow kapıyı bıraktı ve kapı kapanmaya başladı. “Yine de teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedi Asante. Ama kapı kapandığında hâlâ orada duruyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

* * *

“Sonra ne oldu, Zoe? Neden bizimle konuşmak için ta Londra’dan kalkıp geldin?”

Kız derin bir nefes aldı. Kaşığını bırakmıştı ama çayına hâlâ dokunmamıştı.

“Ne olduysa o yaz oldu. Bir cumartesi günü Seb’e mesaj atıp ampul falan değiştirmesi gerektiğini söyledi. Merdivene çıkamıyormuş, gelip yardım edebilir mi diye sordu. Herhâlde tek başına gelecek sandı, beni görünce yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. İçeri

gireli beş dakika olmamıştı ki benden Tobin'i sinemaya götürmemi istedi."

Ev iç geçirdi. "Seni evden göndermek istedi yani."

Kız yüzünü ekşitti. "*Sevimli Hırsız*'a gittik. İronik değil mi? Neyse, biz gittik işte, Seb de ampul nerede diye sormuş. Tabii ki yatak odasındaymış. Seb merdivene çıkıp ampulü değiştirmiş ve indiğinde kadının arkasında beklediğini görmüş. Topuklular ve kırmızı ipek bir şeyler giyip süslenmiş, Ann Summers'a benzemeye çalışmış ama muhtemelen Agent Provocateur marka iç çamaşırı giyiyormuş," diyerek dudağını ısırды ve gözlerini kaçırdı. "Amma klişe."

"Seb ne yapmış?"

"Gülmüş."

"Ah," dedi Ev. "Pek hoşuna gitmemiştir herhâlde?"

"Hayır, hem de hiç gitmemiş," dedi Zoe. Sesi birden sertleşmişti. "Ona karar vermek için tam olarak üç dakikası olduğunu, doğru kararı verirse onun için iyi olacağını söylemiş. Sonuçta onun da proje sorumlusuydu, ona yardım edebilir ya da onu yok edebilirdi. Kariyeri boyunca berbat bir yerde kalmasını sağlayabilirdi."

Tekrar kaşığı aldı, masadaki su damlalarından halkalar çizmeye başladı.

"Ona benden fazlasını verebileceğini söylemiş. Benim beyinsiz küçük bir kız olduğumu, muhtemelen seksten de anlamadığımı söylemiş. Ama o... Durdu, bir nefes aldı ama nefesi ağlamaya dönüştü.

"Sorun yok," dedi Ev nazikçe. "Acele etme."

Kız bir mendil alıp gözlerini sildi. "Neyse, Tobin'i sinemaya götürmüştüm ama daha on dakika bile olmamışken çığlık çığlığa bağırmaya başlayınca eve dönmek zorunda kaldık."

Ev başını iki yana salladı. "Olacakları tahmin edebiliyorum."

Kız başını hararetle sallayarak onayladı. "Evet. İçeri girdiğimiz anda ne olduğunu anladım. Yani öyle gürültü yapıyorlardı ki," diyerek kaşığı masaya attı. "Tobin'e mutfığa inmesini söyleyip

hemen yukarı çıktım. Onu gördüm. Seb'in üstüne çıkmıştı, çıplaktı, onu beceriyordu."

Ev nefes aldı. "Sen ne yaptın peki?"

Zoe nefret dolu bir homurtuyla karşılık verdi. "Ne yapacağım? Fotoğraf çektim tabii ki."

* * *

Oxford Mail Online

Cumartesi 14 Temmuz 2018 Son güncelleme 18.12

FLAŞ HABER: Headingtonlu kadın cinayetinde bir şüpheli tutuklandı

Yazan: Richard Yates

Oxford Mail, Headington'da yaşayan ve salı sabahı erken saatlerde cesedi bulunan 44 yaşındaki Emma Smith'in cinsel saldırıya uğrayıp öldürülmesi davasıyla ilgili olarak 46 yaşında bir adamın tutuklandığı bilgisine ulaştı.

Bu flaş haber sayfası güncelleniyor, yeni detaylar kısa süre içinde eklenecek.

Bu haber hakkında bilginiz mi var? Ricgard.yates@ox-mailnews.co.uk adresinden bana ulaşabilirsiniz

* * *

"Sonra ne oldu?"

"Çıktım. Eve döndüm. Yarım saat sonra Seb geldi. Korkunç bir durumdaydı."

"Onu tuzaga düşürdüğünü mü anlattı?"

Kız başıyla onayladı. "Ağlıyordu, dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyordu, ne düşüneceğimi de biliyordu."

Herhâlde yani, diye düşündü Ev. Ben adamın taşaklarını koparır mangal yapardım.

"Ama sen ona inandın."

"Başta inanmadım. Ama evet. Sonrasında inandım."

"Olay burada bitti mi?"

Zoe başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır, bu daha başlangıç. O hafta Seb’in proje incelemesi vardı, ona ne zaman buluşacaklarını sormuş. Seb de olmaz demiş, bunun bir hata olduğunu söylemiş.”

Ev iç geçirdi. “Tahmin edeyim.”

“Evet. Onu ikna etmeye çalışmış ama Seb hayır deyip durmuş. En sonunda vazgeçti sandık.”

Ev bekledi.

Zoe yutkundu. “İki gün sonra kadın beni aradı.”

“Ne söyledi?”

Kız bembeyaz olmuştu. “Tobin’in kâbus gördüğünü söyledi, ne gördüğünü sorunca da benim onu okşadığımı söylemiş. Açık açık söylemedi ama ne demek istediği ortadaydı. Onu okşuyormuşum,” diye kafasını salladı. “Altı yaşındaydı. Korkunç bir şey olmasa güleceğim yani.”

Fakat Ev gülmüyordu. “Böyle bir suçlamada bulunmak için elinde kanıt olması lazım.”

“Hiçbir şey yoktu,” dedi tiz bir sesle. Sesi o kadar tizdi ki bazı müşteriler dönüp ona baktı. “Çocuğuyla uygunsuz şeyler yaptığımı söyledi. O evde yokken televizyonda gizli gizli müstehcen şeyler açıyormuşum. Lanet olasıca *David Attenborough* dışında bir şey açmadım. O çocuğuyla ilgilenmeye tenezzül bile etmezken ben ona bakıyordum.”

İnsanların onlara baktığını fark etmiş olacak ki sesini alçalttı. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti, boynundan leke gibi yukarı çıkan bir kırmızılık vardı. Derin bir nefes aldı, ardından bir tane daha. “Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim, onun sözüne karşı benimkiydi.”

Yine başladık, diye düşündü Ev. Ama bu sefer kadın kadına karşıydı.

“İstedliğini söyleyebilirdi, beni korkunç şeylerle suçlayabilirdi çünkü Tobin annesinin ona söylediği her şeyi tekrar ediyordu. Kara sevdalı bir köpek yavrusu gibi annesinin peşinde dolanıyordu. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardı.”

“Bence,” dedi Ev, “önceden savunmasını hazırlıyordu. Sebastian onu şikâyet etmeye karar verirse diye önlem alıyordu.”

Zoe başıyla onayladı. “Seb de öyle dedi. Bu yüzden de onunla görüşmeye gitti, durumu halletmeye çalıştı. Ben de girmek istedim ama Seb ben gelirim durumun kötüleşeceğini söyledi. Muhtemelen haklıydı da, avazım çıktığı kadar bağırdım.”

Zaten konunun senle alakası yoktu, diye düşündü Everett. Kurunun yanında yaş da yanar.

“Cuma günü gitti. Yanında bir şişe şarap götürdü. Durumu yumuşatacağını düşünmüştü ama kadının olayı yanlış anladığı belliydi. Doğru seçimi yaptığını, pişman olmayacağını falan söylemiş.”

“Yok artık.”

Kız ona baktı. “Evet. Her şey on kat kötü oldu. Seb ona sevişmek için gelmediğini söyleyince kadın kafayı yemiş. Beni mahvedeceğini söylemiş. Tobin’i polise götürüp yaptıklarımı anlattıracakmış. Hatta Tobin’i alıp getirmiş ve sözde yaptıklarımı Seb’e anlattırmış. Seb çok korkunç olduğunu söyledi, çocuk o kadar inandırıcıymış ki duyan herkes inanırmış.”

“Peki, ne yaptınız?”

Zoe ellerini kaldırdı. “Teslim olduk. Başka ne yapacaktık? Okşama suçlamasını geri çekmesi karşılığında Seb ve ben gizlilik sözleşmesi imzaladık, onun hakkında asla konuşmayacağımızı ve hiçbir materyal paylaşmayacağımızı kabul ettik.”

“Tabii, fotoğraf için.”

Zoe kafasını salladı. “Evet, fotoğraf. Onunla ilişkimiz hakkında hiçbir şey söyleyemiyorduk, ne kamuya açık şekilde ne de kişisel olarak.”

“Sanırım buna üniversite yetkilileri de dâhildi.”

“Polis de,” diyerek arkasına yaslandı Zoe. “Burada oturup bunları anlattığım için bana dava açabilir.”

Çantasını karıştırıp beyaz bir zarf çıkardı. “Al, kendin bak.” Ev zarfı açıp içindeki belgeyi çıkardı.

“Şimdi neden gelmeye korktuğumu anlamışsındır,” dedi Zoe nazikçe. “O kadının neler yapabileceğini biliyorum çünkü.”

* * *

Ev geç saatlere kadar yatmayı başardı ama Gail’s de yemek yerine yoğurt ve meyveyle yetinmek zorunda kaldı. Christ Church parkındaki yürüyüşe gelince, o sonsuza kadar askıya alınmıştı. Gislingham’ın kapısına geldiğinde saat 11’i geçiyordu ve kapıyı eşi Janet açmıştı. Bahçede çok zaman geçirdiği belliydi; omuzları pembe pembe olmuştu ve burnu soyuluyordu. Ev’i beklemediği hâlde gülümsedi ve Ev o anda kötü karşılanmayı beklediğini fark etti. Gislingham ailesinin çocuk sahibi olmak için ne kadar uzun süredir beklediğini ve doğumdan sonraki aylarda ne kadar zorluk çektiklerini biliyordu. Bir dönem evin tüm işlerini Gis yapıyordu ve Janet evden hiç çıkamıyordu. Bu durum o kadar ileri gitmişti ki Ev’in Janet’ta doğum sonrası depresyon olduğunu düşündüğünü söylemesine ramak kalmıştı. Ama sonra durum yavaş yavaş daha iyiye gitmişti. Gis, bir yıl içinde o solgun görüntüsünden kurtuldu; önce geçici, sonra kalıcı olarak DÇ oldu ve eşi hakkında Billy doğmadan önce konuştuğu gibi konuşmaya geri döndü. Artık beklenmedik biri geldiğinde Janet müsamaha gösteriyordu.

“Selam, yabancı,” dedi neşeyle. “Seni ne zamandır görmüyorum! Gelsene, Chris arka tarafta.”

Ev, Janet’in peşinden koridor boyunca ilerledi ve mutfağa geldiklerinde Janet su ısıtıcıyı işaret etti. “Kahve ister misin?”

“Evet, çok,” dedi Ev gülümseyerek. “Yoksa öleceğim.”

Janet tekrar gülümsedi. “Ben getiririm.”

Janet çiçeklikleri her gün suluyor olmalıydı çünkü papatyalar ve ıtırılar çok sağlıklıydı ama bahçenin geri kalanı bakımsız görünüyordu, sınır kısmındaki çimenler soluyordu. Gis, kahverengi çimenlerin ortasında Billy’yle futbol oynuyordu. Billy’nin üstünde minik bir Chelsea forması vardı ve arkasındaki 1 rakamının

üstünde “Gis” yazıyordu. Neredeyse iki yaşına gelmişti ve yaşına göre küçük olsa da dayanıklıydı, babasının etrafında resmen daireler çiziyordu. Gis, topu ona doğru yuvarladı ve küçük çocuk bacağına kaldırıp topu çitlere vurdu.

“GOOOL!”

Gis eğilip dizlerinden destek aldı, nefes nefese kalmıştı. Sonra Ev’i görüp doğruldu.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi ona doğru ilerleyerek. “Hava dışarıda oyun oynamak için çok sıcak.”

“Babaaaa,” dedi Billy söylenmeye başlayarak ama Gis ona sert bir bakış attı. “Öyle yapmıyoruz ama değil mi? Sızlananları kimse sevmez.”

Billy’nin dudakları büzüldü ama Gis saçlarını okşayınca bir süre sonra gülümsedi. “Hadi git annene sor bakalım meyve suyu var mıymış. ben de Ev teyzeyle sohbet edeyim, olur mu?”

“Ev teyze lafını beğenmedim,” dedi Ev, bu sefer sert sert bakan oydu.

“Vaftiz annenin ayrıcalığı,” dedi Gis sırtarak. “Pazar sabahı seni Summertown’dan kaldırıp buraya getiren nedir?”

* * *

“Yani, balık yiyeceksen The Perch’te yemen lazım değil mi?” dedi Caroline Asante neşeyle. “En mantıklısı.”

Erken gelmişlerdi çünkü hafta sonu ne kadar kalabalık olduğunu biliyorlardı ve bu havada bahçede gölge bulmak zordu. Ama iyi bir yer bulduktan sonra hiç acele etmediler. Yan masada orta yaşlı bir çift ve kızları vardı, kızlarının yeni sayılabilecek erkek arkadaşıyla tanıştıkları belliydi: Çocuk çok gülümsüyordu ve iyi görünmek için fazla çabalıyordu. İlerideyse bir grup çocuk yaşlı bir söğüt ağacına tırmanmaya çalışıyordu. Uzaklardan caz müzik geliyordu ve insanlar çimenlere oturuyordu çünkü ilk defa bir İngiliz yazında çimenler oturulacak kadar kuruydu. Neredeyse fazla mükemmel bir manzaraydı.

“Ben midye yemeyi düşünüyorum,” diye başladı Asante’nin babası dikkatle. “Ya da domuz eti.”

Annesi güldü, Pinot Grigio kadehine uzandı. “Kwame, sosis ve patates püresi sipariş edecekken bile diplomat gibi konuşmayı başarıyorsun.”

Babası gülümsedi, bu eski bir şakaydı. Yirmi yıldan fazla Gana ticaret ateşeliği yapmıştı.

“Ben gidip siparişimizi vereyim,” dedi Asante ve ayağa kalkmaya davrandı ama annesi onu durdurdu.

“Aceleye gerek yok. Biraz konuşalım.” Ebeveyn dilinde *bize hiçbir şey anlatmıyorsun* demekti bu. Asante iç geçirmemek için kendini zor tuttu.

“İşin nasıl gidiyor?” diye sordu babası. Tek çocuklarının polis olmasını hiçbir zaman kabullenememiş olsalar da nezaketen soruyorlardı. Mezuniyetten sonra hemen dedektif olduğu hâlde tercihini akılları almıyordu. Ama her zamanki gibi fazla iyi yetiştirildikleri, fazla “diplomatik” oldukları için bunu açık açık söylemiyorlardı. Çocuklarının doktor ya da avukat olmasını, en azından belediyeye girmesini ne kadar isterseniz isteyin, onların kendi seçimlerini yapmasına izin vermeniz gerekirdi.

“İyi,” dedi Asante. “Brixton’dakinden iyi.”

“Hangi anlamda?” diye sordu annesi. “Mesleğinle ilgilenmeye çalışıyorum.”

“Gelen işler daha çeşitli. Şehir de öyle. İnsanlar daha ilginç.”

“Öyle mi?” dedi tüm annelerin bir süre sonra oluşturduğu sevgi dolu alarm tonuyla. Asante kendine hem tek çocuk hem de tek oğulları olduğunu hatırlattı.

“Çok heyecanlanma, anne,” dedi Asante. “Pek dışarı çıkamıyorum. Bahsettiğim insanlar tutukladığım kişiler.”

* * *

“Yok artık,” dedi Gis arkasına yaslanarak.

“Evet,” dedi Ev kahvesinin kalanını da bitirerek. “Üstelik bu lanet davada ilk kez sadece sözüne güvenmek zorunda değiliz. Gizlilik sözleşmesi de var.”

“Evet,” dedi Gis, somurtup kâğıdı kendine çekerek. “Ama pek açık değil, değil mi? Fisher hakkında konuşmalarını yasaklıyor o kadar. Nedenini söylemiyor. Çocuğu okşamaktan falan bahsetmiyor.”

“Evet ama Fisher’ın Young’la yattığını biliyoruz. Fotoğrafi gördüm, güven bana ne yaptıkları apaçık ortada.”

“Ama bu ancak seks yaptıklarını kanıtlar. Fisher’ın onu sekse zorladığını değil. Yanlış anlama,” dedi hızla. “Senin tarafındayım. Savcının ne söyleyeceğini kestirmeye çalışıyorum o kadar. Olanları ikisinden başka bilen yok.”

Ev kâğıdın üstündeki logoyu işaret etti. “Niamh Kennedy biliyordur herhâlde? Eğer bu şeyi o hazırladıysa?”

Gis omuzlarını silkti. “Olabilir ama tüm detayları bilmemesi de mümkün. Ama bahse girerim biliyorsa da müvekkil gizliliğinin ardına saklanır.”

Ev somurttu. “Ben de bahse girerim ki söylediğinden çok daha fazlasını biliyor. Zoe’yla konuştuktan sonra hatırladım, son görüşmede Fisher’a Marina diye hitap etti. Avukat ve müvekkilden öte, arkadaşlarmış gibi.”

Gis tekrar arkasına yaslanıp evine baktı. Janet mutfak penceresindeydi. Kafasını kaldırıp onları görünce el salladı.

“Haklısın,” dedi Gis bir süre sonra. “Caleb Morgan’ın Fisher’ın ağına takılan son zavallı olduğunu düşünmeye başladım.”

“Ama bu sefer durum farklı,” dedi Ev. “Bu sefer zavallı karşı koyuyor.”

* * *

“Seni bırakabiliriz, Anthony,” dedi annesi arabanın kapısını açarak. “Yolumuzun üstü sayılır.”

Ama Asante buna hazırlıklıydı, bunu teklif edeceklerini bildiği için iyi bir bahane hazırlamıştı.

“Sorun değil, anne, gerçekten. Hava çok güzel, Port Meadow’da yürürüm. Biraz temiz hava almak iyi gelir.”

Annesinin buna karşı çıkmakta zorlanacağını biliyordu ama yine de şansını denemişti.

“Yürüyüş için uygun ayakkabı giymemişsin canım.”

Asante gülümsedi. “Tamam, itiraf ediyorum. Kontrol etmek istediğim bir şey var. Bir davayla ilgili.”

Annesi dudaklarını büzdü. “İşle ilgiliyse mesai saatleri içinde yapman gerekir.”

“Olay da o zaten, anne. Pek resmî bir iş değil.”

* * *

Ev saatine bakıp çantasına uzandı. “Hepsi bu kadar, patron. Young bu öğlen gelip ifade verecek, sonrasında seni ararım.”

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi Gis. “Senin yerinde olsam Somer’dan eşlik etmesini isterim.”

“İstedim bile,” dedi Ev gülümseyerek. “Fisher’ın avukatına da yarın onlarla konuşmak istediğimizi iletti.”

Ev ayağa kalktı. “Benim artık gitmem gerek.”

Gis yüzünü ekşitti. “Baban mı?”

“Evet,” dedi Ev iç geçirerek. Küçük bir iç geçirmeydi ama bu bile vefasız hissetmesine neden olmuştu. “Babam.”

* * *

Quinn ise pazar gününü Boars Hill’de geçiriyordu. Bu fikrin Quinn’den çıktığını duyan Maisie tek kaşını kaldırmıştı (Ailemle vakit geçirmek mi istiyorsun? İyi misin sen?) ama Quinn gülüp bu havada kim yüzmek istemez ki demişti. Gitme amacının yarısı buydu gerçekten. Diğer yarısıysa daha uzun süreli bir şeydi.

Maisie’nin ebeveynleri bir tatlılık yapıp bir anda ortadan kaybolmuştu, böylece sabahın büyük kısmını havuz başında baş

başa geçirmişlerdi. Quinn şezlongda yatıyordu, hemen yanında buzla dolu bir bira kovası vardı. Maisie ise birkaç metre ötedeydi, mavi kırmızı çizgili şişme bir yatağın üstünde suda süzülüyordu (Anlaşılan şişme flamingolar Boars Hill için fazla avamdı). Maisie'nin kafasında pembe, yumuşak, pamuklu bir şapka vardı; bir de büyük Jackie O güneş gözlüğü takmıştı. Profumodan fırlamış gibi duruyordu. Aşağıdaysa şehir serap gibi parıldıyordu.

“Şapkaya bayıldım,” dedi Quinn.

Maisie kafasını kitabından kaldırdı. “Bu mu? Çok eski bir şey. Öğrenciyken almıştım.”

Saçları sudan bukle bukle olmuştu. Makyajsızken çok tatlı ve küçük görünüyordu.

“Senin okulunda hasır şapkalar vardı kesin,” dedi Quinn. Maisie dilini çıkarınca da gülmeye başladı. “Vardı değil mi?”

Maisie içeceğinden bir buz küpü alıp ona fırlattı ama ıskala-
dı. Buz küpü suya düştü.

Quinn gülümsedi. “Forman duruyor mu? Okul üniformasıyla gerçekten çok çekici olursun.”

Maisie, güneş gözlüklerinin üstünden ona pis bir bakış attı. “Erkekler işte. Hepiniz aynısınız. Beden eğitimi formalarına ölüp bitiyorsunuz.”

“Yok artık, o da mı duruyor?”

Maisie yüksek sesle iç geçirerek kitabına döndü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Quinn kitabı göstererek. “Güzel mi?”

“Şimdilik iyi,” dedi Maisie kafasını kaldırmadan. “Ama polisiye kitapları biliyorsun, bütün olaylar sonlarda birikiyor.”

Quinn kayıtsızca güldü. “Hiç sorma.”

“Ama bu iyiymiş. Sonu yani. Annem öyle dedi.”

“Konusu nedir?”

Maisie kafasını kaldırdı. “Kayıp bir kız. Ailesi çok kötü, o yüzden ebeveynlerden biri suçlu sanıyorsun ama o kadar basit olmadığı belli. Ayrıca çocuk çok manipülatif,” diyerek güldü.

“Benim küçüklüğüm gibi. O yaşlarda devasa yalanlar söyledim, babam da her seferinde yerdı.”

“Peki annen?”

Maisie gülümsedi. “O çok kurnazdı. Ama babam sekiz yaşında tatlı kızların yalan söyleyebileceğine inanmıyordu.”

Quinn bir bira daha aldı. Onları eve Maisie’nin götürmesi gerekecekti. Haftada iki kez. Alışkanlık hâline gelmeye başlıyordu.

“Sadece kızlar değil,” dedi Quinn. “Şu cinsel saldırı davasındaki çocuk yok mu? Aynı yaşta ve inanılmaz yalanlar atıyor.”

Maisie güneş gözlüklerini burnuna indirdi. “Zihinsel bir problemi olabilir dememiş miydin?”

Quinn’in bira kutusu fıs diye bir ses çıkararak açıldı. “Evet, kesinlikle aklı başında değil. Zeki ama anladın işte, biraz tuhaf. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, öyle demedim.”

Ama Maisie’nin yüzü ciddiye. “Hangi konuda yalan söylüyor?”

“Yolda telefonum çaldı ya? Orada söylediler, annesi daha önce de böyle şeyler yapmış. Ama geçen sefer adamın sevgilisini çocuğu okşamakla suçlamış. Tamamen yalanmış tabii, konuşmalarını engellemek içinmiş.”

Maisie somurttu. “Ama o zaman yalancı annesi oluyor, çocuk değil.”

Quinn omuzlarını silkti. “Neyse ne. Bildiğim tek şey çocuğun harika rol yaptığı.”

Maisie kitabı kucağına bıraktı. “Bana yanlış geldi. Çocuk gerçekten otistikse bunu yapmakta çok ama çok zorlanır. O tür çocuklar bırak karmaşık yalanları, beyaz yalan bile söyleyemezler. Diğer insanlarla neden geçinmiyorlar sanıyorsun? Gerçeğin dozunu abarttıkları için.”

Quinn bira kutusunu buzların arasına koydu. “Bir anda bu konuda nasıl bu kadar bilgili olabiliyorsun?”

Maisie omuzlarını silkti. “Chris Packham programından sonra birkaç makale okudum.”

Maisie’nin annesi terasın kenarından onlara el sallıyordu.

Maisie saatine baktı. “Saat o kadar geçmiş mi? Öğlen yemeği hazırdır,” diyerek yataktan suya indi, havuzun kenarına yaklaşıp sudan çıktı.

“Geliyor musun?” diye sordu bir havlu alarak; Quinn hâlâ hareket etmemişti.

“Birazdan,” dedi Quinn. Somurtarak uzaklara bakıyor, parmaklarını masaya vuruyordu.

“Tamam,” dedi Maisie elbisesini giyerek. “Yukarıda görüşürüz.”

Quinn başını onaylar gibi sallarken ona bakmadı.

Maisie duyamayacak kadar uzaklaştığı anda telefonunu çıkardı.

* * *

Somer karakola geldiğinde Sebastian Young resepsiyonda bekliyordu. Pamuklu takım elbisesi ve gömleğiyle iş görüşmesine gelmiş gibi bir hâli vardı. Ev, pazar günü onu buraya getirdiği için özür dilemişti ama açıkçası Somer için bu bir rahatlamaydı. Bu hafta sonu nerede olması gerektiğini düşünmemek için her şeyi yapmaya razıydı. Ve neden orada olmadığını düşünmemek için. Ama karakola erken gelmemeye özen göstermişti çünkü Ev’le sohbet etme riskini göze alamazdı. Onu çok seviyordu, Ev’in de onu ne kadar sevdiğini biliyordu ama açık konuşmak gerekirse itiraf havasında değildi.

Dave King’le uğraşacak havada da değildi. Cezai soruşturma ofisinin hemen dışındaki kahve makinesinde onu görünce morali bozuldu. Pazar günü buraya neden geldiği o kadar barizdi ki bunu düşünmek de sinirini bozmuştu. Fawley’yi düşünmemeye çalışıyordu; bu kadar akıllalmaz bir şeyden suçlandığına inanamıyordu ama kanıtları da görmezden gelemezdi. Her şey üst üste geliyordu: Giles, olmayan bebek, ultrason...

King, karton bardaklardan birini alıp tuşa bastı, sonra Somer’a bilmiş, art niyetli bir gülümsemeyle baktı.

“Her şey göz önüne alındığında, herhâlde artık sevgilinle pek görüşemeyeceksin?”

Somer ona baktı; Giles'ı nereden öğrenmişti. Neden ilgileniyordu?

King bardağı alıp dikildi. "Çok daha iyisini bulabilirdin. DA olsa bile piçin teki." Somer ona pis bir bakış attı ve King masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Söyleyeyim dedim o kadar."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

King tek kaşını kaldırdı, bunu komik bulduğu belliydi. "Yanılıyorsun. Eskiden bir iki davaya baktığımız oldu," diyerek bir adım yaklaştı, "O şerefsizi çok iyi tanıyorum; senin sandığından çok daha iyi."

King kahvesini sade içiyordu; bu da çok üzücüydü çünkü yüzüne, gözlerine, göğsüne çarpan, yere dökülen ve boynundan aşağı akan kaynar kahve canını çok yakmış olmalıydı.

"Bu ne şimdi?" diye bağırdı geri adım atarak. "Seni lanet olasıca sürtük! Bu ne cüret! Gömleğimin hâline bak!"

Bağıra bağıra konuşuyordu çünkü Somer yanından geçip gitmişti. "Sürtük! Bunun hesabını vereceksin! Beni duyuyor musun? Sana bunun hesabını soracağım!"

* * *

Alex Fawley tekrar saatine baktı. Dörde on vardı. Beyninin bir kısmı Nell'in yan odada kirlileri ayırdığını, Gerry'nin alt katta çocuklarla oynadığını, komşulardan birinin köpeğinin havladığını algıladı. Tabletini kontrol etti, sayfayı yeniledi. Parmak ucu ekranda ıslak bir iz bıraktı.

* * *

PODCAST'LER › BELGESELLER › POLİSİYELER

Yanıışları Düzeltmek,
Sezon 3: Yol Kenan Tecavüzcüsü Kurtuldu Mu?

15 Temmuz 2018

S3 B6: Şartlı Tahliye/

/ 20.14

Yanıışları düzeltmek: Yol Kenan Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? Bölüm 6. Gavin Parrie, hiçbir zaman kabul etmediği acımasız cinsel suçlar serisi nedeniyle 18 yıl hapis yattı. Bu podcast'te, Tüm Gerçek ekibinden Jocelyn Naismith davayı tekrar ele alarak çözülmemiş, huzursuzluk verici sorulara cevap anyor. Soruşturma yanıış mı yürütölmüştü? Kurbanlardan biri polisle iş birliğı yaparak sahte kanıt mı sunmuştu? Gerçek suçlu hâlâ aramızda olabilir mi?

[BBC MUHABİRİNİN OLD BAILEY ÖNÜNDEKİ HABERİNİN ARŞİVİ
20 ARALIK 1999]

Sözde “Yol Kenarı Tecavüzcüsü” olarak adlandırılan Gavin Parrie, Oxford bölgesinde bir tecavüz ve yedi genç kadına tecavüz girişiminden dolayı çıkarıldığı ve dokuz hafta süren mahkeme süreci sonucunda dün müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Hâkim Peter Healey, Gavin Parrie’nin “şeytani, pişmanlık yoksunu ve sapkın” olduğunu söyledi ve en az 15 yıl hapis cezasına çarptırılmasını önerdi. Ceza açıklandıktan sonra mahkeme salonunda bir kargaşa yaşandı, Parrie’nin ailesi hem hâkime hem de jüri üyelerine hakaretlerde bulundu. Parrie salondan çıkarıldığı sırada bağırarak, onu yakalayan polis memurunu “yakalayacağını”, o ve ailesinin “hayatları boyunca arkalarını kollamalarını” söyledi. Bahsi geçen polis memuru, Dedektif Çavuş Adam Fawley, davadaki başarısı nedeniyle Thames Valley Baş Amiri’nden takdir aldı.”

[JOCELYN]

Ben o gün mahkeme salonunda değildim. Henüz üniversite öğrencisiydim. Ama mahkemeyi hatırlıyorum; kadınlara karşı bu kadar korkunç suçlar işledikten sonra hüküm giymesine neden olan insanları tehdit edebilen birinin şeytan olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Tabii ki artık o gün bildiğimden fazlasını biliyorum. Gavin’le bizzat da konuştum ve o gün yarattığı huzursuzluk için çok pişman olduğunu da biliyorum. Mahkemenin ailesine, özellikle de çocuklarına verdiği hasardan kötü etkilendiğinin farkındayım. Gavin hüküm giydiği sırada Parrie ailesi parçalanmış olsa da, aile fertleri dehşete düşmüştü. Medya, adalet isteyen vatandaşlar ve hatta komşuları bir türlü yakalarından düşmemişti. Dışlanmışlardı. Sandra sonunda çocuklarını koruyabilmek için İskoçya’ya taşınıp kızlık soyadını kullanmak zorunda kalmıştı.

[SANDRA]

“Üç çocuğu tek başıma yetiştirmek zaten zordu, ailemden uzaktayken yapmak on kat daha zordu. Gavin’in kardeşi bana olabildiğince para gönderiyordu ama genelde zar zor geçiniyorduk. Gav’i görmek için bin kilometre yol tepmemiz ise imkânsızdı.”

[JOCELYN]

Yani Gavin çocuklarını nadiren görüyordu ama yine de ne çektiklerini biliyordu; onların da tıpkı kendisi ve mağdur kadınlar gibi Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün kurbanları olduğunun farkındaydı. Bu da ona yapıldığını düşündüğü haksızlığı daha da dayanılmaz kılıyordu.

O zamandan beri savunması hiç değişmedi: Kadınlara saldırmadığını, suçlunun dışarıda olduğunu söyledi. Thames Valley'nin soruşturmasının hatalı olduğu konusundaki fikri değişmedi ama artık "suçlamak" ve "sahte kanıt" gibi kelimeler kullanmıyor. Yaşlandı, deneyim kazandı ve dikkatli olmayı öğrendi (Hapishanede on sekiz yıl geçince böyle oluyor). Ama ister hata olsun ister komplo, sonuç aynı. İşlemediği bir suç için hayatının en iyi yıllarını hapiste geçirdi.

Ben Jocelyn Naismith ve adaletin hatalarını düzeltmek için kurulan Tüm Gerçek isimli sivil toplum kuruluşunun kurucularından biriyim. Yanlışları Düzeltmek sezon 3: Yol Kenarı Tecavüzcüsü Kurtuldu mu? isimli bölümü dinliyorsunuz.

Bölüm altı: Şartlı Tahliye

[JENERİK ŞARKISI- "I SHALL BE RELEASED" ADLI ŞARKININ AARON NEVILLE YORUMU]

[JOCELYN]

Bu bölüme bir itirafla başlayacağım. Gavin ve avukatları Tüm Gerçek ekibine başvurduğunda onları reddettik. İkinci kez başvurduklarında da reddettik. Ama dava tekrar manşetlere çıkınca her şey değişti.

Bu yılın başlarında, Gavin hâlâ Wandsworth Hapishanesi'ndeyken, Oxford bölgesinde iki genç kadın korkunç bir saldırılara uğradı. Bu saldırılar, Gavin'in suçlandığı saldırılara

fazlasıyla benziyordu. Bu bir taklitçi miydi yoksa *gerçek* Yol Kenarı Tecavüzcüsü müydü?

Sonrasında Gavin'in avukatı Jeremy Peters bizimle tekrar iletişime geçti ve çok geçmeden bu davayla ilgilenmemiz gerektiğini fark ettik.

[JEREMY PETERS]

"Gavin'in mahkûmiyeti 2002 yılında Adli Suçlar İnceleme Komisyonu tarafından gözden geçirildi ama konuyu yargıtaya taşımayı reddettiler. Gavin örnek bir mahkûm olduğu hâlde suçunu hiç kabul etmemişti, bu da şartlı tahliye alma ihtimaline engel oluyordu. Normalde on beş yıl sonra şartlı tahliye alabilecek konumda olmalıydı. Bu yüzden 2018'in başlarına doğru elimizdeki seçenekler çok azalmıştı."

[JOCELYN]

Şartlar kendi aleyhine de olsa Gavin'in suçsuz olduğunu savunmaktan hiç vazgeçmemesi, bu davayı almayı kabul etmemizde en önemli faktör oldu. Kararımızı verdikten sonra da hep yaptığımız şeyi yaptık: En başa dönüp tüm soruşturmayı gözden geçirdik. İfadelere, adli tıp kanıtlarına, tanıklara baktık. Polisin soruşturmayı nasıl yürüttüğünü, mahkemede jüriye hangi kanıtları sunduğunu inceledik.

En önemlisi de *jürinin hiç görmediği* kanıtları inceledik. Çünkü bu davayı bizler için benzersiz kılan bir husus var: Davayı yürüten dedektiflerden birinin kurbanlardan biriyle ilişkisi olması ve sonra evlenmeleri. Ve bu kadın *herhangi bir kurban* değildi: *Kilit kurbandı*. Polis, Gavin Parrie'nin tutuklanmasına neden olan kanıtı onun sayesinde elde etmişti: Depolama ünitesinde onun saç teli bulunmuştu. Gavin Parrie en başından beri bu saç telinin oraya yerleştirildiğini savunmuştu. Adam Fawley'nin muhtemelen bunu bildiğini, hatta belki de kurbanı buna teşvik ettiğini söylemişti.

[JEREMY]

“Fawley çiftinin evlenmesi bile davanın yargıtaya taşınması için başlı başına yeterli bir sebep olmalıydı ama ikisi de mahkemeye yeminli ifade vererek ilişkilerinin mahkeme sonrasında başladığını söylemişti. Bu ifadeleri Fawley’nin üstleri ve Alexandra’nın meslektaşları tarafından doğrulanmıştı. Mahkemenin bu ifadeleri kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı.”

[JOCELYN]

Yani Fawley çiftinin sahte kanıt yerleştirerek Gavin’i suçlamış olma ihtimali ne kadar rahatsız edici olsa da bunu asla kanıtlamayacağımızın farkındaydık. Bu yüzden farklı bir noktaya, soruşturmanın ilk aşamalarında yaşananlara odaklandık.

Sonrasında Thames Valley’nin Gavin Parrie’ye karşı açtığı soruşturmanın “Frankenstein dava” adını verdiğimiz türden bir dava olduğunu keşfettik. Adaletin hatalı uygulandığı davalarda maalesef çok sık karşılaştığımız bir durum bu; bu ismi somut olmayan kanıt parçalarının birleştirildiği, korkunç bir şey gibi görünen ama aslında “uydurma” olan davalar için kullanıyoruz.

Polis, Gavin Parrie’nin öfkeli, fevri ve şiddete yatkın olduğunu iddia etmişti. Önce eşi, sonra da Cowley’deki sevgilisi Julie tarafından terk edildikten sonra hayat ve kadınlar tarafından haksızlığa uğradığını düşündüğünü öne sürmüşlerdi. Hatta Erin Pope’a düzenlenen saldırının Julie tarafından reddedilmesiyle tetiklendiğini iddia edecek kadar ileri gittiler (Erin’in Julie’ye benzediğini iddia ederek mahkemede bu iddialarını kanıtlamak için fotoğraflar gösterdiler).

Ayrıca Gavin’in deposunda bulunan pornoların ciddi derecede şiddet içerdiğini söylediler. Gavin bu pornoların kendisine ait olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedi fakat porno izlemek –şiddet içerikli bile olsa– insanı tecavüzcü yapmaz.

Gavin'in düzenli bir işi olmadığını, bu yüzden kurbanlarını rahatlıkla takip edebileceğini, saldırı bölgelerini önceden inceleyebileceğini öne sürdüler.

Hem kendi kamyonu olduğu hem de kardeşi Bobby'nin kamyonetini kullandığını söylediler. Bobby sıvacıydı ve arabasında hep kalsiyum sülfat kalıntıları vardı.

Onlara göre tüm parçalar yerine oturuyordu.

Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Gavin'in avukatlarıyla birlikte davanın detaylı bir incelemesini yaptık ve bu inceleme Şartlı Tahliye Kurulu'na gönderildi. Başarılı olduklarını söylemekten mutluluk duyuyorum. Gavin, 23 Mayıs 2018 günü Wandsworth'ten salıverildi. Ama bu isminin temize çıkmasıyla aynı şey değil. Hâlâ hükümlü konumunda. Elektronik takip cihazı takmak zorunda ve ciddi tahliye koşulları var, bu yüzden normal bir hayat süremiyor. Bu da normal insanların değerinin farkında olmadığı sosyal temas kurma becerisini etkiliyor. Hapishaneden çıktığında bir sevgilisi vardı fakat ilişkileri hapishaneden sonraki hayata alışma sürecine dayanacak kadar güçlü değildi. Gavin bir kez daha tek başına kaldı.

Ancak Gavin, şans ve dayanıklılıkla hikâyesine devam etmekte kararlı. Biz, Gavin ve avukatlarını hâlâ desteklemekteyiz, gelecek sene Adli Suçlar İnceleme Komisyonu'na ikinci bir başvuruda bulunmayı planlıyoruz.

Gavin ise kalan yıllarını değerlendirmekte kararlı. Genç suçluların ıslah programlarına katılıyor ve çocuklarıyla bağını güçlendiriyor. Tabii ki artık çocuk değiller. Ryan hizmet ve sağlık sektöründe çalışıyor, Dawn ise kendi ailesini kurdu, kardeşi Stacey de Glasgow'da yaşıyor ve çalışıyor.

Gavin bu podcast'te röportaj vermek istemedi fakat yapımıyla çok yakından ilgilendi. En azından başkaları aynı kadere mahkûm olmasın diye hikâyesinin anlatılmasını istiyor. Son sözü eski eşi Sandra'ya bırakıyorum.

[SANDRA]

“Hapishaneden çıktığından beri gördüğüm Gavin, benim âşık olduğum Gavin. Hayatı çok farklı olabilirdi. Eğitim alsaydı ya da insan ilişkilerinde biraz daha başarılı olsaydı çok farklı yerlerde olabilirdi. Çenesini biraz tutabilseydi. Gav’in derdi ne zaman bir belaya bulaşsa durumun daha da kötüye gitmesi. Ama bu onun suçu değildi, her zaman şanssız biri olmuştu. Kim bilir, belki şansı dönüyordur. Belki de sonunda hak ettiğine kavuşur.”

[“I SHALL BE RELEASED” ŞARKISI ÜSTÜNE]

Ben Jocelyn Naismith ve Yanlışları Düzeltmek serisini dinliyorsunuz. Tüm Gerçek ekibinin tüm podcast’lerini Spotify’da ya da podcast dinlenen tüm platformlarda dinleyebilirsiniz.

[MÜZİK YAVAŞ YAVAŞ KESİLİR]

* * *

Alex tableti bıraktı, sonra yavaşça elini ağzına götürdü.
Yüzünde anlam vermesi zor bir ifade vardı.
Ama bu korku değildi.
Bu sefer değildi.

* * *

Dave King, ofiste fazladan gömlek bulundurduğuna ilk kez sevinmiyordu. Lekeli gömleği kanıt torbasına koydu. Yanında da suçlamada kullanabileceği selfieler çekti. O kaşarın defterini dürecekti. Ama önce Fawley beceriksiziyle uğraşması gerekiyordu. Bu sefer tam anlamıyla davayı kapatacaktı.

Yan ofisin kapısını açtı. Bunu başka bir yerde de yapabilirlerdi ama resmiyet hissini seviyor, huzursuzluğu artırmaktan hoşlanıyordu. Otururken ona atılan bakışlara bakılırsa taktiği işe yarıyordu.

“Geç kaldığım için kusura bakma,” dedi King rahatlıkla. “Gömleğime kahve döktüm de.” Tableti önüne koyup masaya dayandı. “Telefonda bana bir şey göstereceğini söylemiştin?”

“Bak,” dedi Anthony Asante. “Bu hiç de kolay değil. Hiç beklemediğim bir şey öğrendim.”

King homurdandı. “Patronunu kurtaracaksın sandın değil mi? Kahramanlık yapıp gözüne mi girecektin? Şansına küs. Sen polissin. Bu işler böyle. Ver hadi.”

Asante mutlu değildi, o kadarı belliydi. Ama başka seçeneği yoktu ve bunun farkındaydı. “Kamera kaydı,” dedi. “Emma Smith’in öldüğü geceden.”

* * *

“Tüm biletler tükenmiş herhâlde,” dedi Bryan Gow mobilyaların arasından geçip tek boş sandalyeye otururken. Gislingham iki ekranın başında duruyordu, cinsel saldırılar savcısıysa çantasından sarı bir defter çıkarıyordu. Gis fazla defteri var mı diye sormayı düşünüyordu; çok ihtiyacı olacaktı.

Gow oturdu ve Gis’e baktı. “Dün gece Quinn’e davayı biraz özetleyip durumu anlattım, haberi var.”

“Ben de okudum,” dedi savcı. “Gizlilik sözleşmesini de okudum,” diyerek çantasından bir kâğıt çıkardı ve nefret dolu bir tavırla masaya attı.

“Bu arada beni şaşırttı,” dedi Gow. “Quinn’den bahsediyorum. Çocuk hakkında söyledikleri çok zekiceydi.”

Gis başıyla onayladı. “Biliyorum. Bir sonuç elde edersek Harrison’a da onun fikri olduğunu iletceğim. Gerçi muhtemelen Quinn benden önce davranır.”

Birbirlerine gülümsediler, Quinn hırslı olduğu kadar tahmin edilebilirdi de.

“Ekibin geri kalanı hazırlıklı mı?” diye sordu savcı, video monitörleri açıldığı sırada. “Durumdan haberleri var mı?”

“Evet,” dedi Gis fısıldayarak. “Durumdan haberleri var.”

Sol taraftaki ekranda Somer ve Asante, Caleb Morgan ile avukatlarını görüşme odasına alıyordu. Oturup görüşme öncesi işlemlere başladıkları sırada Morgan kafasını kaldırıp kameraya baktı, mesajının anlaşıldığından emin olana kadar da bakmaya devam etti: Orada olduklarını biliyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı.

İzledikleri tek kişi o değildi.

* * *

Marina Fisher'la görüşme

St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford

16 Temmuz 2018, 09.15

*Görüşmede bulunanlar: DK G. Quinn, DK V. Everett,
Bayan N. Kennedy (Avukat)*

GQ: Caleb Morgan tarafından yapılan ve 6 Temmuz 2018 gecesi gerçekleştiği söylenen cinsel saldırı suçlamasıyla ilgili olarak Profesör Marina Fisher'la yapılan dördüncü görüşme. Profesör Fisher, uyarılarımızı bir kez daha hatırlatmak zorundayım.

NK: Tanrı aşına, neler oluyor burada? Saldırıya uğrayanın Marina olduğunu belirlemedik mi? Morgan'ın ifadesini almanız gerekiyor, Marina'nın değil.

GQ: Henüz neler olup bittiğini tam olarak anlamaya çalışıyoruz ve bunun için profesörün yardımı gerekiyor. Siz de farkındasınızdır, asıl görgü tanığımız yaşı çok küçük bir çocuk olduğundan durum özellikle karmaşık.

NK: Ama...

GQ: Profesör Fisher şu anda tutuklu olduğu için gözetim altında bir görüşme yapmaktan başka seçeneğimiz yok. Siz de bunun farkındasınızdır.

NK: [Duraksıyor]

Peki. Tamam. Ne soracaksınız?

* * *

“Evet, Bay Morgan,” dedi Asante. “Tobin Fisher’ın 6 Temmuz gecesi gördükleri hakkında birkaç soruyla başlamak istiyorum.”

Meredith Melia gözlerini devirdi. “*Yine mi?*”

Patrick Dunn boğazını temizledi. “Ben de katılıyorum. Bunu birçok kez etrafıca konuştuk. Ne derse desin, ne görmüş olursa olsun o bir çocuk. Yaşı küçük, kolay etkilenebilir bir birey, bu yüzden de –kelimenin tam anlamıyla– güvenilirmez bir *çocuk*.”

Morgan ona döndü. “Hayır, sadece o da değil. Yalancı veldin teki. Sürekli yalan söylüyor, gökyüzü mavi dese gider kontrol ederim.”

Asante, Somer’a baktı. Onun sırası gelmişti.

“Daha önce de problemleri olduğunu söylemişsiniz.”

Morgan başıyla onayladı. “Evet. Öyle.”

“O tür bir çocuğun tüm cinsel etkileşimleri rahatsız edici bulacağını düşünmüyor musun?”

Morgan somurttu, konunun nereye gittiğinden emin değildi.

“Yani,” dedi Somer öne doğru eğilerek, “o gece ne olduğunu çözdük. Cinsel saldırı falan olmadı, değil mi Caleb?”

Kafasını eğdi ama bir şey söylemedi.

“Tobin’in gördüğü şey annesinin seks yapmasıydı. Daha önce hiç görmemişti, ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bu yüzden doğal olarak korktu. Ama korkmasına gerek yoktu, annesi sadece seks yapıyordu. Fakat olay burada bitiyorsa –başka bir şey yoksa– cevaplaman gereken çok soru var. Bunca zamandır bize neden yalan söylediğini açıklayarak başlayabilirsin.”

* * *

GQ: Söylediğim gibi, davanın bir çocuğun ifadesine dayandığı durumlarda suçlama yapmak çok zor oluyor. Jüri genelde çocuğun ebeveyn tarafından yönlendirildiğini düşünüyor.

MF: Ben böyle bir şeyi asla yapmam.

GQ: Yine de bu ihtimal nedeniyle suçlamadan önce Tobin’in ifadesinin güvenilirliğini ölçmemiz gerekiyor.

MF: Anladığımdan emin değilim.

VE: Morgan'ın avukatları da Tobin'in güvenilirliğini sorguluyor. Yaşının çok küçük olduğu göz önünde bulundurulunca bunu yapmaları doğal tabii.

GQ: Evet, Profesör Fisher, sizce oğlunuz dürüst bir çocuk mu?

* * *

Odaya sessizlik çöktü. Morgan başını ellerinin arasına almıştı. Yavaşça sallıyordu. Kameradaki kayıt süresi ilerlemeye devam etti: Bir dakika, bir buçuk dakika, iki dakika.

“Seni tehdit mi ediyordu, Caleb?” dedi Somer sonunda. “O yüzden mi yalan söyledin?”

Meredith Melia eğilip elini Morgan'ın omzuna koydu. “Caleb,” dedi sessizce, “iyi misin?”

Cevap gelmedi. Melia memurlara döndü. “Bir anda müvekkilimi neden köşeye sıkıştırmaya çalıştığınızı açıklar mısınız?”

Somer ve Asante birbirine baktı.

“Profesör Fisher'ın kimliği sizinca,” dedi Asante, “birisi daha bizimle iletişime geçti. Benzer bir deneyim yaşamış.”

“Sonunda be,” dedi Dunn mırıldanarak.

* * *

MF: Ne ima ediyorsunuz? Tabii ki yalancı bir çocuk değil.

GQ: Önceki görüşmelerimizde elbise konusunda size yalan söylediğini söylemiştiniz.

MF: O farklıydı.

GQ: Farklı mı? Nasıl farklıydı?

MF: [Sessiz kalıyor]

FQ: Yani en az bir kez yalan söyledi. Uydurma şeyler anlattığı da oluyor mu? Olmamış şeyleri olmuş gibi anlattı mı hiç?

MF: Hayır, tabii ki olmadı.

GQ: Sorun da burada işte. Dün öğlen Tobin'in öğretmenleriyle konuştum. Ve siz sormadan söyleyeyim, Bayan Kennedy, bu konuşmamız

bir müfettiş tarafından Kişisel Verilerin Korunması Kanunu 1998'in 29. Fıkrası altında onaylandı. Bildiğiniz gibi bu fıkra suçların ortaya çıkarılması ve engellenmesi amacıyla ebeveyn izni olmadan kişisel verilerin paylaşılmasına müsaade ediyor.

NK: Yine de...

GQ: Yaptığımız soruşturmanın Profesör Fisher'ı aklayabileceğini göz önünde bulundurursak buna karşı çıkması çok tuhaf olur.

[Duraksıyor]

Siz de öyle düşünmüyor musunuz?

* * *

“Biliyor muydun?” diye sordu Somer. “Bunun daha önce de yaşadığından haberin var mıydı? Aynısını başkalarına da yaptığını biliyor muydun?”

Morgan kafasını iki yana sallıyordu. Duyduklarını kabullenmekte zorlanıyor gibiydi.

“Bahsi geçen kişi on sekiz ay önce Londra'ya taşındı,” diye devam etti Somer. “Sen Oxford'a gelmeden önce. Yaşadıklarından sonra burada kalamamış. Bu yüzden bize gerçeği söylemen lazım. Ama lütfen, bu sefer sadece gerçeği anlat.”

Morgan arkasına yaslandı. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve göz teması kurmakta zorlanıyordu.

“Tamam, itiraf ediyorum, Marina'yla yattım. Bir kez. Sadece bir kez. Freya'yla ara verdiğimiz sırada oldu. Freya'nın haberi yok,” diyerek onlara baktı. “Ona söylemenizi de istemiyorum.”

“Yani bize Profesör Fisher'la seks yapmadığını söylerken yalan söylüyordun, öyle mi?”

Morgan tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. Kafasını tekrar eğdi, yüzü kızarmıştı. “İtiraf edersem o gece olanlara inanmazsınız diye düşündüm.”

Somer başını ağır ağır sallayarak onayladı. Yıllardır aynı şeyi düşünen kaç kadın görmüştü? Kaç tecavüz kurbanı sırf bu nedenden dolayı sessiz kalmıştı?

“Devam et,” dedi Asante.

Morgan hâlâ onlara bakmıyordu. “İlişkimizin bittiğini söyledim. Freya’yla tekrar çıkmaya başladığımızı, artık ikimizin arasında bir şey olamayacağını anlattım. Hiç başlamadığımızı söyledim.”

“Ne zaman söyledin?”

Morgan bir anlığına onlara baktı. “O gece. Akşam yemeğinden sonra. Söyleyip eve gitmek istiyordum ama daha önce de dediğim gibi, kafayı bulmuştu. İçki içip sevişmek istediğini söyledi; oracıkta, mutfak tezgâhının üstünde.”

Ev başını teşvik eder gibi salladı. “Sen ne dedin?”

“Hayır dedim. Onunla seviştiğime pişman olduğumu, aynı hatayı bir daha yapmayacağımı söyledim. Ama beni dinlemedi.”

“Sonra ne oldu?”

Yüzündeki kızarıklık daha da arttı. “Dediğim gibi, hayır cevabını kabul etmedi,” dedi ve durup ensesini ovuşturdu. “Yani, işte...”

“Seks yaptınız.”

Morgan kafasını salladı. “Tamam, bir kerecik olur dedim. Ama bir kere. O sırada itiraz etmedi.”

“Ama sonrasında fikrini mi değiştirdi?”

Kafasını kaldırdı, tekrar gözlerini kaçırdı. “Evet, işte, işimiz bittikten sonra bittiğini söyledim. Gerçekten bitti dedim. Sonra kafayı yedi.”

* * *

GQ: Okulun bize ne söylediğini tahmin edebiliyorsunuz sanırım, Profesör Fisher?

MF: [Sessiz kalıyor]

VE: Öğretmenin söylediğine göre Tobin son birkaç ayda birçok kez yalan söylerken yakalanmış.

MF: [Sessiz kalıyor]

GQ: Bir keresinde bir çocuğun başını belaya sokmak için yalan söylemiş. Sevmediği bir çocuğun.

- MF: Fark etmemiş, çocuk işte. Hata yapmış, kafası karışıklmış.
- NK: Yok artık, iki çocuk arasında olan şeyleri ciddiye mi alacaksınız?
- MF: Sorun diğer çocuklarda. Onu kötü göstermek için yalanlar uyduruyorlar.
- NK: [Sessizce]
Bu konuyu daha fazla konuşmamıza gerek yok, Marina.
- GQ: Bu yüzden mi bize elbisenize ne olduğunu hatırlayamadığınızı söylediniz? Başta hiç mantıklı gelmemişti. Ama şimdi anlaşıldı. Sekiz yaşındaki oğlunuzun ne kadar iyi yalan söylediğini itiraf etmeye utandınız, değil mi?
- MF: [Sessiz kalıyor]
- GQ: Gerçi bazı çocuklar yalan söyleme konusunda büyük sıkıntılar yaşıyor. Yaşanmamış olaylar uyduramıyorlar çünkü beyinleri öyle çalışmıyor.
- MF: [Sessiz kalıyor]
- GQ: Mesela otistik çocuklar ya da Asperger sendromu olanlar. Yalan söylemekte zorlanıyorlar, insan ilişkilerinde de sıkıntı yaşıyorlar. Tobin de bu tür bir durum yaşıyor olsa çocuklarla yaşadığı olayların "yanlış anlaşılma" olduğuna inanmak daha kolay olurdu.
- MF: [Sessiz kalıyor]
- GQ: Siz de zamanında böyle düşündünüz değil mi? Hatta onu test ettirecek kadar ileri gittiniz.

* * *

Morgan derin bir nefes aldı. "Yardımlarını istiyorsam –iyi bir referans istiyorsam– ne derse yapmam gerektiğini söyledi. Karar benimmiş ama yanlış seçimi yaparsam...

"Sen ne cevap verdin?"

Ellerini tekrar saçında gezdirdi. "Bilmiyorum, aklım karma-karışık. Kariyerim, araştırmam, onca çalışma... Hepsini içime attım ve düşüneceğimi söyledim. Biraz zaman kazanmak istiyordum."

"Sonra eve mi gittin?" diye sordu Asante.

Başıyla onayladı. "Evet. Bir süre oturdum, sindirmeye çalıştım. Sonra da Freya'yı ziyarete gittim. Köşeye sıkışmış hissediyordum, ne yapacağımı bilemiyordum."

"Fisher'la yattığını duyunca," dedi Somer, "çok kızmıştır. Özellikle de onu eve sokmamandan sonra. Girmesine izin verseydin bunlar olmazdı."

Yüzünü ekşitti. "Ben de aynısını düşündüm. Evet, bana çok kızdı ama Marina'ya karşı öfkeden resmen delirmişti."

Arkasına yaslandı ve sonunda yüzlerine baktı. "Saldırı suçlaması, üniversiteye, size bildirme. Her şey Freya'nın fikriydi."

* * *

GQ: Öğretmenin söylediğine göre, bu yılın başında Tobin'i gelişimsel sorunlar için test ettirmişsiniz.

NK: [Müvekkiline]

Bunu bana söylemedin.

GQ: Ama sonuç temiz çıktı, değil mi Profesör Fisher? Çocuk psikiyatristi diğer çocuklarla sosyalleşmekte sorun yaşadığını ama bunun "gelişimsel sorun" nedeniyle olmadığını söyledi. Büyük olasılıkla evdeki ilişkilerinin, özellikle de sizinle olan ilişkisinin yansıması dedi.

MF: Bunu kesinlikle kabul etmiyorum. Başka bir uzmana gideceğim. Yerel, ikinci sınıf doktorların görüşünü kabul edecek değilim.

GQ: Profesyonellere göre Tobin çok zeki ama çok gergin, özellikle de sizden ayrı kaldığında. Yabancılarla etkileşime girmekte ve negatif duygularla başa çıkmakta sorun yaşıyor, hem de öfkelenecek derecede.

NK: Neyin peşindesiniz, hiç anlamıyorum.

GQ: Bence Profesör Fisher anlıyor. Hem de çok iyi anlıyor.

* * *

Yan odadaki Gislingham ekrana bakıyordu. "Çok ikna ediciydi," dedi kısmen kendi kendine konuşarak. "Ben inanmıştım."

“Kendine yüklenme,” dedi Gow defterine not alarak. “Daha önce onun gibilerini görmüştüm.”

“Çocuğun hâline şaşmamak lazım,” dedi savcı üzüntüyle. “Zavallı çocuk.”

“Korkarım öyle,” dedi Gow iç geçirerek. “Annelik, şu kadın gibi makinelerin bile taklit edemeyeceği tek şey.”

* * *

GQ: [Kâğıt alıyor]

“Gergin bağıllık genellikle düzensiz, fevri ya da noksan ebeveynliğin sonucudur. Bu tür çocuklar özgüvenlerini kaybeder ve ebeveynlerini tek odak noktası hâline getirirler. Bunun sonucunda da ebeveyne fazla bağlanır ve ona şüpheyle yaklaşırlar; ebeveyni memnun etmek ve ilgisini çekmek için neredeyse her şeyi yaparlar.” Neredeyse her şey diyor, Profesör Fisher. Bence bunun içinde yalan söylemek de vardır. Anne isterse söyler.

MF: [Öfkeyle]

Tobin’e böyle bir teşhis hiç konmadı.

GQ: Hayır, konmadı. En azından resmen. Fakat bunun tek nedeni teşhis konmadan önce onu testten çıkarmış olmanız. Yine de ekibimizin bir hafta boyunca yaşadığı her şeyi açıklıyor. Aynı zamanda Tobin’in geçmiş davranışları hakkında duyduklarımızı da. Benzer şeyler daha önce de yaşandı değil mi? Daha önce de sizin için yalan söyledi.

MF: Sen neden bahsediyorsun?

VE: Sebastian Young adı tanıdık geldi mi?

* * *

“Ben aklını kaçırdığını düşündüm. Asla başaramayacağımızı söyledim ama Freya zekice davranırsak yapabileceğimizi söyledi. Marina’nın herkesin aptal olduğunu düşündüğünü, onu kendi silahıyla vurabileceğimizi söyledi.”

Asante ve Somer birbirine baktı.

“Yani tam olarak ne yaptınız?”

“Freya, hemen cinsel saldırı suçlamasında bulunursak polisin Marina’yı sorgulamasının birkaç saat süreceğini söyledi. O zamana kadar duş alma fırsatı olmayacaktı, ben kondom kullandığım için de seks yaptığımıza dair kanıt olmayacaktı.”

“Peki Freya sana yardım mı etti?” diye sordu Somer. “Sahte kanıt yaratmada, doğru bölgelerdeki DNA’yı saklayıp diğerlerinden kurtulmana yardım etti mi?”

Başını evet anlamında salladı. Rahatsız görünüyordu.

“Yine de büyük bir risk değil mi bu?” diye sordu Asante. “Marina’nın seks yaptığınızı itiraf etmeyeceğini nereden biliyorsunuz?”

Ama Somer başını iki yana sallıyordu. “Hayır. Önceden düşünmüşler. Bunu yapmayacağını biliyorlardı, Marina bunu itiraf ederse işini kaybederdi.”

Morgan ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Yanılıyor muyum, Caleb?”

* * *

GQ: Tanıdınız, değil mi? Sebastian Young? Bayan Kennedy’nin sizin için hazırladığı süslü gizlilik anlaşmasını imzalayan çocuk hani? Yine de hatırlayamadıysanız göstereyim. [Masaya bir fotoğraf koyuyor ve işaret ediyor] İşinizi sağlama alıyorsunuz ha?

NK: Ah, lütfen...

GQ: Marina Imogen Fisher, 20 Kasım 2016 günü ya da o sıralar Sebastian Young’a cinsel saldırıda bulunduğunuz şüphesiyle sizi tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Fakat şu anda söylemediğiniz bir şeyi daha sonra mahkemede savunmanızda kullanırsanız aleyhinizde olabilir. Söyledikleriniz kanıt olarak sunulabilir.

* * *

“Bakın,” dedi Morgan. “Özür dilerim. Yapmamam gerekirdi.”

“Evet,” dedi Somer yorgunlukla. “Kesinlikle yapmaman gerekirdi.”

Sandalyesine yaslanıp ellerini havaya kaldırdı. “Başka ne yapabilirim bilemedim. Beni kullanıyordu, gücünü kullanarak beni istismar ediyordu.”

“Konu o değil. Adaleti yanılttın.”

“Bunu daha önce de yaptığını söylüyorsunuz ama?”

Somer öne doğru eğildi. “Gücünü kullanarak insanları istismar ediyordu diyorsun, o zaman neden bunun için şikâyet etmedin? Üniversiteye olanları neden anlatmadın?”

Morgan’ın yüzünden aşağılayıcı bir ifade vardı. “Tam olarak ne söyleyecektim?”

“Seninle seks yapmak için şantaj yaptığını mesela.”

Alayla güldü. “Tabii. Onlar da kesin inanırdı.”

* * *

MF: Delilik bu. Ben Sebastian’a saldırmadım, Caleb’a da saldırmadım. Bunu yapmadığımı siz de biliyorsunuz, kendiniz söylediniz.

GQ: (Fotoğrafı işaret ediyor) Belki. Ama bunu yaptığınızı “biliyoruz”.

MF: (Nefes alıyor) Bakın—bir kez oldu ve büyük bir hataydı. Asla olmaması gerekiyordu.

GQ: O konuda hemfikiriz bence.

MF: Anlamıyorsunuz. O sırada çok zor durumdaydım. İlişkim yeni bitmişti. Yalnızdım, savunmasızdım. Sonra boşanma oldu, kırk yaşına girmiştım; boşulduğumu hissettim. Bunun bahane olmadığını biliyorum, teslim olmamalıydım.

VE: Yani o mu sizi baştan çıkardı?

MF: (Sinirli bir şekilde) Tabii ki o beni baştan çıkardı. Beni ne sanıyorsunuz? Sonra o korkunç sevgilisi gelip fotoğraf çekti ve her şey sarpa sardı. O yüzden gizlilik sözleşmesi imzalatmak zorunda kaldım, kız bana şantaj yapıyordu; fotoğrafı departmana, üniversiteye salacağını söylüyordu.

GQ: Siz de onu kendi silahıyla mı vurdunuz? Polise gidip Zoe'nun Tobin'i okşadığına dair saçma sapan bir hikâye anlatacağınızı mı söylediniz?

MF: (Kızarıyor) Öyle olmadı. (Memurlara tek tek bakıyor) Bana öyle bakmayın. Doğruyu söylüyorum.

GQ: Ama Tobin'e yalan söylediniz, değil mi? Sebastian Young'a anlattığı o okşanma hikâyesi doğru değildi.

MF: Ama...

GQ: Ona yol gösterdiniz.

MF: Yani, o açıdan bakarsanız evet. Ama dursunlar diye yaptım. Daha ileri götürmeye niyetim yoktu. Anlamıyor musunuz? Başka seçeneğim yoktu. İşimi kaybedecektim, unvanımı, uğruna çalıştığım onca şeyi...

NK: Ayrıca hatırlatmak isterim ki o zaman ne olmuş olursa olsun Tobin'in şu anda gerçeği söylemediği anlamına gelmiyor.

VE: (Sessiz kalıyor) Bence gerçek ne söyleyeyim mi?

MF: (Gözlerini kaçırıyor)

VE: Bence o gece Caleb Morgan ile seks yaptınız. Karşılıklı rızaya dayalı seks. İlk defa da değildi. Bu yüzden Morgan sizi cinsel saldırı ile suçladığında aklınız karıştı, ne yaptığınızı düşündünüz. Bize olanları açıkça anlatamadınız çünkü öğrencinizle yattığınızı itiraf edemezsiniz. Bu yüzden tek çareniz olayın kapanacağını ummaktı. Ayrıca zeki birisiniz, olayın sizin sözünüze karşı onun sözü olacağını anladınız. Dişinizi sıkmaya karar verdiniz. Bize hatırlayamadığınızı söylediniz çünkü nasılsa kanıtlayamazdık, değil mi?

MF: Hayır, öyle olmadı. Onunla hiç yatmadım. Hem de hiç.

VE: Ama sonra Twitter'da ifşa edildiniz ve her şey değişti. Artık kariyeriniz söz konusu oldu. Konu sadece Morgan ile olan ilişkiniz de değildi; Sebastian Young olayı da ortaya çıkabilirdi. Bir şey yapmanız gerekiyordu. Bu yüzden Sebastian için kullandığınız yönteme başvurdunuz. Durumu tersine çevirdiniz. Caleb Morgan'ı kendi silahıyla vurdunuz.

MF: Hayır, yapmadım.

VE: Bu yüzden kendinizi kurbanı çevirdiniz. Ama dikkatli olmanız gerekiyordu. Dönüp Morgan'ı suçlamanız yeterli olmazdı, çok daha gizli bir şekilde yapmanız lazımdı. Bize olayı bizim çözdüğümüzü düşündürmeniz gerekiyordu. Bizim gibi "ikinci sınıf" zihinlerin davayı çözebildiğini sanması gerekiyordu.

MF: (Kafasını sallıyor) Bunlar saçmalık.

VE: Bunca zamandır hatırlayamadığınızı iddia edip olayın kapanacağını umuyordunuz. Şimdiyse bunun ne kadar iyi bir fırsat olduğunu fark ettiniz.

MF: Bir şey iddia etmedim, gerçek bu.

VE: Tecavüz hapı. Bundan daha basit ne olabilirdi ki?

MF: Hayır, hayır.

VE: Siz bilim insanısınız. Bu ilaçların kana ne kadar çabuk karıştığını biliyordunuz, bu yüzden adli tıp problem olmayacaktı. Ama bu fikri kendiniz ima edemezsiniz. Gerçekten inanılır olması için başka bir kaynaktan gelmesi gerekiyordu. Masum, sekiz yaşında bir çocuktan iyisini mi bulacaktınız? Kendi oğlunuzu kullandınız. Ne de olsa inandırıcı yalan söyleyebildiğini biliyordunuz. Daha önce de sizin için yalan söylemişti.

MF: (Huzursuzlanıyor)

VE: Ona ne söyleyeceğini öğrettiniz, hangi hikâyeyi anlatacağını ezberlettiniz. Ona kırmızı ejderhadan bahsettiniz.

MF: (Bir memurdan diğerine bakıyor) Ejderha mı? Ne ejderhası?

VE: Ona Morgan'ın sizin "canınızı yaktığını" söylemesi gerektiğini anlattınız. Elbisenizin yukarıya çekildiğini, "güçsüz" ve "uykulu" göründüğünüzü söylemesini istediniz. Bu fikirleri oğlunuzun aklına soktunuz, bu manzarayı aklında canlandırmasına neden oldunuz.

MF: (Son derece huzursuzlanıyor) Hayır. Ben öyle bir şey söylemedim. Ben tecavüze uğradım, bana tecavüz etti.

NK: Bu kadar yeter, memur bey.

* * *

Morgan'ın avukatları ayağa kalkmıştı, belgelerini topluyorlar, çaktırmadan telefonlarına bakıyorlardı.

"Anladınız mı, Bay Morgan?" diye sordu Somer dikkati kendine çekerek. "Savcıyla konuşmamız lazım ama sizden şikâyetçi olacağını düşünmüyorum. Olmazlarsa uyarıyla salınacaksınız."

"Merak etme, Caleb," dedi Melia. "Bu konuda sana yardımcı oluruz."

"Paçayı yırttığını düşünme," dedi Somer, Morgan'ın gözlerini yakalayarak. "Bu, ciddi bir olay. Birtakım sonuçları olacak, farkındasın değil mi?"

Morgan bir an tereddüt ettikten sonra başını onaylar gibi salladı. "Evet, anladım."

* * *

Yan odada Gislingham savcıya döndü. "Ne düşünüyorsunuz? Tobin'le tekrar görüşmeli miyiz? Annesinin ona yalan söylediğini itiraf ettirmeye çalışalım mı?"

Savcı iç geçirdi. "Uğraşmaya değmez, bu şartlar altında hiçbir jüri o çocuğa inanmaz."

Defterlerini çantaya koymaya başladı. "Fiziksel kanıtlar da çok karmaşık. Bu davanın elle tutulur yanı yok."

Gow kafasını kaldırdı, şaşkındı. Anlaşılan o da aynı fikirdeydi.

"Bırakın biraz ter döksün," dedi savcı, "sonra da salın gitsin."

Gis somurttu. "Morgan uyarı alıp sicilini lekeliyor ama Fisher elini kolunu sallayarak gidiyor mu yani?"

"Morgan yaptıklarını itiraf etti. Fisher inkâr ediyor ve söylediğini kanıtlayamayız. Somut kanıt yok."

"Diğer öğrencilere ulaşabiliriz, cinsel saldırı suçlamasını araştırdığımızı söyleyip bilgisi olanların bizi aramasını isteyebiliriz."

Savcı başıyla onayladı. "Benim için problem değil, yapabilirsiniz. En azından medyanın size saldırmasını engeller. Ama

başka biri çıkıp mahkemede ifade vermeyi kabul etmezse hiçbir şey yapamayız.”

“Yani yanına kalacak.”

Savcı ona sert bir bakış attı. “Sence isminin lekelenmesi ve kariyerinin mahvolması *yanına kalmak* mı oluyor?”

Gis düşündü. “Yani, o açıdan bakınca...”

* * *

Dave King, tablet ekranındaki duraklat tuşuna basıp Ruth Gallagher’a döndü.

“Yeterli, değil mi?” dedi. “Onu suçlamak için yeterli mi?”

Gallagher somurttu. “Tekrar oynat.”

Kamera kaydını üç kez izlemişti. Bu kadar tartışmasız bir kanıt nadiren görülürdü. Tereddüt etmesine neden olan bu değil, kamera kaydını gösteren adamın yüzündeki ifadeydi. Son birkaç gündür King’in yüzünde bir heves vardı, neredeyse fanatikliğe dönüşen bu heves onu rahatsız ediyordu. Hiçbir polis memuru –geçmişte aralarında ne yaşanmış olursa olsun– teşkilattan birini indirdiği için bu kadar sevinmemeliydi.

King kaydı tekrar başlattı. Sabırsızlığını belli etmemek için çabaladığı belli oluyordu. Boynunun kenarında damarlar belirmişti.

Kamera kaydı Willian Lucy Caddesi'nin köşesindeki apartmanlardan birine aitti. Walton Well Caddesi apaçık görünüyordu. Köprü kadrain solunda kalıyordu ama köprüye doğru giden her şey –ve herkes– açıkça görünüyordu. 10 Temmuz Salı gecesi saat 01.09’da hızla geçen araba da buna dâhildi. On beş dakika sonra Network Rail Demiryolu mühendisleri köprüden düşen cesedi görecekti.

“Yolun bu kısmı çıkmaz sokak,” dedi King, Gallagher bilmiyormuş gibi. “Park eden arabalar yüzünden dönüş de yapamaz. Dönmek için Port Meadow’daki otoparka gitmesi lazım.” Gözleri kısıldı. “Keşke kamerayı koyan kişi plakanın görünebileceği bir noktaya koysaymış, daha iyi olurmuş.”

Ekrandaki yol ıssızdı. Ne yaya vardı ne de başka bir araba. Saat 01.31'e kadar hiçbir hayat belirtisi yoktu, sonra araba tekrar görünüyordu. Bu sefer ters yönde gidiyordu, şehre doğru hızla ilerliyordu. Gallagher yutkundu. Bu adamın ne yaptığını biliyordu. Arabada ne olduğunu da.

King videoyu durdurdu. Şoför görünmüyordu ama araba açıkça seçiliyordu.

Koyu mavi bir Ford Mondeo.

* * *

Hava hâlâ boğucu derecede sıcaktı ama gökyüzü bulutlanmıştı. Yaklaşan fırtına havayı yoğunlaştırmıştı, yüksek tavana ve uzun pencerelere rağmen St. Luke Sokağı'ndaki oturma odasının atmosferi gri, boğucuydu. Marina koltukta oturuyor, ağlayan oğluna sarılıyordu. *Madonna ve Çocuk*⁶ portresinin korkunç bir karikatürü gibiydi.

"Bana ne!" diye ağlıyordu çocuk. "Yalan söylüyorsun dediler ama ben yalan söylemedim!"

"Söylemediğini biliyorum canım," diye fısıldadı Marina, çocuğu göğsüne basıp sallayarak. "Biliyorum."

"Onu gördüm, anne! Gördüm! Gördüm!"

"Biliyorum, canım, biliyorum," diye fısıldadı oğlunu göğsüne bastırırken.

Çocuğun hıçkırıkları seyrekleşip kesik nefeslere dönüştü. Arkasına yaslanıp annesine baktı. "O zaman neden?"

Annesi oğlunun saçlarını okşadı, onun da gözleri dolmaya başlamıştı. "Bazen öyle oluyor canım; adil değil, kalbin kırılıyor olabilir ama insanlar her zaman sana inanmıyor işte. Gerçeği söyleyen bile."

* * *

"Yani ona suç isnat edeceksin, öyle mi?" diye sordu Harrison. Ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı. Sıcak bastığı belliydi, iki anlamda da.

6 13-14. Yüzyılda Duccio tarafından yapılan bir portre. —ç.n.

“Evet, efendim,” dedi Gallagher. “Önce kanıtı gösterip ifadesini almamız lazım ama savcı, DA Fawley’ye karşı güçlü bir suçlamamız olduğunu düşünüyor.”

“Herhâlde bunun için DÇ King’e teşekkür etmeliyiz.”

Gallagher hafifçe somurttu; doğru olsa bile King’in ona haber vermeden Harrison’la konuşması yanlıştı. “Aslında görüntüyü DK Asante buldu. Köprünün etrafındaki bölgeyi tanıdığı için bazı apartman sakinlerinin kendi güvenlik sistemi olabileceğini düşünmüş. Haklıymış.”

Harrison kafasını kaldırdı. “Gerçekten mi? Asante mi? Kışını kaldırıp inisiyatif kullanmış öyle mi? Açık konuşmak gerekirse buna ihtiyacımız var.”

“Evet efendim. Gerçi pek kutlama modunda olduğunu düşünmüyorum. Kayıтта Hugh Cleland’ın arabasını görmeyi beklediği belliydi.”

“Ah! Düzenbaz.”

“Yine de kendisiyle konuşur, yorumunuzu iletirim.”

“Evet, ilet,” diyerek arkasına yaslandı ve tekrar somurttu. “Bu arada...”

“Bu arada Adam Fawley’yle ilgili resmî işlemi bu öğleden sonra yapacağız. Basın ofisi daha erken yapmamızı istemiyor, yargıç karşısına en erken yarın sabah çıkmasını istiyorlar. Hazırlanmak için zamana ihtiyaçları var.”

“Onların da çok mutlu olduğunu düşünmüyorum.”

Gallagher yüzünü ekşitti. “Bu olasılığı düşünmedik desek yanlış olur.”

Harrison bilmiş bir bakış attı. “Böyle bir felakete ne yapsan hazırlanamazsın, Ruth. İnan bana.”

Yukarıdan gök gürültüsü duyuldu. Sembolizm acı verici derecede barizdi.

Harrison arkasına yaslandı. “Kendi dedektif amirlerimizden birini tecavüz ve cinayetten suçlamak yetmiyormuş gibi, başımıza bir iş daha çıktı.”

“Zamanlamanın kötü olduğu konusunda haklısınız. Ama çözüm önerimi uygun görürseniz...”

“Evet, evet,” dedi Harrison sertçe. “Halledilsin de nasıl olursa olsun. Ayrıca *Oxford Mail*’in manşetlerinden de kalsın.”

* * *

Gislingham boğazını temizledi. “Yani bu uyarıyı kabul ederek adalete engel olmaya çalıştığını itiraf ediyorsun öyle mi?”

Morgan başını evet anlamında salladı.

“Bu bilginin sabıka kaydına işleneceğini ve belli bölgelere gitmeni engelleyebileceğini de onaylıyor musun?”

Morgan yine başıyla onayladı. Sabırsızlanmaya başlıyordu.

“Aldığın hukuki tavsiyeden memnunsun ve tüm şartları anladın.”

“Evet, evet,” dedi Morgan huysuzca, “hadi artık.”

Çavuş Woods ile Gislingham birbirlerine kayıtsızca bakıp Morgan’a formu uzattılar.

“Burayı imzala lütfen.”

* * *

Cezai Soruşturma bürosundaki atmosfer de hava gibi değişmişti. Son saati yüksek adrenalinle geçirdikten sonra hepsi yorgun düşmüştü. Tabii ki Quinn dışında. O ortalıkta yoktu. *Muhtemelen koridorlarda geziyordur*, diye düşündü Ev; “yanlışlıkla” Harrison’la karşılaşp böbürlenmeyi planlıyordur. Ama bu sefer Quinn’in övgüyü hak ettiğini itiraf etmesi gerekiyordu. Onları çıkmazdan çıkaran şey Tobin hakkındaki sezgileri olmuştu. Ama plaket dağıttıkları zaman Gis’in de bir tane alacağını umuyordu: bu mayın tarlası niteliğindeki davayı çok iyi idare etmişti, hem de neredeyse DA olmadan.

Birkaç dakika sonra kafasını kaldırıp dedektif çavuşu kapıda görünce şaşırdı. Çünkü somurtuyordu. Hem de nadiren görülen bir şekilde gerçekten somurtuyordu.

“Bence iyi hallettik,” diye söze girdi ama Gis'in başını iki yana salladığını görünce sustu.

“Konu o değil. Gallagher. Seni görmek istiyor. Hemen.”
Ama Ev'e değil, Somer'a bakıyordu.

* * *

“Ah, DK Somer, lütfen içeri gir. Kapıyı da kapat lütfen.”

Gallagher arkasına yaslandı. Yüzündeki ifadeyi çözmek zordu. Ev ve Somer, Gallagher'ın altındaki kadın memurları desteklediğini iyi biliyordu ama kaşlarının arasında ince, korkutucu bir çizgi vardı: Mutsuzluğu anlattığı kadar huzursuzluğu da anlatan bir çizgi.

“DÇ King yüzüne kahve attığını söylüyor. Kaynar kahve. Delirdin mi? Hafif yaralama davası açmak için hiçbir engel yok önünde, bunun farkındasın herhâlde?”

“Evet, efendim,” dedi Somer. Yere bakıyordu, vücudu kasılmıştı.

Gallagher somurttu. “DK Somer... *Erica*, seni tanıyorum. Daha doğrusu tanıdığımı sanıyordum. Fevrinin tam tersi, zeki, düşünceli birisin. DK Quinn birinin yüzüne kahve attı deseler inanırdım ama sen?”

Somer dudağını ısırdı. Boğazında yükselen hıçkırıkları hissedebiliyordu ama ağlamayacaktı, ağlamayacaktı.

Gallagher hâlâ ona bakıyordu. “Lütfen yardımcı ol. Açıkla, çünkü hiçbir şey anlamadım.”

Somer nefes aldı. “DÇ King aşağılayıcı bir yorumda bulundu. Ben de düşünmeden hareket ettim.”

Gallagher daha da somurttu. “Seninle ilgili bir yorum mu?”

Somer kafasını iki yana salladı. “Hayır. Sevgilim hakkında. Birlikte çalıştıkları zamana dair.”

Gallagher şaşkına dönmüştü. “Birlikte çalışmak mı? Ne zamanmış?”

Somer, yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Sırtından terler akıyordu. “Bilmiyorum.”

Gallagher ne diyeceğini bilemiyordu. “Ama sormuşsundur herhâlde? Adı Giles’di değil mi? O ne dedi?”

Somer’ın yanakları alev alevdi. “Konuşmadım.”

Gallagher iç geçirdi. Bu konunun anlatmak istemediği bir yanı olduğu belliydi. “Yani, şahsen ben DÇ King’in Hants polisiyle çalışmadığını biliyorum. Bir yanlış anlaşılma olmalı çünkü DÇ King o sırada Emma Smith davasını konuştuğunuzu söyledi.”

Gallagher durdu, Somer aniden kusmamaya çalışıyormuş gibi elini ağzına kapamıştı.

“Galiba,” dedi sessizce, “yanlış anlamışım, efendim. DÇ King sanırım DA Fawley’den bahsediyordu.

“DA Fawley mi? Neden? O senin sevgilin değil ki.” Gallagher durdu, ona kadar saydı ve derin bir nefes aldı. “Yoksa aranızda bir şeyler mi var?”

Somer başını hararetle iki yana salladı, sonunda Gallagher’ın gözlerinin içine baktı. “Hayır. Aramızda bir şey yok, hiç de olmadı. Ama birkaç ay önce söylentiler çıkmıştı. Bazılarına göre... Üzgün, çaresiz bir el hareketi yaptı. “Bana destek oldu, beni kendi ekibine aldı, bu yüzden de diyorlardı ki... Anladınız işte.”

Gallagher anladığını belirtmek için başını ağır ağır salladı. Çok iyi anlamıştı. Bu olayı tam olarak bilmiyordu ama bu “durumun” ne kadar sık yaşandığını iyi biliyordu. Kendisini cinsiyetçi olarak görmeyen insanlar bile çekici ve hırslı bir kadının bir özelliğiyle diğerini beslediğini düşünüyorlardı. Kendi de kariyeri boyunca benzer şeylerle sık sık karşılaşmıştı fakat bu tür dinozorca yaklaşımların neslinin tükenmeye başladığını sanıyordu.

“DÇ King tam olarak ne dedi?”

Somer tekrar kafasını kaldırdı, sonra başını eğdi. “Onunla ilişkiyi bitireceğimi var sayarak daha iyisini bulabileceğimi söyledi. *DA olsa da piçin teki*, dedi.”

Gallagher iç geçirdi. Tabii ki King olayı çok farklı anlatmıştı ama Fawley’ye saldırmak konusunda çok hevesli olduğu için Somer’ın anlattıklarının gerçeğe daha yakın olduğunu düşünüyordu.

Ama Somer söylediklerini kanıtlasa bile yaptığında haklı değildi.

“Tamam,” dedi Gallagher. “Şöyle yapacağız. DÇ King’le konuştuğum ve bu durumu gayriresmî yollardan çözmeye yanaşmadı. Kötü olduğunun farkındayım ama fikrini değiştirmezse resmî bir soruşturma açılması gerekecek.”

Somer başını eğdi ve onaylar gibi salladı.

“Bu konuda istesem de bir şey yapamam. Zaten Başkomiser Harrison durumu Profesyonel Standartlar Kurulu’na iletmeye karar verdi. Senin yapman gereken, Polis Federasyonu görevlileriyle olabildiğince hızlı konuşmak. Mümkünse bugün konuş. Her şeyi bir bir anlat. Her şeyi diyorum bak; kullandığı kelimeleri aynen söyle, yaptığı imalardan bahset. Her şeyi anlat. Anlıyorsun değil mi?”

Somer yine başını salladı.

“Uzaklaştırılmanı önermeyeceğim.”

Somer şaşkınlıkla nefesini tuttu fakat bunun da olasılıklar arasında olduğunu fark etmiş olmalıydı, değil mi?

“Ama geçici olarak başka görevlere atanmanı önereceğim. Şu anda eve gidip temsilcinle konuşmanı istiyorum. Çok yorgun görünüyorsun.”

Somer hiçbir şey söylemedi. Davranışlarında bir şey vardı –bir cansızlık– ve bunu gören Gallagher aniden meraklandı.

“İyi misin, Erica? Bilmem gereken bir şey var mı? Savunmanı etkileyebilecek bir şey?”

Somer başını iki yana salladı. “Hayır, efendim,” dedi. “Hiçbir şey yok.”

* * *

Oxford Mail’de çalışan Richard Yates’in gününün çok yavaş geçtiğini söylemek abartı olmazdı. “Vay be, hava amma sıcak!” demeden havanın sıcak olduğunu anlatmanın çok yolu yoktu ve her zamanki mevsim sıcakları dışında yazacak hiçbir şey bulamıyordu. Basın açıklamalarını karıştırıyordu ama gözüne hiçbir şey çarpmadı. *Endeavour* çekimleri artık “haber” sayılmazdı; Martin

Scorsese'nin fahri doktorasına gelince, ondan iki satır çıkarmayı başarmıştı. Yerel taksi durağındaki halk röportajıysa tam anlamıyla iğneleyiciydi (Editörü Yates'in notlarının üstüne "Bu kadar *Taxi Driver* repliği yeter, Ed," yazmaktan büyük zevk almıştı).

Sandalyesine yaslanıp öylece sağdan sola döndü. Cep telefonu çalmaya başlamıştı ama açmakta acele etmedi. Günün gidişatına bakılırsa muhtemelen annesi arıyordu.

"Dick, eski dostum, nasılsın bakalım?"

Ona bu isimle hitap eden tek bir kişi vardı. Her seferinde siniri bozuluyordu ama dilini ısırdı çünkü karşısındakinin kim olduğunu biliyordu.

"Bana göre bir haberin mi var?"

"Kayıt dışı, tamam mı? *Tamamen* kayıt dışı. Çünkü benden öğrendiğin ortaya çıkarsa beni yakarlar."

Yates öne eğildi, manşet alarmı ötmeye başlamıştı. "Evet, evet," dedi olabildiğince ilgisiz bir ses tonuyla. "Seni ne zaman ele verdim?"

Hattın diğer ucundan bir iç geçirme duyuldu. "Tamam. Yine de söyleyeyim dedim."

Yates defterini önüne çekti. "Ne söyleyeceksin?"

"Emma Smith. Biri hakkında suçlamada bulunduk."

"Tutukladığınız kırk altı yaşındaki adam mı?"

"Evet. Bunu duyurmayacağız ama yarın gün doğar doğmaz mahkemeye çıkacak, o yüzden hazırda bekle, tamam mı? Yanında iyi de bir fotoğrafçı getir."

Yates hızla yazı yazıyordu. "Suçlu olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

Hattın diğer ucundaki sesin kendini beğenmişliğini duymamak imkânsızdı. "Evet, suçlu olduğu kesin. Ama olay o değil. Olay *kim olduğu*. Cidden, ön sayfanın baskısını durdurun tarzı bir haber."

Yates telefonu biraz daha sıkı kavradı. "Kim olduğunu söyleyecek misin yoksa gıcıklık mı yapacaksın?"

“Erken yazamazsın ama tamam mı? Mahkemeyi bekleme lazım. Bu konuda güvenlik çok sıkı.”

“Tamam, tamam.”

Karşıdaki adam kısık sesle bir kahkaha attı. “Adam John Fawley’nin hayatını ve kariyerini altüst etmekten daha fazlasını yapabilirsin diyelim.”

Yates somurttu; bu ismi biliyordu. Şehirdeki tüm muhabirler bu ismi biliyordu. “Bir dakika, ciddi sen şimdi bana...”

“Ciddiyim. Aynen öyle diyorum. Emma Smith’e tecavüz edip öldüren piç yok mu? İşte o Dedektif Amir Adam Fawley.”

* * *

“Canım mısır gevreği çekti,” dedi Ben, açık dolabın önünde dururken. Bisiklete binmekten yeni dönmüştü, terliydi ve üstü pisti. Karbonhidratlı bir şeyler arıyordu. “Ama bitmiş.”

Nell Heneghan lavabodan dönüp baktı. “Bitmemiş olması lazım canım. Daha birkaç gün önce aldım.”

Ben ısrar etti. “Bitmiş,” dedi ağıt yakar gibi. “Çünkü Alex teyze yiyip duruyor. Mısır gevreği *bana* alınıyor.”

Nell gülümsedi. “Söyledim ya, hamile kadınların canları bazen tuhaf şeyler çekiyor. Ben sana hamileyken soğan turşusu yiyip duruyordum. O zamandan beri bir daha yiyemedim. Alex teyzen de şu an mısır gevreği istiyor. Problem yok, mısır gevreğimiz var.”

“Hayır,” dedi Ben kararlılıkla. “Yok.”

Nell’in siniri bozulmaya başlamıştı. “İyi bakmamışsındır.”

Babası gibi, kendi babası gibi. Erkekler böyleydi.

Ben hâlâ kıpırdamıyordu, bu yüzden Nell patates soyacağını bırakıp yüksek sesle iç geçirerek kilere gitti. Sinir bozukluğuyla geçen üç dakikanın ardından yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı.

“Başka bir şey yesen olmuyor mu? Tost yapabilirim... Nutella var...”

Bu sefer Ben somurtuyordu. “Peki yarın? Kahvaltıda ne yiyeceğim?”

Nell saatine baktı. Hemen çıkarsa döndüğünde akşam yemeğini yetiştirebilirdi, sonra da Nicky’i judo dersinden alması gerekiyordu. Gerry de yirmi dakika sonra eve gelecekti.

“Tamam,” dedi, “Tesco’ya gidip alırım. Ben yokken Alex teyzene göz kulak olur musun?”

Ben omuzlarını silkti. “Yapamam. Kapısı kapalı.”

“Her lafı çevirme. Ne demek istediğimi anladın. Ben yukarı çıkıp gittiğimi söylerim. Bu arada açlıktan ölürüm diyorsan tost makinesi orada duruyor.”

Oğlunun saçlarını karıştırdı, fedakârlığı karşılığında oğlunun sinirlenerek omuzlarını silkmesini izledi ve üst kata çıktı.

Misafir odasından ses gelmiyordu, Nell kapıda tereddüt etti. Ben’in söyledikleri endişesini tekrar alevlendirmişti. Alex tüm gün tuhaf davranmıştı, aslında dün gecedan beri tuhaf davranıyordu. Hiçbir şey yemiyordu, sürekli tabletiyle uğraşıyordu ki bu Gerry’nin sinirini bozuyordu çünkü çocukların yemekte elektronik alet kullanması yasaktı. Kahvaltıya da gelmemişti. Nell ona iki kez çay götürmüştü ama Alex kapının arkasından seslenip iyi olduğunu, birazdan aşağı ineceğini söylemişti. Nell, kardeşinin içine kapanık biri olduğunu biliyordu. Evde yer kaplamaktan ve insanların düzenini bozmaktan çok utanıyordu ama bu kadarı da fazlaydı.

“Alex?” dedi bu sefer kapıyı sertçe çalarak. “Alışverişe çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Sessizlik.

Nell’in kalp atışları hızlandı, içine kapanık olabilirdi ama hamileydi, çok hamileydi.

Bir saniye daha tereddüt etti, sonra kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

* * *

Bar kalabalıktı. Pazartesi olmasına rağmen hava sıcaktı ve tatil günüydü. İçerisi dolup taşıyordu fakat cayır cayır yanan asfalta düşen iri yağmur damlaları insanları içerideki kasvete dönmeye zorlamıştı. Çok renkli içkiler, içlerine konmuş şemsiyeler ve pipetler komik ve uygunsuz görünüyordu.

Yağmura rağmen Banbury Caddesi'nde temiz hava sayılan şey içeri girsin diye kapı açıktı; kapı eşiğinde minik, sarışın bir kadın duruyordu. Yağmurdan kaçmak için gelmediği belliydi, kararlılıkla kalabalığı tarıyordu. Işık arkasından vuruyordu ve içerisi karanlıktı, bu yüzden gözlerinizin alışması biraz sürse de birazdan onu tanıyacaktınız.

İlerlemeye başladı, kalabalığın içinden geçip arka taraftaki masalardan birine yöneldi. Masada iki kişi oturuyordu; genç bir adam ve kadın kısık sesle konuşuyor, vücutları birbirine yakın duruyordu. Adamın üstünde beyaz bir tişört vardı, sol kolundaki şahine benzer dövmeyi daha önce bir yerlerde görmüştünüz. Kızın kestane rengi saçlarıysa küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Masada bir şişe şarap ve üç kadeh duruyordu. Masadaki ikili kafalarını kaldırdığında gözlerindeki beklenti apaçık ortadaydı.

Sarışın kız çantasını koyup oturdu.

"Bitti," dedi nefes nefese konuşarak. "Karakoldan aradı. İhtar veriyorlarmış, muhtemelen ben de alacakmışım ama bu kadar. Başka bir şey yok. Bitti. Bana içki koy, Sebastian, çok ihtiyacım var."

Diğer ikisi birbirine baktı; kızın yüzünde muzaffer bir ifade vardı, adamdaysa rahatlama.

"Başardın, Freya," dedi kız kadehini ona uzatarak. "Sana cidden borçluyuz."

"Caleb'a teşekkür edin, bana değil."

"İyi ki ihtarla yırttı, yani tutuklandıktan ve başka şeylerden sonra demek istedim."

Freya kafasını salladı. "Biliyorum, bir anlığına ben de endişelendim. Başımız derde girecek sandım."

“Polislerin şüphelenmediğinden emin misin?” diye sordu Seb çekinerek. “Çünkü Caleb ile ragbiden tanıştığımızı biliyorlarsa her şeyi çözebilirler.”

Zoe somurttu. “Kız gibi endişelenmeyi bırak, Seb. Neden böyle bir şey düşünsünler? Ayrıca telefonlarımızı sıfırladık, arasalar bile bir şey bulamazlar. Ki aramayacaklar.”

Seb suratını astı. “Tamam, tamam, pardon. Biraz kötü hissettim o kadar. Evet, Marina okşama olayını uydurmuştu ama sırf o fotoğraf yüzündendi. Korkmuştu. Sekse gelince, keşke yapmamış olsam ama yaptık. Hem o beni zorlamadı. Sadece üzgündü.”

“Ama Caleb’i zorladı,” dedi Freya hızla araya girip ona sert bakışlar atarak. “Unuttun mu?”

Freya gözlerinin içine bakmaya devam etti. Bir süre sonra Seb gözlerini kaçırdı. “Beni neden bulaştırdınız anlamıyorum.”

“Çünkü diğer türlü kimse inanmazdı,” diye ısrar etti Freya. “Caleb’in sözüne karşı onun sözü olurdu. Ciddiye almaları için bir kurban daha olması gerekiyordu. Özellikle de o veledede yalan söyledikten sonra.”

Zoe kafasını iki yana salladı. “Tanrım, Freya, çok üzgünüm. Bunu yapmaya cüret edebileceği hiç aklıma gelmemişti.”

“Hem anlaştık, unuttun mu?” dedi Freya, Sebastian’a bakmaya devam ederek, “o gece anlaştık. Dördümüz de: Sen, ben, Zoe ve Caleb. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bir kere yapması bile yeterince kötüydü ama iki kez yapması? Buna izin verilmemeli. İnsanların sevgilileriyle yatıp bunun bir geri dönüşü olacağını düşünmeden hayatına devam edemezsin. Durdurulması gerekiyordu.”

Zoe uzanıp Sebastian’ın koluna dokundu. “Gizlilik sözleşmesi imzalatması inanılmaz bir rezillikti. Bizi Oxford’dan taşınmak zorunda bıraktı. Neden yanına kalsın?”

“Ya tam tersi olsaydı?” dedi Freya hemen. “Ya erkek bir öğretmen Zoe’ye aynı şeyi yapsaydı? O zaman ne diyecektin? O zaman sorun olmayacak mıydı?”

Sebastian hâlâ şarabına bakıyordu.

“Çünkü hiç farkı yok,” dedi Freya. “Güçlü bir mevkiide ve

gücünü suistimal ediyor. Caleb'ı ve seni istismar etti; sen zorlanmadığını düşünsen de düşünmesen de gerçek bu. Burada hatalı tek kişi o ve sonunda hak ettiğini bulacak.”

Kadehini kaldırdı ve diğer kız da aynısını yaptı, bir saniye sonra Sebastian da onlara katıldı.

“İntikama,” dedi Zoe.

“Adalete,” dedi Freya.

* * *

Alex'in Nell'in tıklattığı kapıya neden cevap vermediği belliydi. Yatağın üstünde bağdaş kurmuştu, üstünde pijamaları vardı, kulaklık takmıştı ve tabletine bakarak bir deftere notlar alıyordu. Saçları tel tel olmuştu, duş almadığı belliydi.

“Alex,” diye seslendi Nell, “Tanrı aşkına, çalışıyor musun? Saçmalama! Doktorun söylediği onca şeyden sonra...”

Alex kafasını kaldırdı. Yanakları kızarmıştı ama rahatsız görünmüyordu; heyecanlı ve enerjikti.

“Nell,” dedi kulaklığını çıkararak. Ama sadece bir kulaklığı çıkardı. “Pardon. Duymadım.”

Kardeşi bir adım ilerledi, yüzünde büyük bir ciddiyet vardı. “Ne yapıyorsun?” diyerek bilgisayarı ve defteri gösterdi. “İzindesin, işini düşünmen bile yasak olmalı, ama sen oturmuş...”

Alex sözünü kesti. “İyiyim, Nell, gerçekten. Ayrıca çalışmıyorum. İnan bana.”

Nell somurttu. “Kendini yormaman, dinlenmen gerekiyor. Doktorun söylediklerini unuttun mu?”

Alex onu sakinleştirmek için gülümsedi. “Biliyorum, iyiyim. Gerçekten.” Eli kulaklığı tekrar takmak için hareket etmeye başlamıştı bile.

“Peki,” dedi Nell iç geçirerek. Alex bu hâldeyken onunla tartışılmayacağını biliyordu. En azından yanaklarına renk gelmişti. “Ben alışverişe gidiyorum. Yarım saate gelirim. Bir şeye ihtiyacın olursa Ben aşağıda. Gerry de birazdan evde olur.”

Ama Alex çoktan programına geri dönmüştü.

Nell birkaç saniye daha bekledi ama kardeşi varlığının far-

kında bile değil gibiydi. Sesi durdurup başka bir not almaya başlamıştı, bir şeyin altını çiziyordu.

Nell kapıyı tutup sessizce kapattı.

* * *

9 Temmuz 2018, 21.25

62a Shrivenham Geçidi, Headington, Oxford

Sıcağa rağmen kapıları ve pencereleri kapamıştı ama yine de güvende hissetmiyordu; hatta daha da paranoyaklaşmıştı sanki. Artık sürekli korku içindeydi. Evde, sokakta, tek başınayken, başkalarının yanındayken. Sürekli.

Amanda'nın onu terk etmesine şaşmamak gerekiyordu, çifte bir ajanla çıkmak gibi olmalıydı. Belki birbirlerini daha iyi tamsalar ona söyleyebilirdi ama gözlerinde göreceği bakıştan, söyleyeceklerinden çok korkmuştu. Etrafindakilerin söyleyeceklerinden korkmuştu. Arkadaşları, ailesi, işteki Beth. Sempati göstermek, inanmak isterlerdi –tabii ki isterlerdi– ama anlattıkça merak etmeye başlarlardı. Gözlerindeki şüphe daha da belirginleşirdi. Çünkü evet, aynı şey bir kere daha olmuştu ve o zaman yanılmıştı. Suçladığı adam da hak etmediği hâlde belaya bulaşmıştı. Bu sefer de *kesinlikle* emin değildi. Yüzünü hiç görmemişti, bir kez bile düzgün bakamamıştı. Bir izlenim, hızlı bir hareket, bir silüet görüyordu o kadar; hep görüş alanının dışında, hep uzanamayacağı yerdeydi. Gölgeler, göz ucuyla görülen hareketler ve kötü hisler dışında bir şey yoktu. Tıpkı geçen seferki gibi.

Ama bu sefer farklıydı. Çünkü bu sefer gerçektir.

Keşke Hugh Cleland olduğuna inanabilseydi. En azından mantıklı olurdu, bir açıklaması olurdu. Ama kendini kandırmak istemiyordu. Bu adam –her kimse– daha zayıf, daha ince, daha çevikti. Ayrıca onu haftalardır, Cleland ailesiyle yaşadığı sorunun öncesinden beri takip ediyordu.

Kapı çalınca yerinden sıçradı. Elini göğsüne koyup biraz bekledi, kalbinin göğsünü dövdüğünü hissetti. *Tanrı aşkına, topla kendini. Git ve kim olduğuna bak. Kapıyı açmak zorunda değilsin. İstemiyorsan açma. Tanımadığın biriyse açma.*

Derin bir nefes alıp koridorda ilerledi, kendine kararlı adımlar atmasını, kendini toplamasını söyledi. Elini ahşap kapıya koyup delikten bakmak için tek gözünü kapadı. Sonra doğruldu ve *Bak işte, aşırı tepki veriyorsun* der gibi gülümsedi.

Zinciri çekip kapıyı açtı.

* * *

Sonuç olarak yaklaşık kırk beş dakika sürmüştü. Nell market-
teyken gökten Niagara şelalesi gibi yağmur dökülmeye başlamış,
aylardır susuz kalan yollar sıırıslam olmuştu. Saatte otuz kilo-
metre hızla gittiği halde önünü göremiyordu; silecekleri yağmurun
hızına yetişemiyordu ve arabanın içi buhar olmaya başlamıştı.
Şeridinde gitme çabası gözlerini ağrıtmaya başlamıştı. Sonunda
evin sokağına girdiğinde ileride kırmızı ve mavi ışıklar gördü.
İleride, evinin olduğu yerde. Somurttu. *Aptallık etme*, dedi ken-
dine kızarak. *Bizde değildir, tabii ki bizde değildir...*

Ama öyleydi. Ambulans *onların* evi önündeydi, *onların* ka-
pısı açıldı.

Göğsü sıkışmaya başlamıştı. *Çocuklardan biri olmasın.*
Lütfen çocuklardan biri olmasın...

Gaza yüklendi, bir anlığına kontrolü kaybetti, yana doğru
kaydı ve araba metale vurdu.

Kahretsin!

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Arabayı durdurup kapıyı açtı. İki paramedik bir sedye taşı-
yordu.

Çocuklardan biri değildi. Gerry değildi...

Alex.

Kaldırımdaki su birikintilerine basa basa koştu, ânında sıırı-
slam olmuştu, yağmur damlaları yüzünden aşağı damlıyordu.

Paramedikler sedyeyi kaldırıp ambulansa taşıdı. Alex'in
yüzü, kireç gibi beyazdı, gözleri kapalıydı, burnunun ve ağzının
üstünde oksijen maskesi vardı.

Paramediklerden biri dönüp onu görünce hafifçe somurttu.
"Kardeşi siz misiniz? Sizi soruyordu."

“Ne oldu?” dedi Nell nefes nefese. “İyi mi?”

“Suyu gelmiş. Anlaşılan aniden olmuş. Oğlunuz aradı. İyi de yapmış. Küçük bir çocuk için büyük bir sorumluluk.”

Adamın neden somurttuğu belli olmuştu. Nell yutkundu. *Tanrım, hepsi benim suçum. Nasıl bir anneyim ben? Karnı burnunda kadını on bir yaşında bir çocukla nasıl bıraktım?*

“Eşim gelecekti,” dedi kekeleyerek. “Gelmedi mi?”

Adam omuzlarını silkti. “Gecikmiş. Oğlunuz öyle dedi.”

Diğer paramedik aşağı inip meslektaşına başıyla bir işaret verdi. Nell ileri atılıp yağmurun içinden ambulansa bakmaya çalıştı.

“Alex? Benim. Her şey yoluna girecek, tamam mı? Ben peşinden geleceğim.”

Alex gözlerini açtı ve doğrulmaya çalıştı, çaresizce ellerini uzattı, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama paramedik kapıyı kapamaya başlamıştı bile.

“Yola çıkmamız lazım,” dedi ikinci paramedik. “Kalp atışları fazla hızlı, bebek zor durumda olabilir,” diyerek Nell’e döndü. “Eşine haber vermenizi istedi.”

“Evet, evet,” dedi Nell birlikte ambulansın önüne yürürlerken. “Ona vereceğimi söyleyin.”

Motor çalıştı ve Nell bir adım geri attı, gözlerindeki yaşları bastırmaya çalıştı. Uzun zamandır bekledikleri bebek sonunda geliyordu ve kardeşi hastaneye tek başına gidiyordu. Böyle olmalıydı.

* * *

9 Temmuz 2018, 21.26

Adam ona gülümsedi. Erkekler pek ilgisini çekmiyordu ama diğer kadınların kapısındaki bu adamı neden beğenebileceği barizdi. Koyu saçları, ela gözleri. Kendini –ne alakaysa– takım elbisenin ona çok yakışacağını düşünürken buldu; eski bir eşofman üstü ve şort giymiş olmasına rağmen üstünde kötü durmamıştı.

“Selam,” dedi adam.

* * *

Ben kapıda durmuş, ambulansın uzaklaşmasını izliyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

“İyi olacak mı?” diye sordu kısık bir sesle.

Nell, elini oğlunun omzuna atarak rahatmış numarası yaptı.

“Tabii ki. Ayrıca oğlumun kahraman olduğunu öğrendim. Ambulansı aramışsın. Bravo sana.”

Çocuğun dudağı titriyordu. “999’u aramamı söyledi. Aslında ben bir şey yapmadım yani.”

Nell, çocuğun omzunu sıktı. “Tabii ki yaptın. Çok minnettar olacak. Görürsün.”

Ben başını eğdi. “Korkunçtu, anne. Tuhaf nefes alıyordu, canının çok yandığı belliydi, yatak sıırılsıklamdı.”

Nell, Ben’i kendine çekip sırtını okşadı. “Bir şey yok, canım,” diye fısıldadı. “Daha önce görmediğin için korkunç gelmiş olabilir ama bebek gelmeden önce böyle oluyor.”

Ben ağlamamaya çalışıyordu. Nell, onun başının üstünü öptü. “Çok cesurdun, seninle çok gurur duyuyorum. Yanında olmadığım için çok özür dilerim.”

Ben burnunu çekip uzaklaştı. “Sorun değil,” diyerek hafifçe gülümsedi. “Benim hatamdı, mısır gevreği istedim.”

Nell elini ağzına koydu. “Tanrım, araba hâlâ çalışıyor,” diyerek sokağın sonuna baktı. Arabanın kapısı açıktı ve farları yanıyordu ama en azından çalınmamıştı. Gerry çarptığı için yeterince kızacaktı zaten. Kesin Wilders ailesinin arazi aracına çarpmıştı.

“Ben gidip torbaları alayım.”

Arkasını dönüp arabaya doğru ilerliyordu ki Ben kolunu tuttu. “Gislingham diye birini aramanı istedi. Numarasını yazdı.”

“Merak etme, canım,” dedi Nell yakasını kaldırarak. “Arabayı halleder halletmez arayacağım.”

“Hayır,” dedi Ben şaşırtıcı derecede ısrarcı bir şekilde. “Acil dedi. Adam eniştenin tutuklanmasıyla ilgiliymiş.”

Nell irkildi; çocukların bunu bilmemesi gerekiyordu. En azından şimdilik. Büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair umut varken.

“Söz verdirdi,” dedi Ben. “Bir şey bulduğunu söyledi.”

Nell ona baktı. “Ne diyorsun? Ne bulmuş.”

Ben kafasını eğip omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Fazla karışmış. Ama hepsi defterindeymiş. Ona bakman lazımmış. Sonra da Gislingham denen kişiye söylemen lazımmış. O ne yapacağını bilirmiş.”

Nell somurttu. “Tamam. Sence gerçekten önemli mi?”

Ben ona baktı, kahverengi gözleri ciddiyet doluydu. “Evet. Bence önemli.”

* * *

9 Temmuz 2018, 21.27

“UNICEF için bağış topluyorum,” dedi adam, kartını kapıdaki göz deliğine tutarak. “Suriyeli Çocuklara Yardım Kampanyası. Acaba destek olmak...”

“Ama sizi tanıyorum, değil mi?” dedi sözünü keserek. “Cumartesi sabahları Shotover’da koşmuyor musunuz?”

Adam irkildi, sonra tanıdı. “Birkaç hafta önce bana yardım etmiştiniz, hani çocuk düşüp çığlık çığlığa ağlayınca? Zavallı çocuk, kim bilir annesi neredeydi.”

Kadın gülümsedi. “Hatırlıyorum, çocukla çok iyi anlaştınız.”

Adam sırtıttı. “Pratiğim var. Kendi çocuklarımla değil gerçi,” dedi hemen. “Ama kardeşimin çocuklarıyla çok ilgilendim. O evde olmadığı zamanlarda.”

Yüzü ciddiydi ama tekrar gülümsedi. “Buna ne dersiniz? Tesadüf mü?”

Kadın bağış zarfını almak için elini uzattı. “Bir dakika beklerseniz cüzdanımı alayım.”

* * *

Gislingham’ın telefonu çaldığında kahve makinesinin başında durmuş, hangi seçeneğin kötünün iyisi olduğunu tahmin etmeye

çalışıyordu. Başka seçeneği yoktu; hava dışarı çıkmaya uygun değildi. Ekranı bakıp somurttu. Arayan numarayı tanıımıyordu.

“DÇ Gislingham, buyurun?”

Başta arayan kadının sesini alamadı, nefes nefese, paniklemiş bir şekilde konuşuyordu. Ama sakinleştirdikten sonra ağzından çıkan ilk kelimenin bir isim olduğunu anladı.

Adam.

* * *

9 Temmuz 2018, 21.45

ÖFKE

Öfke, korku ve aptallığına, kafasızlığına duyduğu sinir bozukluğu

Nasıl bu kadar *saf* olabilirdi?

O şarabı içmemeliydi

Kapıyı açmamalıydı

Adam, onu içeri almayacağını biliyordu, tanımadığı, yüzünü bilmediği birini almazdı

Kendini zararsız gibi göstermişti, ona benzer biri olduğunu düşündürmüştü, koşu yaptığını, çocukları sevdiğini

UNICEF zarfı, Shotever, çocukla yaptığı numara. Hepsi ama hepsi kasıtlıydı

Onca haftadır tesadüfen orada koşmuyordu; oradaydı çünkü onu takip ediyordu

Bunu ne zamandır planlıyordu?

Kadın bir kez daha kıvrandı, ağzındaki kumaşı çıkarmaya, el ve ayak bileklerini kurtarmaya çalıştı. Neyle bağlanmıştı bilmiyor-

du ama derisine değen kısım yumuşaktı, alt kısmı ise tel kabloydu. Kıpırdatamıyordu.

Adamın sesini duyabiliyordu. Tuvalete giriyor, yatak odasına geçiyordu. Askıların takırtısını, açılan çekmecelerin sesini duyuyordu. O korkunç lastik eldivenleriyle eşyalarını karıştırıyordu. Biraz önce buradaydı, kendi kendine gülüyordu

Günlüğünü okuyor –kendi zekâsıyla övünüyordu– onun ne kadar acınası, ne kadar aptal, ne kadar korkmuş olduğuna bakıyordu

Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu ama en başından beri üç adım önündeydi

Ve artık...

Artık çok geçti

* * *

“Efendim, biraz konuşabilir miyiz?”

Ruth Gallagher başını kaldırdı. Gislingham kapısının önünde duruyordu. Endişeli görünüyordu.

İçeri girmesini işaret etti. “Ne oldu, Chris?”

Oturması için yer gösterdi ama Gislingham oturmadı. Elinde bir kâğıt vardı.

“Fawley’ye bir mesaj iletmem lazım ama ona karşı resmî suçlamada bulunduğunuzu söylediler?”

Gallagher iç geçirdi. “Evet, kusura bakma, sana söylemem lazımdı. Elimize yeni kanıt geçti. Walton Well’den kamera kayıtları.”

Gislingham somurttu. “Köprüde kamera yoktu hani?”

“Yok zaten. Ama William Lucy Caddesi’ndeki bazı dairelerde varmış. Asante’nin aklına gelmiş.”

Ağzı açık kaldı. “Asante mi? Fawley’yi suçlayacak kanıtı *Asante* mi verdi?”

Gallagher biraz utanmıştı. “Evet, tuhaf bir durum olduğunun farkındayım ama bence farklı bir şey görmeyi amaçlıyordu...”

Ama Gislingham konuyu değiştirdi. “Boş verin, konu bu değil. Nell Heneghan aradı, Fawley’nin baldızı. Eşi doğuma girmiş.”

Gallagher endişelendi. “Biraz erken değil mi?”

Gislingham kaşlarını çattı. “Evet, çok erken.”

Gislingham öne eğilip telefona uzandı. “Newbury Nezarethanesi lütfen. Alo, Nezarethane Görevlisi mi? Ben DA Gallagher, Nitelikli Suçlardan. DA Fawley’yi ekip aracıyla John Radcliffe hastanesine götürebilir misiniz? Evet, hemen. Evet, kadın doğum bölümüne. Eşinin doğuma girdiğini söyleyin, şu anda başka bir şey bilmiyorum.”

Telefonu kapadı.

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi Gislingham. Ama yerinden kıpırdamamıştı.

“Başka bir şey mi var, Çavuş?”

“Alex, yani Bayan Fawley, bildiğiniz gibi avukat.”

Gallagher başıyla onayladı. “Evet, haberim var.”

Gislingham biraz utanmış görünüyordu. “Kardeşinin söylediğine göre Bayan Fawley bir şey keşfetmiş. Parrie davasıyla ilgili.”

Gallagher somurttu. “Neymiş?”

“Ben de emin değilim. Nell de bilmiyor. Alex’in söylemeye fırsatı olmamış. Not defterine bir şeyler yazmış.”

Kâğıdı masanın üstüne bıraktı.

“Nell fotoğrafını çekip bana WhatsApp’tan gönderdi.”

Fotoğraf yamuktu, aceleyle çekilmiş gibiydi. Kelimeler, cümleler, tek başına harfler, altı çizilmiş kısımlar, halka içine alınmış yerler, oklar ve soru işaretleri vardı. Ruth kafasını kaldırıp Gislingham’a baktı.

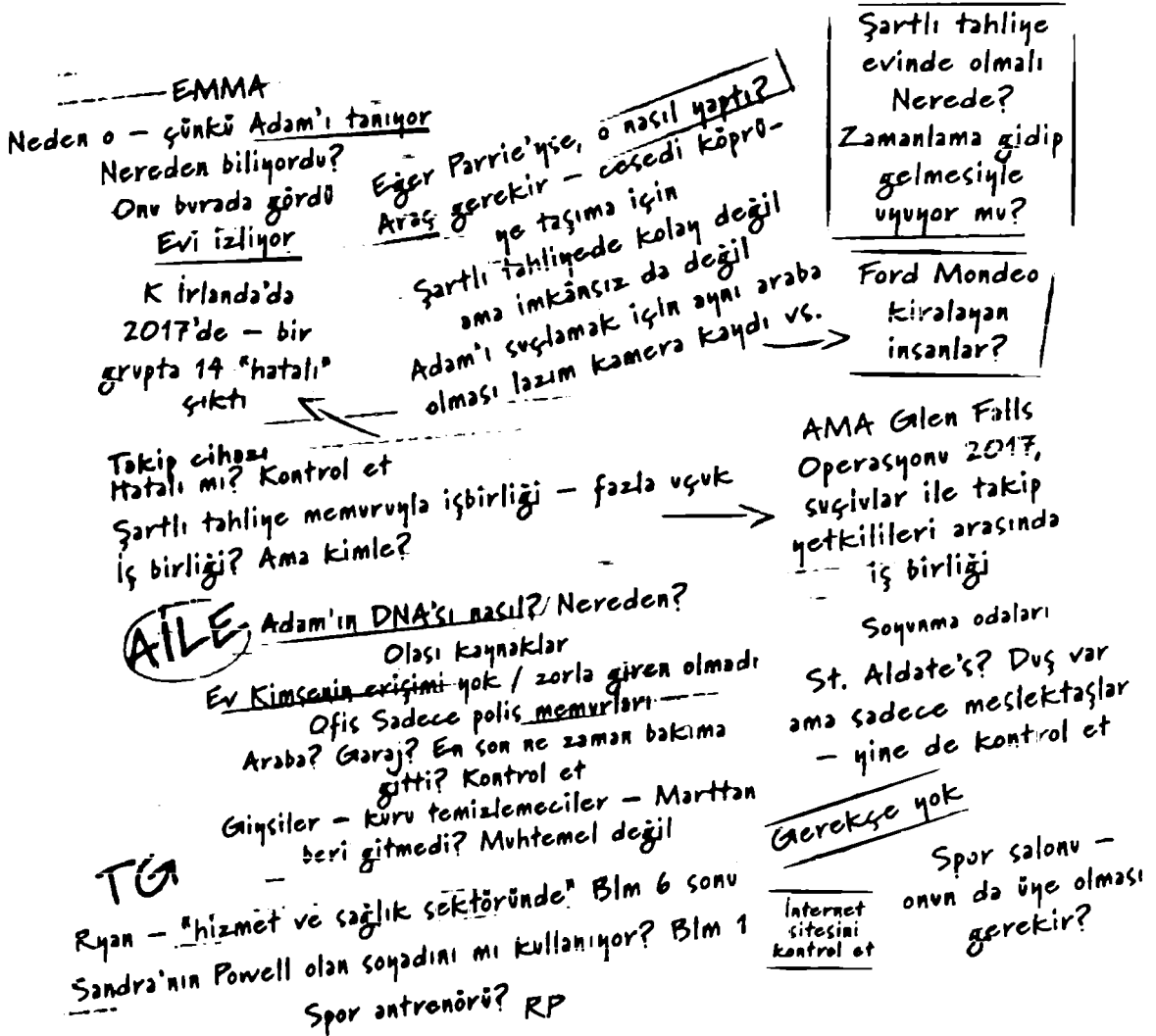
“Bunun neresini anlayacağız? Rastgele bir şeyler yazmış.”

Gislingham sandalyeyi çekip oturdu, kâğıdı ortalarına çekti.

“Hepsi rastgele değil,” dedi. “şuradaki *Blm* kısmını gördünüz mü? Bu *bölüm* demek olmalı. Galiba Alex, Parrie hakkındaki şu podcast’i dinliyordu. Tüm Gerçek. TG, gördünüz mü?” diye sordu.

"Vay be! Ben başka hiçbir şeyden bu kadar uzak durmak istemezdim. Özellikle de onun kurbanlarından biriysen."

Gislingham başıyla onayladı. "Ben de. Ama dinlerken yeni bir şey bulmuş olamaz mı? Davanın tamamında mahkemede değildi, belki de önceden bilmediği bir şey öğrendi? Belki bizim bile bilmediğimiz bir şey fark etti?"

Gallagher başını kaldırıp Gislingham'a baktı. "Podcast'i dinliyor olabilir ama ilgilendiği kısım Yol Kenarı Tecavüzleri değil, Smith davası."

Alex Fawley, eşini kurtarmanın bir yolunu arıyordu. Gallagher iç geçirdi; yine bununla uğraşmak istemiyordu. Tam da herkesin gerçeği kabullendiğini düşünmeye başlamışken. Gerçi Gislingham'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa herkes, düşündüğünden en az bir kişi azdı.

“Eline ne geçeceğini düşündü bilmiyorum,” dedi üzüntüyle. “Eminim iyi bir avukattır ama davayı bir sonuca varacak kadar iyi bilmesi mümkün değil.”

Gis omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, bence bizim soruşturmamıza benziyor,” diyerek işaret etti. “Araç, takip cihazı, DNA. Mantık doğru.”

“Bir yere kadar,” dedi Gallagher duygusuzca. “Gerçi eşinin kollarından birinin kurbanın vajinasından çıktığından haberi yok galiba.”

“Yani, evet,” diye mırıldandı Gislingham yere bakarak, “tabii olmaz.”

Ama Gallagher onu duymamış gibi devam etti. Gislingham kafasını kaldırdığında onun başını kâğıtlara eğmiş okuduğunu ve kaşlarının çatıldığını gördü. Gallagher ona baktı, gözlerinde sorular vardı. “Ryan mı? Ryan kim?”

“Parrie’nin oğlu. Yirmili yaşlarında olmalı.”

Gallagher’ın kaşları iyice çatıldı. “Altıncı bölümün sonunda onun hakkında bir şey mi var?”

Birbirlerine baktılar, sonra Gis telefonunu çıkardı. Sayfayı açtı, ileri sarıp son beş dakikayı hoparlöre aldı.

Gavin’in avukatlarıyla birlikte davanın detaylı bir incelemesini yaptık ve bu inceleme Şartlı Tahliye Kurulu’na gönderildi. Başarılı olduklarını söylemekten mutluluk duyuyorum. Gavin, 23 Mayıs 2018 günü Wandsworth’ten salıverildi. Ama bu isminin temize çıkmasıyla aynı şey değil. Hâlâ hükümlü konumunda. Elektronik takip cihazı takmak zorunda ve ciddi tahliye koşulları var, bu yüzden normal bir hayat süremiyor. Bu da normal insanların değerinin farkında olmadığı sosyal temas kurma becerisini etkiliyor. Hapishaneden çıktığında bir sevgilisi vardı fakat ilişkileri hapishaneden sonraki hayata alışma sürecine dayanacak kadar güçlü değildi. Gavin bir kez daha tek başına kaldı.

Ancak Gavin, şans ve dayanıklılıkla hikâyesine devam etmekte kararlı. Biz, Gavin ve avukatlarını hâlâ desteklemekteyiz,

gelecek sene Adli Suçlar İnceleme Komisyonu'na ikinci bir başvuruda bulunmayı planlıyoruz.

Gavin ise kalan yıllarını değerlendirmekte kararlı. Genç suçluların ıslah programlarına katılıyor ve çocuklarıyla bağını güçlendiriyor. Tabii ki artık çocuk değiller. Ryan hizmet ve sağlık sektöründe çalışıyor, Dawn ise kendi ailesini kurdu, kardeşi Stacey de Glasgow'da yaşıyor ve çalışıyor.

“Spor salonu,” dedi Gislingham. “Ryan Powell spor salonunda çalışıyor. Tanrım, nasıl olur da aklıma gelmez? Spor salonundaki havluda ne kadar DNA kalıyordur düşünsenize? Havluyu kullanıp sepete atıyorsunuz, bir kez bile dönüp bakmıyorsunuz. Fawley’yi böyle suçladılar.”

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Gallagher. Ama yüzü bembeyaz olmuştu. “Hemen sonuca atlıyorsun.”

Gislingham aceleyle telefonunu kurcaladı, nefes nefeseydi. “İşte,” dedi bir dakika sonra Gallagher’a yaklaşıp, elleri heyecandan titriyordu. “Bakın, Headington Sağlık ve Spor merkezi. Patronun spor salonu.”

Spor antrenörleri sıra sıra dizilmiş gülümsüyordu, hepsinin üstünde logolu birer polo yaka tişört vardı, parlayan spor aletlerinin önünde duruyorlardı. Rhona Hammonda, Daryl Jones, Polly Lewis, Jad Muhammad, Ryan Powell.

Neşeli, temiz yüzlü bir çocuktı, saç rengi de açıktı. Temiz, dürüst ve samimi görünüyordu. Ama Gallagher kanmamıştı.

Gislingham ona bakıyordu. “O kıl yok mu? Patronun hiç açıklayamadığı kıl?”

Gallagher ona baktı. “Evet?”

“Birinden haberi olmadan kıl almak isteyen birinin en iyi kaynağı kullanılmış spor salonu havlusu olmalı. Daha iyi bir alternatif düşünebiliyor musunuz?”

Gallagher ağzını açtı, tekrar kapattı. *Kahretsin!*

* * *

Alex, bebeğin kalp atışlarını takip eden doktora bakıyordu. Oksijene rağmen kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Ebe, elini tutmuş onu rahatlatmaya çalışıyor, her şeyin yolunda gideceğini söylüyordu ama kadın doğum uzmanını çağırdıklarına göre bir problem vardı. Endişelenmeseler kalp kontrol cihazını getirmezlerdi.

Doktor başını kaldırdı. “Kalp atışları taşikardiye benziyor,” dedi kesin bir tavırla.

“Sezaryene hazırlanın ve iki numaralı ameliyathaneye haber verin. Bu bebeği almamız lazım.”

* * *

“Ama kıl konusunda haklı olsan bile,” dedi Gallagher, “havludan kullanılabilir DNA elde ediliyor mu diye kontrol etmemiz lazım.”

Gislingham sözünü kesti. “Ama oturuyor, değil mi? Hepsi oturuyor,” diyerek sayfanın altında daire içine alınmış “RP” harflerini işaret etti. “Alex de öyle düşünüyor gibi.”

“Ryan babasıyla iletişime geçmiş mi? Biliyor muyuz?”

Gis kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama kontrol etmesi kolay. Gerçi Parrie’yi tanırıysam iz bırakmayacak bir yöntem bulmuştur. Muhtemelen geleneksel posta kullanmıştır.”

Gallagher tekrar kâğıda baktı. “Buraya onun evlerini izlediğiyle ilgili bir şeyler yazmış.”

Gislingham somurttu. “Nell’in söylediğine göre Alex haftalardır evinin izlendiğini düşünüyormuş ama herkes yanıldığını söylemiş. Parrie’nin takip cihazı olduğu için oraya kadar gelemeyeceğini söylemişler.”

Gallagher kafasını salladı. “Doğru demişler. O değildi.”

“Evet, değildi. Ama oğlunu hiç düşünmedik değil mi? Aklımıza bile gelmedi. Özellikle de ismini Ryan Powell olarak değiştirdiyse. Ayrıca Fawley ailesini izliyorsa ikisi hakkında da birçok şey biliyordur: Nerede oturduklarını, arkadaşlarının kim olduğunu, patronun Headington Spor ve Sağlık merkezine gittiğini...

Gallagher derin bir nefes aldı. “Yani o da aynı spor salonunda işe girdi, öyle mi düşünüyorsun?”

Gis omuzlarını silkti. “Neden olmasın? O tür yerlerde hep çalışan eksikliği vardır. Alex araba konusunda da haklı. Ford Mondeo kiralamak kolay; o arabadan her yerde var.”

“Zavallı Emma Smith de yanlış yerde yanlış şeyi yaptı”.

Gislingham başını onaylar gibi salladı. “Ryan dışarıda beklerken Fawley ailesini ziyarete gitti, evet,” diyerek tekrar arkasına yaslandı; artık endişeli görünüyordu. “Tam da aradığı profil olduğunu hemen anlamıştır: Tek başına yaşayan ve pek arkadaşı olmayan bekâr bir kadın. İdeal kurban.”

Gallagher iç geçirdi. *Zavallı kadın*, diye düşündü. Birisinin onu takip ettiğinden emindi ama nedenini bilmiyordu.

Ya da kim olduğunu.

Gislingham yüzünü izliyordu. “Smith, kimliğini belirleyecek kadar görememişti ama Ryan ona bilerek görünmüştü. Smith’in bilmesini istiyordu.”

Gallagher boş boş baktı. “Neden?”

“Düşünsenize efendim, birinin sizi takip ettiğinden şüpheleniyorsanız ve polis bir tanıdığınız varsa gidip tavsiye istemez misiniz?”

“Telefon edebilirdi. İlle yüz yüze görüşecekler diye bir şey yoktu.” Gallagher konuşuyordu ama şeytanın avukatlığını yaptığının farkındaydı. Gislingham’ın haklı olduğunu biliyordu.

“Parrie bunu neredeyse yirmi yıldır planlıyor. Eninde sonunda Fawley’yi eve getirmenin bir yolunu bulurdu. Eve girmeye çalışılmış süsü verirdi, bir şeyler yapardı,” diyerek omuzlarını silkti. “Eve geldiği an da her şey başladı.”

“Yani Smith’i Ryan öldürdü, öyle mi?”

Gislingham kafasını iki yana salladı. “Hayır. İçeride onca yıl geçirdikten sonra Parrie bir kıza daha saldırma fırsatını tepmi mi? Emma’ya yaptıkları eski kurbanlarıyla neredeyse aynı. Dayanamayıp aldığı o ufak saç tutamı bile.”

Gallagher ona tepkisizce baktı. “Elektronik takip cihazı olmayını unutuyorsun. Alex Fawley’nin söylediklerine rağmen o cihazlar nadiren hatalı olur. Şartlı tahliye memuruyla iş birliğine gelince, o kadar saçma ki.”

Gis kafasını hayır anlamında sallıyordu. “Takip cihazında sorun falan yok. Parrie, Emma Smith’i öldürmek için Oxford’a gelmedi, çünkü gelmesine gerek yoktu. Şerefsiz oğlu kadını ayağına kadar getirdi.”

* * *

Adam Fawley
16 Temmuz 2018
18.17

“Sireni açsanız olmuyor mu?”

Newbury Polis Merkezi’nden hastaneye kırk sekiz kilometre yol vardı. Şanslı bir günde kırk dakikada gidilirdi ama şanslı bir gün değildi. Sicim gibi yağmur yağıyordu, kamyonlar, kamyonetler, turist otobüsleri; her yer insan doluydu.

Beş dakikadır bu ışıklarda takılmıştık, öndeki arabanın kıcına bakıyorduk.

Öne eğildim. “Eşim doğum yapıyor...”

Memurlar birbirlerine baktı ve şoför koltuğundaki sirene uzandı.

Mavi ışık bağıra bağıra yanmaya başladı; insanlar önümüzden çekilmeye çalışıyordu ama çok yavaştı, hâlâ çok yavaştı.

Arka koltuğa yığıldım, gerginlik, korku ve suçluluktan çaresiz kalmıştım. Hepsi benim hatamdı. Alex bebeği düşürürse, çocuğum ölürse hepsi benim hatam olacaktı.

Trafikteki arabalar ikiye ayrıldı ve ileri fırladık.

* * *

Gallagher klavyesine uzanıp Ulusal Polis Veritabanı’nı açtı, kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu. Paniğini bastırmaya, olacakları düşünmemeye çalışıyor, King’e Fawley’ye olan takıntısı için küfrediyordu.

“Ryan Sean Powell,” diye okumaya başladı, “8/10/95 doğumlu.” Sonra sesi kesildi. “Burada bir şey yok. Sabıkası temiz.”

Gislingham somurttu. “Hiç mi bir şey yok?”

Gallagher kafasını iki yana salladı. “Hız cezası bile yok.”

“Ama o olması lazım, çok mantıklı.”

Kafasını kaldırdı. “Kâğıt üstünde evet ama elimizde hiç kanıt yok.”

“Tutuklama için kanıtımız yok ama en azından konuşmak için var herhâlde? Tabii kaçmadıysa; şu anda Florida’ya bile gitmiş olabilir.”

“Evet,” dedi tekrar paniklediğini hissederek. Bu sefer daha kötüydü çünkü Gislingham’ın haklı olduğunu biliyordu: Geç kalmış olabilirlerdi. “Evet, konuşabiliriz. Spor salonuna git, orada değilse bile ellerinde adres vardır. Ben Warwickshire’ı arayacağım, hosteli kontrol etmelerini söyleyeceğim.”

Gislingham tam kapıdan çıkmıştı ki Gallagher seslendi. “Chris?”

Durup arkasını döndü.

“Yanında birini götür. Asante...”

Gislingham doğrudan gözlerinin içine baktı. “Olmaz, efendim. Kusura bakmayın ama hayır. Quinn’i alacağım.”

* * *

9 Temmuz 2018, 22.50

Benzin, ter ve kendi idrarının kokusunu alıyordu, hepsinin altında ise temizlik malzemelerinin yoğun, kimyasal kokusu vardı. Adam gözlerini bağlamıştı ama nerede olduğunu biliyordu, bagaj kapanmadan, motor çalışmadan önce bile biliyordu. Dizleri yüzüne girmişti, altındaki sıcak plastik derisine yapışlıyordu. Doğrulanabileceği kadar alan yoktu, araba viraj alırken tutunabileceği bir şey yoktu. Üstelik araba çok hızlı gidiyordu; bu kadarının farkındaydı ama ne kadar süredir gittiklerini bilemiyordu. Etrafını göremiyordu, ellerini kurtaramıyordu ama

arkasını arıyordu; bir bijon anahtarı, kriko, kullanabileceği herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu, hem de hiçbir şey. Bagaj boştu. Araba adama ait değildi, kiralanmış, hatta özellikle bunun için kiralanmış olabilirdi.

Tanrım! Aman Tanrım!

Durdular.

Kapı.

Ayak sesleri.

Bagaj açıldı.

Bir hava akımı, sesler. Rüzgâr. Ağaçlar?

Yine ayak sesleri.

Ve bir ses.

Ama bu, adamın sesi değildi.

* * *

Gallagher sandalyesine yaslandı. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordu. Bu kadar stres sağlıklı değildi. Şimdiyse öylece kalmıştı, elinden haber beklemek dışında bir şey gelmiyordu. Bu da kadınların zamanın başından beri yaşadığı durumu özetlemiyorsa hiçbir şey özetlemiyordu. Gislingham'ın bıraktığı kâğıda uzandı; bu gereksiz enerjinin birazını oraya yönlendirmeye çalıştı.

Alex'in el yazısı daha tanıdık bir hâle gelmişti, görünürde gelişigüzel alınmış notların altındaki açık, sistematik düşünce biçimini anlaması artık daha kolaydı. Gallagher çocukları doğmadan önce hissettiği ani, neredeyse mest edici o enerji patlamasını hatırladı. Bedeni doğuma hazırlanıyordu. Belki de onun meyvesine bakıyordu.

Kâğıdı bırakacaktı ki gözüne bir şey takıldı. Sayfayı biraz yakınlaştırdı, kaşlarını çatıp farklı bir açıdan baktı. El yazısının fotoğrafından alınmış çıktı çok okunaklı olmuyordu, anlamsız bir şeye anlam yüklüyor da olabilirdi. Ama yine de...

Telefonuna uzandı.

* * *

Gislingham da trafikte sıkışmıştı, şehir merkezine doğru gıdım gıdım ilerliyorlardı. Quinn parmaklarını pencere pervazına vuruyordu; keyfi yerindeyken bile başkasının arabasında gitmekten zevk almıyordu. Üstelik şu anda keyfi hiç yerinde değildi.

“Diğer sokağa girecektik,” diye mırıldandı. “İş çıkışı, muson yağmuru; Oxford’daki tüm arabalar yolda.”

Çok sağ ol, diye düşündü Gislingham, söylemesen fark etmeyecektim.

Telefonu çalında hoparlöre alarak açtı.

“DÇ Gislingham.”

“Chris, ben DA Gallagher.”

“Korkarım ki trafikte sıkıştık efendim.”

“Onu boş ver. Notlara bakıyordum da. Tüm sayfanın çıktısını aldın, değil mi? Eksik bir kısım olma ihtimali var mı?”

Gis telefona baktı. “Sanmıyorum. Neden?”

“Kontrol edebilmemin bir yolu var mı?”

Gislingham somurttu; Quinn de ilgilenmeye başlamıştı.

“Nell Heneghan’ı arayabilir misiniz?” dedi Gislingham. “Size numarasını gönderirim. Açmazsa da adresleri veritabanında vardır. Eşinin ismi G ile başlıyor, Abingdon’da yaşıyorlar.”

Gallagher’ın not aldığı duyuluyordu. Yolun diğer tarafından geçen bir otobüs arabaya su sıçrattı. Quinn ön camdan akan sulara bakarak küfretti ve Gislingham frenlere asıldı.

“Bilmem gereken bir şey var mı, efendim?” diye sordu Gislingham sesini hafifçe yükselterek.

“Hayır, hayır,” diye cevap verdi Gallagher hemen. “Anlamsız bir şey olabilir. Ama bir şey çıkarsa haber veririm.”

Hat kesildi.

* * *

“Alex Fawley. Buraya getirilmişti. Ben kardeşiyim.”

Nell, sırlıslıkla otoparktan koşup iki kat merdiven çıkmaktan nefes nefese kalmıştı. Resepsiyon masasına ağırlığını veriyordu, kalbi deli gibi çarpıyordu, saçları karmakarışık olmuştu.

Hemşire ona kibarca baktı. "Biraz nefeslen, canım. Seni de yatırmak zorunda kalmayalım."

Ekranına bakıp kafasını kaldırdı. "216 numaralı oda, kordondan devam edip sola dön."

Nell teşekkür eder gibi gülümseyip köşeyi döndü. Hiç inanmadığı Tanrı'ya dualar mırıldanıyor ve *Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek*, diye tekrarlıyordu ama Alex çoktan sedyeye alınmış götürülüyordu. Koluna serum bağlanmıştı, yüzünde maskeler ve makineler vardı; çok fazla makine vardı.

"Tanrım, Alex! Alex!"

Koşarak görevlilere yetişti.

"Alex, iyi misin?"

Kardeşi elini tuttu, gözleri öfke doluydu, sesi maskeden dolayı boğuk çıkıyordu. "Gislingham'la konuştun mu?"

"Evet, evet, anlattım. Resim gönderdim."

Alex başını yastığa koyup gözlerini kapadı. "Gis, şükürler olsun."

"Doğumhaneye geliyor musunuz?" diye sordu görevli. "Hızlı hareket etmemiz lazım."

"Evet, evet," dedi Nell hızla. "Yanımda geliyorum."

* * *

"Alo?"

Telefonu bir adam açmıştı. Gallagher, arka planda başka sesler duyuyordu. Radyo gibiydi. BBC haberleri.

"Alo, Bay Heneghan? Beni tanımıyorsunuz, adım Ruth Gallagher, Thames Valley'de dedektifim."

"Öyle mi? Konu nedir?"

"Eşiniz orada mı?"

"Değil. Hastanede, kardeşinin yanında."

Tabii ki, diye düşündü Gallagher. Tabii ki öyle. O yüzden telefonu kapalı.

“Belki siz yardımcı olabilirsiniz. Eşiniz memurlarımızdan birine fotoğraf göndermişti. Chris Gislingham.

“Ah, evet, öyle bir şey söylemişti. Ama biraz aceleye geldi, ben gelir gelmez evden çıktı, çok bilmiyorum.”

“Gönderdiği fotoğraf Bayan Fawley’nin defterindendi. Bir fotoğrafını daha alabilir miyim diye soracaktım.”

“Bir saniye,” dedi. “Ben biraz daha iyi biliyor olabilir.”

Hattın diğer ucundan hışırtı sesleri geldi, Gerry Ben’e seslendi ve bir süre sonra başka bir ses geldi. Daha genç, daha yumuşak.

“Alo?”

“Alo, Ben’le mi konuşuyorum? Adım Ruth. Senden yardım isteyecektim. Annen bir fotoğraf göndermişti.”

“Alex teyzemin defteri.”

“Evet, aynen öyle. *Aynen öyle.* Annen fotoğrafı aceleyle çekmiş sanırım, bir kısmı çıkmamış. Sayfanın alt kısmında eksik olabilir mi?”

“Alex teyzem için endişelenmişti. Ambulanstaki adamlar onu götürdü. Ambulansın ışıkları yanıyordu.”

Çocuğun ne kadar korktuğu belliydi, Gallagher dudağını ısırırdı. Bu olayların Fawley ailesinin zaten stresli ve savunmasız hayatında yarattığı etki hakkında hissettiği suçluluklardan biri de buydu. Bebeğe bir şey olursa...

Bu düşünceyi aklından çıkardı, rahatlatıcı konuşmaya çalıştı.

“Bir sorun çıkmayacağına eminim. Çok iyi bir hastane. Ama deftere bir kez daha bakmam lazım.”

“Adam enişteyle mi ilgili? Adam enişteyi seviyorum.”

Gallagher’ın gözlerinde bir anda yaşlar birikmişti. “Ben de seviyorum. Hem de çok. O yüzden ona yardım etmeye çalışıyorum.”

“Tamam,” dedi Ben rahat bir tavırla, çocukların insanı şaşırtan ani duygu değişimlerinden birini yaşayarak. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Babandan aynı sayfanın bir fotoğrafını daha çekmesini ister misin? Bu sefer tam çeksin ama. Sonra bu numaraya gönderebilir misiniz?”

Numarayı iki kez tekrarladı ve Ben not aldı. Sonra ona ne kadar minnettar olduğunu, Adam eniştesiyle Alex teyzesinin de çok teşekkür ettiğini söyledi. Telefonu kapadığında tam anlamıyla ağlamaya başlamıştı.

* * *

Headington Sağlık ve Spor Kulübü, London Caddesi'nde sıralanmış mağazaların arkasındaydı, çevre yoluna yakındı. Otuzlardan kalma eski bir binaydı, sırf otoparkı büyük diye seçildiği belliydi. Dış cepheyi yeni milenyuma uydurmaya çalışmışlardı ama zor olacağı baştan belliydi. Ama içi bambaşkaydı. Zemin kat tamamen elden geçirilmiş, modern ışıklandırma, süslü görseller ve chai latte, vegan kiş gibi yiyecekler sunan sağlık kafesiyle yenilenmişti.

Gislingham (Üstünde “*Kişisel hedefinize nasıl ulaşabileceğinizi konuşalım*” yazan) resepsiyon masasına yaklaştı ve kimlik kartını gösterdi. “Dedektif Çavuş Chris Gislingham, Thames Valley polisi. Bu da DK Quinn. Burada Ryan Powell adında biri çalışıyor sanırım?”

Resepsiyondaki kız dehşete düşmüş gibiydi. Konuşmak için ağzını açtı ama ses çıkmadı.

Quinn masaya dayanarak en sevimli ifadesini takındı. “İnternet sitenize göre Powell on beş dakika sonra karın kası dersi verecekmiş. Yani yakınlarda bir yerdedir, değil mi?”

Kız yutkundu ve başını iki yana salladı. “Hayır.”

Gislingham'ın gözleri kısıldı. “Ne demek hayır?”

“Tatilde,” dedi kız, kıpkırmızı kesilerek. “Malaga'da. İki haftadır orada.”

Adamlar birbirine baktı, hesap yaptıkları sırada yüzleri hızla düştü.

“İki hafta mı?” diye sordu Gislingham.

Kız başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi Quinn yavaşça. “*Tam olarak* ne zaman izne çıktı?”

* * *

Mesaj sesi geldi ve Gallagher telefonu alayım derken neredeyse masadan düşürüyordu. Resmi açtığı sırada telefon çaldı. Mesajı görebilmek için hoparlöre aldı.

“Efendim, ben Gislingham.”

Gallagher onun ses tonunu fark etmeyecek kadar meşguldü. Yenilgisini anlayamayacak kadar.

Fotoğrafı aşağı kaydırды. İşte! Haklıydı. Rastgele bir çizgi değildi, ok çizmişti.

Gis hâlâ konuşuyordu. “Özür dilerim efendim. Ryan Powell, Emma’yı kaçırmamış. Olayla alakası yok. 3 Temmuz’dan beri İspanya’daymış. Uçağa binmiş mi diye kontrol ederiz ama spor salonundaki bazı arkadaşlarına fotoğraflar göndermiş, bu yüzden gerçekten gittiğini düşünüyorum.”

O kadar yüksek sesle iç geçirdi ki Gallagher trafik sesine rağmen duydu.

“Başa döndük.”

“Hayır,” dedi Gallagher, sonunda onu gerçekten dinleyerek. “Hayır, dönmedik. Ryan konusunda haklıydın. DNA’yı o almış olabilir ama Emma’yı Leamington’a götürüp cesetten kurtulan o değil. Alex’in defterindeki baş harfler yok mu? RP? İşte o Ryan Powell değil. Başka biri.”

* * *

9 Temmuz 2018, 22.55

“Seni gören oldu mu?”

Yeni ses farklıydı. Daha kabaydı. Daha zalimdi.

“Hayır. Dikkatli geldim. Bu konuda artık uzman sayılırım, biliyorsun.”

“Döndüğünde yapman gerekenleri biliyorsun değil mi?”

“Evet. Her şey hazır. Söylediklerini harfiyen yaptım. Ayrıca kontrol ettim, hatta hâlâ çalışma var. Dün gece hiç durmadılar.”

“Güzel.”

Emma, bedenine dokunan eller hissetti. Kabaca ayağa kaldırıldı, derisi metale sürtündü.

Dik duruyordu ama ayakları vücudunu taşımıyordu, nefes alamıyordu. Bacaklarından idrar aktı ve utancından kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

İkinci adam güldü. “Şuna bak, galiba korkuyor. Haklıymışsın, bu mükemmel. Çok zevk alacağım.”

“Eh, sana borcum vardı. Donnelly denen kuşu birlikte hallettiğimizi söylemedin.”

“Suçlanmam senin hatan değildi. İkimizin de tutuklanması bir işe yaramazdı. En azından sen çocukların başında durabildin.”

Bir çakmak tıkırtısı, derin bir nefes. “Bu arada, senin Ryan mesaj attı. Malaga buradan bile sıcakmış.”

“Vay be, eriyordur herhâlde. Ama zamanla çok iyi oldu, ayak bağı olmadı. İspanya’dayken Thames Valley şerefsizleri bile onu suçlayamaz.”

Derin bir nefes verildi. “Aşırı tepki veriyorsun, bağlantıyı kuramazlar. İmkânı yok.”

“Yine de Ryan bir şey anlamamıştır değil mi? Spor salonu olayından yani? Aklına başka şeyler gelsin istemem.”

Hızlı bir kahkaha attı. “Yok, mümkün değil. Çok saf bir çocuk. Beni gizlice içeriye soktu o kadar. Onu yaparken bile neredeyse altına yapacaktı.” Bir kahkaha daha attı. “Bu Fawley çok sıkıcı bir herif, Gav. Cuma dışarıdan yiyor, cumartesi alışveriş yapıyor, haftada dört kez spor salonuna gidiyor. Aynı günlerde, aynı saatlerde hatta aynı *makinelerde*. Tanrım.”

“Laf söyleme, bizim işimiz kolaylaştı sonuçta, değil mi?”

Yine kahkaha. “Çantada keklik.”

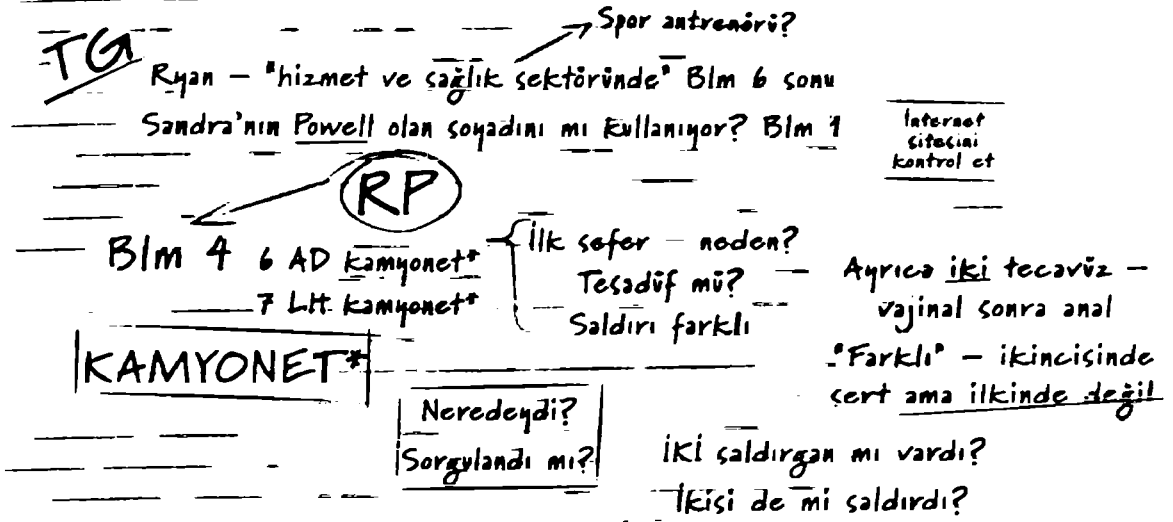
“Evet,” dedi ikinci adam. Emma, omzundaki elinin ağırlaştığını hissetti. “Partiye katılmak ister misin? Eski günlerin hatrına?”

"Yok, senin olsun. Ben sigara içeceğim. Erketeye yatarım."

"Sen bilirsin. Ama acele etme. Tadını çıkaracağım. Hak ettim herhâlde, değil mi?"

Ayak sesleri duyuldu ve adam onu yere itip yüzünü sıcak, kuru çimenlere bastırdı.

* * *

* * *

"İki kişiler miymiş?"

Gislingham, Gallagher'ın masasındaydı, telefonuna bakıyordu. Sırılsıklam takım elbisesi sandalyeyi ıslatıyordu; arkasında duran Quinn ise takıntılı hareketlerle saçını düzeltiyordu, ense-sinde hâlâ yağmur damlaları vardı.

Gallagher öne doğru eğildi. "Podcast'in dördüncü bölümünü dinledim. Alex'in bahsettiği bölüm. Alison Donnelly'in olduğu bölümdü. Çok açık, çok anlaşılır konuştu. Bir kez tecavüze uğradığını, sonra saldırganın dönüp birkaç dakika sonra tekrar tecavüz ettiğini söyledi. İkincisinin farklı olduğunu söyledi. Daha şiddetli, daha acımasızmış," diyerek iç geçirdi. "Kafasında torba varmış. Bir şey görememiş, hiçbir şey duyamamış. Zaten saldırgan hiç konuşmamış. İkinci sefer başka bir adam geldiğini bilemezdi."

"Tanrım," dedi Gislingham nefes nefese. "Bunu 98'de neden fark etmemişler?"

Gallagher omuzlarını silkti. "DNA yoktu, Parrie'nin ortağı olduğunu düşünmeleri için bir neden yoktu. Ayrıca doğru anladıysam ortağı yoktu, sadece bu saldırıda iki kişiydiler. Alex'in sorduğu sorular da kilit sorular. Dosyaya baktım. İkinci kişi sorgulanmış ama kendi bahanesini sormaktan çok Parrie'ye bahane sağlayabilir mi diye sormuşlar. O da bahanesi olduğunu söylemiş. En azından son kurban için. Coventry'deki annesini ziyarete gittiğini söylemiş, tren istasyonundaki kameralara görünmüş ve tarih damgalı bir bileti varmış. Son kıza saldırmış olması mümkün olmadığı için listeden elenmiş. Ama kimse ona Alison Donnelly'in saldırıya uğradığı gece ne yaptığını sormamış. En azından şimdiye kadar."

"Pardon," dedi Quinn elleri hâlâ saçlarında, "Ben mi anlamadım? RP Ryan Powell değilse kim?"

Gallagher kafasını kaldırdı. "Robert Parrie. Ailesi ona Bobby diyor. Gavin'in küçük kardeşinden bahsediyoruz."

* * *

"Ne bulacağınızı düşünüyorsunuz bilmiyorum. Uyuşturucu ya da alkol kullanmıyorum."

Adam eşiğe yaslanmış, kollarını bağlamıştı. Son derece rahat görünmeye çalışıyordu fakat enerjisinde bir gerginlik, gözlerinde bir şüphe vardı.

Üniformalı bir memur küçük tuvaletteydi, ilaç dolabını karıştırıyordu, kadın çavuşsa yatak odasındaki çekmecelere bakıyordu. Çarşafar çıkarılmış ve yere öylece atılmıştı, dolabın içindekiler de aynı şekildeydi. Pek bir şey yoktu. Birkaç kot pantolon, biraz tişört, kapüşonlu bir kazak. Diğer duvarda raflar vardı ama hepsi boştu; ne bir kitap ne fotoğraf ne de kişisel eşya vardı. Odada kimse yaşamıyor gibiydi.

"Şu pisliğe bakın. Özel hayatıma karışıyorsunuz, başka bir şey değil."

Kadın başını kaldırdı. "Şartlı tahliyedesin, Parrie," dedi sertçe. "Rastgele aramalara tabisin. Ayrıca iznini almamıza gerek yok. Bunu biliyorsun."

Çekmeceyi kapatıp komodinin başına geçti. Tuvaletteki memur eğilmiş, lavabonun altındaki borulara bakıyordu.

Parrie'nin gözleri kısıldı.

* * *

İçeride biri olduğunu biliyorlardı çünkü müzik duyuluyordu. The Rolling Stones. Çok yüksekti. Cowley'nin bu tarafındaki evlerin çoğu gibi ön bahçeye beton dökülmüştü. O gün akan seller nedeniyle bahçe çamur ve çöp içinde kalmıştı. Kapağı açık bir çöp kutusu duruyordu, yanında boş bira kasası vardı. Beyaz bir kamyonet park etmişti.

RP Sıvacılık – Her İş Kabul Edilir

* * *

“Çavuş? Burada bir şey var galiba.”

Memur boruların içini işaret ediyordu. Çavuş, Parrie'ye bir bakış attıktan sonra tuvalete gitti ve bakmak için eğildi.

“Bak, bak, bak,” dedi. “Buraya ne saklamışsın?”

O kadar küçüktü ve o kadar iyi saklanmıştı ki öylesine bakan birinin görmesine imkân yoktu. Borunun arkasına küçük bir torba bantlanmıştı. Ama bakanlar öylesine bakmıyordu. Ne arayacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Parrie kapıya doğru bir adım geriledi ama arkasında bir polis duruyordu.

Beş dakika önce orada olmayan bir polis.

Çavuş, torbayı alıp ayağa kalktı. İçinde ne olduğu görünüyordu. Dikkatle katlanmış beyaz bir mendil. İçindekiler önemliymiş ve korunması gerekiyormuş gibi özenle sarılmıştı.

Torbayı açıp katlanmış mendili dikkatle açtı, içindekinin ne olduğunu fark eden meslektaşları şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Kimi noktalarında koyu lekeler bulunan gümüş bir halka küpe.

Yanında ise tek bir tutam sarı saç duruyordu.

* * *

“İzini kaybettirmek için Banbury’e kadar gittiğinden biraz uğraştık ama artık kesinlikle yakalandı. Bobby Parrie, 7 Temmuz Cumartesi günü koyu mavi bir Ford Mondeo kiralamış ve üç gün sonra *yıkanmış* olarak teslim etmiş. Memurlar onu almaya gitti.”

“Yani harekete geçiyor muyuz, efendim?”

Hatta biraz hışırtı vardı ama Gallagher’ın sesi apaçık duyuluyordu. “Harekete geçin.”

İki adam birbirine baktı ve hiçbir şey demeden arabadan inip yürümeye başladılar.

Kapıyı açan adamın bir elinde bira şişesi vardı, omzunda ise mutfak bezi duruyordu. Koyu saçlı ve ela gözlüydü, rahatça gülümseyordu. Gülümsemesi birden sertleşti.

“Robert Craig Parrie?” dedi merdivendeki adam kimlik kartını uzatarak. “DK Tony Asante, Thames Valley; bu da DK Farrow. Sizi tutukluyoruz.”

* * *

Adam Fawley

16 Temmuz 2018

19.09

Bacaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi bilmiyordum, sona doğru zavallı memur bana destek olmak zorunda kaldı. Koridorlarda gördüğümüz insanlar benim tehlikede olduğumu düşünmüştü herhâlde. Tıbbi müdahaleye ihtiyacım olduğunu sanmışlardı. Belki de vardı çünkü doğumhaneye gittiğimizde göğsüm parçalanacak gibi hissediyordum. Önlüklü ve saç fileli insanlar dışında bir şey göremiyordum, kafamdaki zonklama dışında bir şey duyamıyordum.

Biri bana doğru yaklaşarak kollarımı tuttu.

“Adam,” dedi bir ses. Kısık. Nazik. Tanıdık.

Bu sesi tanıyordum. Nell. *Nell*.

“Bir şeyi yok, Adam,” dedi beni sarsıp dinlemeye zorlayarak.

“*Alex iyi.*”

Aniden yeşil duvarlar aralandı ve onu gördüm. Yataktaydı, saçı yastığın üstünde dağılmıştı, yorgunluktan cildi solmuştu.

“*Adam,*” dedi nefes nefese, bana uzanarak. Yüzü endişe doluydu. “Tanrım, korkunç görünüyorsun.”

Biri beni ileri itti ve elini tuttum, yanağına dokundum. “Alex, canım, çok üzgünüm. Hepsi benim hatam.”

“Hayır, değil,” diye fısıldadı. “Hiçbiri senin hatan değil. Ben olanları biliyorum, senin suçlu olmadığını biliyorum,” diyerek elime uzandı, parmaklarımı sıktı. “Gis’e her şeyi anlattım, her şey düzelecek. *Her şey düzelecek.*”

Ona boş boş baktım. “Gis mi? Nasıl?”

Nell’in omzuma dokunduğunu hissettim. “Onu sonra konuşursunuz,” diye fısıldadı. “Şu anda çok daha önemli bir şey var.”

Beni nazikçe çevirdi. Şaşkınlıkla dolu yüzüme gülümseyerek bakan bir hemşire gördüm.

“Bay Fawley,” dedi. “Heyecanlı kısmı kaçırdınız maalesef. Bu ufaklık bir an önce doğmak istedi.”

Bebेğimi ilk defa kollarıma aldığımda, gerçek, nefes alan çocuğumun sıcaklığını ve ağırlığını hissettiğimde, yepyeni havada salladığı minik yumruklarını, küçük bir kuş gibi açıp kapadığı ağzını gördüğümde son birkaç gündür bastırdığım tüm duygular ortaya çıktı; kalbime vurduğum kilitler yok oldu. Gözyaşlarım sonunda dökülmeye başladı çünkü o buradaydı ve mükemmeldi.

Kızım.

Kusursuz ve hayattaydı. İsmi kadar güzeldi.

SONSÖZ

6 Temmuz 2018, 23.26

Monmouth Evi, St. Luke Sokağı, Oxford

Ön kapının kapandığını duyduğu sırada mutfaktaydı, sonra ahşap merdivenlerde ayak sesleri yükseldi.

Bir saniye sonra hışırdayan pullar ve takırdayan topuklularla odaya girdi. Parfümü o kadar yoğundu ki gecenin sıcağında insanın boğazını yakıyordu.

Çantasını masaya bırakıp saçlarını savurdu. Yüzünde ışıltılı saçan bir gülümseme belirdi. “Başardım, Caleb,” dedi. “*Ben* başardım. İki yüz milyon. Hepsi de benim sayemde. Kendini beğenmiş o dinazorların değil; *benim*.”

Caleb ayağa kalkıp gülümseyerek yanına gitti. “Harikasın. Kesin sana hayran kalmışlardır.”

Kadının yüzündeki gülümseme bir an titredi, bir şey söyleyecek gibiydi ama fikrini değiştirdi. “Saat amma da geç olmuş. Çok yorulдум.”

Odadan çıkmak istedi ama Caleb onu kollarından tuttu. “Yapma, detayları anlat. Ne dediler?”

Caleb’in dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı, Caleb, onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Heyecanı, başarısının verdiği adrenalini hissedebiliyordu. Caleb’a haftalardır “Benimle Seviş” sinyalleri veriyordu ve Caleb bu oyunu oynayacaksa sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Ayrıca Seb’de olup onda olmayan ne vardı? Çünkü Seb’le sevişmeyi *o* istemişti; aslında sır olması gerekiyordu ama Seb övünmeden edememişti, kibirli şerefsizin tekiydi.

Kadın somurtarak geri çekildi.

“Hayır, Caleb. Ne dedim biliyorsun.”

Caleb gülümsedi. “Yapma, Marina, istediğini biliyorum, *ben de* istiyorum. Senin gibisi yok. Çok farklısın, görünüşün, kokun, her şeyin... Beni çıldırtıyorsun.”

Marina kafasını sallayıp onu itti. “Kaç kez söylemem lazım? Seni beğeniyorum, bunu biliyorsun ama teslim olursak durum çok karmaşık olur.”

“Freya hakkında endişeleniyorsan...”

“Hayır, konu o değil.”

“O zaman problem yok. Yani, iyi biri ve ondan hoşlanıyorum ama ciddi değiliz. Bir de sana bak. Tanrım, dünyadaki tüm erkekler seni ona tercih eder,” diyerek gülümsedi. Çekiciliğini kullanmaya başladı. “Gerçek şarap içebilecekken neden köpüklü, beyaz İtalyan şarabı içesin ki? Hem de en hakikisinden.”

Ama kadın kafasını iki yana sallıyordu. “Hayır, Caleb, kusura bakma ama hayır. Beni dinlemiyorsun. Aramızda asla bir şey olamaz.”

Caleb’in yüzü gölgelendi, dönüp tezgâha yaslandı. Marina biraz pişman oldu. Yaşı çok gençti, muhtemelen yatakta da fena değildi. Biraz yol gösterilse iyi bile olabilirdi. Ama bunu yapan o olmayacaktı. Kesinlikle hayır. Bu hatayı bir kez yapmıştı. Onca şeyi tekrar riske atamazdı.

Uzanıp omzuna nazikçe dokundu. “Arkadaş mıyız?”

Caleb ona baktı, sonra pişmanlıkla gülümsedi. “Tabii ki,” diyerek düzeldi. “Evet. Bunu kutlamamız lazım,” diyerek buzdolabına gitti. “Şampanya?”

Marina gülümsedi. “Ben almayayım. Çok fazla içtim ve Tobin her an uyanabilir.”

“Uyanmaz,” dedi Caleb ona dönüp bakarak. “Biraz önce kontrol ettim. Bizi rahatsız etmez.”

“Gerçekten, daha fazla içmek istemiyo—”

Ama çok geçti. Tıpa patladı ve içki kadehlere döküldü, sonra taşarak tezgâha aktı. Marina biraz kızdı ama Caleb’a belli etmedi. Tanrı aşkına, Bollinger Grande Année şampanyasını dökmüştü.

Caleb kadehlerle uğraşıyor, dökülen şampanyayı temizliyor du. Marina kibarlık yaptığını düşündü; iyi yetiştirilmişti, pot kır-
dığı için utanmış olmalıydı.

Ama yanılıyordu. Caleb zaman kazanıyordu. Suda eriyen tabletin işini bitirmesi için birkaç saniye bile önemliydi, böylece küçük torbadaki beyaz toz tamamen görünmez olacaktı. Marina'nın gösterip de vermeme ihtimaline karşı hazırlıklı gelmişti. Aptal da değildi. Fisher onu Seb gibi parmağında oynatamayacaktı. Fırsatı bile olmayacaktı. Bu olay tamamen *kendi* istediği gibi gelişecekti, hiçbir şeyi eline yüzüne bulaştırmayacaktı.

Sonunda ona dönüp kadehi uzattı.

"Sana," dedi büyüleyici bir gülümsemeyle. "Başarına. Ve hak ettiğin her şeyi –*her şeyi*– elde etmene."

TEŞEKKÜR

Bu kitap salgın nedeniyle kapanma sırasında yani odaklanmanın kolay olacağını düşündüren ama nedense hiç de öyle olmayan yarı yaşamımız sırasında tamamlandı. Herkes için çalkantılı bir yıl oldu, buna yayıncılık sektörü de dâhildi ama “Fawley Ekibi” devam etti; duruma adapte oldu, yeni yaklaşımlar denedi, yoluna devam etti ve yenilgiyi kabul etmedi. Her kitapta onlara teşekkür ediyorum ama bu sefer çok daha fazla hak ettiler. İnanılmaz editörüm Katy Loftus ve tüm Penguin Viking takımına teşekkür ederim; Jane Gentle, Olivia Mead, Ellie Hudson, Georgia Taylor ve Vikki Moynes. Olağanüstü menajerim Anna Power ve yine Johnson & Alcock’ta çalışan, kitapların yirmi beş farklı ülkeye ulaşmasını sağlayan Hélène Butler’a da teşekkür ederim. Redaktörüm Karen Whitlock ve Emma Brown’un liderliğini yaptığı Penguin prodüksiyon ekibine teşekkür ederim. Jessica Barnfield ve Penguin sesli kitaplar takımına da—tabii ki—teşekkür ederim, Lee Ingleby ve Emma Cunliffe’ye harika sesleri için teşekkür ederim. Kitabın yeni kapak tasarımını yaparak kitapların görüntüsünü üst seviyeye çıkaran Julia Connolly’e teşekkür ederim. Son olarak da Dead Good’daki polisiye severlere destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

“Profesyonel ekibim” her zamanki gibi harikaydı: DA Andy Thompson, Joey Giddings, Nochlas Syfret QC ve takımın yeni üyesi, Dr. Paul Zollinger-Read. Profesyonel bilgileri ve bilgilerini paylaşmak için gösterdikleri bitmek bilmeyen heves olmasa bu kitaplar var olmazdı. Kitaptaki tüm yanlışlar bana aittir.

“İlk okurlarıma” da teşekkür ederim, yorumları ve önerileri son adımlarda büyük bir değişiklik yarattı. Muhtemelen bu kitabı öncekilerden daha fazla etkilediler; eşim Simon, Sarah Wall,

Stephen Gill, Richard Croker, Deborah Woudhuysen, Andrew Weltch, Peter Croxford, Elizabeth Price, Neera Gajjar, Stuart Fletcher ve Trish Fletcher.

Bu yıl özlediğim birçok şeyden biri de festivaller ve imza günlerinde okurlar ve diğer yazarlarla tanışmaktı. Umarım 2021 sosyal anlamda daha zengin geçer. Bu arada yazar arkadaşlarımdan bazılarına özellikle internet üzerindeki destekleri ve yürek-lendirmeleri için teşekkür etmek istiyorum: Ian Rankin, Shari Lapena, John Marrs, JP Delaney ve Simon Lelic.

Bu kitaba özel bir teşekkürüm daha var. Araştırma yaparken birçok polisiye podcast'i dinledim; kısmen zevk içindi ama tabii ki kitaptaki Tüm Gerçek bölümleri için doğru tonu yakalamayı da amaçladım. En iyilerinden biri BBC'de çalışan Ceri Jackson tarafından yapılan *Shreds* idi. Kendisi benimle röportaj yapma nezaketini gösterdi ve podcast'lerde genellikle kullanılan senaryo taslağını paylaştı (Bu konuda tam bir inek olduğumu herkes biliyor!)

Son olarak, kitabın televizyon dizisi haklarının Fremantle grubunun bir parçası olan Castlefield TV'ye satıldığını duymuş olabilirsiniz. Harika bir yapım şirketi ve gerçekten hayallerimin gerçekleşmesine vesile oldular. Kitapları nasıl ele alacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Ve tabii ki kimleri oynatacaklarını...

CARA HUNTER e-posta listesine kaydolun

Özel tekliflere, Cara'nın en iyi polisiye roman tavsiyelerine ve yeni romanları hakkındaki gelişmelere herkesten önce ulaşın.

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ

